

**Cứ quyết định
vậy nhé!**

<https://www.facebook.com/ReviewNgonTin10105>

TIỂU BỐ THÍCH ĂN BÁNH TRỪNG

Mục lục

Chương 1: Vô Tình Chiếm Tiện Nghi Của Người Khác, Kim Đa Bảo Vội Mở Miệng Trước, “Cần Ông Hút Không?”

Chương 2: Mẹ Tôi Oi... Đây Là Nông Thôn Tiểu Kháng Văn Sao?

Chương 3: Sắc Đẹp Ăn Thay Cơm, Thừa Dịp Ngày Nghỉ Bồi Bổ Chút Thịt, Để Mẹ Cô Khỏi Phải Mắng Cô Là Bàn Ủi Nữa

Chương 4: Anh Lại Rất Nghiêm Túc Nói Cho Cô Biết, “Nhưng Tôi Muốn Ăn Bánh Kẹp Tay Của Cô.”

Chương 5: Kim Đa Bảo Chần Chừ Quay Đầu Lại: “Gọi Tôi?”

Chương 7: “Cậu Kéo Tôi Làm Gì?” Cô Hỏi, Chỉ Là Hoài Nghi Đơn Thuần

Chương 8: Tới Đây! Đá Đều Nhau Đi!

Chương 9: Khâu Thiên Cười Giấu Một Tiếng, “Mau Há Miệng Ra.”

Chương 10: Khâu Thiên Nhìn Bộ Dạng Im Lặng Của Cô, Nở Nụ Cười, “Cô Hỏi Lại Tôi Lần Nữa Đi.”

Chương 11: Lúc này, Nụ Cười Của Khâu Thiên Đã Lộ Ra Hoàn Toàn, “Đi Đi.”

Chương 12: Kim Đa Bảo Nghiêng Đầu, Nhìn Anh: “Tôi Bỗng Phát Hiện, Cậu Cũng Khá Đáng Yêu Đây.”

Chương 13: Mặt Kim Đa Bảo Hơi Đỏ Lên, “Bộ Cậu Muốn Làm Gì Không Đứng Dẫn Với Nữ Hâm Mộ Của Mình À?”

Chương 14: “Cô Ngủ Chưa?” Khâu Thiên Mệt Mỏi Hỏi

Chương 15: Kim Đa Bảo Ngẩng Đầu Nhìn Khâu Thiên, “Cậu Lạnh Không?”

Chương 16: Anh Cúi Đầu Nhìn, Vỗ Vỗ, “Ừ, Tròn Lắm.”

Chương 17: Kim Đa Bảo Chậm Rãi Chỉ Chỉ Cửa Phòng Tắm, “Cậu Ấy Đang Tắm...”

Chương 18: Ôi~

Chương 19: “Tôi Không Có Giận.” Kim Đa Bảo Nói Một Đường Nghĩ Một Nẻo

Chương 20: Khâu Thiên Nghe Thấy, Cười Buông Cô Ra, “Xem Ra Là Rất Vui Rồi.”

Chương 21: Kim Đa Bảo Nghiêng Đầu Phản Đối, “Anh Tập Trung Lái Xe Đi!”

Chương 22: Cô Suy Nghĩ Một Chút, Nửa Đùa Nửa Thật Hỏi Anh, “Anh Thích Em Hôn Anh Không?”

Chương 23: Không Đợi Cô Trả Lời, Anh Lại Nói, “Không Mặc Quần Áo, Anh Nghĩ Em Sẽ Thích.”

Chương 24: Kim Đa Bảo La “Ui Da”, Ôm Đầu, “Sao Lại Không Thế?”

Chương 25: “Em Đừng Giả Ngu.” Khâu Thiên Cau Mày

Chương 26: Trong Làn Gió Lạnh Thấu Xương, Khâu Thiên Chột Ngời Thấy Hơi Thở Nóng Hổi Của Cô, “Em Còn Uống Rượu?”

Chương 27: Cô Đấm Anh Một Cái, “Mau Lên Xe, Mau Lên Xe!”

Chương 28: Cô Thờ Phì Phò Nhìn Khâu Thiên, “Anh Ra Ngủ Sô Pha Đi!”

Chương 29: Kim Đa Bảo Xấu Hổ, Nhìn Anh Đầy Sợ Hãi, “Cái Tên Thối Tha, Anh Ấn Thân Sâu Quá Đây.”

Chương 30: “Đẹp Trai Như Vậy À? Muốn Sinh Khi Con Cho Anh Sao?”

Chương 31: Mặt Khâu Thiên Nghiêm Lại, “Rốt Cuộc Là Bị Sao?”

Chương 32: Kim Đa Bảo Không Dám Nói Lớn Tiếng, “Anh Về Rồi Sao?”

Chương 33: “Không Được, Vận Động Viên Ăn Gì Vào Miệng Cũng Phải Kiểm Định Nghiêm Ngặt.”

Chương 34: Khâu Thiên Đánh Vào Ót Cô, “Đi Thôi, Đi Đạp Xe.”

Chương 35: Khâu Thiên: "Người Trong Lòng Là Công Chúa, Nên Gọi Là Bế Công Chúa."

Chương 36: Kim Đa Bảo Chui Vào Chăn, Nằm Sấp Trước Ngực Khâu Thiên, “Em Là Bảo Bảo Ấm Ấp.”

Chương 37: Khâu Thiên Lấy Di Động Ra Nhìn Một Chút, “Được Một Phút Rồi, Mình Làm Hòa Đi.”

Chương 38: Cô Đứng Bên Ngoài Sân Vận Động, Rốt Cuộc Cũng Nhận Được Điện Thoại Của Khâu Thiên, “Đang Ở Đâu Thế?”

Chương 39: Kim Đa Bảo Kéo Tất Lưới Của Anh Ra, Bắn Một Cái, “A, Anh Còn Vui Sướng Như Vậy.”

Chương 40: Kim Đa Bảo Nhào Lên Người Anh Từ Phía Sau, “Sao Lại Chém, Chẳng Phải Anh Muốn Gả Cho Em U!”

Chương 41: Khâu Thiên Nhéo Nhéo Cô, “Không Được Nói Dối.”

Chương 42: “Anh Nghe Lỗi, Em Sẽ Mua Nhẫn Mới Cho Anh.” Kim Đa Bảo Ngắt Lời Anh

Chương 43: Khâu Thiên Hỏi Cô Một Cách Ghét Bỏ, “Anh Đẹp Trai Như Vậy Em Không Xem, Chỉ Tới Xem Thi Đấu?”

Chương 44: “Anh Muốn Đánh Em.” Khâu Thiên Không Khách Khí Nói

Chương 45: “Từ Ngừ Để Mảng Lưu Manh Của Em Phong Phú Thật.” Khâu Thiên Lau Khóe Miệng

Chương 46: Thẩm Tùng Nguyên Do Dự Một Lúc Lâu, “Gạt Cô Đó.”

Chương 47: Kim Đa Bảo Không Ngừng Cố Gắng, Sờ Sờ Cơ Bụng Anh, “Dáng Người Cũng Đẹp!”

Chương 48: “Oa! Hai Trăm Đồng Cơ À! Nhiều Quá Đi, Vui Quá Đi, Phải Chúc Mừng Mới Được!” Khâu Thiên Nói Thế Mà Mặt Chẳng Thay

Chương 49: Không Ngờ Khâu Thiên Lại Mặc Cỡ, “Đột Nhiên Muốn Thấy Em Mặc Cái Này.”

Chương 50: Kim Đa Bảo Buồn Cười, Làm Như Đỗ Dành Anh, “Ừ, Rất Tinh Táo.”

Chương 51: Khâu Thiên Bóp Bóp Cánh Tay Cô, “Căng Tay Căng Chân Bé Tẹo Mà Ném Tạ Được À?”

Chương 52: Kim Đa Bảo Đã Biết Tông Âm Mưu Của Anh, “Đừng! Cái Đó Nóng Lắm!”

Chương 53: Kết Thúc

Chương 54: Ngoại Truyện : Dữ Quân Sơ Tương Thức, Dĩ Thị Cố Nhân Quy*

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vô Tình Chiếm Tiện Nghi Của Người Khác, Kim Đa Bảo Vội Mở Miệng Trước, “Cần Ổng Hút Không?”

Edit: Blue

Giữa trưa là thời gian dễ ngủ gật nhất, Kim Đa Bảo thờ hồn hển kéo hai chiếc va li công kênh đặt cạnh chân, giơ tay cởi chiếc áo khoác dệt kim màu xám trên hông, lưng áo bị gió luồn vào, làm mồ hôi lạnh lạnh thấm ướt một mảng lớn.

Cô đứng ở ven đường nghỉ ngơi mấy phút, nhìn những học sinh Hữu Thành cười nói rôm rả qua lại, ai cũng vội vã kéo hành lý rời đi, chỉ là hình như không có vẻ chật vật như cô.

Lúc mới ra trường, hai chiếc va li siêu khủng này vốn được gửi ở nhà bạn tốt Tiểu Lộc của cô, bởi vì giờ làm việc chéo nhau, đồ đạc bên trong cũng không quan trọng, nên sau khi tìm được chỗ ở cô vẫn chưa mang về. Lười biếng được mấy ngày, cuối cùng vào ngày nghỉ lễ đầu tiên, cô cũng phải mang nó từ Phố Tây, xuyên qua hơn một nửa thành phố, chen qua đường tàu điện ngầm chật chội và đường quốc lộ nguy hiểm, chật vật không chịu nổi mới về tới chỗ thuê phòng mới.

Nghỉ ngơi được chút ít, Kim Đa Bảo căn răng, sai bước đi về phía khoảng sân cho gia đình, phòng cô thuê nằm trong tòa nhà của Đại học Công chức, tuy rằng đã khá cũ, đồ dùng thiết bị cũng không còn mới, nhưng giá cả rất vừa phải, quan trọng nhất là phương tiện, ăn uống, an ninh trong trường học cũng tương đối khá.

Nhưng nhà cũ vẫn là nhà cũ, cho dù tốt đến mấy cũng sẽ có lúc không thuận tiện, ví dụ như bây giờ, cô kéo hai chiếc va li còn nặng hơn cả trọng lượng của mình, đứng nhìn những bậc thang không thấy điểm cuối, cũng chỉ có thể khóc thầm trong lòng.

Cô cắn chặt quai hàm, cúi thấp người xuống nhấc hai chiếc va li lên, nhân lúc năng lượng này vẫn chưa phun ra ngoài phải chạy lên cầu thang thật nhanh. Nhưng đúng lúc này, bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói trầm trầm: “Lâu mấy?”

Kim Đa Bảo quay đầu lại nhìn, chẳng biết từ lúc nào, đã có một chàng trai đứng bên cạnh cô, dáng người anh ta rất cao, mặc áo đá banh màu trắng, gương mặt đỏ bừng, trên mặt còn có mồ hôi, giống như là mới từ bãi tập về.

“Tầng năm.” Cô nhẹ giọng trả lời, còn chưa kịp nói gì thêm, anh ta đã nhấc một chiếc đi như bay lên lầu, từ trên đầu cô nói vọng xuống: “Đợi chút.”

Cô biết hành lí của mình rất nặng, không thể tiếp tục làm phiền người khác, bèn dùng hai tay nhấc va li bước lên từng bậc một, còn chưa đi tới lầu hai, anh chàng kia đã đi xuống, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ vác vali trong tay cô đi lên lại.

Kim Đa Bảo theo phía sau, dù đi tay không nhưng cũng không nhanh bằng anh ta.

Lúc nhận lại hai chiếc vali, Kim Đa Bảo luôn miệng cảm ơn, chàng trai kia đang gõ cửa đối diện cửa nhà cô, gõ xong lại nhìn cô một cái, nhú nhú mày: “Hình như lúc trước chúng ta đã gặp nhau ở đâu đúng không?”

“Hả?” Kim Đa Bảo hơi sửng sốt, dạng lời thoại này có phải đã quá lỗi thời rồi không?

Anh chàng kia cũng không định chờ câu trả lời của cô, anh ta đứng thẳng người, lúc cửa vừa mở, thì nói tạm biệt rồi bước vào nhà.

Kim Đa Bảo vẫy tay với cánh cửa đã đóng, cô cầm chìa khóa mở cửa nhà mình, trong lòng thầm đoán thân phận của anh chàng kia, chú sống ở đối diện hình như là giáo viên thể dục, còn thím đang làm gì thì không rõ lắm, nhưng mà cô đã ở đây gần một tháng, cũng chưa bao giờ gặp anh ta, là con trai của họ sao?

Cố nhớ lại gương mặt chảy mồ hôi do vận động lúc nãy, hình như rất điển trai.

Trong nhà trống không, bạn mượn chung chỗ với cô đã về nhà nghỉ phép, chỗ trống trong phòng cô không lớn, nên cô đành để hai chiếc va li công kênh trong phòng khách. Cô lao vào nhà tắm trước, sau đó mới quay lại sắp xếp vật dụng trong va li, nghĩ xem nên đặt ở góc nào cho phù hợp.

Thứ chiếm diện tích nhất là gối ôm hình Điều Hàm Ngư, trông rất bí ối, bốn cái chân nhỏ như que dài còn xiên xiên vẹo vẹo. Đây là món quà mà một học muội đã tặng cô lúc tốt nghiệp, cô cũng không biết tâm lí của mình thế nào, mà lại càng nhìn càng thích, còn sinh ra cảm giác với cái thứ thô bỉ như vậy. Cô dứt khoát ném nó lên giường để ôm ngủ.

Còn có vài thứ lặt vặt khác, đều là đồ đạc không thực dụng của người khác tặng, cô chọn vài món tương đối mới đặt trên bàn học và tủ đặt TV trong phòng khách, số còn dư thì bỏ vào một va li, kéo khóa rồi đặt dưới gầm giường. Vỗ tay một cái, cũng không biết mấy thứ này còn có thể gặp lại Mặt Trời hay không, cô bỗng cảm thấy bản thân có chút tội lỗi, có mới nói cũ.

Một ngày bận rộn kết thúc, cảm giác đau nhứt từ từ dâng lên, lười nấu cơm nên đành gọi thức ăn bên ngoài. Tuy bình thường cô cũng không nói chuyện nhiều với bạn cùng nhà, nhưng khi trong nhà thật sự chỉ còn lại mình

mình, cô lại cảm thấy có chút yên ảng.

Xung quanh trường học có rất nhiều quán cơm, chưa đầy hai mươi phút đã có người giao tới. Cô mở cửa nhận cơm tối của mình, lại thấy anh chàng giúp mình vác hành lý lúc sáng đang ngây người đứng trước cửa nhà đối diện.

Tiểu ca giao hàng vội vàng rời đi, Kim Đa Bảo không biết tại sao mình chỉ đóng một lớp cửa sắt, vẫn đứng tại chỗ nhìn sang bên kia. Đèn ngoài hành lang bỗng tắt “bụp” một tiếng, ánh đèn trong nhà Kim Đa Bảo chiếu vào người đứng đối diện, làm anh ta xoay người liếc mắt nhìn cô: “Có chuyện gì thế?”

Ngọn đèn ngoài hành lang lại sáng lên, chiếu lên mặt anh ta, anh ta đã thay quần áo khác, áo thun đỏ và quần thể thao màu xám tro, chân mang dép xỏ ngón, tóc hơi rối, vẻ mặt trông như chưa tỉnh ngủ.

Biết là không nên tùy tiện mời người lạ vào nhà, nhưng buổi chiều vừa nhận ơn huệ của người ta, buổi tối lại trở mặt vô tình, hình như không đúng lắm. Cô mở cửa sắt bên ngoài, thò đầu ra: “Sao cậu đứng ngoài này vậy?”

“Mới xuống lầu quảng rác, quên cầm chìa khóa.” Ngừng một chút, anh ta mới nói tiếp, “Ba mẹ tôi ra ngoài mua đồ ăn, chắc sắp về rồi.”

“Vậy cậu vào nhà tôi ngồi một chút đi.” Trời tối đen, mời một chàng trai trẻ tuổi vào nhà mình ngồi một chút, càng không ổn nha.

Anh chàng suy nghĩ chốc lát, thế mà lại gật đầu, nói cảm ơn rồi bước vào, “Đứng hơn nửa tiếng rồi, đau chân quá.”

Bây giờ, Kim Đa Bảo cũng không thể nói là mình chỉ khách sáo mời chơi rồi đuổi người ta ra ngoài được. Trong nhà oi bức, cô chỉ đóng cửa sắt, cửa gỗ vẫn mở rộng như trước, nhớ xảy ra chuyện gì cô còn có thể kêu cứu.

“Tôi là Khâu Thiên.” Anh ta ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, trầm mặc một chút, rồi giới thiệu trước.

“Tôi là Kim Đa Bảo.” Cái này khá giống phân đoạn tự giới thiệu lúc khai giảng, bầu không khí cũng ngưng nghịu thế này. Kim Đa Bảo xoay người vào tủ lạnh lấy hai hộp Yakult, đưa cho Khâu Thiên, “Uống cái này không?”

Khâu Thiên cầm lấy một hộp, lại liếc mắt một chút: “Cảm ơn.”

Kim Đa Bảo không biết anh ta đang nhìn gì, bỗng nhớ là quên ống hút, cô lại bước vào mở tủ lạnh. Lúc trở về thì thấy Khâu Thiên đang đứng trước tủ đặt TV nhìn biểu tượng bóng đá đặt ở hàng trước.

Giấy bạc đựng hộp Yakult đã bị anh ta cắn ra phân nửa, lúc xé tới cuối cùng, do giữ quá chặt nên sữa chua bên trong bị tràn ra ngoài một chút, nhỏ xuống đất.

Anh ta tiện tay rút khăn giấy trên tủ đựng TV, khom lưng lau khô sữa trên mặt đất, lúc khom người, cổ áo hơi rủ xuống, chỗ Kim Đa Bảo đứng vừa vặn thấy được cơ ngực phập phồng của anh ta.

...

Vô tình chiếm tiện nghi của người khác, Kim Đa Bảo vội mở miệng trước, “Cần ống hút không?”

Khâu Thiên vò khăn giấy trong tay, đứng từ xa ném vào thùng rác bên cạnh sofa —— nhưng ra ngoài. Anh ta cũng không bối rối, lại đi tới nhặt lên bỏ vào thùng rác, sau đó uống một hơi hết nửa hộp Yakult.

Lúc này hai người mới nhìn mặt đối phương, thật sự không biết nên nói gì, Kim Đa Bảo nghĩ, nếu mẹ cô có ở đây, đại khái cũng sẽ không lúng túng như vậy, mẹ cô là một phụ nữ cường hãn, có thể biến tất cả người xa lạ thành

đồng chí cách mạng thân thiết.

“Cô thích Cổ Quế à?” Khâu Thiên chỉ con thú nhồi bông đội vòng hoa trắng trên tủ đặt TV, đó là biểu tượng của đội Cổ Quế.

Kim Đa Bảo lắc đầu, “Tôi không xem đá banh, cái đó bạn tặng.”

Cô rõ ràng thấy Khâu Thiên bỗng nghẹn lại một chút, giống như là muốn nói gì đó, nhưng bị nghẹn nên phải nuốt trở về.

Cô vén lọn róc rủ xuống ra sau tai, dựa vào cánh cửa màu đen trong góc phòng khách, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Nếu cậu thích thì tôi tặng cậu.”

“À.” Khâu Thiên lên tiếng, “Không cần đâu.”

Vừa rồi anh ta muốn nói mình là cầu thủ đội Cổ Quế, nhưng nghĩ lại một chút thì vấn đề này thật sự rất ngớ ngẩn. Nếu cô là fan hâm mộ của đội Cổ Quế, sao lại không biết anh, sợ là lúc mới chuyển đến đây đã ồn ào huyên náo rồi.

Anh nhìn về phía Kim Đa Bảo, cô nàng đứng cách mình khá xa, chỗ dựa vào lại rất gần cửa, sợ anh có ý đồ xấu liền bỏ chạy sao? Buồn cười thật, vậy lúc gọi anh vào cô đang nghĩ gì thế? Hơn nữa chỉ với cánh tay cẳng chân nhỏ xíu của cô, làm sao chạy nhanh hơn anh được. Hay là cô định kêu cứu? Cũng không biết là có la đến rách họng cũng sẽ không ai tới cứu cô à.

Trong đầu lộn xộn, chẳng biết tại sao nghĩ tới đó anh ta lại cười khẽ một tiếng, lúc đầu tưởng tượng ra cảnh Kim Đa Bảo vung tay la tới khản cổ, thì nhin không được bật cười. Khi anh cười, một bên khóe miệng hơi nhếch lên, thoát nhìn có chút xấu xa, nhưng quả thật trông rất đẹp.

Kim Đa Bảo quay đầu liếc mắt nhìn dãy hành lang có tiếng đèn chụp chờn, nghĩ tới phần cơm hải sản sắp nguội, cô lại khách sáo hỏi, “Nếu không

phiền, cậu có muốn ngồi lại ăn cơm với tôi không?”

Hơi đói bụng, nhưng cũng không đến mức chịu không được.

Khâu Thiên đang uống một hộp Yakult khác, cảm giác bị cô xem là người xấu cũng có chút khó chịu. Không biết tại sao anh lại suy nghĩ hơi lung tung, gật đầu, “Không phiền, tôi cũng thấy hơi đói.”

“...” Kim Đa Bảo nghiêm túc nhìn mặt Khâu Thiên, cô cảm thấy anh chàng này đại khái nhỏ hơn cô rất nhiều, nói không chừng chỉ là do lớn sớm, tính cách không khách khí như thế... có phải vẫn còn là học sinh cao trung không? Anh ta không biết trên đời này còn có một từ gọi là “Khách Sáo” sao.

Dù trong lòng cô mắng chửi thế nào, cũng đành lấy hộp cơm sốt ra hai cái chén, bình thường một phần cơm cô đã ăn không đủ, bây giờ lại đem chia làm hai phần, cô không khỏi tự trách bản thân, lúc trước sao lại hoang phí như vậy.

Khâu Thiên tưởng là cô sẽ làm cơm, nhưng nhìn thấy lượng cơm ít như cho chim ăn trước mắt, mới nhớ lúc này cô vừa mở cửa lấy đồ ăn gọi bên ngoài. Trong lòng cũng cảm thấy không ổn, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nhức nhối trên mặt cô, không hiểu sao anh lại cảm thấy đạt được thành tựu, nên và vài đĩa chén sạch bát cơm kia.

Kim Đa Bảo bỗng nhớ tới một câu: Con trai mới lớn, ăn chết cha già.

Để tên nhóc chẳng biết khách khí này không cướp luôn chén cơm còn lại của mình, lần đầu tiên trong đời cô bưng chén đặt lên miệng mình và liên tục, giống như con mèo đang đói ăn, và hai cái còn phải trừng mắt canh chừng Khâu Thiên, muốn vượt qua tốc độ ăn của anh ta.

Khâu Thiên vốn chỉ chuyên tâm ăn, lúc vô tình nâng mắt nhìn cô, thì thấy cô nàng đang trừng mắt nhìn mình, hai chiếc đũa trong tay càng chuyển động

dữ dội hơn. Ngực anh như bị chiếc đũa đó vẽ lên, hơi ngứa một chút.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mẹ Tôi Oi... Đây Là Nông Thôn Tiểu Kháng Văn Sao?

Edit: Blue

Ăn cơm xong, không đợi Kim Đa Bảo nghĩ thêm đề tài gì, nhà đối diện đã vang lên tiếng mở chìa khóa, cô thở phào nhẹ nhõm, dùng chất giọng nhẹ nhàng nói với Khâu Thiên: “Ba mẹ cậu về rồi.”

Khâu Thiên đứng dậy, chậm rãi đi ngang qua người Kim Đa Bảo, hướng về phía cánh cửa vẫn đang mở rộng. Nhưng đi được mấy bước lại vòng trở lại, anh ta đứng trước mặt Kim Đa Bảo, từ từ tới gần cô, gương mặt điển trai dần phóng to trước mắt Kim Đa Bảo. Cô giật mình, không tự chủ được lùi ra sau. Anh ta giơ tay lên, khẽ đụng vào đầu cô, nhặt một chùm lông tơ nhỏ màu trắng, cũng không biết là rơi từ vật gì ra ngoài, càng không biết tại sao lại ở trên đầu cô. Khâu Thiên chìa tay ra, để cô nhìn chùm lông, cười, “Là ngốc mao* hả?”

(Ngốc mao: sợi tóc dư hay mọc trên đầu các nhân vật hoạt hình. Hình minh họa xem bên dưới)

Kim Đa Bảo lui ra sau một bước, gót chân đụng ngã cây dù màu đen dựng bên tường, làm vang lên một tiếng “bộp”.

Khâu Thiên nói “Tạm biệt”, khẽ nắm tay rồi rời đi, Kim Đa Bảo đi theo sau, vội vã đóng cửa lại. Cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại không khỏi có chút nóng mặt, vừa rồi anh ta cách cô rất gần, làm cô cảm thấy hơi khó thở, giống như... giống như đang trên ghe cô?

Ngoài cửa, ba mẹ Khâu Thiên thấy con trai từ nhà đối diện đi ra thì có chút kinh ngạc. Khâu Thiên cũng không giải thích, chỉ đi thẳng vào nhà. Lúc nhổ chùm lông trên đầu linh vật, anh cũng cảm thấy hơi đang tiếc, nhà cô không có đồ chơi gì tốt, nếu đột nhiên lấy con nhện hay con gián gì đó từ trên đầu cô xuống, nhất định cô sẽ sợ đến mức nhảy dựng lên.

Tuy là ý tưởng này có chút ấu trĩ, nhưng Khâu Thiên vẫn nhìn không được bật cười, dù sao ở trong mắt cô, anh cũng là người xấu.

Bình thường mỗi lần đi làm về, cô đều muốn nằm phịch xuống giường, nếu có thời gian sẽ ngủ một giấc thật say. Nhưng hôm nay, khi được nghỉ thật, cô lại không ngủ được. Kim Đa Bảo lăn qua lộn lại trên chiếc giường không lớn của mình, cuối cùng dứt khoát đứng lên mở máy tính, bật hộp thư xem bản thảo gần nhất.

Theo đồng nghiệp và lãnh đạo đánh giá, cô là một cô nàng yên tĩnh điềm đạm, trước khi bước vào nghề biên tập cô cũng từng nghĩ như vậy —— mãi đến khi bị tác giả bản thảo và những bài viết kỳ quái hành hạ.

Trên dưới hộp thư chỉ nhìn thấy những bản thảo có đề mục rất kinh khủng, cô tự thuyết phục mình, có thể tác giả chỉ muốn gây sự chú ý với cô, không chừng bản thảo sẽ rất có hàm ý, cô phải ráng chịu đựng một chút, xem nội dung tóm tắt thế nào.

“Vương Thúy Hà từ nhỏ đã là con dâu nuôi trong gia đình Chủ tịch xã, chồng cô là một cậu bé nhỏ hơn cô mười hai tuổi, cô vừa làm vợ vừa làm mẹ, mỗi ngày cực khổ mệt nhọc, mãi đến khi gặp được anh sinh viên đại học Hứa Lập Đạt, giữa hai người liền bắn ra tia lửa tình yêu... Hứa Lập Đạt muốn triển khai kế hoạch thí điểm ruộng đất, lão Chủ tịch không đồng ý, Vương Thúy Hà bèn dùng cơ trí, tìm “con đường đột phá” trên người chồng mình...”

Mẹ tôi ơi... đây là nông thôn tiểu kháng văn sao?

Kim Đa Bảo nhìn xong tóm tắt liền cảm thấy ảo tưởng tan vỡ, cô nhớ tên hộp thư mình quy định là tiểu thuyết thanh xuân đô thị, cái này... được rồi, Vương Thúy Hà mới mười tám tuổi, cũng gọi là thanh xuân...

“Tình tiết trôi chảy, hành văn thành thực, đáng tiếc không phù hợp với phong cách của tòa soạn chúng tôi, hãy gửi sang đơn vị khác thử xem.” Kim Đa Bảo gõ lý do trả lại bản thảo, tiếp tục chịu đựng mở thêm một thư điện tử khác.

“Đó là một thời kỳ vô cùng xáo động, vô số thanh niên có chí hướng ôm giấc mộng xây dựng tổ quốc, bước chân vào vùng quê nghèo khổ...”

Kim Đa Bảo mở phần trả lời của bức thư đầu tiên, trực tiếp vào ô trả lời bên này. Cô ôm đầu hoài nghi nhân sinh: Hiện nay rất lưu hành “quê cha đất tổ” văn học sao? Cô có nên đề nghị chủ biên mở một chuyên đề không nhỉ?

Không còn hứng thú nhìn tiếp, cô tắt máy tính rồi nằm vật ra giường, ôm cái gối hình Hàm Ngư ti tiện kia, mắt lớn trừng mắt nhỏ, bụng vang lên tiếng rột rột rất dài.

Xuống giường tìm đồ ăn trong tủ lạnh, phát hiện ngoại trừ rau dưa thì chỉ còn vài hộp Yakult, nghĩ đến chuyện nấu cơm còn phải chà nồi rửa chén dọn dẹp nhà bếp, chột mắt cả hứng ăn cơm. Mắt cô nhìn hộp đồ uống nho nhỏ chăm chú, không tự chủ được nhớ lại dáng vẻ lúc uống của Khâu Thiên, dùng răng xé giấy bọc, khom lưng lau sàn nhà, ngậm miệng bình uống hết một hơi, hàu kết lặn lên lặn xuống, trông có chút gợi cảm.

Sự vật tốt đẹp quả nhiên sẽ khiến người ta khắc sâu ấn tượng, nếu cậu ta không ăn nhiều như thế thì tốt rồi.

Cửa bị gõ, Kim Đa Bảo liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn chín giờ rồi, sao lúc này lại có người đến nhỉ? Cô ngó vào mắt mèo nhìn bên ngoài,

đồng thời hỏi, “Ai đó?”

“Tôi, Khâu Thiên.” Bên ngoài mắt mèo là một anh chàng ôm thùng giấy, cánh cửa phía sau anh ta vẫn mở.

Kim Đa Bảo mở cửa, không hiểu hỏi, “Sao thế?”

“Mẹ tôi nói phải trả ơn cô, nên tặng cô chút xoài làm quà, từ quê gửi lên, tôi thấy hình như buổi tối cô ăn không no.” Khâu Thiên đưa thẳng chiếc thùng trong lòng cho cô, sau đó xoay người về nhà mình.

Kim Đa Bảo mở thùng ra, thấy bên trong có rất nhiều trái xoài to thì “oa” một tiếng, sự vật tốt đẹp quả nhiên sẽ khiến người ta khắc sâu ấn tượng, ngay cả chuyện ăn nhiều hay ít cũng không tính là gì nữa.

Khâu Thiên rất hiếm khi ở nhà, nên mẹ Khâu đều hận không thể dùng hết cả ngày để chiều chuộng anh.

“Con trai, ăn quýt không?”

“Con trai, uống nước chưa?”

“Con trai, tối nay ăn sườn hầm không?”

“Con trai, dì hai của con mới gửi vài trái xoài rất ngọt đó, có muốn... Hả? Thùng xoài đâu rồi?”

Khâu Thiên mới đánh xong một hiệp chơi, lúc tháo tai nghe thì nghe thấy câu hỏi của mẹ Khâu, “Tối hôm qua con ăn hết rồi.”

“Nói bậy, gần bốn kí, sao con ăn hết được chứ?” Mẹ Khâu dạo quanh sân thượng một vòng, “Chẳng lẽ ba con đem cho học sinh trong đội ăn?”

“Có thể.” Khâu Thiên không chút áy náy ném “củ khoai nóng” lên người

ba mình, dù sao ngày mai anh cũng đi, ba mẹ cũng không thể chất vấn chuyện thùng xoài với anh nữa.

Khâu Thiên nhìn đồng hồ, đứng dậy tìm quần áo thể thao trong tủ, “Mẹ, con đi tìm ba nhé.”

“Ôi, bỏ xuống đi, con phải ở nhà nghỉ ngơi một chút, đá bóng gì chứ.”

“Con cũng đang muốn nghỉ ngơi, nhưng ba bảo phải đi.”

“Ba con chỉ muốn lấy con ra khoe khoang thôi, được rồi, muốn đi thì đi đi, về sớm một chút, gọi ba con về dùng cơm nữa.” Mẹ Khâu theo tới cửa dặn dò.

“Dạ.” Khâu Thiên đáp lời, tiện tay cầm túi đựng bóng treo sau cửa.

Tiếng vang trên hành lang đánh thức Kim Đa Bảo đang ngủ nướng, cô thay áo ngủ, đuổi người, kéo màn cửa sổ cảm nhận chút ánh sáng Mặt Trời, vừa liếc mắt đã thấy Khâu Thiên đi dưới lầu.

Anh ta xách một cái túi lưới, trong túi có một quả bóng, theo bước chân của anh ta, quả bóng bay sang phải rồi lại bay sang trái, mỗi lần sắp bay ra ngoài lại bị túi lưới kéo trở lại. Khâu Thiên cũng không nhìn quả bóng, vai hơi khom xuống, cả người miễn cưỡng, giống như lúc tối hôm qua cô ra ngoài lấy đồ ăn, nhìn thấy bóng lưng chờ đợi quay về phía cửa kia.

Kim Đa Bảo chợt nhớ, mấy ngày trước, lúc sửa bản thảo có đọc được một đoạn văn, “Cùng người xa lạ gặp một lần là trùng hợp, gặp hai lần là duyên phận, gặp ba lần thì phải xin số điện thoại.”

Nếu nói như vậy, hình như cô cũng nên xin số?

Lắc lắc đầu, suy nghĩ lung tung thật, cô cần gì phải đi xin số điện thoại

của tiểu băng hữu chữ, cô cũng không biết đối phương bao nhiêu tuổi, còn đến trường hay đã đi làm, tiền lương hàng tháng nhiều hay ít... Lại lắc lắc đầu, cô cũng không cần biết những chuyện này!

Cô cầm bàn chải đánh răng, nhìn gương mặt trắng trẻo trong gương, bỗng lại cảm thấy hơi cô đơn, ngày nghỉ thì không nên cô đơn một mình, cũng nên có người cùng ăn cơm xem phim.

... Nhất định là do bản thảo sửa chữa gần đây có quá nhiều điểm văn, cô nên tranh thủ thời gian tìm hai bộ ngược văn, ngược đến khóc cha gọi mẹ, để không bao giờ nghĩ đến chuyện tìm đối tượng nữa!

Để thoát khỏi cảm giác vắng vẻ khó hiểu này, Kim Đa Bảo dùng một ngày để xem xét bản thảo, xem đến không còn thư nào trong hộp, nhưng vẫn không thể tìm được một bộ ngược văn tuyệt đỉnh, chợt cảm thấy cả ngày nay đều uổng phí.

Mặt Trời vẫn chưa lặn, nhưng đã có gió mát rượi, lúc còn đi học, cô thích nhất là chọn thời điểm này để đi dạo một vòng quanh sân tập với các bạn cùng phòng, nhìn bóng dáng những tiểu thít tươi tắn ra kích thích tố chạy xung quanh, cô chợt nghĩ không biết có một quả bóng nào nện trúng đầu mình hay không, sau đó một tiểu soái ca sẽ chạy đến đau lòng xin lỗi... Nhưng không có chuyện bị bóng đập trúng đầu, cuối cùng cả bọn quay về căn tin ăn cơm.

Đi theo con đường nhỏ quen thuộc tới sân tập, dù là ngày nghỉ, nhưng trên sân bóng vẫn có không ít người, điều khiến Kim Đa Bảo ngạc nhiên là có rất nhiều khán giả đứng trong đường chạy xung quanh sân bóng cổ vũ.

Đang thi đấu đá banh sao?

Cô tò mò đi tới, chọn chỗ vắng người đứng, cô không hiểu nhiều quy tắc,

nhưng vẫn cảm nhận được những người đá bên trong phải dùng rất nhiều sức, cũng không giống cuộc thi chạy đua mà cô được xem lúc trước.

Tầm mắt qua lại theo trái bóng, bỗng trông mắt thấy quả bóng màu trắng kia lăn đến chân mình, cô nghĩ mình nên nhặt lên trả nó lại cho đội bóng.

... Hả?

Vừa nãy Khâu Thiên đã nhìn thấy cô đứng bên này, anh cũng không thể nói là mình không cố ý chuyển bóng sang hướng này, dù sao qua đây nhặt bóng mà thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của cô, cũng khá là vui vẻ. Anh nhận lấy bóng, quan sát cầu thủ chạy trong sân, sau đó ném sâu vào.

Kim Đa Bảo vốn chỉ muốn tùy tiện nhìn một chút, nhưng không ngờ lại vô thức đứng hơn nửa tiếng xem toàn bộ trận đấu, mãi đến khi kết thúc, tiếng cười rôm rả vang lên mới hoàn hồn. Trên sân bóng có rất nhiều cầu thủ trực tiếp nằm xuống bãi cỏ, người trên đường chạy cũng đã tản đi nhiều, chỉ còn vài cô nàng ở lại muốn chạy tới bắt chuyện với Khâu Thiên, gương mặt có vẻ rất kích động.

Lúc trước Kim Đa Bảo chưa từng xem thi đấu đá banh, bây giờ ngược có chút kích động rất khó tả. Tuy trình độ đá bóng của bọn họ có vẻ khá giống nhau, nhưng cảm giác khi đích thân tới sân bóng, thực sự rất cuồng nhiệt. Đại khái là do cô vừa biết Khâu Thiên, nên lúc xem thi đấu, phần lớn thời gian mắt cô đều chạy theo Khâu Thiên, anh ta không phải là tiền đạo, luôn đứng ở giữa và sau sân, cũng không dẫn bóng một mình, mà thường xuyên chuyền cho hai cầu thủ tấn công.

Nhiệt độ trên người bị gió lạnh cuối mùa thu thổi bay đi gần hết, cô vuốt vuốt cánh tay, cuối cùng định bụng, ra phố ăn một bữa Malatang.

“Này!” Hình như phía sau có người gọi cô.

Kim Đa Bảo xoay người, thấy Khâu Thiên cầm lon nước từ bên trong sân chạy tới, gương mặt đỏ bừng như lúc cô thấy hôm qua, thậm chí còn đỏ hơn.

Trên cổ anh ta treo một chiếc khăn khô, dùng lau mặt và cổ. Anh thở hổn hển mấy cái mới hỏi, “Đi ăn hả?”

“Ừm.” Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, “Lúc này cậu đá rất hay.”

Khâu Thiên còn nhớ cô nàng này vốn không xem đá banh, đành cười nhận lấy lời khen không biết có trái lương tâm này hay không. Anh đưa lon nước trong tay cho cô, “Thưởng cho cô, công nhật banh khổ cực vừa này.”

“Không khổ cực.” Kim Đa Bảo nhận lấy lon nước, đứng dưới ánh đèn đã bật của sân bóng, hơi trầm mặc.

...

Một lon tăng lực Gia Đa Bảo màu vàng.*Ngọc mao: cọng tóc dư hay mọc trên đầu các nhân vật hoạt hình

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sắc Đẹp Ăn Thay Cơm, Thừa Dịp Ngày Nghỉ Bồi Bổ Chút Thịt, Để Mẹ Cô Không Phải Mắng Cô Là Bần Ủi Nữa

Edit: Blue

Gió trong sân bóng như một tên trộm đang ôm túi chạy thục mạng, hết thối xoay vòng từ trong sân rồi lại ra ngoài sân. Kim Đa Bảo nắm chặt lon nước trong tay, cuối cùng nhẹ giọng nói “Cảm ơn” rồi xoay người đi.

Khâu Thiên nhìn dáng vẻ rời đi của cô lại nhin không được muốn bật cười.

Vai bỗng bị người phía sau vỗ lên, bên tai truyền đến tiếng hát lạc nhịp, “Tại sao gió thổi càng mạnh, trái tim tôi lại càng thấy tự do*~”

(Lời bài hát Dĩ Tử của Tô Vận Doanh)

Khâu Thiên dùng khuỷa tay thúc vào người phía sau, “Đừng ở đây mà đăng* với tôi.”

(Từ “tự do” trong câu trên cùng âm với từ “đăng” bên dưới, trong tiếng Hán, từ “đăng” có rất nhiều nghĩa, như là rộng lớn, rong chơi, hoặc phóng đăng..., trong câu nói của Khâu Thiên, từ này có nghĩa là phóng đăng)

Vương Hi Lâm ôm chiếc bụng bị đánh đau, “Ai đăng hả? Cậu nghĩ là tôi mù à, trái bóng vừa nảy cậu cố tình chuyền lệch ra sân, lúc đá lại luôn liếc nhìn cô nương nhà người ta, đá xong lại chạy tới trước mặt người ta xum xoe đưa nước, chặc chặc, tôi phải báo lại với ba cậu!”

“Hi Lâm, cùng ăn cơm thôi!” Ba Khâu Thiên làm như nghe thấy người gọi ông, thoáng cái đã nói vọng về phía hai người.

“Vâng thầy Khâu!” Vương Hi Lâm vẫy tay trả lời, cởi áo ba lỗ ướm mồ hôi, đi bên cạnh Khâu Thiên tỏ vẻ nghi ngờ, “Là ai vậy, bạn gái cậu hả?”

Khâu Thiên cũng không chịu thua, lạnh nhạt lườm anh ta một cái. Vương Hi Lâm là tiền đạo đội Cổ Quế, hôm nay ba Khâu tổ chức thi đấu trong toàn đội, để thực lực hai bên ngang nhau, ông bèn gọi điện thoại mời người đồng nghiệp khá thân thiết này tới để cân đội hình, quả thật anh ta đá bóng rất giỏi, nhưng không hiểu sao lại nói nhiều như vậy.

Vương Hi Lâm hừ một tiếng, tiếp tục cất tiếng hát “Cửu chuyển thập bát loan” của mình: “Thối đi thối đi, sự kiêu ngạo phóng túng của tôi...”

Khâu Thiên phun cả nước nho đường trong miệng ra ngoài, tên tiểu nhãi này không thể yên tĩnh một chút sao.

Những người không có việc trong đội đều đi ăn cơm, một đoàn gần hai mươi người, hơn phân nửa đều cười trần, khiến tất cả người trên đường không khỏi tò mò quan sát. Đến khi ông chủ tiệm thịt nướng cho người lau dọn đủ bàn ghế thì tiếng ồn ào mới dần lắng xuống.

Kim Đa Bảo an vị ở quán Malatang* đối diện tiệm thịt nướng, nâng mắt là có thể thấy Khâu Thiên. Giữa một “đàn trâu bò” đùa giỡn không mặc áo, người vẫn ngồi an tĩnh, quần áo chỉnh tề chỉ có anh ta.

(Malatang: một loại ăn vặt nổi tiếng ở Trung Quốc, nhất là Bắc Kinh, trong đó có rất nhiều món, giống xiên que tự chọn)

Cô chọn một xâu bánh viên, cắn hơn một nửa mới phát hiện bên trong có nhân, dầu nóng bắn ra ngoài, cô vội rút khăn giấy nhổ ra thật nhanh. Dùng đầu lưỡi liếm phần trên khoang miệng, hình như lưỡi đã nóng đến rách da.

Cô cau mày, do dự nhìn lon Gia Đa Bảo trong tay, từ sau khi loại thức uống này nổi tiếng, cô đã bị bạn học đem ra làm trò cười không ít lần.

Năm ba cao trung áp lực rất lớn, vào một buổi tối nọ, khi cô bị một nam sinh gọi là “Gia Đa Bảo”*, áp lực giống như tìm được đường khơi thông, cô liền ngồi tại chỗ rơi nước mắt, khóc ầm ỨC không thành tiếng, dáng ngồi vẫn thẳng tắp. Khi nhìn lên bảng thấy thầy giáo đang vẽ hai gò núi nho nhỏ, cô lại khóc không ngừng được, làm hại nam sinh kia suýt chút nữa phải quỳ xuống xin lỗi cô, sợ cô bỗng nghĩ quẩn mà nhảy lầu.

(Gia Đa Bảo là lon nước ngọt màu vàng, chị tên Kim Đa Bảo, họ của chị cũng có nghĩa là “vàng”, bạn nam dùng phép ẩn dụ, lấy vật tả dáng người XD)

Ngày đó cô khóc mà về nhà, nam sinh kia vẫn lẻo đẻo theo sau cô, lúc đến cửa nhà cô, do thắng xe không kịp nên anh chàng phải vội vàng quay đầu xe chạy ngược lại cửa tiểu khu, nhưng vừa khéo lúc đó lại gặp mẹ Kim Đa Bảo, anh chàng đành sợ hãi nhận tội với mẹ cô, nói mình làm cô khóc. Mẹ Kim lại rất thoải mái, luôn miệng nói không sao không sao.

Sau đó ba Kim nói muốn dẫn con gái đi đổi tên, nhưng mẹ Kim không đồng ý, cái tên Đa Bảo này là do ông nội Kim đặt, là cái tên thông dụng tao nhã mà nam nữ đều dùng được, lúc Kim Đa Bảo chưa sinh ra ông nội đã qua đời, cái tên này là kỷ sự duy nhất ông để lại cho con cháu, không thể tùy tiện sửa.

Kim Đa Bảo đã khóc đủ nên cũng nguôi giận, không nhắc đến chuyện đổi tên nữa. Chỉ là mỗi khi chạm mặt bạn nam đã làm cô khóc ầm ỨC kia, cô đều phải trừng mắt lườm một cái.

Cô uống ừng ực hai ngụm nước, cảm giác cay nóng trong cổ họng được thay thế bằng vị ngọt của cam, ngay cả nơi bị đau cũng vơi đi rất nhiều. Lần

đầu tiên cô uống loại nước này, không ngờ lại ngon như vậy.

Cô gọi ông chủ đến đếm que, trả tiền rồi định bụng về nhà. Trước khi đi lại nhin không được liếc mắt nhìn sang ven đường, không ngờ lúc này Khâu Thiên ở đối diện lại quay đầu sang, anh làm như không có chuyện gì, nhìn cô cười cười. Kim Đa Bảo có cảm giác như đang nhìn lén thì bị người ta bắt tại trận, nên liền gật đầu rồi vội vàng rời đi.

Ngoại trừ Khâu Thiên, người thấy cô còn có Vương Hi Lâm đang ăn đậu tương bên cạnh, “Này, đó không phải là bạn gái cậu à?”

“Đồ ăn cũng không lấp đủ miệng của cậu, coi chừng sặc đậu tương ra mũi...”

“Khụ khụ khụ —— “

“Xem, tôi đã nói là sẽ sặc ra mũi mà.”

Vương Hi Lâm chật vật rút một xấp khăn giấy hỉ mũi, thầm mắng miệng tên đội viên mới chết tiết này đúng là đen như quạ.

Dường như kẻ ăn không ngồi rồi như Kim Đa Bảo đã tìm ra cách biến những ngày nghỉ nhàn rồi trở nên muôn màu muôn vẻ hơn. Cô quyết định chiều nào cũng sẽ đến sân bóng xem đá banh, ngoài Khâu Thiên, hình như còn một tiền đạo trông cũng rất điển trai?

Sắc đẹp ăn thay cơm, thừa dịp ngày nghỉ bồi bổ chút thịt, để mẹ cô khỏi phải mắng cô là bàn ủi nữa.

Đáng tiếc đến ngày thứ hai, cô lại không nhìn thấy cậu nhóc dễ thương ở nhà đối diện nữa, tuy anh ta ăn rất nhiều, còn tặng cô lon Gia Đa Bảo, nhưng bù lại ngoại hình rất ổn, phàm là con trai có ngoại hình, thêm chút khuyết điểm cũng không sao.

Trong sân vẫn luyện bóng, nhưng không có thi đấu như ngày đó, chỉ chạy tới chạy lui chơi đùa mà thôi.

Cô nằm trên giường chơi game đối kháng trong điện thoại, chơi đến khi thua hết vàng trong tài khoản, cô liền bức bối dỡ cài đặt. Cô nhớ một tác giả văn học từng nói: “Tài khoản miễn phí cũng là một loại trò chơi thương mại, một hình thức cung cấp nhân dân tệ cho người chơi.”

Nghĩ đến tác giả khiến người ta vừa yêu vừa hận này, Kim Đa Bảo bỗng cảm thấy cả người tràn trề sức mạnh, vươn tay kéo laptop qua, ngồi xếp bằng dựa lưng vào đầu giường, laptop đặt trên đùi, bắt đầu công việc giục bản thảo.

[Cá chép gấm]: Hôm nay gõ chữ thế nào rồi? Thế nào rồi? Thế nào rồi?

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Một lòng mừng ngày mẹ tổ quốc ra đời, không dám có nửa điểm bất kính, bận tâm làm chuyện khác.

[Cá chép gấm]: Rõ ràng cô đang chuyên tâm tìm đối tượng.

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Vì tổ quốc sinh con đẻ cháu là góp một viên gạch vào công cuộc xây dựng Chủ nghĩa Xã hội phồn vinh, loại chó độc thân không có đối tượng, không có đời sống sinh hoạt như cô chắc là không hiểu đâu.

... Giận thật.

[Cá chép gấm]: Bản thảo thế nào rồi? Viết xong chưa? Viết xong chưa?

[Sơn Tịch Duyệt]: Dì cả của bé cưng đến thăm, đang nằm lăn trên giường...

[Cá chép gấm]: Lần trước là dì cả cô đến thăm, mai danh ẩn tích suốt mười một ngày.

[Sơn Tịch Duy]: Đúng rồi, mười một ngày trước là dì cả của tôi, bây giờ là dì cả của bé cưng, tôi có đến ba mươi bảy nhân cách đấy.

[Cá chép gấm]: Bác sĩ phụ trách chữa cho cô cũng rảnh rồi thật, đếm cho cô nhiều nhân cách như vậy.

[Sơn Tịch Duy]: Thật ra tôi có gõ chữ, nhân cách thứ hai mươi bốn của tôi đang muốn để nữ chính sảy thai, sau đó có thể ở cùng một chỗ với biểu đệ của nàng ta.

... Giận thật.

Giục bản thảo một hồi, cuối cùng chỉ lấy được vài lời cam đoan không đến nơi đến chốn. Nhìn đời sống sinh hoạt muôn màu muôn vẻ nhà người ta, rốt cuộc cô quyết định không thể tiếp tục mọc mầm trên giường nữa —— bèn dờ ra ghế sa lon.

Trời lạnh suốt mấy ngày, đến khi chiếc thảm lông đặt trên ghế sa lon biến thành thảm lông dài, chuỗi ngày nghỉ của cô cuối cùng cũng kết thúc, lúc nhìn thấy bạn cùng phòng quay về, trong thoáng chốc cô đã nghĩ đến chuyện chạy đến ôm chầm lấy nó, nhưng khi nhìn thấy cô nàng một thân bụi bẩn, cô đành thôi.

Bạn cùng phòng mới từ Đôn Hoàng về, da có chút rám nắng, cô nàng lấy một chiếc hộp trong va li ra, bên trên còn dán nhãn ném cho cô, “Tặng cậu nè.”

Cô và bạn cùng phòng cũng không tính là quá thân, nên không ngờ lại nhận được quà. Cảm giác được người khác quan tâm, Kim Đa Bảo quyết định không bận tâm đến bộ quần áo bẩn của nó nữa, nhào đến cọ mặt vào bụng cô nàng, “Cảm ơn nha.”

Trái ngược với Kim Đa Bảo suốt ngày ăn không ngồi rồi, Khâu Thiên đã

trải qua một tuần huấn luyện rất bận rộn. Sau đợt huấn luyện dài kì này, anh sẽ có thể tự luyện ở nhà. Anh đã sớm nghe huấn luyện viên nói mình sẽ tham gia đội hình thi đấu chính thức, lúc trước bị cấm thi đấu ba tháng, nên anh cũng quên mất cảm giác được đứng trên sân cỏ, anh cần gia tăng cường độ luyện tập nhiều hơn nữa, để bản thân mau chóng tìm lại tiết tấu.

Chuyển sang đội khác cũng có một ưu điểm rất tốt, chính là nơi tập khá gần nhà. Trong thời gian huấn luyện, thỉnh thoảng anh có thể dành chút thời gian về nhà một chuyến, sáng sớm hôm sau sẽ đón xe trên cao tốc để quay về đội.

Chào hỏi huấn luyện viên xong, Khâu Thiên ngồi trong phòng thay đồ phát ngốc một lúc lâu. Anh bỏ trang phục đá banh vào ngăn kéo, lúc bước ra ngoài bỗng nghe thấy tiếng động rất kì lạ. Sắc trời đã tối, bên ngoài phòng thay đồ có rất nhiều hành lang nhỏ tắt đèn, anh không nhìn thấy rõ lắm, nhưng cũng đoán được có người đang đứng đầu đó hôn nhau. Anh đặt tay lên miệng, huýt sáo một tiếng, sau đó nhanh nhẹn chuồn đi.

Dù không phải là giờ cao điểm, nhưng trên tàu điện đã có chút chật chội, anh ngồi nhìn ảnh phản chiếu của mình trong cửa sổ xe, nhìn ánh lửa xẹt thành một đường lúc xe chuyển hướng, nhìn hình động vật trên các biển quảng cáo công ích.

Bỗng nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, tóc dài xõa qua vai, áo khoác dệt kim màu xám tro, quần jean xanh đen, khoe miệng anh khẽ cong lên, bước đến phía sau cô gái đang ngắm tuyến đường bên ngoài kia. Anh vịn một tay vào vòng treo trên đỉnh đầu, tiến tới nhìn xuống đỉnh đầu cô. Cô gái cảm thấy có người phía sau mình, liền xoay đầu nghi ngờ nhìn anh.

Chậc, nhận nhầm người.

Anh buông vòng treo ra, quay trở lại, chỗ vừa ngồi đã bị người khác

chiếm mất, anh đành phải đứng dựa người vào tường xe.

Nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối, hình như không có lý do gì để gõ cửa nhà người ta cả. Trong đầu anh bỗng vang lên tiếng hát như ma âm của Vương Hi Lâm, “Tại sao gió thổi càng mạnh, trái tim tôi lại càng thấy tự do~”

Hình như tim cũng có chút “tự do”, quả nhiên cường độ huấn luyện vẫn chưa đủ, vẫn còn thời gian rảnh rỗi để đoán vớ vẩn...

Kim Đa Bảo vừa từ hội sách của công ti trở về, bụng đói meo đi xuống đường tàu điện. Có một xe hàng vặt đang mở, bên trong bán bánh kẹp Tay* và bong bóng bay. Tuy bán hai món chung với nhau làm cô cảm thấy khá buồn nôn, nhưng có thể nhìn thấy lát thịt muối kẹp với trứng chiên phủ trên vỏ bánh giòn rụm cũng đủ làm nước bọt chảy ròng ròng. Vì vậy cô một tay cầm bánh kẹp, một tay cầm bong bóng hình chú thỏ cười đáng yêu về nhà, để nhanh chóng lấp đầy bao tử.

(Bánh kẹp Tay, hay còn gọi là bánh kẹp hành, có xuất xứ từ Đài Loan. Bánh có ngàn lớp, mỗi lớp mỏng như giấy, lớp ngoài cùng chiên giòn vàng óng, lớp trong trắng mềm. Có thể kẹp dùng chung với trứng gà, thịt heo xiên, thịt bò, Lạp xưởng, thịt muối, rau dưa tùy sở thích...)

Lúc đứng dưới lầu khu nhà, cô bỗng cảm thấy hơi khó chịu, sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy. Cô bước trên hành lang vài bước, thấy đèn vẫn không sáng lên mới biết khu nhà đang bị cúp điện.

Cô cố gắng mở to mắt để quen với bóng tối, lên một tầng vẫn cảm thấy xung quanh tối đen. Cô cầm bong bóng và bánh kẹp bằng một tay, tay kia móc điện thoại di động trong túi quần, định bụng bật đèn chiếu sáng. Còn chưa mở đã thấy phía sau bỗng truyền đến tia sáng.

Khâu Thiên nhận được điện thoại của mẹ Khâu, mới biết nhà đang bị cúp điện. Anh mở điện thoại để bật đèn, nhưng trên hành lang đen kịt bỗng hiện lên một bóng người. Người nọ quay đầu lại, lúc ánh sáng chiếu tới, anh rõ ràng nhìn thấy một gương mặt thỏ rất lớn, nó còn nhe răng nhìn anh cười quỷ dị.

Tóc gáy anh trong nháy mắt dựng thẳng lên, đầu thỏ bay sang trái rồi bay sang phải.

Kim Đa Bảo cũng mở đèn chiếu vào mặt anh, tuy gương mặt hơi trắng nhợt, nhưng so với đầu thỏ kia vẫn bình thường hơn rất nhiều.

Khâu Thiên thở một hơi khe khẽ, mắng thầm, “Hù chết bố rồi.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Lại Rất Nghiêm Túc Nói Cho Cô Biết, “Nhưng Tôi Muốn Ăn Bánh Kẹp Tay Của Cô.”

Edit: Blue

“Khâu Thiên?” Kim Đa Bảo cũng bị người bỗng nhiên xuất hiện dọa sợ, đêm tối luôn khiến người ta tự sinh ra rất nhiều cảm giác khẩn trương.

Suýt chút nữa Khâu Thiên đã thốt ra “Là bố cô đây”, nhưng ghen trở lại, nên đáp, “Là tôi.”

“Bị cúp điện.” Kim Đa Bảo giải thích.

Đứng trong bóng tối nên Khâu Thiên không nhìn thấy biểu cảm phì cười của cô. Vừa rồi nghe giọng nói anh ta rất buồn cười, giống như là bị dọa sợ.

“Ừm, cúp điện rồi.” Khâu Thiên chiếu ánh sáng lên phía trước Kim Đa Bảo, “Đi thôi, tôi chiếu đèn cho cô.”

“Cảm ơn.” Có thêm người đi cùng làm cô yên tâm hơn rất nhiều, không chỉ yên tâm về ánh sáng lúc đi cầu thang, những chuyện ma quỷ sinh ra trong đầu cũng bị bóp chết sạch sẽ.

“Cô chưa ăn cơm hả?” Mùi thơm của bánh kẹp Tay truyền tới mũi Khâu Thiên, có cảm giác rất ngon miệng.

Kim Đa Bảo vẫn còn nhớ tiền sự lúc trước của anh chàng này, chỉ nói “Vừa tan ca”, chứ không hỏi anh ta đã ăn cơm chưa.

Kết quả Khâu Thiên lại tự trả lời, “Tôi cũng chưa ăn.”

Cô dừng bước quay đầu lại nhìn, anh đứng cách cô khoảng bảy tám bậc thang, cũng dừng lại, hai người không nhìn rõ mặt đối phương, Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, “Chắc hẳn ba mẹ cậu đã chữa cơm rồi.”

Anh lại rất nghiêm túc nói cho cô biết, “Nhưng tôi muốn ăn bánh kẹp Tay của cô.”

Chuyện quái gì thế?

Kim Đa Bảo đối diện với ánh mắt gần như muốn cướp đoạt trắng trợn của anh ta, cảm thấy anh ta không nói lý như vậy cũng có chút dao động... dao động cái con quỷ, dựa vào cái gì mà anh ta muốn thì sẽ cho anh ta? Trong lòng cô nghĩ như vậy, nên lời không khách sáo liền buột miệng chạy ra ngoài: “Cậu muốn ăn thì tôi phải cho cậu sao?”

“Lần trước tôi đền đồ uống cho cô rồi.”

“Cậu nói đó là phí trả công tôi nhặt bánh cực khổ.”

“Nhưng cô nói là nhặt bánh không cực khổ.”

“...”

Kim Đa Bảo chưa bao giờ cãi tay đôi với người khác, nghĩ tới chỉ vì một cái bánh, cô buồn bực, còn có chút tức giận đưa cái bánh đựng trong túi nylon cho anh ta, “Vậy cậu ăn đi.”

“Tôi ăn một miếng là được.”

Ăn một miếng? Anh ăn rồi tôi còn có thể ăn tiếp sao? Lẽ nào tôi một miếng rồi anh một miếng? Anh với tôi thân thiết đến vậy à?

Kim Đa Bảo yên lặng nhở một ngụm, nghĩ anh ta cắn rồi sẽ cho anh ta luôn, ai lại thích ăn đồ thừa của người khác chứ.

Khâu Thiên bước lên bậc thang, lúc bước tới cách cô ba bậc thì tầm mắt hai người ngang nhau, anh ta nhận lấy cái túi, dùng tay xé một góc bánh kẹp Tay, ngẩng đầu cắn một miếng, sau đó lại cắn từng chút từng chút.

Kim Đa Bảo nhìn anh ta ăn xong, lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ: Thì ra anh ta ăn như vậy, vậy phần còn dư cô vẫn muốn ăn tiếp. Bây giờ chỉ cần tìm đường về nhà, lấy lại phần còn dư là có thể vui vẻ ăn bánh kẹp. Nghĩ như vậy, cô định bụng tìm khăn giấy trong ba lô cho anh ta chùi tay.

Ba lô của cô là loại rút dây ở miệng túi, cởi gút ra, cô vươn tay vào tìm khăn giấy, nhưng tay kia cô vừa giữ ba lô vừa cầm bong bóng nên giữ không chặt lắm, ba lô trong tay ngo ngoáy vài cái, sau đó đột nhiên tụt khỏi tay rơi thẳng xuống đất, còn có vài tiếng đình đình đang đang vang lên, dường như thứ gì đó trong ba lô đã rơi xuống cầu thang.

Cái này thật xấu hổ.

Đi bộ trên hành lang tối đen đã rất vất vả, bây giờ lại sinh thêm chuyện tìm kiếm vật nhỏ phiền phức như vậy.

Thật ra Khâu Thiên không cảm thấy phiền phức, anh cầm điện thoại di động, xoay người bước xuống cầu thang nhặt chiếc hộp nhỏ như hộp kẹo trái cây. Nhặt lên lại chiếu đèn vào nhìn, không chút xấu hổ hỏi một câu, “Cái này ăn ngon không?”

Kim Đa Bảo đỡ trán, “Cậu ném thử đi.”

Sau đó Khâu Thiên thật sự mở hộp cầm một viên bỏ vào miệng, “Ngon lắm.”

Cũng may trong ba lô chỉ có vật đó ăn được.

Khâu Thiên nhật đồ còn sót lại, gom thành một đồng bỏ vào ba lô của cô, nhật xong lại chiếu đèn nhìn xem còn sót lại vật gì không. Anh giúp cô gút miệng ba lô, nói với cô: “Duỗi tay ra.”

Kim Đa Bảo “Hả?” một tiếng, theo bản năng duỗi tay ra, Khâu Thiên cầm hai quai đeo giúp cô khoác lên người, sau đó lại tiếp tục chiếu sáng. Cô ngập ngừng một chút, nếu cảm ơn cũng không tiện lắm, cô cảm thấy cử chỉ vừa nãy rất thân mật, lúc ba lô được đeo lên vai, cô vẫn chưa phản ứng kịp.

“Đi thôi.” Khâu Thiên đứng cách cô rất gần, cô cảm thấy mình chỉ cần ngã ra sau một chút là sẽ tiến thẳng vào ngực anh ta.

Ai ai ai! Tại sao cô phải ngã ra sau một chút chứ?

Kim Đa Bảo chợt dạ đi nhanh hơn, băng thật nhanh qua hai tầng lầu còn lại, sau đó đứng trước cửa nhà mình khẩn trương tìm chìa khóa.

“Thấy đường không?” Đại khái là cô đứng nửa ngày vẫn không tìm được chìa khóa nhà, nên làm Khâu Thiên chú ý. Anh ta đã mở cửa nhà mình, nhưng cũng chưa bước vào, xoay người lấy điện thoại chiếu sáng giúp cô.

“Ting” một tiếng, hành lang vốn tối đen như mực bỗng sáng lên, ánh sáng chói lóa làm mắt cô hơi đau. Nhà bên kia vang lên tiếng hỏi của mẹ Khâu, Khâu Thiên thu tay về, nhanh nhẹn trả lời “Là con”, anh nhìn lướt qua đầu thỏ vẫn đang bay kia, rồi nhìn sang Kim Đa Bảo cuối cùng cũng tìm được chìa khóa nhà, cười nói một tiếng: “Tạm biệt.”

Kim Đa Bảo vừa bước vào nhà đã bị bạn cùng phòng Tiểu Vân nhào vào lòng, từ sau khi cô nàng đi du lịch về, quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn rất nhiều: “Hu hu hu, cuối cùng cậu cũng về rồi, ở nhà một mình làm tớ sợ gần chết, cúp điện hơn hai tiếng đồng hồ, trong nhà còn không có nền

nữa!”

Kim Đa Bảo lại cảm thấy may mắn vì trong nhà không có nển, nếu bạn cùng phòng của cô bị dọa sợ đến mức xúc động, nói không chừng có thể đốt cả tòa nhà này cũng nên, “Cậu ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Tiểu Vân nhìn lướt qua chiếc túi trong tay Kim Đa Bảo, “Tớ ăn mất trái xoài cuối cùng rồi, ngọt lắm. Hồi này bên ngoài cậu nói chuyện với ai vậy?”

Đứa con trai tham ăn ở cửa nhà đối diện.

Kim Đa Bảo bĩu môi, “Chạm mặt con trai của thầy sống nhà đối diện.”

“À, siêu sao bóng đá đó hả?” Tiểu Vân có chút nghi ngờ, “Sao cậu quen cậu ta?”

“Cậu biết hả? Siêu sao bóng đá?” Kim Đa Bảo còn thấy nghi ngờ hơn cô.

“Không biết, nghe dì Thẩm nhà đối diện nói. Hôm nay tan ca về dì ấy tới đây phát bảng khảo sát, về tình yêu tổ quốc yêu đồng bào gì đó, dì ấy là tổ trưởng, nên đến đưa bảng bảo tớ điền vào. Nhưng tớ không biết rõ lắm, nên phải lên mạng tra cứu, còn dì ngồi trên ghế sa lon chờ, trò chuyện với tớ một lúc. Con trai dì ấy là siêu sao bóng đá, trước trận thi đấu nào cũng kiếm được hai trăm vạn...” Kim Đa Bảo nghe Tiểu Vân nói không dứt miệng, chỉ cảm thấy so với cô, cô nàng này còn giống con gái của mẹ cô hơn, chỉ điền một bảng khảo sát mà đã có thể nghe ngóng toàn bộ tình hình gia đình người ta.

“À, dì ấy ngồi khoảng mười lăm phút, tớ cắt mâm xoài trên bàn cho dì ấy ăn, dì nói quê dì cũng có đặc sản là xoài, còn nói xoài nhà chúng ta là hàng xuất khẩu đặc biệt ở quê dì.”

Đây là xoài của nhà dì ấy... chờ một chút? Không phải Khâu Thiên nói

mẹ anh ta biểu cô sao, vậy tại sao mẹ anh ta lại nói như thế không biết chuyện gì thế?

Nói chuyện với Tiểu Vân một lúc, bánh kẹp Tay của Kim Đa Bảo đã lạnh ngắt, cô bỏ vào lò vi sóng hâm lại, lúc đứng đợi lại bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, vừa nãy sao ba lô cô lại rơi xuống nhỉ? Hình như là để tìm khăn giấy? Cho nên cuối cùng không tìm được khăn giấy, Khâu Thiên cũng chưa lau sạch tay?

Cô chạy vào phòng cầm ba lô lên xem, phía dưới bên phải chiếc ba lô bằng vải bố màu nâu nhạt, bỗng xuất hiện một dấu tay mờ mờ bóng nhẵn.

Tại sao! Anh ta cố ý đúng không!

Ba Khâu mẹ Khâu biết con trai quay về nên đã mua rất nhiều món ăn, nhưng không mua nhiều món mặn lắm, vì sợ Khâu Thiên ăn nhiều dầu mỡ sẽ tiêu chảy, ảnh hưởng đến thi đấu, nhưng thức ăn khá phong phú, được bày sẵn trên đĩa. Nhưng anh về quá trễ, nên ba mẹ Khâu đành phải bỏ lại vào nồi đun.

“Ba mẹ ăn thêm chút nữa không?”

“Ăn rồi, con ăn đi.” Ba Khâu tự rót một li rượu trắng, ngồi cạnh bàn bóc đậu phộng, “Uống không?”

“Dạ.” Khâu Thiên cầm bình rượu rót cho mình nửa li, mời ba Khâu một li rồi bắt đầu dùng bữa, cường độ huấn luyện hôm nay rất lớn, anh thật sự rất đói bụng, có thể nuốt sống cả một con bò.

Mẹ Khâu hâm nóng món ăn cuối cùng xong cũng ngồi xuống, trách móc chuyện ba Khâu cho con trai uống rượu. Bà bảo con ăn nhiều một chút, sau đó thử thăm dò, “Khâu Thiên, gần đây con có người yêu đúng không?”

“Khụ khụ.” Khâu Thiên bị sặc, vội bưng li rượu nốc hết một hơi, vị cay nóng xộc thẳng lên đầu, nhưng cuối cùng cũng dừng ho khan, “Mẹ, mẹ nghĩ thế nào mà lại hỏi vậy?”

Mẹ Khâu bĩu môi, hôm đó bà thấy con trai cười tủm tỉm bước ra từ cửa nhà đối diện đã cảm thấy kì quái, hôm nay bà sang đó phát bảng khảo sát, lúc cô bé kia bưng xoài ra mời, mùi vị kia rất quen, rõ ràng là từ hộp xoài đã biến mất của nhà mình, lúc đó Khâu Thiên còn nói là ba mang đi mất.

Mẹ Khâu vạch trần anh, nhìn bộ dạng không chịu thừa nhận của anh, bà chỉ đành nói bóng nói gió: “Mẹ nghĩ tìm bạn gái thì nên tìm một người biết săn sóc, yên tĩnh, đừng ồn ào ầm ĩ quá.”

Cô bé nhà đối diện hình như nói rất nhiều, hơn nữa việc nhà cũng không thành thạo, nhìn cô bé cắt xoài mà chân tay lóng ngóng, làm bà cứ sợ nó sẽ cắt đứt tay.

Nghe bà nói vậy, quả thật trong đầu Khâu Thiên liền hiện lên một bóng người, dù là nghi ngờ, sợ sệt, hay đối với anh có thành kiến, cô cũng không nói ra, hình như tức giận cũng chỉ trừng mắt lườm một cái, cô không phải là loại người mỏng manh yếu ớt, nhưng anh chưa bao giờ nghe cô nói lớn tiếng cả.

Không ồn ào, cho người ta cảm thấy... rất thoải mái.

Ăn cơm xong cũng không còn sớm, Khâu Thiên tắm rửa rồi lên giường nằm, nghĩ đến Kim Đa Bảo, không biết bây giờ cô có đang giặt ba lô hay không. Đương nhiên anh biết trên tay mình có dầu, lỡ làm dơ ba lô của cô, không biết giặt sạch được không nhỉ? Nếu giặt không sạch... có phải mỗi lần nhìn thấy dầu tay kia, cô sẽ thầm mắng anh không?

Không biết tại sao, nghĩ đến chuyện này lại khiến anh có chút vui vẻ. Anh

tự khinh bỉ mình một câu, nhưng trở mình, lại nhin không được cười khẽ. Một li rượu trắng cay nóng làm cả người cảm thấy rất ấm áp, nhất là phần đầu, có phần mơ hồ, cũng có phần tỉnh táo. Anh nhớ rất lâu trước kia đã nhìn thấy bóng dáng cô, nhưng lại nhớ không rõ, có lẽ là có chút ấn tượng mờ mờ. Nhưng cô nàng kia lại hoàn toàn không nhớ ra anh, thật là không có lương tâm.

Anh lại nhớ về chuyện lúc nãy, cô tỏ vẻ không cam tâm, đưa túi bánh kẹp Tay cho anh ăn. Đúng là anh điên rồi, sao lại nghiện bắt nạt người khác như thế chứ?

...

Để tránh giờ cao điểm, từ trước đến nay Kim Đa Bảo đều dậy rất sớm, sau đó đến quán ăn bên cạnh công ty dùng cơm. Cô xoa mắt, mở cửa ra, lúc nhìn qua lớp cửa sắt bên ngoài, đã thấy một người đang đứng đóng cửa ở đối diện, giày thể thao trên chân vẫn chưa buộc dây.

Hiển nhiên người nọ cũng nghe thấy tiếng động bên này, quay đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Chào buổi sáng.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kim Đa Bảo Chần Chừ Quay Đầu Lại: "Gọi Tôi?"

Edit: Blue

“... Chào buổi sáng.” Kim Đa Bảo cảm thấy mình nên cứng rắn cho anh ta một cái ót, sau đó làm như không nhìn thấy anh ta. Tối hôm qua, để chà sạch dầu tay kia, cô đã phải ngồi giặt ba lô hơn nửa tiếng.

Vừa hơn sáu giờ sáng, tuy người trên tàu điện không ít, nhưng cũng không quá đông đúc chật chội. Dưới cầu vượt có quầy bán bữa sáng, mùi bánh tiêu chiên bay lên cầu, dáng vẻ của Khâu Thiên rất thông thả, nhưng chân dài, sải bước rất lớn, đi theo phía sau Kim Đa Bảo cũng không tốn chút sức, anh ta liếc nhìn chảo dầu bày ven đường, gọi “Này” một tiếng.

Kim Đa Bảo chần chừ quay đầu lại: “Gọi tôi?”

“Cô ăn sáng không?” Khâu Thiên đứng lại.

Kim Đa Bảo cầm điện thoại xem thời gian, “Lát nữa tàu điện sẽ rất đông, phiền toái lắm, đi nhanh thôi.”

Khâu Thiên gật đầu, “Cô đi trước đi, tôi ăn một chút.”

“...” Kim Đa Bảo nắm quai đeo của túi da trên vai, do dự nhìn nhà ga cách đây không xa, không hiểu sao cũng có chút dao động. Bình thường đi đường không cảm thấy đói, nhưng hôm nay bụng lại cứ réo lên như vậy.

Cô bỏ qua sự đấu tranh cuối cùng, quay đầu chạy tới trước quầy hàng. Cô

cố tình tránh Khâu Thiên, ngồi sang bàn bên kia chung với người khác, “Ông chủ, một bánh tiêu một đậu hủ, cảm ơn.”

Giọng nói của cô vui trong tiếng xe cộ ầm ĩ, đang muốn lấy hơi tiếp tục gọi một tiếng, Khâu Thiên đã bưng sữa đậu nành và bánh quẩy bước tới trước mặt cô: “Ăn gì?”

Người đàn ông ngồi đối diện Kim Đa Bảo ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ, bỗng đẩy nhanh tốc độ ăn bánh bao.

“Đậu hủ.” Kim Đa Bảo đáp.

Lúc Khâu Thiên xoay người quay lại, người đàn ông ăn bánh bao kia đã ôm túi công văn rời đi, vị trí đối diện Kim Đa Bảo cũng bị bỏ trống. Khâu Thiên lôi ba lô màu đen đặt trên bàn vừa nãy của mình sang đây, ngồi phần bên kia chung bàn với Kim Đa Bảo. Anh ta chuyên tâm uống sữa đậu nành, ngẩng đầu ăn bánh quẩy. Cách ăn của anh ta không có vẻ thô lỗ, nhưng tốc độ tiêu diệt thức ăn lại rất nhanh, ngồi cùng bàn ăn với anh làm người ta cảm thấy áp lực hơn mười phần, chỉ sợ ngay cả một mẫu bánh cũng không ăn được.

Bữa ăn như cuộc chạy đua cuối cùng cũng kết thúc, Khâu Thiên vác ba lô đứng dậy, gọi cô cùng đi, Kim Đa Bảo cúi đầu vượt vượt ngực, khó khăn nấc cục một cái. Lần này đổi lại là cô đi phía sau, gần như cô phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi kịp bước chân của Khâu Thiên, đang nghĩ ngợi tại sao mình không đi một mình mà phải đuổi theo anh ta, Khâu Thiên bỗng đột ngột dừng lại, quan sát cô từ đầu đến chân, trong giọng nói mang theo ý cười: “Ốc tiêu chân ngắn.”

“!!!” Kim Đa Bảo có chút tức giận, cô và anh ta rất thân sao? Dựa vào cái gì mà nói cô như vậy?

“Sắp tắt đường rồi, đi nhanh thôi.”

Lời này lại hấp dẫn lực chú ý của Kim Đa Bảo, làm cô không còn tâm trạng để tức giận với anh ta nữa, chân bước nhanh hơn. Đáng tiếc vẫn bị trễ một chút, rào chắn đã nâng lên, bọn họ chỉ có thể theo biển người chậm rãi di chuyển, dù muốn chạy nhanh cũng không được.

“Cậu xem, tôi đã nói là đừng nên ăn sáng mà.” Có lẽ bước đi quá buồn chán, Kim Đa Bảo nhìn không được oán trách Khâu Thiên một câu.

Khâu Thiên cúi đầu nhìn cô, “Tôi bảo cô đi trước rồi.”

Quả thật không sai, nhưng đàn ông như anh ăn uống một mình rồi bỏ mặc tôi thật sự rất tốt sao?

Ngày hôm qua, lúc anh đòi ăn bánh kẹp của tôi cũng không có sắc mặt như bây giờ!

Kim Đa Bảo tức giận, cúi đầu bước đi không nói lời nào. Khâu Thiên bỗng kéo quai túi của cô ra sau một chút, vẻ tức giận trên mặt cô vẫn chưa tan hết, cau mày nhìn anh ta.

Dường như Khâu Thiên cũng rất bức bối, cuối cùng không nhìn được nữa, cũng cau mày nhìn cô.

Hai người tôi trừng anh anh trừng tôi một lúc lâu, Khâu Thiên mới phá vỡ không khí căng thẳng này, “Thực sự cô không biết tôi?”

“Cái gì?”

“Trước đây chúng ta đã gặp nhau, cô không nhớ sao?”

“...” Kim Đa Bảo dùng sức nhìn anh ta một hồi, lời này anh đã từng nói, cô còn tưởng anh bỗng nhớ đến bộ sách võ thuật nào mới nói như vậy, nên

vốn không để trong lòng.

“Quên đi.” Khâu Thiên quay đầu, “Cá vàng mắt lồi như cô, trí nhớ chỉ có ba giây.”

Hả? Sao anh ta biết “nghệ danh” của cô là con cá?

Thấy Kim Đa Bảo làm như chưa từng bận tâm chuyện hai người đã gặp nhau hay chưa, hơn nữa còn đang có vẻ thất thần, Khâu Thiên liền cảm thấy vô lực.

“Chúng ta gặp nhau ở đâu?” Kim Đa Bảo rút cuộc quay lại vấn đề chính.

Ban đầu Khâu Thiên vốn nghĩ đây là một chuyện rất thú vị, nhưng bây giờ, khi Kim Đa Bảo không nhớ được chút gì, còn hỏi anh trắng trợn như vậy, bảo anh sao không tức giận được chứ. Anh hừ lạnh một tiếng, “Không nói cô biết.”

“Vậy à.” Kim Đa Bảo tiếp tục bước đi.

Không tò mò chút nào sao? Không nói cô nghe thì cô không hỏi hả? Này?!

Đi qua con đường quanh co, cuối cùng cũng tới được khu đợi xe, nhìn trước nhìn sau thấy toàn là người, Kim Đa Bảo khóc không ra nước mắt, lát nữa thức ăn sáng trong bụng có bị ép nhồi ra ngoài không nhỉ? Nếu thật sự chen chúc đến mức ói ra, cô nhất định sẽ ói về phía Khâu Thiên, việc hôm nay đều là tại anh ta!

Lúc xe tới thì đã đông nghịt người, khi cửa xe vừa mở ra, người phía sau đẩy tới, bọn Kim Đa Bảo cũng bị đẩy theo, sau đó như bầy chuột đất siết tay để cố đứng thật vững. Mãi đến khi cửa xe đóng lại, bắt đầu chuyển động, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng cơ thể.

Nhưng vừa thả lỏng lại phát hiện vấn đề khác, phía trước cô có một người đàn ông đang vung tay ra sau, mà cùi chỏ người đàn ông kia, đang đụng vào... ngực của cô.

Tuy cô hay bị mẹ mắng là bần ỏi, nhưng thật ra cũng không phẳng như vậy, cũng còn chút cảm giác sinh động.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, tay kia của đối phương đang cầm điện thoại lướt weibo, không biết có phải thực sự không có cảm giác gì hay không. Cô muốn lui ra sau một chút, nhưng không thể lui được nữa.

Cô theo bản năng nghiêng đầu sang hướng khác nhìn Khâu Thiên, thấy Khâu Thiên chẳng biết từ khi nào đã đeo tai nghe lên.

Thật thần kì, chen lấn như vậy mà anh còn có thể vươn tay tìm tai nghe sao?

Khâu Thiên cảm nhận được ánh mắt của cô, quay sang nhìn, “Sao vậy?”

Còn sao vậy... anh nghe được sao... Dù anh có nghe được, tôi cũng không biết xấu hổ mà nói ra à!

Thấy gương mặt cô ngượng ngịu nóng nảy, Khâu Thiên giơ tay tháo tai nghe ra, hoài nghi nhìn cô như trước, sau đó vươn cánh tay dài, chộp lên vai cô, xoay người cô sang phía này, rồi trực tiếp đưa tới trước người mình. Người xung quanh bị đụng phải chỉ có thể dùng ánh mắt để “xoa bóp” cái ót Kim Đa Bảo một chút, bởi mặt cô đã đập thẳng vào ngực Khâu Thiên.

Động tác liên tiếp làm Kim Đa Bảo có chút mờ mịt, lúc hoàn hồn thì đã dựa sát vào người Khâu Thiên từ lúc nào. Người xung quanh tầng tầng lớp lớp, cô không thể động đậy được, nên chỉ có thể cố đứng thật đàng hoàng, toàn thân cứng ngắc, mặt bắt đầu đỏ lên.

Xe đến trạm rồi lại khởi động, do quán tính nên người trên xe bắt đầu nghiêng trái nghiêng phải, không có tay vịn để đỡ, Kim Đa Bảo theo bản năng tóm lấy lớp áo trên eo Khâu Thiên, sau đó rút tay về thật nhanh, nhưng vừa rút tay thì người lại nghiêng ngã, cô đành tiếp tục nắm chặt lớp áo vừa này, mãi đến khi xe ổn định mới có thể buông tay ra.

Khâu Thiên không nói gì, chỉ đợi đến khi cô đứng vững mới dùng tay vuốt áo, một bên áo đã bị cô nắm nhăn nhúm.

“Cậu có đổi chuyến không?” Kim Đa Bảo ngẩng đầu hỏi anh, kết quả lại phát hiện bởi vì đứng quá gần, nên chỉ cần ngẩng đầu là sẽ đụng vào cằm anh, nên vội vàng cúi đầu xuống.

Tuy trong xe nhiều người, nhưng cũng không ồn ào ầm ĩ, Khâu Thiên nghe thấy rất rõ, đáp, “Qua hai trạm nữa mới đổi.”

“Thật khéo quá, tôi cũng vậy.”

“Qua hai trạm nữa không phải là trạm cuối rồi sao? Cũng phải đổi thôi.”

“Cậu nói rất có lí.”

Khâu Thiên phát hiện tai Kim Đa Bảo hơi đỏ lên, cúi đầu nhìn một chút, mặt cô hình như cũng khá đỏ, anh vốn nghĩ do xe chật chội, nhưng bây giờ nhìn cô, nhớ lại giọng nói không bình thường lúc này của cô, giống như... đang xấu hổ?

Thật thú vị, cô nàng đang xấu hổ.

Anh cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô, “Cô ráng nhịn một chút, lát đổi chuyến sẽ có thời gian tìm WC.”

Kim Đa Bảo mờ mịt nhìn anh ta, gương mặt đỏ trắng đan xen, vậy là vừa

này cô nhìn anh nhờ giúp đỡ, anh lại cho rằng cô đang mắc vệ sinh?

Ha ha.

Đổi chuyển ở đầu trạm khác, Kim Đa Bảo rất may mắn tìm được một chỗ ngồi, Khâu Thiên đứng ở vị trí trước mặt cô, dáng vẻ như người bảo vệ, làm Kim Đa Bảo vừa xui xẻo chen lẫn trong dòng người cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Nhưng lại nói tiếp, nếu như không dừng lại ăn sáng, cô cũng sẽ không cần chen lẫn khó khăn như vậy.

Lúc cô đang suy nghĩ, điện thoại di động bỗng vang lên, người gọi là Tiểu Vân. Vừa nhắc máy, đầu bên kia đã vang lên tiếng hét thảm thiết, Tiểu Vân không ngừng chất vấn Kim Đa Bảo, “Bảo ơi, có phải cậu đem ổ khóa đi rồi không?”

“Hả?”

Hai ngày trước khóa cửa gỗ trong nhà cô bị hỏng, bọn cô cũng không tìm người sửa, bên ngoài cửa gỗ còn một lớp cửa sắt có thể khóa lại, nên bọn cô chỉ mua một ổ khóa lớn hơn, ngủ thì khóa bên trong, ra đường thì khóa bên ngoài, dù sao cũng còn một lớp cửa sắt bảo vệ, cảm giác khá an toàn.

“Không phải chứ, cậu mau nhìn thử xem, có thấy ổ khóa không?”

“Ổ khóa...” Kim Đa Bảo nghiêm túc nhớ lại chuyện lúc sáng sớm, cô mở khóa, lấy xuống, kéo cửa ra, thấy Khâu Thiên, Khâu Thiên chào cô, cô bước ra ngoài chào lại một tiếng, sau đó cầm ổ khóa... bỏ vào túi xách?

Kéo túi da trên vai xuống, đưa tay sờ một cái, quả nhiên có một ổ khóa cứng ngắt lạnh như băng đang nằm trong đó, lấy ra nhìn thử, chìa khóa vẫn còn nằm trong ổ.

“Ổ khóa trong túi xách.” Kim Đa Bảo không ngờ mình có thể làm chuyện không có đầu óc như vậy, cô uể oải xin lỗi, “Cậu hỏi dì nhà đối diện cho chúng ta mượn ổ khóa dùng tạm được không, tối tớ sẽ đem ổ khóa về...”

Cúp điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Khâu Thiên một chút, hình như anh ta đang nhìn đường, chỉ là khi cô ngẩng đầu, anh ta cũng cúi đầu nhìn cô một cái, sau đó, rất không nể tình cười ha ha một tiếng.

Sau ngày hôm đó, Kim Đa Bảo cũng không nhìn thấy Khâu Thiên nữa, cô đã biết anh là cầu thủ chuyên nghiệp, nên có lẽ bình thường bề bộn rất nhiều việc.

Tiểu Vân đang ngồi trên ghế sa lon xem phim trên ti vi, lúc đến đoạn quảng cáo, chuyển sang kênh thể thao thì đúng lúc đang có một trận thi đấu bóng đá, cô thấy trong đó có một đội tên là Cổ Quế, xem thêm vài giây, chợt nghe thấy bình luận viên phân tích tình hình hai đội, lại xem thêm chút nữa, không ngờ bình luận viên đã bắt đầu giới thiệu thành viên mới của đội Cổ Quế —— Khâu Thiên.

“Dù tuyển thủ Khâu Thiên mới hai mươi tuổi, nhưng sự tinh táo và vững chắc đã rất có phong thái của một thủ lĩnh, đây là trận thi đấu đầu tiên cho câu lạc bộ mới, cũng là trận đấu đầu tiên sau ba tháng cấm thi. Chúng ta cũng đã nói qua, anh ấy chỉ mới hai mươi tuổi, đôi lúc tính tình cũng còn chút nóng nảy, trong trận đấu trước, vì bất mãn với cách xử phạt của trọng tài, nên anh ta đã nhổ nước bọt vào mặt trọng tài, sau đó nhận thẻ đỏ, bị cấm thi đấu ba tháng...”

“Phụt, ha ha ha ha ——” Kim Đa Bảo nghe bình luận viên nói như thế thì cười lăn trên ghế sa lon.

Tiểu Vân đang găm táo, không hiểu gì nhìn cô, nhổ nước bọt vào mặt trọng tài, buồn cười như vậy sao?

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: “Cậu Kéo Tôi Làm Gì?” Cô Hỏi, Chỉ Là Hoài Nghi Đơn Thuần

Tiểu Vân chạy một hồi nên hơi đói, lúc mò vào túi xem thử thì phát hiện trong túi áo còn một cây kẹo que, cô nàng vui mừng quá đỗi, dừng lại tập trung lột giấy gói kẹo, lột xong thì vứt giấy gói vào thùng rác đặt trên đường chạy của sân tập, sau đó mới đuổi theo Kim Đa Bảo. Nhưng màn kịch đột nhiên hiện ra trước mắt lại làm cô phát ngốc, tại sao Kim Đa Bảo lại nắm tay một anh chàng cao ngất, còn liếc mắt đưa tình với anh ta?

Kim Đa Bảo cũng bị dọa sợ hết hồn, thật sự là bị dọa sợ hết hồn, chân trái cô đạp vào chân phải, nếu không có người kéo tay, chắc chắn cô đã loạng choạng ngã nhào xuống đất. Người đứng sau lưng nắm lấy tay cô, chính là người cô vẫn còn nhìn thấy trên ti vi hôm qua, tim của cô còn vì anh ta mà đập liên hồi, nhưng tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây? Không đúng, tại sao lại bỗng nắm lấy tay cô?

“Cậu kéo tôi làm gì?” Cô hỏi thẳng, chỉ là hoài nghi đơn thuần, dường như không có sự tức giận vì bị đụng chạm.

“Hả? Không phải cô chìa tay cho tôi à?” Khâu Thiên nghiêng đầu, có vẻ như bỗng hiểu ra, anh nhanh chóng buông tay, “Không đúng hả...”

Nãy giờ Kim Đa Bảo vẫn đứng với tư thế bắt tréo chân, Khâu Thiên vừa thả lỏng tay, cô liền mất trọng tâm, quỵ “bịch” xuống đất.

“...”

Kim Đa Bảo vốn muốn quay đầu nhìn Khâu Thiên, nhưng do ngã quá nhanh, chống hai tay xuống đất, nên cái cổ suýt chút nữa đã rơi ra ngoài.

Thật là quá mất mặt, đặt mông ngã ngồi cũng còn tạm... Nhưng cái tư thế này...

Tiểu Vân đứng phía sau thò đầu nhìn, vốn tưởng là tiết mục tình yêu gì đó, kết quả lại thấy kịch bản này không đúng lắm, sao Kim Đa Bảo lại hành lễ lớn như vậy? Cô nàng kinh ngạc há hốc mồm, kẹo que rơi xuống đất cũng không thèm nhặt, nhanh chóng chạy tới xem Kim Đa Bảo.

Khâu Thiên vội đỡ cô dậy, chân mày cau lại, “Thăng bằng của cô tệ thật.”

Kim Đa Bảo: “...”

Đối xử với người bị thương như vậy mà được xem là đàn ông sao?

Cô giơ hai tay lên, lòng bàn tay dính đầy sỏi đỏ trên đường chạy của sân tập, một tay còn bị xước da, chưa chảy máu, nhưng bên trên có những đường rách khá dài. Cô không nói gì, giơ tay huơ trước mặt Khâu Thiên, bụng cảm thấy rất uất ức.

Vì vậy Tiểu Vân còn chưa chạy đến trước mặt Kim Đa Bảo, đã thấy người ta bị Khâu Thiên kéo đến bồn rửa tay bên kia sân.

Tiểu Vân yên lặng đứng một hồi, cảm thấy may mắn vì mình chưa tới kịp. Sờ sờ miệng, kẹo que cũng rơi mất, cô nàng đành đi từ từ quay ngược lại dọn dẹp, sau đó ngồi xổm dưới rào chắn của khán đài, chờ Kim Đa Bảo trở về dẫn mình đi ăn cơm.

Nước trong bồn rửa tay lạnh đến thấu xương, Khâu Thiên kéo tay Kim Đa Bảo đặt dưới vòi nước, rửa sạch vết thương. Răng cô run cầm cập, lúc này trái tim thiếu nữ mê muội bùng phát tối qua đã biến mất sạch sẽ, cô nhìn cái

tên bất hảo này, chất vấn anh ta, “Sao cậu thả tay ra!”

Khâu Thiên rửa tay kia cho cô, lườm cô một cái, “Lúc trước cô không muốn kéo, bây giờ lại không muốn thả, làm khổ người khác thật.”

“...”

Thật sự anh ta nói không sai, nhưng tại sao lại trách cô? Còn nữa, câu “làm khổ người khác” dùng như vậy sao?

Rửa tay xong, Khâu Thiên trực tiếp cầm tay cô lau lên lớp áo trên eo mình, áo của anh màu xanh đậm, kiểu dáng và chất liệu đều rất giống loại cô đang mặc, chỗ bị nước thấm ướt đen sạm lại, trên bụng bỗng xuất hiện hai dấu tay trông rất buồn cười.

Tuy lau khô nước như vậy làm tay không lạnh nữa, nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy là lạ...

Kim Đa Bảo vội rút tay về, “Sao lại lau lên áo cậu?”

“Không được sao? Vậy chẳng lẽ lau lên áo cô?” Khâu Thiên vẫy tay gọi, “Đi theo tôi, bên kia có băng keo cá nhân.”

“Không cần đâu...” Kim Đa Bảo muốn từ chối, nhưng Khâu Thiên đã nhắc chân đi trước.

Cô không còn cách nào, đành nổi gót theo sau.

“Bên kia” mà Khâu Thiên nói chính là phòng chứa đồ dưới khán đài của sân tập, cô theo anh ta vào căn phòng, thấy bên trong rất bừa bộn, có rất nhiều tấm đệm mềm màu xanh, còn có các loại bóng như bóng chuyền, bóng đá... Khâu Thiên lục lọi một hồi, mới ôm ra một chiếc hộp màu xanh nhạt, bên trên phủ một lớp bụi dày. Anh ta ghét bỏ phui phui, sau đó mở nắp, lấy từ

bên trong một xấp băng cá nhân.

“Vào đây.”

“Hả?” Kim Đa Bảo bước tới, phòng chứa đồ không bật đèn, chỗ cô đứng gần như che khuất cửa, cô bỗng cảm thấy mắt Khâu Thiên trong bóng tối sáng vô cùng.

Khâu Thiên nhìn cô vài giây, “Cô che mất ánh sáng rồi.”

Kim Đa Bảo nhanh chóng bước sang phải mấy bước.

Vẫn rất tối, nhưng bây giờ đã có thể nhìn thấy tay, Khâu Thiên giúp cô dán một miếng băng cá nhân lên tay trái, chỗ còn dư đều đưa hết cho cô, “Để dành xài.”

Không cần nhiều như vậy... Tôi cũng đâu bị đứt động mạch chủ...

“Cảm ơn.” Cô bỏ xấp băng vào túi quần, nghĩ là không còn chuyện gì, nên cô ho khan một tiếng, nói “tạm biệt” rồi đi ra cửa. Lúc bước tới cửa cô lại cảm thấy kì quái, hình như ngoài cửa có rất nhiều người đang chen chúc?

Cô nghi ngờ nhìn bốn phía, các nam sinh liền quay đầu nói chuyện với nhau.

Là ảo giác sao?

Đi thêm mấy bước, Khâu Thiên đã thu dọn xong cũng bước ra, lập tức, xung quanh liền vang lên tiếng huýt sáo và tiếng trêu ghẹo, lần này Kim Đa Bảo không dám quay đầu lại nhìn nữa, cúi đầu chạy đi tìm Tiểu Vân.

Dù đứng trong gió thu lạnh cóng một lúc lâu, nhưng Tiểu Vân vẫn không hỏi gì cả. Bởi nhìn gương mặt nóng bừng đến mức nấu chín lẩu của Kim Đa Bảo, chẳng lẽ cô nàng không phát hiện ra? Tiểu Vân cắn trướng cút, giờ ngón

tay cái, “Ở ngoài bạn trai cậu còn đẹp trai hơn trên TV nữa!”

Đó không phải bạn trai tớ... Chúng tớ còn chưa gặp nhau mấy lần... Tớ cũng không biết tại sao anh ta lại kéo tay tớ... Có lẽ do thật sự hiểu lầm tớ đưa tay cho anh ta... Này, đừng nhìn tớ sùng bái như thế chứ... Hai chúng tớ thật sự không quen nhau...

Kim Đa Bảo cúi đầu ăn không ngừng, hơi nóng bốc lên làm vẻ ngượng nghịu trên mặt cô tan đi rất nhiều.

Trên đường có vài nam sinh trẻ tuổi đi qua, lúc đi ngang qua quầy Malatang thì bỗng nhiên ngừng lại, ai nấy đều nhìn lướt qua mặt Kim Đa Bảo, thấp thoáng còn nghe thấy “anh Thiên”, “chị dâu” gì đó, Kim Đa Bảo sợ đến mức gấp gáp gọi ông chủ tính tiền, cũng sợ bọn họ thật sự tới bắt chuyện với cô.

Đi qua đoạn đường kinh hồn bạt vía này, ngay cả về nhà tốc độ mở cửa cũng nhanh hơn rất nhiều, cô như chim sợ cành cong, không muốn xuất hiện cùng một lúc với Khâu Thiên, dù chỉ một giây. Anh ta là tên gia hỏa lắm mánh khéo, tuy đã nhiệt tình giúp cô dán băng cá nhân, nhưng vết thương này, không phải do anh ta làm cô té mới có sao!

Không biết có phải do tinh thần căng thẳng hay không, mà người luôn có sức đề kháng ngoan cường với các món ăn ven đường như Kim Đa Bảo, đêm nay lại thua trận thảm hại. Sau hai chuyến chạy vào nhà vệ sinh, Tiểu Vân cũng bị cô đánh thức. Cô nàng mở cửa phòng ngủ, mắt nhắm mắt mở hỏi, “Bảo ơi, cậu sao vậy?”

Kim Đa Bảo ngượng ngùng xin lỗi, “Làm phiền cậu rồi, tớ bị tiêu chảy, đi uống thuốc ngay đây, cậu ngủ đi.”

Uống hết viên thuốc nghiền trong bao, sợ thuốc không tác dụng kịp, phải

đứng lên đứng xuống, nên cô quyết định không ngủ. Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, không cần đi làm. Nửa đêm mười hai giờ, cô quần chăn ngồi trên giường xem bản thảo, thấy một bộ thanh xuân vườn trường không tệ lắm, giọng văn thuần thực trong trẻo.

Trong đêm tối, tiếng bánh xe trượt trên con chuột máy tính càng rõ ràng hơn, bụng cũng không khó chịu nữa, Kim Đa Bảo nghĩ xem xong bộ này sẽ đi ngủ, cô ngáp dài, xem đến cảnh nam nữ chính cùng nhau đánh tennis, khi trả dụng cụ về phòng chứa đồ thì đóng cửa sắt lại...

“?!” Cơn buồn ngủ của Kim Đa Bảo bay đi mất, ngón trỏ di chuột nhanh xuống dưới.

Nam nữ chính đóng cửa sắt lại, trong căn phòng bụi bặm tối tăm, hai người ôm nhau, sau đó dâng cho nhau nụ hôn đầu tiên. Tác giả viết tình tiết này vô cùng tỉ mỉ, ngay cả chuyện nam chính khẩn trương, không cẩn thận đập vào răng nữ chính cũng viết ra, làm người đọc cảm thấy rất nhập tâm, chẳng hạn như Kim Đa Bảo, không cẩn thận lại nhớ tới chuyện lúc chập tối, ánh mắt mà Khâu Thiên nhìn cô, cũng trong phòng chứa đồ tối tăm...

Ừc.

Kim Đa Bảo nuốt nước miếng.

Cô dùng sức lắc đầu, cố gắng hất ý nghĩ kì quái này ra ngoài, sau đó vội vàng nhả thư trả lời cho người gửi, “Rất hay, nhưng học sinh sơ trung không nên nói chuyện yêu đương.” Suy nghĩ một chút lại nhả thêm, “Cao trung cũng không được.”

Thật là, nhỏ như vậy thì hôn cái gì chứ, cùng nhau giải hàm số làm bài tập tổ hợp không phải tốt hơn sao!

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm cô đã tỉnh, bụng rỗng tuếch, Kim Đa Bảo

đói không ngủ được, bèn khoác áo ấm ra cửa mua bữa sáng. Nhà ăn trong trường học không có ai xếp hàng, cô mua bánh bao trứng và sữa đậu nành về nhà. Dọc đường đi luôn lo lắng sẽ chạm mặt Khâu Thiên, nên cô đi rất nhanh.

Cũng không biết là anh ta có gì đáng sợ, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi chột dạ. Cô nghĩ anh ta cũng được xem là thần tượng, loại thần tượng này vẫn nên tôn kính mà không gần gũi thì tốt hơn, cô có loại bản năng của động vật, bản thân mình thành thật an phận, nên cũng hơi sợ những “tên nhóc hư hỏng” thế này —— mà Khâu Thiên lại nằm trong những thành phần đó, có con trai ngoan nhà nào lại đi nắm tay con gái chứ!

Kết quả là do cô suy nghĩ quá nhiều, sáng sớm lạnh cóng thế này, ngay cả chim sẻ cũng không muốn bay, đừng nói gì đến bóng người.

Lúc đi đến cửa cầu thang, cô bỗng nghe thấy tiếng một bé trai khóc thút thít, “Con không đi nhà trẻ đâu!”

“Mẹ đâu có dẫn con đến nhà trẻ, chúng ta tới nhà anh nhỏ chơi.” Người mẹ trẻ nắm tay thằng bé trông rất bất đắc dĩ, “Soái Soái ngoan, đừng ồn nữa, các chú các dì đang ngủ đó.”

“Mẹ gạt con, mẹ đang dắt con tới nhà trẻ! Con không đi đâu!”

“Hôm nay là ngày nghỉ, không phải tới nhà trẻ.”

“Hu hu, ngày nghỉ mà mẹ còn mang con tới nhà trẻ, sao mẹ ác thế!”

Kim Đa Bảo nhin không được cười khúc khích một tiếng, logic của thằng nhóc này thú vị thật.

“Chúng ta có nên mua chút đồ ăn vặt không nhỉ?”

Cậu bé hơi ngừng khóc, rướn cổ lên, mong đợi nhìn mẹ mình, “Đồ ăn vặt

gì?”

Cuộc đối thoại của hai mẹ con dần đi xa, Kim Đa Bảo không xem nào nhiệt nữa, nhanh chóng cầm đồ ăn lên lầu.

Khi bóng cô khuất hẳn, hai cánh cửa sổ trên lầu cũng vừa lúc khép lại.

Mẹ Khâu vừa dọn cơm vừa trách con, “Trời lạnh như vậy, con mở cửa sổ làm gì? Thò đầu ra ngoài không sợ cảm lạnh sao?”

Khâu Thiên bước lại ngồi xuống bàn ăn, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói: “Hít thở không khí.”

Mẹ Khâu hoài nghi nhìn anh một cái, lúc tiếp tục bưng thức ăn lên, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa ở nhà đối diện. Bà bĩu môi, thằng quý nhỏ, còn muốn gạt mẹ sao, là cô bé hàng xóm chứ gì!

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tới Đây! Đá Đều Nhau Đi!

Trở về nhà, qua phòng Tiểu Vân nhìn một chút, thấy cô nàng vẫn chưa tỉnh, cô bèn ngồi trong phòng khách ăn một mình, đặt phần của Tiểu Vân trong nhà bếp. Lại dán một tờ giấy lên cửa phòng cô nàng, để khi cô nàng thức dậy sẽ biết đường ăn cơm.

Hôm qua Tiểu Vân tìm cô chạy bộ đã làm cô nhớ đến một chuyện, hình như cô có một phiếu tập của trung tâm thể hình, lúc đang đi trên đường, cô bỗng bị một tiểu soái ca ứa nhìn giữ lại quảng cáo, sau khi lấy được thông tin liên lạc, cứ ba lần một ngày trung tâm lại gửi tin nhắn đến cho cô, cuối cùng không chịu nổi phiền phức, cô đành mua đại một phiếu. Trên phiếu có mười hai ô trống, chỉ có ô trống đầu tiên được đóng mộc, Kim Đa Bảo nhìn thời gian, phát hiện chưa hết hạn, nên quyết định sáng hôm nay sẽ đến đó tập yoga giãn gân cốt một chút, suốt ngày ngồi làm việc trong phòng, làm thắt lưng và xương cổ cô hơi mỏi.

Cô vác đệm tập yoga mua từ trung tâm thể hình, rón rén ra khỏi nhà, làn gió se lạnh phả lên mặt, còn có ánh sáng dịu dịu lúc sáng sớm, lá rụng trải đầy con đường nhỏ trong sân trường, cô bỗng cảm thấy như được trở về thời gian tự do tự tại lúc còn ở giảng đường.

Thầy giáo dạy yoga là một người rất tử tế, giọng nói nhẹ nhàng, luôn nhấn mạnh: “Chỉ cần tự mình xoạc ngang là thành công.”

Không biết là do mới sáng sớm ăn uống quá nhiều, hay là do có yêu cầu quá nghiêm khắc với bản thân, mà cô gái bên cạnh cô, mỗi khi đến nhịp cuối

trong tám nhịp, cô ta lại luôn đập nhịp mạnh hơn một chút, uốn éo hông, sau đó đánh cái rằm không lớn không nhỏ.

“Năm sáu bảy “phụt” —— “

Chính là tiết tấu như vậy, mọi người trong phòng đều cố nhịn cười, cô gái kia cũng không thấy xấu hổ. Thầy giáo đã lập lại vài lần “Đừng miễn cưỡng quá”, có lẽ là muốn giảm bớt không khí ngột ngạt, giúp mọi người thả lỏng cơ thể hơn.

“Khom lưng, nâng mông, khép đùi lại, thả lỏng mông ra... Cảm nhận tỉ mỉ cảm giác mông được thả lỏng, giống như nở hoa vậy, thả lỏng...”

???

Suýt chút nữa Kim Đa Bảo đã lộn nhào xuống đất, cô cúi gằm mặt để che nụ cười trên mặt mình, so với lúc nghe bạn học kia đánh rằm mỗi tám nhịp, bây giờ cô còn thấy buồn cười hơn. Đây là loại miêu tả quái quỷ gì thế? Mông nở hoa?

Rèn luyện thể xác và tinh thần hơn hai tiếng, cô ra một thân mồ hôi, thoải mái đi về nhà, dự định gọi Tiểu Vân ra ngoài ăn một bữa ngon lành. Mới đi tới dưới lầu, cô đã thấy Tiểu Vân đứng kí nhận bưu kiện, nhưng sao biểu cảm của Tiểu Vân và anh bưu tá kia lại quái dị thế nhỉ?

“Tiểu Vân.” Kim Đa Bảo bước tới cạnh cô, khi thấy rõ mặt cô nàng thì hoảng hồn “A” một tiếng, “Lông mày cậu bị sao vậy?”

Tiểu Vân đưa hộp bưu kiện cho Kim Đa Bảo ôm, còn mình thì bụm mặt chạy lên lầu, cả người rất bí phần.

Kim Đa Bảo vừa vác đệm vừa ôm hộp chạy phía sau, khẽ hô, “Nặng quá đi, cậu mua cái gì đó?”

Giọng Tiểu Vân truyền qua kẽ tay, “Sách tham khảo giao dịch.”

Hì hục vác đồ về tới nhà, rốt cuộc Kim Đa Bảo cũng bắt được cô nàng đang che mặt kia, lông mày bên trái của Tiểu Vân có một đường kẻ màu đỏ rất đậm, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

“Cũng không phải do anh bừa tá kia gọi đến lúc tớ chưa rời giường sao, hại tớ phải gấp gấp mặc quần áo... Cậu cũng biết tớ rất chú trọng hình tượng, hôm qua tớ mới tia lông mày, nên lúc này định vẽ thêm một chút, kết quả tớ cầm nhầm bút làm bài hôm qua, chưa nhìn kĩ đã vẽ lên mặt... Anh bừa tá lại gọi điện hối tớ, nên tớ đành phải để như vậy ra ngoài, còn chạm mặt dì sống ở đối diện nữa, hình như bà ấy bị tớ dọa sợ...”

Kim Đa Bảo im lặng nhìn cô, “Qua từng ngày, kịch hài của cậu ngày càng nhiều rồi.”

Chiều mùa thu, đột nhiên cảm thấy hơi lười, Kim Đa Bảo chọn một quyển sách ra bàn ngồi đọc, đọc một hồi thì thấy hơi lạnh, cô bèn đứng dậy vào nhà bếp hâm một cốc sữa tươi.

Đi ngang qua cửa phòng Tiểu Vân, thấy cô nàng đang nâng má cau mày ôn tập, Kim Đa Bảo cũng không hiểu độ khó của cuộc thi này lắm, chỉ nghe nói năm ngoái cô nàng thi không qua, cho nên năm nay chăm chỉ vô cùng... Nhưng mà hình như, cũng không chăm chỉ lắm? Kim Đa Bảo nhìn cô nàng sung sướng lôi điện thoại di động ra, yên lặng đi vào nhà bếp.

Lúc cầm sữa nóng đi ra thì bị Tiểu Vân gọi lại, cô nàng có vẻ rầu rĩ hỏi Kim Đa Bảo, “Bảo ơi, cậu nói xem, màu xám đẹp hay là màu đen đẹp? Tớ khó chọn quá!”

“Cái gì màu đen hay màu xám?” Kim Đa Bảo bước tới nhìn vào điện thoại di động, phát hiện Tiểu Vân đang chọn áo, quả nhiên là không tập trung

ôn bài...

“Màu đen đi, màu đen hoạt bát hơn.”

“Nhưng mà tớ nghĩ quần jean, áo khoác hay đồ dùng màu xám thì thanh thuần hơn.” Lúc đầu mắt Tiểu Vân phát sáng, nhưng sau đó khi nghĩ đến dáng vẻ lúc mặc vào của mình, “Nhưng mà màu xám sẽ lộ mỡ, nhất là ngực to, mặc cái gì cũng thấy mập... Haizz, ước gì ngực tớ phẳng một chút, mặc đồ mới đẹp!”

“...” Chọn áo thì chọn áo, sao đột nhiên lại công kích dáng người chứ?

Kim Đa Bảo cầm li lui về phòng mình, uống một ngụm sữa nóng, mỗi khi vào thu, cô đều có thói quen uống sữa nóng, khỏe người chắc xương, hơn nữa nói không chừng... Cô nhìn xuống ngực mình, thương cảm hai giây.

Đại khái là do lâu lắm chưa vận động cao độ như vậy, nên hôm sau lúc đi làm, Kim Đa Bảo cảm thấy cả cánh tay, bắp đùi, và thắt lưng đều rất nhứt, giống như bị người ta trùm bao đánh cho một trận.

Ngồi trong phòng làm việc sửa bản thảo, bảo vệ bỗng gọi điện báo cô ra kí nhận bưu kiện, xuống lầu ôm chiếc túi đồ chơi bằng vải bố kẻ ca rô lên, đồng nghiệp đều tò mò hỏi thăm, Kim Đa Bảo giải thích, “Lúc tác giả ra ngoài chơi, thấy vài món đồ chơi đẹp mắt nên mua một túi, bảo mình tổ chức hoạt động tặng độc giả.”

“Tốt như vậy sao, đồ chơi gì thế?” Đồng nghiệp chủ động đưa kéo cho Kim Đa Bảo mở túi, sau đó khẽ reo lên, “Chú chó đáng yêu quá đi! Vừa xấu vừa dễ thương, ha ha ha!”

“Uhm, rất dễ thương.” Kim Đa Bảo bắt đầu tìm hộp để chất đồ vào, “Tác giả nói muốn chọn vài độc giả, một người tặng hai con.”

“Một... hai... ba bốn... ủa? Có phải thiếu một con không nhỉ? Tôi đếm ra số lẻ.” Đồng nghiệp lại đếm thêm lần nữa, “Quả thật thiếu một con.”

Kim Đa Bảo vừa ngăm nghía vừa xếp các món đồ vào hộp, xếp xong thì lấy băng keo dán lại, còn sót lại một con trên bàn, cô vui vẻ nói với đồng nghiệp, “Không phải thiếu, do tác giả trả giá với chủ tiệm, nên chủ tiệm tặng thêm một con, sau đó tác giả nói con này tặng cho tôi.”

“À~” Đồng nghiệp thấy Kim Đa Bảo ngăm nghía chú chó đặt bên cạnh máy tính, do dự một chút mới mở miệng nói, “Nhưng mà người khác đều được tặng một đôi, của cô chỉ có một con... Tác giả của cô, không phải đang chế giễu cô là chó độc thân chứ?”

“?” Kim Đa Bảo mở mồm nhìn chăm chăm con chó ngốc đang thè lưỡi kia, thừa dịp đồng nghiệp không chú ý, lặng lẽ nhét con chó kia vào trong ngăn kéo.

Bởi vì cả người đau nhứt, nên buổi trưa cô bật giường xếp nằm nghỉ ngơi một chút, lúc nghỉ ngơi còn không quên cầm điện thoại chất vấn tác giả đã mắng cô là chó độc thân.

[Cá chép găm]: Tại sao cô chỉ cho tôi một con chó?

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Bởi vì chủ tiệm chỉ tặng tôi một con mà.

[Cá chép găm]: Thật vậy sao?

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Cái giọng chất vấn này của cô là sao hả?

[Cá chép găm]: Tôi... không...

[Cá chép găm]: À, do hôm nay sửa bản thảo, đọc được một tình tiết rất ngọt! Nên trái tim thiếu nữ của tôi bắt đầu bùng phát!

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Đừng có nói sang chuyện khác, giọng điệu chất vấn lúc này của cô là sao hả? Giải thích đi! Thấy một con chó quá ít đúng không! Hôm qua tôi mới thấy một đôi voi rất dễ thương, mấy ngày nữa sẽ tặng cho cô.

Kim Đa Bảo ngồi phiên dịch một chút, một đôi voi*, có nghĩa là đối tượng* sao? Quả nhiên cô ả đang chế giễu cô không có đối tượng!

(Trong tiếng Hán, “đôi voi” đọc là “duì xiàng” (对象), từ này hoàn toàn trùng âm và trùng cách viết với từ “đối tượng” – có nghĩa là “người yêu” (对象))

[Cá chép găm]: Bốn thiếu nữ không chơi với cô nữa, nghỉ trưa đây!

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Kim Đa Bảo mở lớn hai tấm hình đó ra, là hai đoạn bách khoa giải thích, “Thiếu nữ: từ chỉ những cô gái vị thành niên, độ tuổi từ 12 đến 16.”, “Nếu định nghĩa theo pháp luật, nữ từ 14 tuổi trở lên thì được gọi là phụ nữ.”

Tôi còn chưa yêu lần nào mà! Sao đã không còn là thiếu nữ chứ! Tôi không phục!

Kim Đa Bảo tức giận xoay người, đang muốn nhả tin cãi lại, chiếc giường bỗng kêu ken két, sau đó ầm một tiếng, cô còn chưa phản ứng kịp thì giường đã sập, mà lúc cô té từ trên giường xuống, đầu bỗng đập mạnh vào thềm xi măng dưới đầu giường.

Thế giới xoay tròn trong nửa phút, chờ đến khi trước mắt không còn tối đen cũng không còn trắng toát nữa, cô mới có thể bò khỏi chiếc giường bị ngã sập dưới đất. Cô xoa đầu, nhật điện thoại di động lên, mặt trên không bị vỡ, nhưng tối đen.

Nhấn nút nguồn một lúc, điện thoại bắt đầu khởi động trở lại, một lát sau mới nhận tín hiệu, tin nhắn liền nhảy ting ting ra ngoài.

[Tiểu Bố thích ăn dưa hấu]: Sao cô không nói gì thế! Tới đây! Đá đều nhau đi!

Hay lắm, có vẻ vẫn còn dùng được.

Kim Đa Bảo kê giường vào góc tường, cũng không dám nằm nữa, đành nằm úp xuống bàn làm việc, mê man chịu đựng đến lúc tan ca.

Trời càng ngày càng lạnh, một tay Kim Đa Bảo dùng sức khép chặt cổ áo khoác, tay kia ôm phần đầu bị thương của mình, đề phòng bị gió thổi lạnh mà hỏng. Đi qua mấy tiệm ăn trên phố, ngay cả lòng dạ mua cơm cũng không còn.

Mùi trà sữa bay đến, hương vị ngọt ngào bị gió thổi phai đi rất nhiều. Kim Đa Bảo đi chậm lại, bước hai bước về phía tiệm trà sữa, lúc đến gần bỗng nhìn thấy một bóng người rất quen, cô vội cúi đầu, xoay người rời đi.

“Này!” Đáng tiếc đã bị phát hiện.

Kim Đa Bảo đành phải quay đầu lại, cố nở nụ cười, “Hi!”

Lại không gọi tên cô, thật không lễ phép!

Khâu Thiên cầm tiền thối và đồ uống từ tay nhân viên phục vụ, đến gần cô, “Cô uống cái này không? Tôi phải ngồi xe nhưng không mang theo tiền lẻ, nên tới đây phá ra. Không uống cái này được.”

Kim Đa Bảo nhìn li giấy trong tay anh ta, chắc là đồ uống nóng, bèn hỏi một câu, “Cái này, có thể uống sao?”

Khâu Thiên nở nụ cười, “Không phải vừa này cô muốn đến đây mua à?”

Cầm đi.” Anh bỏ tiền vào ví, sau đó rút một tờ mười đồng ra ngoài, kéo hành lí phía sau, “Còn nóng thì uống đi, tôi phải về đội đây.”

“Cảm ơn.” Kim Đa Bảo cầm thức uống nóng hổi, uống một hớp nhỏ, cảm giác ngọt ngào, ấm áp như thấm vào ruột gan, cô vẫy tay chào tạm biệt Khâu Thiên, sau đó xoay người nhanh chóng đi về phía nhà mình, lòng bàn tay được li trà sữa sữa ấm, cô nhẹ nhàng xoa tay lên chỗ bị đau trên đầu.

“Kim Đa Bảo.” Lại nghe thấy tiếng Khâu Thiên gọi cô, lần này anh rất cuộc đã chịu gọi tên cô.

Kim Đa Bảo quay đầu nhìn, Khâu Thiên đã băng qua đường đi về phía cô.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Khâu Thiên nhìn đầu cô một chút, lúc anh băng qua đường chờ xe, đã thấy cô luôn ôm lấy đầu. Anh cời mũ lưỡi trai trên đầu mình, đội lên đầu Kim Đa Bảo, “Không có gì, về đi.”

Nói xong thì xoay người rời đi, kéo hành lí băng qua đường lần nữa, trên đoạn đường lúc tối lúc sáng, từ từ đi xa.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Khâu Thiên Cười Giấu Một Tiếng, “Mau Há Miệng Ra.”

Lúc Khâu Thiên quay về kí túc xá của đội bóng, thì phát hiện đội trưởng Tùy Mẫn vẫn chưa trở lại. Anh cất hành lí, rồi xông vào tắm nước nóng trước, gió đêm nay thật lớn.

Sau khi sấy khô tóc, Vương Hi Lâm cũng vừa lúc tới tìm anh chơi, trong đội hình thứ nhất của câu lạc bộ, anh và anh ta là hai người nhỏ tuổi nhất, bình thường quan hệ cũng tương đối khá.

Vương Hi Lâm nhỏ giọng hỏi anh, “Nghe gì chưa, năm nay Oltito chuẩn bị xuống chức, sang năm anh Quần của chúng ta sẽ được điều lên.”

Anh đã biết chuyện Oltito sắp hết hợp đồng với đội tuyển quốc gia, chỉ là cấp trên làm như vẫn chưa quyết định, hoặc có thể nói, là vẫn chưa muốn tiết lộ người sẽ dẫn dắt đội tuyển quốc gia trong mùa tới là ai. Huấn luyện viên Lý Lập Quần đội Cổ Quế từng là tuyển thủ thực lực của đội tuyển quốc gia, nhưng anh ta lại chưa có kinh nghiệm dẫn dắt đội tuyển, chuyện anh ta có được điều lên hay không, quả thật vẫn chưa chắc chắn.

Khâu Thiên không muốn đứng đây tốn sức vì cấp trên, anh ngồi trên ghế nhìn Vương Hi Lâm, “Liên quan gì tới cậu?”

“Ha ha, cậu ngốc quá, nếu anh Quần lên thật, vậy chắc chắn sẽ chọn đội theo chiến thuật mà anh ấy thông thạo, và ai có thể phối hợp với chiến thuật đó tốt nhất? Dĩ nhiên là tuyển thủ cũ trong câu lạc bộ chúng ta! Tôi không tin là cậu không muốn vào đội tuyển quốc gia, đúng chứ?” Vương Hi Lâm từng được chọn vào danh sách của huấn luyện viên Oltito, nhưng Oltito có vẻ

không quý anh ta lắm, tính tổng các trận đấu anh ta được ra sân trong thế vận hội, cũng chưa tới nửa tiếng.

“Cho nên?”

“Cho nên nhân lúc anh Quần còn trong câu lạc bộ, cậu nên tranh thủ thời gian kết thân với anh ấy đi, cậu vào đội trẻ nhất, mong còn chưa ngồi nóng ghế thi đấu câu lạc bộ nữa.” Vương Hi Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“À.” Khâu Thiên gật đầu, “Biết rồi.”

Câu “biết rồi” của anh không tỏ vẻ khẳng định hay phủ định, Vương Hi Lâm cảm thấy hơi mất hứng, nên không nhắc lại chuyện này nữa, anh ta nói một chút về máy chơi game mới mua của mình, sau đó về phòng đi ngủ.

Dường như người có cùng suy nghĩ với Vương Hi Lâm cũng không ít, Khâu Thiên rõ ràng cảm thấy trong mấy ngày huấn luyện sau, tất cả mọi người đều cố gắng hơn rất nhiều, số người tranh thủ lúc nghỉ ngơi tới nói chuyện với huấn luyện viên cũng không thiếu, ngay cả tiệc tùng này nọ cũng tăng lên nhiều hơn —— nhưng đại khái là do không dám mời huấn luyện viên đi ăn cơm một mình, nên bọn họ đều phải căn rằng mời tất cả mọi người cùng đi.

Anh tham gia được một hai lần, lúc đi chỉ cầm đầu ăn và uống bia. Anh không thích cảnh mọi người vây xung quanh nịnh hót huấn luyện viên, cũng không thích mấy hạng mục xoa bóp chăm sóc sức khỏe gì đó sau bữa ăn, mỗi lần có người gọi anh đi cùng, anh đều từ chối. Anh không chủ động tham gia, nên qua mấy lần cũng không ai gọi anh theo nữa.

Chiếc đèn lớn giữa sân huấn luyện đã tắt, anh đứng trò chuyện với nhân viên trợ quản một lúc, sau đó mang sọt bóng bên ngoài phòng thay đồ ra sân. Trong sân bóng rộng lớn, chỉ còn một mình anh.

Xếp mười mấy quả bóng trên sân, đá từng quả một về phía khung thành, nếu vào lại hoan hô một tiếng, nếu không vào anh liền nhặt bóng đặt lại vị trí cũ, tiếp tục đá về phía khung thành, đến khi vào mới thôi.

Anh có thể hiểu được suy nghĩ của các đồng đội, nhưng khi nhìn dáng vẻ nịnh nọt luồn cúi của bọn họ, anh thực sự thấy rất chướng mắt. Ba dạy anh đá bóng mười mấy năm, dạy anh phải vững vàng, đoàn kết, nghị lực, nhẫn nại, nhưng không dạy anh phải nịnh bợ.

Đèn lớn giữa sân đã tắt, chỉ còn vài cột đèn hai bên sân, ánh đèn chiếu xuống, kéo bóng người thành một đường dài, trên sân cỏ chỉ còn anh chơi đùa với quả bóng. Chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh bóng có thêm một người, nhanh nhẹn cướp được quả bóng trước chân Khâu Thiên, anh ta ngừng lại một chút, sau đó vững vàng đá vào khung thành.

“Anh Mẫn” Khâu Thiên vén vạt áo lau mồ hôi trên mặt, “Ăn gì chưa?”

Tùy Mẫn rê bóng, chơi đùa rất vui vẻ, “Chưa đi. Sao thế, ở chỗ này giả vờ khổ khổ chịu khó à?”

Khâu Thiên không nói gì, chỉ cười cười, “Đi ăn chút gì không?”

Tùy Mẫn là đội trưởng đội Cổ Quế, là tuyển thủ lão làng đã hơn ba mươi tuổi, ở chung phòng với Khâu Thiên, nên được xem là cặp đôi già-trẻ ăn ý, bình thường anh ta rất chiều cố Khâu Thiên, sau khi giúp anh thu dọn bóng, thì đứng trong phòng thay đồ chờ anh.

Trong căn phòng thay đồ không lớn lắm, Tùy Mẫn bỗng nói với Khâu Thiên, “Anh Quần không ngốc, nếu anh ấy thật sự lên được vị trí đó, nhất định sẽ không để chút tiền còn con làm mờ mắt. Cậu chỉ cần chuyên tâm đá bóng, nếu đá ra trò, sẽ không ai bạc đãi cậu.”

Khâu Thiên trầm mặc thay quần áo của mình, xếp đồng phục bóng đá vào

túi xách.

Tùy Mẫn nhìn hộc tủ trước mặt, không biết là đang nói với anh, hay đang tự nói với chính mình, “Lúc tôi hai mươi tuổi, cũng từng có khát vọng, tôi nghĩ anh Quần cũng có một khát vọng như vậy, nếu anh ấy thật sự lên được đó, nhất định sẽ không để khát vọng của mình, bị bán bởi vài đồng hồ mấy vạn đồng.”

Khâu Thiên biết khát vọng ấy là gì, đó là lí do đầu tiên mà mỗi cầu thủ bọn họ đến với bóng đá, cho dù có đứng trước sự thất vọng, chửi mắng, hay sự nhiệt tình, chân thành của người hâm mộ, thì trái tim nhiệt huyết với bóng đá của bọn họ vẫn không thay đổi, tất cả bọn họ đều muốn nhìn thấy ngày, mà bóng đá Trung Hoa quật khởi.

...

Trời chuyển khô, miệng thường hay nổi nhiệt.

Mấy ngày nay bị loét miệng, nên Kim Đa Bảo chẳng dám ăn gì, ngay cả húp tí cháo cũng không có mùi vị, cuối cùng cô quyết định lấy độc trị độc, nấu một nồi mì sợi sốt cà chua. Sợi mì dai hòa với nước sốt chua ngọt, hương vị đầy đủ, làm cô vừa ăn vừa phải cố nén nước mắt, vì quá ngon... lẫn quá đau.

Tiểu Vân được thơm lây, ăn cả một tô lớn, sau đó không ngừng xuýt xoa, “Bảo ơi, ngày mai thi, tối nay tớ sẽ không ngủ được mất!”

“Cậu đọc sách một lúc là mệt ngay.” Kim Đa Bảo không có nhân tính, khoét vào vết thương của cô nàng.

Tiểu Vân xoa xoa tay, lườm cô, “hừ” một tiếng, sau đó thật sự chạy vào phòng đọc sách. Nhưng khi Kim Đa Bảo vừa rửa chén xong, cô nàng lại bắt đầu giở trò, “Bảo ơi, máy tính của tớ cứ kêu mãi, hại tớ không tập trung đọc

được!”

Kim Đa Bảo đi qua nghe thử, là tiếng của cánh quạt tản nhiệt trong thùng máy, chắc là do hoạt động quá nhiều nên máy bị treo chứ gì! Cô xoay người, xem ấm điện có nước không, sau đó bật công tắc, không quá nửa phút ấm điện đã bắt đầu kêu “o. o. o”.

“Như vậy thì không nghe thấy tiếng máy tính nữa đúng không?”

“...” Tiểu Vân chà mặt, “Thật, là. Haizz!”

Kim Đa Bảo bị bộ dạng của cô nàng chọc cười, đợi nước trong bình sôi đủ, cô bèn cầm lên rót cho cô nàng li nước, “Uống nước nóng tốt cho trí não, uống nhiều một chút nha.”

“Thật vậy hả?” Tiểu Vân há miệng, bắt đầu thổi nước, “Vậy tớ sẽ uống nhiều một chút.”

Kim Đa Bảo sờ sờ đầu Tiểu Vân, “Cái đồ tiểu bạch ngọc nghịch nhà cậu, nếu đi vào truyện của tác giả tớ viết, chắc chắn sẽ có số làm nữ chính. Ngoan, ngày mai thi thật tốt, tối về tớ sẽ đãi cậu bữa thật lớn!”

“Oa! Tuyệt quá đi!” Tiểu Vân chột thả tay xuống, “Nhưng mà mai là cuối tuần, bạn trai cậu chưa về sao?”

“... Tớ lấy đâu ra bạn trai?” Kim Đa Bảo suy nghĩ một hồi, mới biết Tiểu Vân đang nói đến Khâu Thiên, cô “Xùy” một tiếng, “Đừng gọi vậy.”

Tiểu Vân liền trừng mắt, “Không phải mũ người ta còn đang treo trong phòng cậu sao? Được được được, tớ không nói, phải ôn tập, ôn tập...”

Lúc Tiểu Vân rời khỏi chỗ đó, quay về phòng mình, cô mới nhìn thấy cái mũ lưỡi trai đã gây ra hiểu lầm kia, lúc này nó đang yên tĩnh treo trên móc

cửa. Nền đen viền trắng, trông hài hòa lạ thường.

Cô vội lấy mũ xuống, đội thử lên đầu mình, nhưng không có cảm giác tim đập thành thịch như đêm đó nữa.

Mai là cuối tuần, anh ta có về không nhỉ?

Chắc, anh ta có về hay không thì liên quan gì tới cô! Cô không thêm quan tâm đâu!

Kim Đa Bảo gỡ mũ xuống, móc lại lên cửa, có vài sợi tóc rối tung dựng thẳng lên. Cô bỗng tìm ra lí do mà mình quan tâm chuyện Khâu Thiên có về hay không như vậy: Cô vẫn chưa trả lại mũ cho anh ta!

Rõ ràng trước kia là “phần tử bất lương”, nhưng sau khi đội mũ cho cô, có “hành động nghĩa hiệp” như vậy, anh ta đã được cho vào hàng ngũ tốt bụng. Kim Đa Bảo cầm một túi giấy, trong túi là cái mũ, trước khi ăn cơm, cô cố tình đi bộ đến sân tập, tìm bóng dáng của Khâu Thiên.

Có lẽ do trời khá lạnh, nên trong sân tập không có nhiều người lắm, cô đi quanh đường chạy hai vòng, nhưng vẫn không thấy người muốn tìm. Chắc là anh ta không trở về, cô đành thất vọng cầm túi đi ra ngoài.

Khâu Thiên ngồi trên khán đài, nhìn Kim Đa Bảo chạy lướt qua mặt mình hai lần, mắt cô luôn nhìn vào sân bóng, hình như... đang tìm anh?

Anh thử gọi tên cô, thấy cô theo bản năng quay đầu, sau đó chợt nở nụ cười ngạc nhiên.

Anh vẫy tay gọi, cô vội vàng bước lên cầu thang, đi vòng qua cạnh anh, “Tôi cứ tưởng cậu không về.”

Vốn là không định về, nhưng gần đây đội bóng khá bát nháo, tất cả mọi

người đều không có tâm tình đá bóng, nên anh mới về đây phát ngốc cả buổi.

“Cô tìm tôi à?”

“Ừ.” Kim Đa Bảo đưa túi cho anh, “Trả cậu.”

Khâu Thiên nhận lấy, chỉ nghiêng đầu nhìn một cái, “Cô đưa trực tiếp đến nhà tôi là được, đâu cần phiền phức như vậy.”

Ha ha... Đưa đến nhà cậu, vậy phải giải thích với ba mẹ cậu chuyện mũ cậu ở chỗ tôi thế nào đây...

Khâu Thiên ngồi, Kim Đa Bảo đứng, hai người giao túi xong lại không biết nói gì.

“Vậy tôi...”

“Ngồi chút đi.”

Hai người đồng thời mở miệng, Kim Đa Bảo vốn định rời đi, nhưng nhìn gương mặt có chút rầu rĩ của Khâu Thiên, ma xui quỷ khiến thế nào lại ngồi xuống, “Vậy tôi sẽ ngồi một chút.”

Khâu Thiên đang nhìn vài nam sinh đá bóng dưới sân, anh yên lặng nhìn, rồi đột nhiên hỏi Kim Đa Bảo, “Cô làm nghề gì?”

Kim Đa Bảo: “Biên tập viên sách.”

“Mệt không?”

“Tàm tạm.” Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, “Là việc tôi thích, nên thấy rất vui.”

“Vậy à.” Khâu Thiên lại hỏi, “Vị chức vụ cao nhất của các cô là gì? Chủ

biên hả?”

“Có gì sao?”

“Cô có muốn làm chủ biên không?”

Kim Đa Bảo nghiêm túc suy nghĩ, “Làm chủ biên phải gánh vác nhiều việc hơn, bận rộn hơn, mệt mỏi hơn, tiêu chuẩn chọn sách phải cao hơn, dự án viết sách cũng không nhiều lắm, tôi làm chủ biên để làm gì chứ?”

Khâu Thiên ngồi nghe Kim Đa Bảo nói. Hình như câu trả lời không hợp với ý nghĩa câu hỏi lắm. Cô cũng không phải là người có tính nói nhiều, nên sau khi nói xong, hai người cũng không thể tiếp tục chủ đề này nữa.

Anh thở dài, “Tâm trạng tôi không tốt lắm, cô trò chuyện với tôi đi, nói gì cũng được.”

Kim Đa Bảo “A” một tiếng, tỏ vẻ áy náy, “Miệng tôi bị loét, nói sẽ đau.”

Vậy thì thật sự không nên bắt ép người ta.

Khâu Thiên móc một gói giấy màu trắng nằm bên hông ba lô ra, gói nhỏ cỡ một ngón tay, anh nói với Kim Đa Bảo, “Há miệng ra.”

“Hả?” Kim Đa Bảo nhìn gói trắng trong tay anh ta, “Bởi vì không nói chuyện với cậu, nên cậu muốn hạ độc tôi sao?”

Khâu Thiên cười giễu một tiếng, “Mau há miệng ra.”

“Ồ.” Kim Đa Bảo ngoan ngoãn há miệng, Khâu Thiên bóp gói trút vào miệng cô, rất ngọt.

Là mật ong.

“Đừng nuốt xuống, ngậm ở chỗ bị loét một lúc.”

Mật ong làm miệng vết thương đau rát, vị ngọt tan ra đầu lưỡi. Kim Đa Bảo ngậm mật ong trong miệng, tới bây giờ đầu óc mới bắt đầu vận động. Cô cũng có tay, sao lại để anh ta đút nhỉ?

Cô lặng lẽ nhìn anh một cái, lại bị anh thấy được, “Nhìn tôi làm gì?”

“Không có...” Chỉ vừa há miệng, nước bọt chẳng biết tiết ra từ khi nào bỗng chảy xuống, từ khóe miệng xuống cằm, thành một vệt nước óng ánh.

Ngày hôm nay, Kim Đa Bảo mới biết bốn chữ “Bi phần muốn chết” được viết như thế nào.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Khâu Thiên Nhìn Bộ Dạng Im Lặng Của Cô, Nở Nụ Cười, “Cô Hỏi Lại Tôi Lần Nữa Đi.”

Kim Đa Bảo không mang theo giấy, lúng túng hút “sột” một tiếng, mặt liền đỏ như con tôm hùm bị hấp cay. Khâu Thiên giơ tay lên, dùng ngón trỏ quệt vào khóe miệng cô, sau đó nghiêng người lau nước bọt xuống nền xi măng.

“...”

Anh ta đang làm gì vậy! Cô sẽ không bao giờ đến đây nữa! Cả đời cũng sẽ không bao giờ qua lại với tên này nữa!

Cô đứng phắt dậy, lúc chuẩn bị chuồn đi, Khâu Thiên bỗng nắm tay cô lại, “Cô chạy đi đâu vậy?”

Kim Đa Bảo nuốt ngụm nước bọt, chắc chắn không phun ra nữa mới dám mở miệng, “Tôi, tôi đi ăn cơm.”

“Lát nữa rồi ăn, tôi mời.” Tay Khâu Thiên hơi dùng sức, Kim Đa Bảo bị kéo ngồi xuống, cô cố gắng nhìn ra xa, giả vờ tất cả chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

“Cô không hỏi tại sao tôi không vui à?” Khâu Thiên nhìn cô.

“À, tại sao cậu không vui?” Kim Đa Bảo nói gì nghe nấy, hỏi anh ta.

Khâu Thiên ngoắc tay gọi cô, chờ cô đến gần thì nhỏ giọng nói, “Không nói cho cô biết.”

“...”

Đồ tâm thần!

Khâu Thiên nhìn bộ dạng im lặng của cô, nở nụ cười, “Cô hỏi lại tôi lần nữa đi.”

“Tôi không muốn biết nữa.”

“Hỏi thêm lần nữa, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Không cần.”

“Nếu cô không hỏi, tôi sẽ nói với bạn cô, là cô nhìn tôi thèm đến chảy nước miếng.” Anh thu nụ cười, trông có vẻ rất nghiêm túc.

Kim Đa Bảo lần thứ hai thỏa hiệp, “Tại sao cậu không vui?”

“Bởi vì đột nhiên tôi không muốn đá bóng nữa.” Khâu Thiên ngồi thẳng lưng, “Tôi bỗng cảm thấy bóng đá không có ý nghĩa, nói như vậy hình như có chút ấu trĩ, nhưng thật sự, mọi người xung quanh tôi đá bóng không phải vì ước mơ, mà chỉ vì tiền, cho nên không có ý nghĩa gì cả.”

Kim Đa Bảo làm như giáo viên tiểu học, hỏi anh: “Ước mơ của cậu là gì?”

Từ nhỏ đến lớn, Khâu Thiên đã trả lời vấn đề này cả trăm nghìn lần, anh đáp kiên định, “Ra khỏi Châu Á, tiến vào thế giới, tham gia tranh cúp vô địch.”

“Vậy à.” Kim Đa Bảo không hiểu về bóng đá lắm, nhưng cũng biết có không ít quán đậu hủ tối đều lấy tên là “Quốc Túc”*, cô nghĩ mong muốn này của Khâu Thiên vẫn còn khá khó khăn...

(“Quốc túc” có nghĩa là “cái chân quốc gia”, từ mà fan hâm mộ bóng đá gọi đội tuyển Trung Quốc. Hệ thống bóng đá Trung Quốc khá phức tạp, chủ yếu chỉ bỏ tiền vào ngoại binh để được gắn mác hàng đầu trong các giải ngoại hạng, nhưng thật chất khi thi đấu với các nước khác, nội binh được gọi lên tuyển của Trung Quốc lại chơi rất tệ. Người hâm mộ bóng đá Trung Quốc đều thấy ngán ngẩm, nên rất nhiều tiệm đậu hủ thối tên “Quốc Túc” mọc lên, ngụ ý chế nhạo đội tuyển bóng đá Trung Quốc.)

Khâu Thiên nghe câu trả lời của cô, cảm giác rất có lệ, mặt anh hơi trầm xuống, “Cô cũng cảm thấy không thể sao?”

Lúc trước Kim Đa Bảo chỉ nghĩ Khâu Thiên là một thằng nhóc to xác thích chọc ghẹo người khác, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy anh là một người rất đơn giản, ôm trong tim lý tưởng và hoài bão to lớn, cô nhìn gương mặt mất mát của anh, không hiểu sao cũng cảm thấy hơi buồn. Cô bèn hít sâu một hơi, thoải mái động viên anh.

“Cậu biết truyện ngụ ngôn Cái hang của Platon không?”*

Trông anh có vẻ lơ mờ, nhưng vẫn chăm chú nhìn cô.

“Đại khái là trong một cái hang lớn, có một tốp người bị nhốt từ lúc mới sinh, toàn thân họ bị trói bất động, mặt cùng hướng thẳng về một bức tường, phía sau là một ngọn lửa lớn luôn cháy sáng, bọn cai ngục đã dùng ánh lửa và con rối để tạo nên những vở kịch bóng trên tường, tù nhân trong hang không thể xoay người, nên họ xem đó là toàn bộ thế giới thật, còn đặt tên và cùng sinh hoạt trong thế giới bóng, mãi đến một ngày, có một người thoát khỏi gông cùm, anh ta xoay người nhìn thấy đồng lửa, men theo ánh lửa chạy ra khỏi hang, tìm đến thế giới bên ngoài, chỉ là mắt anh ta không thích ứng được với ánh sáng, nên không thể nhìn thấy gì cả.”

“Rồi cứ thế sao?” Khâu Thiên hỏi.

“Ừm.” Kim Đa Bảo gật đầu, “Platon muốn dạy ta một đạo lý, đó là dù mong ước có khó đến đâu, ta cũng không được ngừng theo đuổi. Bây giờ cậu có thể nghĩ mơ ước của mình khá xa vời, nhưng cũng không thể vì khó khăn mà chịu trối buộc, nhìn bức tường cả đời.”

Từ nhỏ Khâu Thiên đã được ba đưa đến trường thể thao học đá bóng, đá bóng rất nhiều, nhưng đọc sách rất ít, mỗi người bọn họ đều thông thạo rất nhiều trò, nhưng không có mấy ai thích học, Kim Đa Bảo là người đầu tiên chịu nghiêm túc giảng đạo lý với anh như vậy.

Anh nghe đến sững người, lần đầu tiên trong cuộc đời, thấy người thích đọc sách lại đáng yêu đến thế.

Nói không muốn đá bóng là nói lầy, có rất nhiều đạo lý anh cũng hiểu, nhưng thỉnh thoảng lại muốn giải bày một chút. Kết quả nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Kim Đa Bảo, anh lại không nỡ phần chán quá nhanh, bèn giả vờ rầu rĩ như lúc này, hỏi cô, “Vậy cô nói xem, tôi nên làm gì đây?”

“À.”

Kim Đa Bảo bỗng có cảm giác như đang đứng trước cháu trai, được người khác dựa dẫm, hỏi ý kiến. Nhưng người bên cạnh cô rất lợi hại, còn muốn vực dậy “Quốc Túc” nữa chứ. Cô cũng không dám tùy tiện nói bậy, suy nghĩ một hồi, bèn trình trọng thốt ra tám chữ: “Lấy mộng làm ngựa, đừng cảm xông tới.”

Lúc này cô nói chuyện Platon gì đó, anh không hiểu gì nên mới ngơ ngác, nhưng bây giờ, anh thật sự đã bị trấn áp, câu nói đơn giản như vậy, lại phù hợp hoàn toàn với mơ ước đơn giản của anh, anh trầm mặc khoảng nửa phút, trong lòng có thứ gì đó rất rạo rức.

Cô giáo Kim Đa Bảo cảm thấy rất thành công, chỉ là miệng vẫn hơi đau

một chút, bèn ngậm miệng, để Khâu Thiên trầm mặc một mình. Tiểu Vân gửi tin nhắn cho cô, bảo nửa tiếng nữa sẽ về, dặn cô ra quán pizza cạnh trường để giành chỗ trước.

Cô tạm biệt anh ta, “Tôi phải đi ăn đây.”

Khâu Thiên đeo ba lô, cùng đứng dậy theo cô, “Cô muốn ăn gì, tôi mời.”

“Không cần không cần, tôi đã hẹn ăn với bạn chung nhà rồi.”

“Vậy tôi sẽ mời cả hai.” Khâu Thiên giải thích, “Tôi không muốn về nhà thế này, ba mẹ tôi thấy sẽ lo lắng, cũng không muốn ăn một mình.”

“Được.” Kim Đa Bảo vẫn kiên trì theo đuổi hình ảnh “người thầy cuộc sống”, nhìn dáng vẻ của “bần sĩ” Khâu Thiên, cô cũng cảm thấy có phần không nỡ, đành dẫn anh ta ra quán pizza bên ngoài trường.

Trên đường đi ngang qua một tiệm bán hoa, ánh nắng ban chiều chiếu vào cửa hàng, làm những bó hoa được gói cẩn thận trông rất đẹp, Kim Đa Bảo nhìn không được liếc mắt nhìn mấy lần, Khâu Thiên bỗng ngừng lại, “Thích loại nào?”

“Hả? Không cần, không cần đâu!” Kim Đa Bảo sợ hết hồn, cô chỉ nhìn chơ một chút thôi.

“Bà chủ, một bó cúc vàng bao nhiêu tiền?”

“...” Kim Đa Bảo kéo tay áo anh ta, “Không phải hoa cúc chỉ để tặng người già sao?”

“Vậy hả.” Khâu Thiên cúi đầu nhìn cô, “Vậy cô thích loại nào?”

“Thật sự không...”

“Bà chủ, lấy thêm một bó cúc vàng giống như vậy nữa!” Khâu Thiên lần thứ hai gọi chủ tiệm.

Bà chủ cười khúc khích, nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, bà đang tỉa hoa bách hợp, thấy Kim Đa Bảo đã trộm nhìn bó hoa trên tay mình mấy lần, bà bèn đề nghị với Khâu Thiên, “Hoa bách hợp vừa làm xong, cậu thấy thế nào?”

Khâu Thiên gật đầu, “Vậy lấy cái này đi.”

Kim Đa Bảo có chút xấu hổ, đứng một bên nhìn bà chủ chọn hoa, đồ trang trí, giấy gói, còn có một sợi ruy băng bay bay. Hình như cô chưa bao giờ được người khác tặng hoa cả ——

Sau khi tính tiền xong, bà chủ hỏi hai người, “Hai cháu là sinh viên trong trường hả, làm thẻ thành viên không, không mất tiền, để lại số điện thoại là được, sau này mua hoa sẽ được giảm giá.”

Khâu Thiên gật đầu, hỏi Kim Đa Bảo, “Số điện thoại?”

Kim Đa Bảo đọc một dãy số, Khâu Thiên lưu vào điện thoại của mình, sau đó gọi thử, đến khi chuông điện thoại Kim Đa Bảo vang lên, anh mới cúp máy, Sau đó đưa hoa cho Kim Đa Bảo cầm, “Đi thôi.”

Kim Đa Bảo nhận lấy hoa, quay đầu nhìn bà chủ, “Không phải muốn làm thẻ thành viên sao?”

“Không làm nữa.”

Lúc tới tiệm pizza thì Tiểu Vân cũng vừa từ trạm tàu điện tới. Cô nàng trợn trừng mắt, nhìn hai người đang sánh vai bước tới kia. Hôm qua ai còn nói mình không có bạn trai hả? Mau đánh vào mặt bực bực bực đi!

Kim Đa Bảo cũng có chút mất tự nhiên, nhất là lúc Tiểu Vân bắt đầu tập trung nhìn thứ cô đang ôm trong lòng, hại cô chỉ muốn đào một cái hố, trốn trong đó, không dám bước ra ngoài nữa. Cô vội bước tới, nhét hoa vào tay Tiểu Vân, nhặt nhẽo cổ vũ, “Chúc mừng đồng chí Vương Tiểu Vân đi thi trở về!”

Tiểu Vân len lén nhìn Khâu Thiên, thấy anh ta không tỏ vẻ gì, bèn nhìn Kim Đa Bảo đang cười khan bên cạnh, nghi ngờ hỏi cô nàng: “Chúc mừng tở out rồi sao? Hiện nay các cô gái muốn bày tỏ tình hữu nghị đều tặng hoa bách hợp à?”

Ba người chọn một phần lớn, Kim Đa Bảo chỉ có thể húp cháo rau, trọng trách tiêu diệt thức ăn do một mình Tiểu Vân nắm quyền.

Cô nhìn người cũng chỉ ăn cháo và rau xà lách bên cạnh, “Cậu ăn chừng ấy có no không?”

“Hai ngày nữa phải kiểm tra nước tiểu, nên gần đây ăn gì cũng phải chú ý.” Khâu Thiên giải thích, “Trong thịt có thể chứa kích thích tố.”

Tiểu Vân thấy hơi ghen, nhìn Kim Đa Bảo oán giận, “Bạn trai cậu không nên nói giỡn thì hơn.”

Hu hu... Kim Đa Bảo không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu.

Khâu Thiên lại không để tâm, đưa thực đơn hỏi Tiểu Vân, “Có muốn gọi thêm món gì không?”, giống như không cần ăn gì, chỉ cần nhìn Tiểu Vân ăn cũng đủ no rồi.

Theo mấy bộ tiểu thuyết truyền thống, soái ca giàu có đẹp trai đều rất thích các tiểu bạch ăn nhiều.

Bây giờ Kim Đa Bảo rất muốn dán một miếng giấy sticker lên đầu bọn

họ: Cảm ơn cả hai người.

Nhưng cũng không chỉ một mình Tiểu Vân, Khâu Thiên cũng gọi một phần trái cây trộn cho Kim Đa Bảo, còn dặn nhân viên, “Lấy lê thay dưa hấu, cảm ơn.”

Nhân lúc Khâu Thiên xoay người, Tiểu Vân không ngừng chớp mắt với Kim Đa Bảo, nhưng bị Khâu Thiên thấy được, còn ân cần hỏi một câu: “Mắt cô bị rút gân sao?”

Ăn uống no nê xong, Tiểu Vân rất tự giác, không muốn ở lại làm bóng đèn. Cô nàng ôm bó bách hợp được gắn móc là tặng cho mình kia, định bụng nhanh chóng rút lui, nhưng bị Kim Đa Bảo mãnh liệt giữ lại.

Bây giờ trong lòng Kim Đa Bảo cảm thấy hơi rối, cô cảm thấy hình như Khâu Thiên có ý với cô, nhưng lại sợ là mình nghĩ nhiều. Có một tác giả từng giải thích câu “Tự mình đa tình” với cô rằng: Khi người khác nhìn tôi mỉm cười, tôi liền nghĩ đến tên em bé sau này của chúng tôi.

Nhưng cô không muốn trở thành loại người như vậy, tuy rằng lúc rảnh rỗi buồn chán, cô cũng từng nghĩ nếu nam chính trong tiểu thuyết họ Khâu, thì có thể đặt tên con là “Khâu Dao Dư” này nọ... À, cô chỉ muốn giúp tác giả của mình viết tiểu thuyết thôi, cũng không phải đang thay Khâu Thiên đặt tên cho con anh ta!

Suy nghĩ lộn xộn, cô đẩy Tiểu Vân vào giữa, đi bên trong nắm lấy tay cô nàng, còn Khâu Thiên đi gần sát vỉa hè. Ba người trầm mặc đi một đường, cuối cùng lúc đến cửa cầu thang, cũng không thể đi ngang hàng nữa, từng người từng người bước lên lầu.

Trong phòng khách, mẹ Khâu lo lắng nói với ba Khâu, “Nhìn thấy chưa, tôi đã nói Tiểu Thiên đang quen con bé nhà đối diện mà, ông còn nói là do tôi

nghĩ nhiều!”

“Tôi thấy có đến hai đứa mà.”

“Chắc, chính là con bé đi sát Tiểu Thiên đó, đang ôm hoa, hơi mập một chút.”

“Tiểu Thiên cũng hai mươi tuổi rồi, nếu thật sự có người yêu thì sao chứ, sao bà phải căng thẳng như vậy?”

Mẹ Khâu càng ưu sầu hơn, “Con bé kia không đứng đắn lắm, hôm đó tôi thấy nó ra ngoài mà vẽ lông mày đỏ! Trời ơi, mắt Tiểu Thiên bị gì không biết...”

Đứng trong hành lang, Tiểu Vân bỗng hắt hơi một cái, làm đèn cả tòa nhà nhấp nháy.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lúc Này, Nụ Cười Của Khâu Thiên Đã Lộ Ra Hoàn Toàn, “Đi Đi.”

Khâu Thiên không ngủ ở nhà, chỉ về nghỉ ngơi một chút, rồi lại đón xe quay về đội, trước khi ngủ, anh nghe thấy tiếng Tùy Mẫn nói chuyện điện thoại với cô vợ đang mang thai của mình, còn ngồi dậy một lúc lâu. Một người bình thường hay trầm lặng, bây giờ lại trở nên dịu dàng như vậy, làm Khâu Thiên có chút không quen, anh bèn đeo tai nghe, nhắm mắt lại.

Tùy Mẫn cúp điện thoại, cũng có chút ngượng ngùng, anh ta hỏi Khâu Thiên, “Buổi chiều ra ngoài làm gì vậy?”

“Về nhà một chuyến.” Khâu Thiên đáp đơn giản, sau đó tò mò hỏi, “Anh Mẫn, anh quen chị dâu thế nào?”

Tùy Mẫn cười hì hì, “Cô ấy fan hâm mộ của tôi, lúc đó chỉ cần rảnh rỗi, sẽ đến xem tôi thi đấu, trong mấy buổi gặp mặt người hâm mộ đều thấy, từ đó mới quen.”

“Lợi hại thật.” Trên khán đài nhiều người như thế, vậy mà vẫn có thể quen biết được, chắc là đã tốn rất nhiều tiền.

Tùy Mẫn nói xong phần mình, cũng quan tâm hỏi anh, “Cậu có bạn gái chưa, à, quên mất, cậu đẹp trai như vậy, có phải đã quen đến mấy cô rồi không?”

“Khụ khụ khụ.” Khâu Thiên không kịp nuốt nước bọt, “Làm gì đến mấy cô, chỉ có một thôi.”

Anh cũng không biết tại sao mình lại nói dối, có lẽ là xuất phát từ lòng tự trọng buồn cười của đàn ông, anh không muốn thừa nhận mình chưa yêu đương bao giờ. Anh viện cớ trời đã khuya, nên vội đắp chăn, giả vờ ngủ.

Đến khi phòng tắt hết đèn, không gian tối mịt, Khâu Thiên lại không ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt lại, anh lại nhớ tới lúc ở khán đài, Kim Đa Bảo nghiêm túc nói với anh, “Lấy mộng làm ngựa, đừng cảm xông tới.”

Anh thích thái độ đơn giản mà lại nghiêm túc này, nhân tiện, hình như anh cũng thích cả dáng vẻ lúc đó của Kim Đa Bảo nữa.

Chợt cảm thấy hơi mất mát, có lẽ vào những lúc khó khăn, ta càng dễ sinh ra tình cảm với người đã giúp đỡ mình, có đôi khi chỉ cần một câu nói đơn giản, cũng có thể giúp người khác suy nghĩ thông suốt.

Tim lại đập thành thịch vài cái.

Anh lấy điện thoại di động, tìm một dãy số trong danh bạ, sau đó gửi tin nhắn: “Bàn chuyện yêu đương không?”

Kim Đa Bảo đang ngâm chân, đắp mặt nạ, nghe tiếng điện thoại rung, bèn cầm xem thử. Một số máy lạ, và một cái... tin nhắn quái dị?

Cô nhìn số điện thoại đó hồi lâu, nhưng vẫn không biết ai đang trêu chọc mình, do dự nửa ngày, bèn gửi tin nhắn trả lời: “Xin hỏi bạn là ai vậy?”

Một lúc lâu sau, đối phương đáp lại: “Bán bảo hiểm.”

Kim Đa Bảo bắt đầu nghiêm túc tự hỏi mình, cô có mua bảo hiểm không nhỉ? Hay người mua bảo hiểm là bạn học của cô? Nghĩ đến lúc mặt nạ khô lại, cô vẫn không nhớ ra được. Lúc đi rửa mặt, đi ngang qua bó bách hợp — Tiểu Vân đã tháo giấy gói, bỏ vào bình hoa trang trí trên bàn trà giữa phòng khách. Cô nhìn bó hoa một lúc, đầu óc bỗng lóe lên, cô không dám tin,

mở lịch sử cuộc gọi, nhìn số điện thoại gọi vào máy mình chiều hôm qua... giống hoàn toàn số máy đã nhắn tin cho cô!

Đại não hoạt động vài giây, cô không biết tin nhắn không đầu không đuôi này của Khâu Thiên là có ý gì, mặt còn chưa rửa sạch, cô vội vàng hỏi đồng chí bán bảo hiểm kia: “Khâu Thiên???”

Bên kia, mũi Khâu Thiên vốn đã xịt khói, lúc thấy tin nhắn này mới bớt giận một chút, anh có chút buồn bực trả lời, “Ừ, mệt quá, ngủ ngon.”

Trong đợt tập luyện kế tiếp, nếu mỗi ngày Khâu Thiên đều cố hết sức, tuy có lẽ không thay đổi được gì, nhưng ít nhất cũng có thể giúp bản thân không bị dao động. Danh sách tham gia trận đấu tiếp theo, anh vẫn được đá chính. Oltito đã chính thức rút lui, Lý Lập Quần vẫn chưa nhậm chức chính thức, nên việc huấn luyện của câu lạc bộ có chút lộn xộn, nhưng giám đốc câu lạc bộ vẫn rất vui vẻ. Trận này đá ở sân nhà, đội nghênh chiến lại nằm ở tốp dưới giải đấu. Vì vậy giám đốc đã vui vẻ tổ chức một ngày công khai đội bóng, mời người hâm mộ và giới truyền thông tham quan đời sống tập luyện của các cầu thủ, đồng thời thưởng thức một buổi thi đấu biểu diễn nhỏ.

Các cầu thủ cũng có thể tặng vé cho bạn bè người thân đến xem. Lúc Khâu Thiên ký hợp đồng, ba mẹ anh đã đến xem một lần, nên anh cũng không định để họ tới thêm chuyến nữa. Anh cầm vé vào cổng, suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhớ đến một người chưa liên lạc — Kim Đa Bảo.

Tin nhắn cuối cùng của hai người là cách đây một tuần trước, nội dung cũng chỉ vền vện một câu: “Ngủ ngon.”

Trái tim Khâu Thiên hơi chộn rộn, anh nhin không được, bèn gửi tin nhắn hỏi cô, “Ngày mai có bận gì không?”

Lần này cô trả lời rất nhanh, “Có hẹn với bạn, sao thế?”

Không sao cả, chỉ vậy tay tạm biệt thôi.

Khâu Thiên đặt vé tham quan lên bàn Tùy Mẫn, không định mời ai đến xem.

Kim Đa Bảo trả lời tin nhắn của Khâu Thiên, nhưng không thấy tin gửi lại, anh ta cũng không nói là chuyện gì, cô cũng không thể hỏi tới, trong lòng cảm thấy hơi mất mát, còn có chút bực bội.

Cái người này bị gì thế không biết? Tối hôm đó thì thần thần bí bí hỏi một câu, một tuần nay không thèm liên hệ, bây giờ lại nói chuyện nửa vờ thế này, hỏi xong cũng không để ý đến người khác. Nhưng không biết chuyện anh ta muốn nói là gì nhỉ, nếu rất quan trọng, cô sẽ hoãn...

Chắc, quả thật cô không thể hoãn cuộc hẹn với bạn được.

Hai ngày trước, Tiểu Lộc đã dặn cô phải để trống ngày thứ bảy, cô vẫn chưa hỏi kĩ, nhưng cảm thấy dù sao cuối tuần cũng rảnh rồi, hơn nữa lâu rồi không gặp bạn tốt, đi chơi một ngày cũng không sao.

Lúc sắp tan ca, Tiểu Lộc gọi điện cho cô, “Dọn đồ đi, bà chủ đây sẽ lập tức lái Faraday* tới đón cậu.”

Kim Đa Bảo nghiêm túc suy nghĩ, nói, “Lần sau muốn khoe khoang thì nhớ đọc sách trước, Faraday không phải là nhà khoa học sao?”

“Ha ha, thật ra tớ cũng không lái nổi.” Tiểu Lộc ngồi ở ghế lái, nói với Kim Đa Bảo như thế.

(Xe Faraday: là sản phẩm thử nghiệm của hãng xe Faraday Future. Đây là loại xe được thiết kế cho tương lai, không người lái với động cơ điện và công nghệ điều khiển thực tế ảo, hoạt động theo nguyên lý Faraday)

Hai người đến nhà hàng Nhật Bản gần công ty Kim Đa Bảo, ăn hết ba ngày tiền lương, sau đó xoa dạ dày, dựa vào ghế sofa thở dốc. Lúc này Kim Đa Bảo mới nhớ đến chuyện cần hỏi cô nàng, “Mai muốn đi đâu? Ra ngoại thành hả?”

“Không ra ngoại thành, hôm qua mới rút thăm trúng thưởng, được hai vé tham quan, tối nay cậu tới chỗ tớ ngủ đi, sáng mai chúng ta cùng tới Cổ Quế chơi.” Tiểu Lộc là bạn cùng phòng đại học của Kim Đa Bảo, cũng là fan hâm mộ điên cuồng hay chạy đến sân vận động xem Cổ Quế thi đấu, cô nàng là người thành phố này, từ nhỏ đã mê Cổ Quế, lịch sử biến đổi của Cổ Quế đều thuộc trong lòng bàn tay, biểu tượng đặt trong phòng khách Kim Đa Bảo cũng là do cô tặng.

Tiểu Lộc vẫn hưng phấn nói không dứt miệng, “Cậu không biết đâu, mùa này đội Cổ Quế đá rất hăng, có một cầu thủ vừa tham gia câu lạc bộ, tên là Khâu Thiên, vừa bắt đầu đã khủng bố như một quả đại bác.”

Tớ biết, tớ cũng có xem.

Kim Đa Bảo vẫn đang suy nghĩ, không biết có nên nói với Tiểu Lộc là mình quen biết Khâu Thiên không nhỉ?

Nhưng từ đầu đến cuối đều không có cơ hội cắt ngang cô nàng đang huyên thuyên kia. Kim Đa Bảo ngoan ngoãn làm một người nghe im lặng, tiếp tục nghe Tiểu Lộc miêu tả các trận đấu sống động như thật.

Quá trình tham quan cũng khá thú vị, sau khi cầm vé vào khu huấn luyện, bọn họ được ngồi đợi trong phòng tiếp tân, tổng cộng có hơn sáu mươi người, trong đó bao gồm mười mấy ký giả. Một lát sau, có một nhân viên tiếp tân rất cao, rất đẹp trai dẫn bọn họ tham quan phòng tập thể thao, khu giải trí, thư viện, phòng hội nghị động viên của câu lạc bộ. Dạo một vòng lớn, mọi người lại được đến xem ký túc xá của các cầu thủ, tất nhiên không thể đi hết, bởi vì

sợ mất trộm này nọ. Tất cả phòng trên hành lang đều khóa, chỉ để một phòng mẫu cho khách tham quan. Tham quan kí túc xá xong, nhân viên tiếp tân lại dẫn bọn họ đến căn tin ăn cơm trưa, lúc đi ngang sân bóng, cách lớp lưới sắt là có thể thấy các cầu thủ mặc đồng phục màu cam đang luyện tập.

Tiểu Lộc nhỏ giọng hỏi Kim Đa Bảo: “Sao giống một đám tội phạm đang bị nhốt cải tạo thế nhỉ?”

Kim Đa Bảo sâu sắc gật đầu, sau đó cố gắng tìm bóng dáng của “Tên tội phạm cải tạo” đẹp trai nhất dưới kia, thấy anh ta đang tập trung luyện chạy vượt chướng ngại vật, chưa từng liếc mắt nhìn nhóm người bên này.

Lúc đến căn tin lại không có nhiều người ăn cơm. Trong quá trình tham quan, Kim Đa Bảo biết được phần lớn người đến tham quan là thân nhân của các cầu thủ, fan hâm mộ thuần túy như Tiểu Lộc hay loại theo cùng như cô cũng chỉ có mười mấy người. Đa số đều không đi lấy cơm, chờ các cầu thủ tập luyện xong sẽ cùng ăn.

Vài người không sợ lạnh thì trực tiếp đứng đợi trước cửa căn tin, gió không ngừng thổi bay rèm cửa, lạnh đến mức làm người ta phải giậm chân.

Bên ngoài bỗng xôn xao một trận, rèm cửa được kéo ra, các cầu thủ đã tập luyện xong, nhộn nhịp bước vào, người tham quan đều tỏ vẻ vui mừng, tự chia nhóm tìm người nhà của mình.

Kim Đa Bảo cũng tập trung nhìn cửa, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy Khâu Thiên.

Cùng Tiểu Lộc và vài đứa cho hết phần cơm, thấy cô nàng đã không nhịn nổi, chạy tìm Tùy Mẫn kí tên, Kim Đa Bảo bèn kéo tay áo cô nàng, “Tớ ra ngoài một chút.”

Tiểu Lộc tưởng là cô muốn đi giải quyết, nên gật đầu, “Đừng đi lạc nhé.”

Vì vậy Kim Đa Bảo quay lại đường tới kí túc xá lúc này, khi đi ngang sân huấn luyện còn nhìn một lượt, xác định không có Khâu Thiên bên trong.

Không giống với lúc tham quan khi này, bây giờ bảo vệ cổng kí túc xá đã không cho vào, máy móc giờ tay ngăn cô lại, “Xin chào, không biết cô tìm ai?”

Mặt Kim Đa Bảo hơi đỏ lên, “Tìm Khâu Thiên.”

“Phải đăng kí mới có thể để cô vào, cô gọi cậu ta ra ngoài đi.”

Quả là ngoài dự tính, vẫn không gặp được.

Thật ra cô đến đây cũng không phải vì chuyện đặc biệt gì, chỉ là bỗng nghi ngờ, không biết chuyện mà Khâu Thiên muốn hỏi cô hôm qua, có phải là mời cô tới đây tham quan hay không. Cô từ chối, nên anh ta mới mất hứng. Cô cũng khá hiểu cảm giác như vậy, đại khái là khi còn bé, trường học gửi giấy mời phụ huynh đến xem con mình biểu diễn, ba mẹ cả lớp đều tới, chỉ có ba mẹ cô bận đi làm, không tới được. Cảm giác cũng tương tự như thế.

Cho nên, cô mới muốn tới đây nói anh ta biết, thật ra mình cũng có đến.

“Này, Khâu Thiên, đó không phải bạn gái cậu à?” Cô vừa xoay người, từ hành lang trong tòa nhà bỗng truyền ra câu nói này.

Trí nhớ của Vương Hi Lâm rất tốt, chỉ gặp một lần đã nhớ kĩ gương mặt của Kim Đa Bảo, bèn kéo Khâu Thiên ra để anh xác nhận. Chỉ có hai người họ không mời người thân đến xem, thấy căn tin nhiều người ồn ào, nên về kí túc xá nghỉ ngơi một chút, sau đó mới ra quán ăn dùng cơm, còn chưa ra khỏi cửa đã chạm mặt Kim Đa Bảo.

Bây giờ rời đi cũng không ổn, Kim Đa Bảo cứng nhắc xoay người, lúc thấy rõ người đang bước tới cổng, bèn giờ tay lên vẫy.

Khóe miệng Khâu Thiên hơi nhếch lên, nhưng vẫn cố nén lại, bất mãn hỏi: “Không phải cô nói mình bận sao?”

“Có việc.” Kim Đa Bảo cảm thấy khá rắc rối, nên cũng không muốn giải thích cụ thể, “Nhân tiện đến thăm cậu.”

Lúc này, nụ cười của Khâu Thiên đã lộ ra hoàn toàn, “Đi đi.”

“Hả?” Kim Đa Bảo sửng sốt.

Khâu Thiên nghiêng đầu đẩy vai Vương Hi Lâm, “Cậu đi trước đi.”

Vương Hi Lâm mắng một câu “Trọng sắc khinh bạn”, sau đó đành ra ngoài một mình, để lại hai người đứng trong cơn gió vù vù, nhìn nhau không nói lời nào kia.

Khâu Thiên nhìn Kim Đa Bảo chừm một phút, lúc cô lúng túng không biết làm sao, bỗng “hừ” một tiếng.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Kim Đa Bảo Nghiêng Đầu, Nhìn Anh: "Tôi Bỗng Phát Hiện, Cậu Cũng Khá Đáng Yêu Đây."

Kim Đa Bảo không phải là người giỏi giao tiếp lắm, nhất là khi tiếp xúc với phái nam, chuyện cô tới tìm anh ta đã rất xấu hổ, bây giờ Khâu Thiên lại bỗng “hừ” một tiếng, cô đã có chút chùn bước, nói chính xác là định bụng bỏ chạy.

Khâu Thiên làm như nhìn ra suy nghĩ của cô, bèn tiến sát lại, trực tiếp nắm tay cô, giống như dắt trẻ nhỏ kéo cô đi, “Cô ăn gì chưa?”

“Tôi ăn...” Kim Đa Bảo còn chưa nói hết, đã thấy anh ta quay đầu trừng mắt, cô không có khí phách, vội đổi giọng, “Chưa ăn.”

“Rốt cuộc là ăn hay chưa?”

“À, tôi ăn... chưa ăn!” Kim Đa Bảo làm như đang dỗ trẻ nhỏ, nhìn về mặt Khâu Thiên để phán đoán mình nên nói thế nào.

Bộ dạng khúm núm của cô làm Khâu Thiên buồn cười, buông cánh tay cô ra, gọi cô theo mình đến quán cơm, “Đi ăn với tôi thêm chút gì đi.”

“Ừm, được.” Trong lòng Kim Đa Bảo thầm mắng mình không có tiền đồ, tại sao phải sợ anh ta mất hứng như vậy? Bình tĩnh một chút, đại nữ nhân, mạnh mẽ lên!

“Chờ một chút.” Đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, Khâu Thiên bỗng dừng lại, nói với cô một câu, sau đó bước vào quầy tính tiền của cửa hàng, mua gì

đó rồi đi ra. Anh giải thích với Kim Đa Bảo đang đứng chờ bên ngoài, “Đổi tiền lẻ.”

Mỗi ngày trên người ngài chỉ mang theo tiền lớn sao... Nhiều tiền như vậy à... Hai lần gặp mặt cô đều phải đổi tiền lẻ...

“Giữ đi.” Khâu Thiên bỏ gì đó và túi áo khoác màu xanh của Kim Đa Bảo, sau đó tiếp tục dẫn cô đi ăn cơm.

Kim Đa Bảo đi phía sau sờ túi, móc ra nhìn, là một viên kẹo, trên giấy kiếng gói kẹo màu hồng nhạt có các hoa văn nhỏ màu hồng, được làm rất khéo.

Trong tiệm cơm không có nhiều người lắm, cũng không thấy Vương Hi Lâm. Khâu Thiên lấy giúp Kim Đa Bảo một li sữa dừa nóng, sau đó tự đi chọn món ăn, hai người ngồi đối mặt, chột thấy không biết nên nói gì.

“Buổi chiều có thi đấu, tôi sẽ ra sân.”

Kim Đa Bảo cảm thấy lời Khâu Thiên đang nói có vài phần mong đợi, cô bèn nuốt miếng dừa, “Tôi sẽ cố vũ cho cậu!”

“Hả, cô tới xem sao?”

“Ừm.” Cuối cùng Kim Đa Bảo cũng có thời gian giải thích, “Bạn tôi có vé nên dẫn tôi theo cùng, hôm qua cậu cũng không chịu nói rõ... À, sao cậu không trả lời tin nhắn của tôi?”

“Tập luyện mệt, quên mất.” Khâu Thiên chột dạ nói dối, không muốn thể hiện là mình nhỏ mọn.

Kim Đa Bảo nhìn anh cười, giống như đã biết rõ lời nói dối của anh.

Anh vội cúi đầu ăn, “Có gì đáng cười đâu.”

Kim Đa Bảo nghiêng đầu, nhìn anh: “Tôi bỗng phát hiện, cậu cũng khá đáng yêu đấy.”

Trên vé tham quan không xếp chỗ ngồi, Tiểu Lộ đã sớm giành được hai ghế ở hàng trước, đến lúc Kim Đa Bảo tìm được cô, cô nàng không ngừng trách móc, “Cậu chạy đi đâu vậy, tớ tìm khắp mà không thấy.”

“Đi ăn cơm với Khâu Thiên.” Kim Đa Bảo bình tĩnh đáp.

“Vậy hả.” Tiểu Lộ gật đầu, loay hoay mở camera. Sau đó tay bỗng run lên một cái, suýt chút nữa đã làm rớt máy xuống đất, “Cậu nói gì? Ăn với ai? Ai hả?”

“Khâu Thiên.” Kim Đa Bảo nhìn cô nàng, “Người đó đó, số 10.”

Mặt Tiểu Lộ hiện lên câu “Nhất định cậu đang gạt tớ.”, xác định lại ba lần, mới tin là Kim Đa Bảo không nói đùa, thế giới quan của cô nàng chợt sụp đổ, véo tai Kim Đa Bảo bức cung, “Khai mau, có tư tình từ lúc nào hả?”

“Cậu ta là hàng xóm của tớ, chỉ có vậy thôi.” Kim Đa Bảo liều mạng giải cứu cho vành tai đang bốc khói của mình, nhưng đúng lúc này, các cầu thủ bước vào sân đã dời đi lực chú ý của Tiểu Lộ, “Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi, xem thôi xem thôi.”

“Lát nữa tớ sẽ tính sổ với cậu sau!” Tiểu Lộ hung tợn trừng mắt hăm dọa cô, nhắc camera, bắt đầu chụp hình các cầu thủ dưới sân.

Hai đội đều là cầu thủ của Cổ Quế, đầu tiên bọn họ chạy tới rìa khán đài, chào hỏi bạn bè người thân và các fan hâm mộ, sau đó hai đội bắt tay nhau, đứng vào vị trí của mình.

Không biết có phải do câu nói gây sốc lúc nãy của Kim Đa Bảo hay

không, mà lúc xem thi đấu, Tiểu Lộc lại không thể tập trung nhìn thần tượng Tùy Mẫn của mình như mọi lần nữa, toàn bộ thời gian đều dùng để nhìn Khâu Thiên ở “phe địch”, vừa nhìn vừa thuyết minh cho Kim Đa Bảo.

“Tớ thấy cú cắt bóng này rất lợi hại!”

“Này này này, bên kia phạm lỗi đấy người!”

“Pha chuyền bóng quá đẹp! Ôi trời! Vương Hi Lâm lại sút không vào!”

“Vị trí bóng này rất tốt, nhìn kìa, Khâu Thiên sắp đá phạt!”

Kim Đa Bảo bị Tiểu Lộc đẩy vài cái, cũng cảm thấy có chút kích động và căng thẳng. Cô nín thở, giống như đã quên phải hô hấp thế nào, tầm mắt dán chặt vào người Khâu Thiên, nhìn anh lui ra sau hai bước, quay đầu nhìn các đồng đội phía sau. Sau đó trong chớp mắt, Khâu Thiên trực tiếp phát bóng, lực đá rất mạnh, quả bóng bay xoáy không trung, tạo thành một đường cong rất hẹp, quả bóng bay sát đỉnh khung thành, sau đó lao xuống, tiến thẳng vào lưới.

Người hâm mộ trên khán đài đều đứng lên vỗ tay, Kim Đa Bảo cũng đứng theo, nhưng ngại la hét, nên chỉ có thể liều mạng vỗ đả cả tay.

Sau khi ghi bàn, Khâu Thiên liền xoay người ngược lên khán đài, nhìn Kim Đa Bảo đang vỗ tay ở hàng trước, sau đó mới đập tay ăn mừng với đồng đội.

Trận đấu kết thúc với tỉ số 2-2, hai đội cũng không thấy phấn chấn hay thất vọng, vốn chỉ là thi đấu để làm nóng người, dù sao cũng cùng một đội, nên không cần phải liều mạng đến anh sống tôi chết.

Khâu Thiên về phòng thay quần áo, nhắn tin cho Kim Đa Bảo, dặn cô đợi một chút rồi hẵng đi. Anh đi tắm rồi thay quần áo thật nhanh, tóc mới sấy khô

một nửa đã vội chạy ra ngoài tiễn Kim Đa Bảo, nào ngờ chạy ra ngoài mới phát hiện, ngay cả một bóng người cũng không còn.

Anh chạy ra cổng câu lạc bộ, có vài cầu thủ xin nghỉ để tiễn người nhà về, đứng trước cửa chính có thể nhìn thấy bóng vài chiếc xe đã đi xa, nhưng vẫn không gặp Kim Đa Bảo.

Anh có chút buồn bực, gọi điện cho Kim Đa Bảo, nhưng bên kia đã tắt máy.

Càng tức hơn.

Bỏ điện thoại di động vào túi quần, người lại ra một tầng mồ hôi. Anh đội mũ lên đầu, nhìn hòn đá ven đường cũng thấy chướng mắt, đang yên đang lành lại gây sự đá người ta một cú, làm hòn đá văng đi rất xa.

Chậm chạp trở lại kí túc xá, tắm thêm một lần nữa, anh bỗng cảm thấy bắp chân hơi đau, lúc này thi đấu bị đá vào chân nhưng không để ý, bây giờ mới phát hiện. Anh thay đồ, đi tìm bác sĩ của câu lạc bộ, bôi thuốc xong phải nằm duỗi chân để chờ cho thuốc khô, buồn chán quá đổi, bèn cầm điện thoại chơi đại chiến trực thăng, một lát sau, cuối cùng cũng đợi được điện thoại của Kim Đa Bảo.

“Điện thoại hết pin, nên không biết cậu gọi.” Kim Đa Bảo rồi rít xin lỗi.

“Ừm.” Khâu Thiên xoa cái chân bị đau.

“Thật đó.” Kim Đa Bảo đẩy đầu cô nàng Tiểu Lộc đang dán sát vào điện thoại để nghe lén kia, “Bây giờ tôi về rồi... Chừng nào cậu về nhà, tôi sẽ mời cậu ăn cơm.”

Khâu Thiên bỗng trả lời một câu lạc quẻ, “Tôi bị thương.”

“Hả?”

“Bấp chân bị người ta đá, đau lắm.”

Kim Đa Bảo cẩn thận nhớ lại, quả thật có một thời điểm Khâu Thiên bị người phía sau đá ngã. Lúc đó cô còn rất căng thẳng, nhưng kết quả anh lại tỏ ra không sao, đứng dậy tiếp tục thi đấu.

“Vậy làm sao đây? Nghiêm trọng không?”

“Rất nghiêm trọng.” Chân Khâu Thiên lại run lên, cảm nhận sự đau đớn.

Để người bị thương ở lại, còn mình thì về nhà, Kim Đa Bảo bỗng thấy có lỗi một chút, nhưng cũng chỉ có thể hỏi tiếp: “Ảnh hưởng đến trận đấu của cậu không?”

“Cho —— nghe —— với.” Tiểu Lộc vẫn kiên trì dùng khẩu hình miệng bám lấy Kim Đa Bảo, nhưng đều bị đẩy ra một cách vô tình.

“Cô có tới thăm không? Nếu tới thăm thì sẽ không ảnh hưởng nữa.”

“...” Kim Đa Bảo che điện thoại di động, đi vòng qua hướng khác, cách xa Tiểu Lộc, không biết có phải vì gọi điện quá lâu không, cô bỗng cảm thấy điện thoại hơi nóng một chút, ngay cả mặt cô cũng nóng lên.

“Này, tới không?”

“Tới, tôi và bạn sẽ tới thăm cậu.” Kim Đa Bảo đồng ý, sợ Khâu Thiên lại nói chuyện gì kì quái, bị Tiểu Lộc nghe thấy, cô liền cuống quýt cúp điện thoại.

Trong mấy ngày sau, do bị cô “chất vấn” là tại sao không trả lời tin nhắn, nên hầu như mỗi tối trước khi đi ngủ, Khâu Thiên đều gửi tin nhắn cho cô. Tuy Mẫn là người từng trải, nhìn dáng vẻ dù làm chuyện gì cũng lén liếc nhìn

điện thoại của Khâu Thiên, liền biết chắc anh chàng đang chìm đắm trong tình yêu. Anh cười hỏi Khâu Thiên, “Bạn gái cậu là người thế nào?”

Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Rất yên tĩnh, rất có học thức, là người thích đọc sách này nọ.”

Dường như Tùy Mẫn rất ngạc nhiên, không ngờ bạn gái anh chàng lại là loại hình như vậy, anh tặc lưỡi, “Vậy bình thường hai cô cậu trò chuyện thế nào?”

Ừm...

Trò chuyện thế nào à...

Có lúc Khâu Thiên sẽ chụp hình chú mèo mập lông vàng sống trong câu lạc bộ, sau đó gửi cho Kim Đa Bảo, nói cô biết con mèo này không biết đi, chỉ biết lăn.

Có lúc anh sẽ nói cô biết siêu thị đang nhập một loại kẹo đường hình đám mây, nhưng không bán loại nhiều màu sắc.

Có lúc không có chuyện gì, anh lại nói cô biết hôm nay tập luyện rất mệt.

Tùy Mẫn thấy anh không nói, giống như đang tự hỏi mình. Anh bèn xoa tay: “Nếu nói chuyện văn chương tao nhã này nọ thì không cần, tôi nghe cũng không hiểu.”

Khâu Thiên rất vô liêm sỉ đáp, “Ừm, nói chuyện văn chương.”

Tắt đèn nằm xuống, Khâu Thiên bắt đầu nhớ lại những tin nhắn trả lời lúc bình thường của Kim Đa Bảo, hình như đều rất đơn giản, cô cũng không nói với anh chuyện của mình, luôn là nghe anh nói, sau đó trả lời vài câu. Có phải cô nghĩ anh rất tục tĩu nên không có hứng trò chuyện không?

Khâu Thiên rất nghiêm túc lục lại “kho văn chương tao nhã” trong đầu mình, một hồi đành lên mạng tìm bài viết “Tuyển tập 50 câu thơ hiện đại kinh điển, nếu không biết thì không hiểu về tình yêu”, đọc một hồi càng thấy mù mờ, bèn thử thăm dò, một câu gửi cho Kim Đa Bảo.

Thế là mỗi ngày, trước khi ngủ Khâu Thiên lại mở trang web, gửi tin nhắn cho Kim Đa Bảo, tối nay anh chọn một câu thơ rất đau buồn.

“Chắc em là giấc mộng, còn anh là cơn gió.”

Có ý gì thế nhỉ? Anh ta muốn đổi đáp thơ, hay muốn thảo luận thơ với cô? Đây là cách nói chuyện cao cấp mới à? Sao không nói tới mèo lông vàng ấy, cô còn tò mò chuyện gây gỗ giữa nó và con Teddy hàng xóm nữa.

Kim Đa Bảo đắn đo trả lời: “Cậu thích Cố Thành hả? Thơ ca của ông ta không tệ, nhưng con người lại rất trắng hoa, sống chung với vợ và ba người tình, còn lấy rìu đánh chết vợ, sau đó tự sát...”

Gửi xong lại không thấy Khâu Thiên trả lời, cô bèn nhắn thêm một tin: “Nhưng tác phẩm và nhân phẩm khác nhau một trời một vực, thơ của ông ta quả thật rất hay, chỉ là nhân phẩm hơi thối một chút, viết bài thơ tặng tình nhân, bên trong có cảnh bọn họ thân mật, đã vậy còn đọc cho vợ tự tay ghi lại...”

Khâu Thiên chưa chịu từ bỏ, tìm câu khác gửi cho cô: “Em tưởng rằng tôi dao thương bất nhập, tôi lại nghĩ em bách độc bất xâm.”

“Loại người như Từ Chí Ma còn trắng hoa bay bướm hơn... Cậu biết không, lúc Trương Ấu Nghi mang thai, ông ta đã bí mật hẹn hò với Lâm Huy Nhân... Lục Tiểu Mạn vì muốn gả cho ông ta mà tự phá thai, kết quả cả đời không thể sinh con được nữa... Vương Canh cảnh cáo ông ta, nói rằng không được có lỗi với Lục Tiểu Mạn, bản thân lại suốt đời không lập gia đình... Khi

Lương Khải Siêu chứng hôn cho họ, đã mắng họ là người không có đức hạnh... Sau khi kết hôn, Lục Tiểu Mạn lại có quan hệ nam nữ với Ông Thụy Ngộ...”

Khâu Thiên nhìn từng tin nhắn của Kim Đa Bảo, ban đầu là Từ – Trương, sau nói đến Từ – Lâm, tiếp đó là Lâm – Lương, rồi lại đến Lâm – Kim, cuối cùng là Từ – Lục, à, còn có Lục – Ông...

(Giai thoại tình yêu – gia đình của nhà thơ Cổ Thành và Từ Chí Ma khá phức tạp, nếu bạn nào muốn biết có thể tra Google nhé.)

Tuy có chút không giống với hình ảnh trong tưởng tượng, nhưng đây là văn chương tao nhã sao, hình như có vẻ rất thú vị.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mặt Kim Đa Bảo Hơi Đỏ Lên, “Bộ Cậu Muốn Làm Gì Không Đứng Đắn Với Nữ Hâm Mộ Của Mình À?”

“Băng Tâm viết một bài tên “Phòng khách của bà chủ”, tác phẩm này đã gây ra tiếng vang rất lớn, tất cả mọi người đều nghĩ bà ta đang châm chọc Lâm Huy Nhân. Lâm Huy Nhân nghe vậy, bèn cho gia nhân tìm một vò dấm Sơn Tây tặng Băng Tâm...” Hôm qua được nghe Kim Đa Bảo nói rất nhiều về chuyện đời của văn nhân thời dân quốc, Khâu Thiên liên cảm thấy mình đã biết rất nhiều thứ, nhịn không được bèn kể cho người khác nghe. Trong đội, người cuối cùng có thể nghe anh nói nửa ngày chỉ còn lại Vương Hi Lâm.

Vương Hi Lâm cổ vũ, đặt câu hỏi nhờ anh giải đáp, “Lâm Huy Nhân đẹp hơn Băng Tâm rất nhiều à?”

“Ừm” Khâu Thiên rà soát nội dung tin nhắn chứa trong đầu mình, “Hình như là vậy, Lâm Huy Nhân là một trong tứ đại mỹ nhân.”

“Ồ, vậy là không chỉ có mình bà ta.” Vương Hi Lâm gặm khô bò, “Những người dân quốc đó cậu đã kể tôi nghe rất lâu rồi, còn gì khác không?”

Khâu Thiên ngẩn người, mấy ngày gần đây chỉ nói về chuyện này... Anh không muốn bị Vương Hi Lâm phát hiện, bèn nhớ lại truyện ngụ ngôn mà Kim Đa Bảo đã kể: “Cậu biết Platon không?”

“Biết, cái người không bao giờ lên giường, chỉ biết nói ấy hả?”

“???” Mặt Khâu Thiên đực ra, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp, “Ông ta có

truyện ngụ ngôn “Cái hang”.”

Mắt Vương Hi Lâm đột nhiên sáng hẳn lên, giống như đã hiểu thông gì đó.

“Ừm, nói chính xác là có một nhóm người, trói tù nhân trong hang đá, dùng xích sắt tra tấn họ, buộc họ không được nhúc nhích, không được xoay người.”

“Ghe thật, chơi lớn như vậy sao? Một nhóm người? Còn dùng xích sắt khóa lại?”

Khâu Thiên chống cằm, bỗng mất cả ham muốn giảng bài, rõ ràng lúc nghe Kim Đa Bảo nói rất thú vị. Anh cầm khô bò nhét kín miệng Vương Hi Lâm, “Quên đi, cứ việc ăn khô bò của cậu.”

“Đừng mà, nói thêm một chút đi, khóa xong thì làm gì nữa?” Vương Hi Lâm đuổi theo sau anh, ra khỏi phòng thay đồ, vỗ vào vai anh mấy cái, nhưng đều bị đẩy ra.

Trước ngày thi đấu, Khâu Thiên gọi điện thoại để xác nhận Kim Đa Bảo có đến không, Kim Đa Bảo nói sẽ dẫn hai cô bạn đi cùng.

Cô bấm bụng mua ba vé ngồi có vị trí tốt nhất, nhưng khi nghĩ đến chuyện Khâu Thiên có thể nhìn thấy mình, cô lại thấy vui vẻ hẳn.

Đến sân vận động, cô mới biết suy nghĩ của mình ngây thơ thế nào. Sân vận động lớn muốn chết, dù có cầm ống nhòm cũng chưa chắc đã tìm được cô trên khán đài. Bọn cô tới rất sớm, sau khi an tọa, Tiểu Lộc lại loay hoay mở camera. Tiểu Vân lần đầu xem đá bóng trực tiếp, thấy gì cũng tò mò, không ngừng dòm ngó xung quanh, thỉnh thoảng còn chủ động tâm sự với các tiểu soái ca bên cạnh, sau đó không biết lấy từ đâu, được vài hình xăm dán và một cái băng rôn nhỏ, còn hỏi Kim Đa Bảo có muốn dán không.

Kim Đa Bảo thấy hình xăm chỉ có hai loại, một là logo đội Cổ Quế, hai là linh vật đội Cổ Quế. Cô nghĩ dù sao cũng đã tới đây, giả vờ làm một fan hâm mộ cuồng nhiệt cũng không tệ. Cô và Tiểu Vân giúp nhau dán hình xăm lên má phải, sau đó nhìn nhau cười to, cảm thấy đối phương thật ngốc nghếch.

Trong lối đi nhỏ hẹp, có một người bán hàng đang bán nước uống và đồ ăn vặt, còn có cả băng rôn và đồng phục đội bóng. Khi thấy nhóm Kim Đa Bảo bên này liền nâng giọng rao: “Mua nước uống và đồ ăn vặt không? Áo đồng phục thì sao? Đồng phục của toàn đội đều có, sao hả, các em gái nhỏ?”

Chiếc áo số 10 màu xanh nằm ngoài cùng rất nổi bật, cô nhớ khi ra sân, Khâu Thiên cũng từng mặc áo có số 10, cái này chắc bọn họ không đổi đầu nhĩ? Suy nghĩ một chút, cô giơ tay hỏi người bán: “Đồng phục bán thế nào?”

“Rẻ lắm, em gái muốn số mấy? Ba trăm một bộ.” Ông chủ da ngăm đen nghiêng người, chạy qua đây.

Mặc như vậy, Kim Đa Bảo có chút do dự, vừa muốn xua tay nói không mua, Tiểu Lộc đã buông máy ảnh, rướn đầu mặc cả với ông chủ kia, “Năm mươi, không bán thì thôi.”

“Giá vậy không được, một trăm đi, một trăm tôi bán.”

Kim Đa Bảo móc túi tiền, định lấy tiền ra, nhưng lại bị Tiểu Vân chặn tay, “Tám mươi, nhiều hơn thì thôi vậy.”

Trả giá mấy lượt, ông chủ kia đã có vẻ khó chịu, “Tám mươi thì tám mươi, lấy số mấy?”

Tiểu Lộc và Tiểu Vân cùng quay đầu nhìn Kim Đa Bảo, cô bỗng thấy mặt hơi đỏ, chỉ chỉ bộ nằm ngoài cùng, “Số 10.”

“Được, có cỡ nhỏ đây, của cô!”

Kim Đa Bảo ngây thơ vốn cho rằng mỗi số chỉ có một bộ, lúc cô nhận lấy, mới biết vẫn còn một bộ số 10 nằm ngoài cùng, hơn nữa có vẻ còn rất nhiều bộ số 10 khác. Dĩ nhiên, cô mặc được thì chẳng lẽ người khác không được mặc. Nghĩ vậy làm cô thấy hơi bất mãn, cô đưa người bán hàng một trăm, mua thêm vài chai nước, đưa cho hai cô bạn tốt đã giúp cô trả giá, sau đó yên lặng mặc đồng phục màu xanh vào.

Trước khi tới đây, Tiểu Lộ đã dặn bọn cô phải mặc áo màu xanh da trời, để tránh trường hợp lạc đàn giữa “Biển người xanh”, nếu không có áo xanh thì nhất định không được mặc áo đỏ, đội khách mặc đồng phục màu đỏ, mặc đồ đỏ chạy vào quân xanh có thể sẽ bị đánh.

Kim Đa Bảo mặc áo lông màu xanh nhạt, bên ngoài trùm áo đá banh màu xanh đậm, trông hơi ngốc nghếch, nhưng cô cũng không để ý nhiều, hòa trong biển người hâm mộ, giờ cao bằng rôn trong tay, qua hơn mười phút cô đã có thể cùng hô khẩu hiệu với mọi người, trận đấu còn chưa bắt đầu, đã la đến khản cổ.

Tiếng còi vang lên, Khâu Thiên là người phát bóng. Dường như anh ta rất nổi tiếng, lúc anh ta vừa ra sân, cô đã nghe rất nhiều người bắt đầu gọi tên Khâu Thiên.

Thực lực hai đội chênh lệch khá lớn, Cổ Quế dễ dàng vào ba trái, trận đấu chỉ mới bắt đầu nửa tiếng, Lý Lập Quần đã cho đội hình thứ hai vào sân thay thế, tuy nói khi thi đấu, ngang tài ngang sức mới hồi hộp và hấp dẫn, nhưng nhìn cách chèn ép đối thủ thế này, cũng thấy người hâm mộ sân nhà đều rất sáng khoái, khẩu hiệu này nối tiếp khẩu hiệu kia, Kim Đa Bảo cảm thấy hình như cổ vũ còn vui hơn cả xem thi đấu.

Sau khi trận đấu kết thúc, còn có hoạt động gặp mặt của đội chủ nhà và người hâm mộ, Kim Đa Bảo mua vé vip nên có thể tham gia hoạt động, tuy rằng bình thường không phải là không gặp được Khâu Thiên, nhưng cô nghĩ

Khâu Thiên trong sân và ngoài sân là hai người hoàn toàn khác, nếu có thể nắm tay chụp ảnh với anh ta trong sân bóng, chắc là rất thú vị.

Nhân viên an ninh dẫn ba mươi fan hâm mộ đến góc sân, các cầu thủ cũng nhận nhiệm đi qua đây, Tiểu Lộ chạy thẳng đến chỗ đội trưởng Tùy Mẫn, nhờ anh kí tên và chụp ảnh chung, Tùy Mẫn cũng có chút ấn tượng với cô, “A, có phải em từng đến đợt tham quan trước trận đấu không. Em còn có một cô bạn...”

“Đúng đúng đúng! Cô bạn của em là bạn gái Khâu Thiên!” Tiểu Lộ tỏ vẻ “Người nhà mẹ anh cũng là người nhà mẹ em”, bắt đầu thoải mái chụp hình cùng thần tượng.

Tiểu Vân không hâm mộ cầu thủ nào, lúc này ở xa không thấy rõ, bây giờ đứng gần mới nhìn rõ từng người, cô nàng cũng không quan tâm người ta đá có hay không, chỉ nhìn mặt, thấy ai có dáng dấp đẹp trai thì xông xáo lại chụp hình, chụp xong lại tìm người khác.

So với hai cô, người ngược ngùng lại đổi thành Kim Đa Bảo, cô không có quan niệm “đã trả tiền thì có thể tha hồ gặp mặt” như những người khác, đứng một hồi lại bị một nhóm fan hâm mộ đẩy ra ngoài cùng, nếu không nhờ Khâu Thiên nhìn thấy cô, thoát khỏi nhóm người để đi qua đây, thì cũng không biết đến lúc kết thúc, hai người có nói được với nhau câu nào không.

Khâu Thiên vừa đi qua, có vài em gái nhỏ cũng rồi rít chạy theo, Kim Đa Bảo đứng một góc nhìn anh ta kí tên chụp ảnh với các cô nàng, còn cười tươi như vậy, nhìn không được, cảm thấy hơi khó chịu.

Quả thật anh ta được rất nhiều em gái yêu mến.

Thấy các nữ sinh kia cứ mãi mê chụp hình, hết người này lại đến người khác, Khâu Thiên đành xin lỗi, “Bạn tôi đứng bên kia chờ, xin phép cho tôi đi

trước nhé!”

Các nữ sinh nhìn về phía Kim Đa Bảo, tỏ vẻ hâm mộ ghen tị, đành buông tay Khâu Thiên, đi tìm cầu thủ khác.

Khâu Thiên đến gần Kim Đa Bảo, quan sát cô từ trên xuống dưới, nhìn hai hình xăm trên mặt thì cảm thấy hơi chướng mắt, anh giơ tay, dùng ngón tay lau đi, nhưng chất lượng hình xăm quá tốt, anh chà mãi vẫn không sạch, làm mặt Kim Đa Bảo bị chà đến phát đau.

Kim Đa Bảo lui ra sau một bước, lấy hai tay che mặt, “Làm gì vậy?”

“Ngốc quá, lần sau đừng chơi mấy hình dán này nữa. Chà mãi vẫn không sạch... Chết chưa, lẽ nào không làm sạch được nữa?”

Đối với câu nói đùa của Khâu Thiên, Kim Đa Bảo chỉ đáp lại bằng ánh mắt: “Đồ thần kinh!”.

Khâu Thiên bị cô chọc cười, đặt tay lên vai cô, xoay người cô lại, thấy phía sau là số 10 thì rất hài lòng, “Thấy tôi đá có hay không.”

“Hay vô cùng.” Kim Đa Bảo gật đầu.

“Cô xem hiểu không?”

“Đã lỡ nói là cậu đá hay rồi, cho nên cũng không tệ.” Kim Đa Bảo đáp thật thà.

Cũng không biết Khâu Thiên cười vì cái gì, khóe miệng lại không hạ xuống được. Những tiếng ồn ào ầm ĩ phía sau giống như không liên quan đến anh. Chủ sự Phương gọi các cầu thủ và fan hâm mộ xếp hàng để chụp hình chung, dáng người Kim Đa Bảo không cao, nhưng bị đẩy ra hàng sau các cầu thủ, cách Khâu Thiên bốn năm người. Khâu Thiên bảo cô đổi chỗ với người

phía sau anh, nhưng cô xua tay, nói cứ để vậy đi, kết quả còn chưa kịp tạo dáng, máy ảnh đã lóe lên, chụp xong tấm ảnh...

Chủ sự Phương thông báo còn mười phút, người hâm mộ nên tận dụng thời gian kí tên và chụp hình.

Khâu Thiên thấy các cầu thủ và fan hâm mộ khác đều ôm nhau cổ vũ này nọ, anh bèn duỗi hai tay, hỏi Kim Đa Bảo, “Sao cô không yêu cầu ôm một cái?”

Tư thế ôm của anh ta rõ ràng như vậy, ngay cả lí do từ chối cô cũng không nghĩ ra được. Đây là cái ôm thuần khiết của người hâm mộ và cầu thủ đúng không? Không phải những người bên kia cũng ôm nhau như vậy sao? Tiểu Vân còn vui vẻ ôm mấy người...

Cô do dự bước lên trước, đưa tay đặt nhẹ lên thắt lưng của anh, khi anh còn chưa hạ tay xuống đã vội vàng lùi lại, có chút lúng túng nhìn anh.

Khâu Thiên hạ tay xuống, buồn cười, khoanh tay hỏi: “Chỉ vậy thôi hả?”

Mặt Kim Đa Bảo hơi đỏ lên, “Bộ cậu muốn làm gì không đứng gần với nữ hâm mộ của mình à?”

“Cũng đúng.” Khâu Thiên nhếch miệng, mỗi lần anh cười như vậy, đều không có ý tốt. Anh vẫy tay gọi Kim Đa Bảo, “Qua đây.”

Kim Đa Bảo bước tới, nghi ngờ nhìn anh.

“Gần thêm chút nữa.”

Kim Đa Bảo đã duyệt vô số bản thảo, cô cảm thấy trong những tình huống thế này, nhất định sẽ phát sinh chuyện ngoài dự đoán. Tới gần như vậy làm gì, lẽ nào muốn đánh úp cô?

Chủ sự Phương đã bắt đầu thúc giục, Khâu Thiên giơ tay, kéo Kim Đa Bảo lên trước người, bây giờ hai người chỉ cách nhau một gang tay.

Anh bỗng kéo vạt áo đồng phục của mình lên, duỗi thẳng tay, giơ cao khỏi đầu. Sau đó chột khom người, tròng áo vào đầu Kim Đa Bảo. Còn chưa để cô kịp duỗi tay mặc áo, anh đã trực tiếp kéo áo xuống, làm cánh tay cô cũng bị bọc trong chiếc áo size lớn.

Khâu Thiên trần nửa người, giơ tay xoa xoa đầu Kim Đa Bảo, “Tặng cô, nữ hâm mộ.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: “Cô Ngủ Chưa?” Khâu Thiên Mệt Mỏi Hỏi

Tuy trên khán đài, người hâm mộ đã về hơn phân nửa, tuy không đến mức bị mười mấy camera bao vây, nhưng Kim Đa Bảo vẫn cảm thấy áp lực khó tả.

Cô cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh như hàng ngàn mũi tên đâm vào người mình, mặt cô đỏ bừng, ngăn người nhìn Khâu Thiên, để anh ta sờ sờ đầu như con chó nhỏ. Cô thấy chủ sự Phương đã tập hợp cầu thủ ra về, cũng thấy Khâu Thiên nhắc lại với nhân viên an ninh, cho anh dắt cô đi lối an toàn để ra ngoài, cô còn thấy Tiểu Lộc và Tiểu Vân chạy tới cạnh mình tíu tít gì đó.

Đại khái phải hơn mười phút, vết đỏ trên mặt cô mới có thể tan đi phân nửa, từ lối an toàn ra ngoài, cô mới nghe rõ câu hỏi của hai cô bạn.

Hai người hỏi cô: “Tỉnh lại chưa (1)?”

Cô ngơ ngác trả lời: “Ô là ai (2)?”

(Trong câu (1), Tiểu Lộc – Tiểu Vân đã dùng chữ “Ô bạo”: “Ô” có nghĩa là sống lại, đã chết nhưng hồi lại; còn “bạo” có nghĩa là đột ngột, bất ngờ. Nên ý của Tiểu Lộc và Tiểu Vân là cô đã hoàn hồn, đã tỉnh lại sau bất ngờ chưa. Nhưng ở câu (2), Kim Đa Bảo lại chơi chữ, chữ “Ô” cũng có trong tên người, nên cô mới hỏi “Ô là ai?”)

“...”

Tiểu Vân không ngừng lắc lắc cánh tay cô, “Đừng đánh trống lảng, mau nói đi, bây giờ cậu có cảm giác gì?”

“Cảm giác?” Kim Đa Bảo cúi đầu nhìn mình, bên trong là áo lông xanh nhạt, bên ngoài là áo đá banh xanh đậm, cánh tay cô còn bị bọc trong đó, đầu cô mù mờ, quên cả suy nghĩ, “Cảm giác như một lon nước có ga.”

“Tách!” Tiểu Lộc giơ camera về phía cô, bấm máy, “Hình lưu niệm cho lon nước có ga đây.”

Kim Đa Bảo khụt khịt mũi, giơ tay, cởi chiếc áo ướn nhẹp bị lộn ngược của Khâu Thiên và áo mình mua ra một lúc, cô thì thào một câu: “Là lon nước có ga thôi hoặc mới đúng.”

Lúc về đến nhà thì cũng đã khuya, Tiểu Lộc lái xe chở hai người về, nhân tiện ngủ lại nhà Kim Đa Bảo, không ngờ ba người chơi với nhau rất ăn ý, xem đá bóng xong vẫn còn rất kích động, bèn mở sòng chơi đấu địa chủ.

Tiểu Lộc cầm điện thoại lướt tin tức, thấy trang chủ câu lạc bộ đã đăng hình chụp của cầu thủ và người hâm mộ, cô nàng đẩy Kim Đa Bảo, gọi cô qua xem, “Chắc chắc, xem cái này đi, người ta đều nhìn máy ảnh, chỉ có Ngưu Lang Chúc Nữ các người đứng xa xa nhìn nhau.”

Kim Đa Bảo phóng to hình lên xem, tấm hình chụp đúng lúc Khâu Thiên đang gọi cô ra sau anh, cô lại xua tay nói không qua. Khâu Thiên còn tạm, anh ta chỉ nghiêng đầu nhìn cô. Còn cô đã giơ tay lên, mắt còn nhắm lại, trông rất xấu...

“Trời ơi, có người đăng hình chụp cậu và Khâu Thiên này!” Tiểu Vân cũng đang lướt tin tức, vào một bài post đăng hình Khâu Thiên chụp cùng người hâm mộ, đọc đến cuối bài thì thấy ảnh Khâu Thiên cười trần, trông rất bắt mắt, còn Kim Đa Bảo chỉ lộ một bên má. Nếu so với những nữ hâm mộ

ăn mặc hở hang lòe loẹt khác, cô nàng bị bọc trong mấy lớp áo như Kim Đa Bảo, quả thật trông rất giống... một lon nước có ga.

Có rất nhiều bình luận hâm mộ sự may mắn của Kim Đa Bảo, cũng có bình luận chỉ trích Kim Đa Bảo, nói cô đòi hỏi quá đáng, sau đó có fan hâm mộ bắt đầu lo lắng, không biết Khâu Thiên tặng đồng phục cho người khác, có bị phạt tiền hay kỉ luật gì không...

Tốc độ bình luận rất nhanh, các cô còn chưa kịp nhìn xong đã bị đẩy sang trang khác, lần đầu tiên Kim Đa Bảo mới nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này: Khâu Thiên, hình như anh ta rất được yêu mến.

Mệt mỏi gần chết, thay phiên nhau tắm, Kim Đa Bảo tắm xong đầu tiên, nằm trên giường, cầm điện thoại nhớ lại chuyện diễn ra tối nay, suy nghĩ một chút lại không khỏi bật cười, lúc đó mơ màng nên quên mất vài chi tiết, bây giờ về nhà yên tĩnh, cô bỗng nhớ đến một chuyện...

Cơ bụng anh ta là hàng hảo hạng, dù thả lỏng người cũng có thể thấy những múi bụng rất đẹp mắt.

Trên người anh còn có mồ hôi, trời lạnh như thế, không biết có bị cảm không nhỉ?

...

Hừ, ai bảo anh ta chọc cô!

Cô nhớ lúc anh sờ đầu cô, hai người đứng cách nhau rất gần, khi đó cô còn trông rất ngốc nghếch. Đó không phải... là cảnh sờ đầu lãng mạn trong truyền thuyết sao? Đáng lẽ lúc đó cô nên bày tỏ tình cảm! Sau đó, sờ lại đầu anh ta?

Ở trên giường lăn lộn cười khúc khích một hồi, điện thoại di động bỗng

vang lên, Kim Đa Bảo thấy tên người gọi, liền hắng giọng, ngồi dậy nghe điện thoại, “A lô?”

“Cô ngủ chưa?” Khâu Thiên mệt mỏi hỏi.

“Chưa.”

Khâu Thiên “Ừm” một tiếng, trầm mặc vài giây rồi chợt nói, “Muốn ra ngoài chơi không?”

“???” Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, đã một giờ sáng, “Cậu đang ở đâu?”

“Dưới lầu.” Khâu Thiên bổ sung, “Cửa cầu thang.”

“Cậu về rồi à?”

“Ừ, được nghỉ ba ngày.” Lúc này đầu óc Khâu Thiên hơi mụ mị, hỏi một câu khá ngốc, bây giờ suy nghĩ cẩn thận, giọng bỗng trở nên nghiêm khắc hẳn, “Trẻ thế này sao cô còn chưa ngủ, mau ngủ đi, tôi về nhà đây, muộn...”

“Ngày mai!” Kim Đa Bảo sợ anh cúp điện thoại, vội cắt ngang lời anh, “Ngày mai ra ngoài chơi đi...”

Khâu Thiên nở nụ cười khe khẽ, “Được, ngày mai tôi tìm cô.”

“À... ngủ ngon!” Dừng khí ban này đã bị dùng hết, Kim Đa Bảo xấu hổ lập lại lần nữa, “Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại, cô vội nhảy xuống giường, còn chưa mang giày đã xông ra cửa, cô dán lỗ tai lên cửa, nghe âm thanh bên ngoài, đứng đợi một hồi mới nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng mở chìa khóa, tiếng đóng cửa.

“Bảo, cậu làm gì vậy?” Tiểu Lộc lau tóc, từ phòng tắm bước ra, nhìn bộ

dạng kì quái của Kim Đa Bảo.

“À, hình như có tiếng chuột kêu ngoài cửa, nên tới xem thử.” Kim Đa Bảo mặt không biến sắc, trả lời một câu, sau đó bình tĩnh quay về phòng. Cô đắp kín chăn, đưa lưng về phía Tiểu Lộc, cắn ngón tay để không bật ra tiếng cười.

Đại khái là do tối đó nghỉ hôm sau phải mặc gì quá lâu, nên ngủ không được ngon, sáng sớm mở mắt đã thấy hơn mười giờ. Tim Kim Đa Bảo rơi lộp bộp, vội cầm điện thoại xem Khâu Thiên có liên lạc với cô không.

Hay quá, không có.

Có lẽ anh ta cũng đang ngủ nướng.

Nghĩ như vậy làm Kim Đa Bảo yên tâm đôi chút. Cô cầm dây cột tóc hình con bướm cực kì diêm dúa trên bàn, đây là quà bạn tặng cô, dùng nó buộc tóc lên, sau đó chạy xuống toilet rửa mặt.

Lúc đi ngang qua phòng khách, cô bỗng cảm thấy không khí có chút kì lạ. Đi lùi hai bước, nghiêng đầu nhìn ghế sa lon một chút, nhưng vừa nhìn, suýt nữa tim cô đã rút ra ngoài —— Ai thế kia? Đây là nhà cô phải không? Cô đang làm gì vậy?

Khâu Thiên đang xem ti vi, bỗng quay đầu, nhìn cô cười, “Cô ngủ say thật, tôi ngồi đây hơn nửa tiếng rồi.”

Phản ứng đầu tiên của Kim Đa Bảo là vội vàng gỡ dây cột tóc kia xuống, sau đó ném qua một bên. Cô giơ tay, vuốt vuốt tóc, “Tôi, tôi đi rửa mặt trước.”

“Ừm.” Khâu Thiên gật đầu, tiếp tục xem ti vi.

Nhìn người đang đánh răng trong gương, Kim Đa Bảo thấy hơi mù mờ.

Tại sao Khâu Thiên lại ngồi trong nhà cô xem ti vi? Ai mở cửa cho anh ta vào? Ôi trời, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thế? Mất mặt quá...

Đứng trong toilet sửa soạn nửa ngày, Kim Đa Bảo mới dám lò dò bước ra ngoài. Cô qua phòng Tiểu Vân nhìn thử, phát hiện cô nàng vẫn đang ngủ.

Tầm mắt Khâu Thiên chuyển từ TV sang cô, cô mặc một chiếc áo thun màu trắng, và một chiếc quần ngủ màu xanh rất rộng, bộ đồ càng làm cô trông nhỏ nhắn hơn.

“Bạn cô mở cửa cho tôi, còn nhờ tôi nói với cô là công ty có việc, nên đi trước.”

“Vậy hả.”

Hai người không nói gì, trong phòng chỉ còn tiếng ti vi không lớn không nhỏ.

“Tôi thay đồ một chút, sau đó chúng ta ra ngoài chơi.” Kim Đa Bảo sợ quấy rầy Tiểu Vân, nên hạ thấp giọng.

Khâu Thiên đặt tay lên đầu gối, khom lưng, cúi đầu xuống, học theo cô, thì thào trả lời, “Được.”

Không hiểu sao Kim Đa Bảo lại cảm thấy mình đang làm chuyện mờ ám, vội chạy về phòng.

Dùng bữa trưa sớm trong tiệm thức ăn nhanh, Khâu Thiên hỏi Kim Đa Bảo muốn đi đâu chơi. Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, đề nghị, “Tới nhà sách thành phố không?”

“Cô cho là học sinh trung học đang hẹn hò à? Cùng mua sách giáo khoa?”

Bị hai chữ “hẹn hò” kích thích, Kim Đa Bảo cắn môi, không nói gì nữa.

Cuối cùng, hai người đón xe đến khu thương mại, sau đó rẽ trái rẽ phải, tới một khu trò chơi rất rộng lớn. Khâu Thiên lắc lắc vai, giống như đang hoài niệm, quay đầu nói với Kim Đa Bảo, “Hai ba năm rồi tôi không tới đây chơi.”

Từ nhỏ đến lớn, Kim Đa Bảo ngoan ngoãn còn chưa vào tiệm internet bao giờ, đối với cô mà nói, những khu trò chơi thể này rất xa lạ... Cô đi theo sát Khâu Thiên, anh chơi gì thì cô chơi nấy.

Bắn súng, thảm hại.

Đánh nhau, mười chiêu đã bị KO.

Đua xe, cô đụng vào rào chắn, rơi xuống vực, sống chết không rõ.

Bóng rổ, máy nhảy, đánh trống, bắt cá... Hình như không có trò nào mà Khâu Thiên không biết chơi.

Kim Đa Bảo giận dữ, ném áo khoác lên ghế, “Không chơi nữa, chẳng vui tí nào.”

Khâu Thiên ngậm kẹo mút, nghe thế thì nhảy khỏi ghế đua xe, anh nắm que kẹo, xoay trong miệng, “Để tôi gấp thú nhồi bông cho cô.”

Lúc này, mặt Kim Đa Bảo mới tươi tỉnh một chút. Nhưng không biết Khâu Thiên đang cố ý trêu chọc cô, hay là thế nào, những trò khác anh ta đều chơi rất giỏi, nhưng đứng đây gấp thú một hồi, lại bỗng thay đổi thành người khác, anh ta loay hoay mãi, nhưng vẫn không gấp được con nào.

Kim Đa Bảo không chờ nổi nữa, thấy Khâu Thiên dừng lại ở một vị trí khó gấp, cô liền giơ tay, nắm bàn tay đang đặt trên cần điều khiển của Khâu Thiên, “Mau nhấn đi, mau nhấn đi.”

Khâu Thiên nhìn tay cô một giây, sau đó chậm rãi ấn nút, không ngờ lại thật sự gặp được một chú thỏ màu hồng nhạt.

“A a a a~” Kim Đa Bảo nhảy căng lên, vỗ tay, vui vẻ ôm chú thỏ kia, “Xem ra tôi rất có thiên phú chơi trò này!”

Xu còn dư, Kim Đa Bảo đều dùng để chơi gấp thú, cô cũng không nhìn món khác, chỉ tập trung gấp thỏ.

Khâu Thiên đứng bên cạnh, dựa vào máy gấp nhìn cô, trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, Kim Đa Bảo nghiêm túc như đang đi thi, mắt cô không chớp, tìm góc độ để chỉnh cần gấp rơi xuống, hoàn toàn không để mắt đến anh chàng đang ngậm kẹo bên cạnh.

Khâu Thiên có chút khó chịu, cố gắng chịu đựng đến lúc cô chơi hết xu, mở miệng hỏi, “Đi ăn chút gì không?”

Nào ngờ Kim Đa Bảo lại chơi đến nghiện, dứt khoát từ chối, “Tôi còn muốn chơi tiếp, phải mua thêm xu mới được.” Nói xong thì quay đầu chạy tới chỗ đổi tiền xu.

Nhưng mới đi được hai bước, trên bụng bỗng mọc thêm một cánh tay. Sau đó cô bỗng cảm thấy mình đang bị người ta lôi đi, chân bay lơ lửng trong không trung.

Khâu Thiên dùng một tay nhấc eo cô lên, tay kia cầm mấy con thỏ vừa gặp được. Ôm cả người lẫn thỏ theo hướng ngược lại, bước ra khỏi cửa, “Nghe lời.”

“...” Toàn thân Kim Đa Bảo cứng ngắc, luống cuống như một con thỏ lông mao ngốc nghếch.

Bị thả xuống trước cửa, Kim Đa Bảo lại không dám nhìn Khâu Thiên, cô

chỉ bảng hướng dẫn bên cạnh, nhỏ giọng nói, “Tôi đi vệ sinh một chút.”

“Đi đi.” Khâu Thiên làm như vừa rồi không xảy ra chuyện gì.

Kim Đa Bảo hoảng hồn bước vào trong, sau đó đứng trước bồn rửa tay, nhìn gương vỗ mặt mình, “Lên tinh thần đi, Kim Đa Bảo, tỉnh lại nào!”

Mãi tự cổ vũ mình, cô hoàn toàn không phát hiện tấm bảng nhắc nhở “Đang hỏng” dán trên bồn rửa tay, cô mở nhẹ vòi nước, sau đó “Ào” một tiếng, cả nắp và nước trong vòi đều bắn ra ngoài, làm toàn thân Kim Đa Bảo ướt nhẹp.

Muốn lấy giấy lau cũng không được, Kim Đa Bảo uể oải đi ra. Cô chỉ giọt nước còn nhỏ tí tách trên quần và áo mình, giải thích với Khâu Thiên, “Bồn rửa tay bị hư.”

Khâu Thiên nhú mày, mùa đông khá lạnh, bị ướt như vậy rất khó chịu. Anh nhìn xung quanh một vòng, mắt rơi vào bảng tên của nhà nghỉ gần đó, dắt Kim Đa Bảo và hai chú thỏ bông, nói: “Đi thôi.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kim Đa Bảo Ngẩng Đầu Nhìn Khâu Thiên, “Cậu Lạnh Không?”

Kim Đa Bảo đi theo Khâu Thiên mấy bước, mới biết chỗ anh ta muốn tới là đâu, cô đứng trước cửa nhà nghỉ xoay mấy vòng, chần chừ không chịu bước tiếp. Khâu Thiên đẩy cô một cái, làm cô lảo đảo, té vào cửa xoay tròn của nhà nghỉ, sau đó cô và Khâu Thiên đứng cách một tấm thủy tinh, bắt đầu rượt đuổi nhau.

“Cô đang làm gì thế?”

“Sao chúng ta lại vào nhà nghỉ?”

“Không phải quần áo cô ướt hết rồi sao?”

“Hai chuyện này thì liên quan gì đến nhau?”

Xoay quanh cửa một vòng lại trở về chỗ ban đầu, Kim Đa Bảo thuận thế chạy ra ngoài, nhưng lại bị Khâu Thiên thò tay lôi trở lại.

Không đủ kiên nhẫn để giải thích, Khâu Thiên hỏi trực tiếp quây tiếp tân, “Trong phòng có máy sưởi không?”

Nhân viên tiếp tân bị khí thế của Khâu Thiên đàn áp, lắp bắp vài câu mới gật đầu, “Vâng tiên sinh, mỗi phòng trong nhà nghỉ chúng tôi đều trang bị...”

“Lấy phòng một tiếng.”

“Vâng, xin cho tôi xem chứng minh thư của hai vị.”

Khâu Thiên chìa tay cho Kim Đa Bảo bên cạnh, “Chứng minh thư.”

Đầu Kim Đa Bảo đã như con đà điểu, đâm thẳng vào ngực, cô không trả lời Khâu Thiên, nhưng Khâu Thiên vẫn giơ tay. Quá xấu hổ, Kim Đa Bảo cũng không muốn làm Khâu Thiên mất mặt, cô hơi tức giận, lấy chứng minh thư trong túi xách đặt lên tay Khâu Thiên.

Nhân viên tiếp tân vừa làm thủ tục vừa len lén nhìn đôi tình nhân kì quái này, cô ta đưa thẻ mở cửa phòng cho Khâu Thiên, sau đó trịnh trọng quay đầu, nói với Kim Đa Bảo, “Nếu xảy ra bất kì chuyện gì, hãy gọi số 001 cho quầy tiếp tân, chúng tôi sẽ lập tức phục vụ ngay.”

Bước vào phòng, Khâu Thiên ném hai con thỏ lên sofa, sau đó bắt đầu đi xung quanh, tìm nơi đặt máy sưởi. Kim Đa Bảo đứng ngoài cửa một lúc, mặc dù thấy không được tự nhiên, nhưng vẫn bước vào trong.

Khâu Thiên kéo màn che, nhìn bức tường phía sau, nhưng vẫn không tìm được gì. Anh nhắc điện thoại đặt trên tủ đầu giường, gọi cho quầy tiếp tân, “Hệ thống máy sưởi ở đâu?”

“Tiên sinh, nhà nghỉ của chúng tôi được làm ấm ngầm, hệ thống máy sưởi nằm dưới sàn nhà.”

“...” Khâu Thiên cúp điện thoại, không nói gì vào toilet xem thử, sau đó quay đầu nói với Kim Đa Bảo: “Cởi đồ ra.”

???

Kim Đa Bảo vội che ngực lại.

Khâu Thiên cười giễu khe khẽ, “Máy sưởi nằm ngoài hành lang, cởi đồ ra tôi hong khô cho. Chắc chắn, cô đang che gì vậy?”

“Không có gì...”

“Đúng là không có gì thật.” Khâu Thiên gật đầu rất nghiêm túc.

Tôi đã làm gì sai sao...

Thấy Kim Đa Bảo không phản ứng, Khâu Thiên cầm tấm chăn xếp trên đầu giường đắp lên chân cô, lập lại lần nữa, “Cởi cả áo và quần đưa cho tôi.”

Nói xong anh đi ra mở cửa, đứng bên ngoài chờ mấy phút, lúc quay lại thì thấy Kim Đa Bảo vẫn ngồi chỗ cũ, dùng chăn cuốn chặt người, quần áo cởi ra đặt dưới chân giường.

Anh nhìn bộ dạng “vũ trang đầy đủ” của cô, nghi ngờ, “Bên trong cô không mặc gì à?”

“...” Anh ta đang trêu chọc cô sao? “Có mặc.”

Khâu Thiên không bình luận gì thêm, cầm quần áo lên, “Mùa hè cũng không mặc nhiều bằng bây giờ, cô căng thẳng như vậy làm gì?”

Kim Đa Bảo nằm phịch xuống giường, càng quấn chăn chặt hơn.

Cửa không khóa kín, mở ra một khe nhỏ, nhìn qua khe cửa có thể thấy Khâu Thiên đang đứng trên hành lang hong đồ. Cánh tay anh treo quần, bàn tay cầm áo trắng. Một chân vẫn thẳng tắp, chân kia hơi gập xuống, vai rất rộng, dáng đứng hơi khom lưng.

Kim Đa Bảo nằm nghiêng nhìn lên anh, bỗng anh làm như phát hiện, quay đầu qua nhìn, sau đó nở nụ cười. Kim Đa Bảo hoảng hốt, vội xoay người đưa lưng về phía cửa.

Tiến độ như vậy, hình như hơi nhanh thì phải...

Rõ ràng hai người chỉ mới mập mờ “hẹn hò” một lần, thế sao đã vào nhà nghỉ rồi? Tuy cô chưa yêu đương bao giờ, nhưng theo luật quốc tế, không phải là hẹn hò, tỏ tình, nắm tay, hôn nhau, sau đó mới tiến tới bước này sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Khâu Thiên cũng đã bước vào. Anh ném quần áo xuống cạnh gối, sau đó cũng leo lên giường, cách một lớp chăn nằm phía sau Kim Đa Bảo. Anh giơ tay kéo “biên giới quốc gia” của cô, trêu chọc: “Cô nằm đó chi vậy?”

Kim Đa Bảo thà chết không sờn, cố gắng giữ chặt góc chăn, cùng anh phân cao thấp. Nửa ngày, cô bỗng thả tay ra, dùng sức vén chăn đắp lên mặt Khâu Thiên, “Tôi muốn mặc quần áo, cậu đừng nhìn!”

Khâu Thiên buông thõng hai tay, “Ừ”

Kim Đa Bảo vội vàng mặc áo, quay đầu muốn kiểm tra xem Khâu Thiên có đang nhìn lên không, ai ngờ tên kia lại đang quang minh chính đại đặt hai tay sau đầu, “nhìn lên” cô mặc quần áo.

“...” Kim Đa Bảo im lặng xỏ quần jean, lên tiếng phê phán anh, “Đồ lừa đảo.”

“Tôi chỉ tùy tiện “Ừ” một cái, cũng đâu có đồng ý với cô.” Khâu Thiên lại còn ngụy biện, sau đó cười, nhìn Kim Đa Bảo kéo quần chạy vào toilet sửa sang lại.

Thật ra cũng không có gì, mùa đông mặc đến ba bốn lớp quần áo, cái gì muốn lộ cũng chẳng lộ được, chỉ là Kim Đa Bảo đang mặc một cái quần lông đỏ chót...

“Mẹ tôi may đó.” Kim Đa Bảo đứng trong toilet lâu bầu giải thích, vì là mẹ may, nên dù trông hơi quê mùa, cô đều lấy ra mặc mỗi ngày.

Bị nhìn thấy quần lông đỏ, trong lòng Kim Đa Bảo hơi tức tối, cô sửa sang quần áo xong, đặt hai tay lên hông chà tới chà lui. Sau đó bất ngờ chạy tới cạnh anh chàng đã ngồi dậy kia, mỗi bên một tay nắm lấy vành tai Khâu Thiên, đồng thời mở miệng lồng tiếng: “Bặc —— “

Chỗ hai người chạm vào nhau bỗng xuất hiện luồng điện, Khâu Thiên có cảm giác như bị điện giật tàn phế trong một giây, từ vành tai cho đến đầu đều cảm thấy tê rần.

Bản thân cũng bị điện giật, nhưng Kim Đa Bảo vẫn lắc lắc tay, khoe khoang, “Quần lông đỏ của tôi uy lực vô cùng.”

“Phụt —— ha ha.”

Quần áo được hong khô, quả thật rất thoải mái, Khâu Thiên cũng không tính ở lâu, chờ Kim Đa Bảo mặc quần áo xong thì dẫn cô đi trả phòng. Kim Đa Bảo nghĩ chắc không có ai kì lạ hơn bọn họ, thuê phòng chỉ vì hong khô quần áo. Càng kì lạ hơn chính là, nhờ hong quần áo mà có thể chạm mặt người quen...

Vương Hi Lâm nắm tay bạn gái vào nhà nghỉ, gặp đồng đội trước quầy tiếp tân, liền cười lúng túng. Anh ta vỗ vỗ ba lô trên người bạn gái, “Theo cô ấy tới ôn tập giải tích.”

Kim Đa Bảo cười khóe léo: Anh phụ trách giả ngu, còn tôi giả mù không thấy.

Lúc ra ngoài, Khâu Thiên nghịch ngợm nhổ chùm lông trắng trên đầu chú thỏ, hỏi Kim Đa Bảo, “Tối đi ăn thịt thỏ nướng không?”

Kim Đa Bảo nhìn chú thỏ bị anh ngược đãi, dè dặt nói: “Thỏ thỏ đáng yêu như vậy... chắc ăn cũng ngon lắm nhỉ?”

Hai người đứng trước khu phố ăn uống, dạo hết một đường nhưng vẫn không tìm được tiệm bán thịt thỏ, cuối cùng đành chọn đại một quán canh xương hầm, vào đó dùng canh.

Về lí trí, vì là lần đầu hẹn hò, nên nếu mở miệng ăn uống sộp soạt thì sẽ rất khó coi; Nhưng về tình cảm, Kim Đa Bảo nhìn nồi canh hầm thơm phức... quyết định vứt bỏ lí trí.

Theo Khâu Thiên thấy, Kim Đa Bảo ăn uống rất điềm đạm, ăn từng miếng từng miếng nhỏ, quả thật trông rất đáng yêu.

Cảm giác Khâu Thiên đang nhìn mình, Kim Đa Bảo có chút mất tự nhiên, cô vô thức vén tóc ra sau tai, nếu bị xoa sẽ không rời.

Khâu Thiên lại chẳng may may để ý đến bộ dạng mất tự nhiên của cô, vẫn nhìn cô chăm chăm, nhìn đến mức cô không dám ăn tiếp nữa.

Cô ngẩng đầu, nhanh chóng vuốt tóc, vén tất cả ra sau tai, sau đó thì thào một câu: “Tóc bị giấu hết rồi!”

Cô nói rất nhanh, Khâu Thiên nghi ngờ “Hả?” một tiếng. Anh hỏi lại cô, nhưng cô không chịu nói. Sau đó Khâu Thiên học theo dáng vẻ của cô, dùng sức vén vén tóc, “Tóc bị giấu hết rồi!”

Thật bí ối...

Trời đã tối hẳn, ngày mai Kim Đa Bảo còn phải đi làm, cô nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi Khâu Thiên, “Về chưa?”

“Đi xem phim không?” Khâu Thiên không trả lời, hỏi ngược lại.

Hình như người khác hẹn hò đều phải đi xem phim... Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, “Dạo này có phim gì hay không?”

Khâu Thiên cũng không biết, anh lại bắt đầu nhổ lông của chú thỏ đáng thương kia, sau đó rất khiêm tốn thỉnh giáo Kim Đa Bảo, “Đi xem phim chỉ vì phim thôi hả?”

“Không phải... như vậy à.” Kim Đa Bảo nhéo nhéo quần jean của mình, bỗng hiểu ra hàm ý trong câu nói của anh.

Cuối cùng, hai người đi xem phim về tình yêu văn nghệ sĩ. Tuy Kim Đa Bảo đã giảng giải rất nhiều về chuyện đời của các văn nhân thời dân quốc, nhưng hai người vẫn thấy rất hứng thú.

Phim chiếu hơn một nửa, cánh tay đặt trên tay vịn của Khâu Thiên đã sắp đông cứng. Lúc vừa vào rạp, Kim Đa Bảo thấy khá nóng nên cởi áo khoác ra, nhưng qua một hồi lại cảm thấy hơi lạnh, cô trùm áo lên người, giấy tay trong túi áo.

Khâu Thiên vẫn kiên nhẫn chờ cô ăn xong bỏng ngô, nhưng đợi một lúc lâu, vẫn không thấy cô cử động.

Anh hắng giọng, không chờ nữa, tự giơ tay lấy bỏng ngô ăn, như vậy lúc cô muốn ăn sẽ phải qua đây đòi đúng không?

Nào ngờ đợi một hồi lại đợi đến hết phim, hộp bỏng ngô cũng đã thấy đáy, màn hình cũng hiện lên tên nhà sản xuất, đèn trong rạp cũng sáng lên, Kim Đa Bảo đang trùm áo cũng đã... tỉnh.

“Hết rồi hả?”

“Ừm.”

“Hay không?”

“Ừm.” Khâu Thiên khụt khịt mũi, muốn quăng tròng mắt ra tít tận chân

trời, này giờ cô nàng chỉ ngủ thôi sao?!

Ngồi xe buýt đêm về nhà, Khâu Thiên chẳng buồn nói chuyện, Kim Đa Bảo tự cảm thấy có lỗi, cố gắng muốn nói gì đó, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Hai người ngồi trước-sau, dựa sát cửa sổ. Đèn đường bên ngoài chiếu vào xe, chiếu vào người, lúc sáng lúc tối, hết như những tình tiết lãng mạn cô đã đọc trong tiểu thuyết. Cô khẽ rướn người lên trước, kề vào tai Khâu Thiên hét một tiếng: “A!”

Khâu Thiên lườm cô, “Sao?”

Kim Đa Bảo học theo giọng điệu của anh, thậm chí còn cường điệu lạnh lùng hơn, tức giận khịt mũi một cái, “Sao?”

Khâu Thiên: “Hừ.”

Kim Đa Bảo làm theo: “Hừ!”

Khâu Thiên bị chọc cười, xị mặt hỏi cô, “Đi chơi với tôi rất chán à?”

Chơi chò trơi thì không thoải mái, lúc ăn cơm phải bưng cẩn thận, xem phim thì ngủ thẳng giấc, anh bỗng cảm thấy có chút thất bại, không biết người khác hẹn hò thường làm gì.

Kim Đa Bảo liên tục lắc đầu, “Tôi chỉ hơi buồn ngủ thôi.”

“Đi với tôi lại thấy buồn ngủ...” Khâu Thiên sắp xếp thông tin, được một nửa thì cảm thấy hơi mờ ám, anh cười cười nham hiểm, “Quên đi.”

Từ bến xe về đến nhà còn một đoạn đường, đêm đông không người, hai người sóng vai, rụt cổ bước thật nhanh. Trên mặt đất còn lại vài chiếc lá héo khô, đập lên kêu “răng rắc”.

Kim Đa Bảo ngẩng đầu nhìn Khâu Thiên, “Cậu lạnh không?”

Khâu Thiên lắc đầu, “Cũng tạm.”

“Vậy à.” Tay Kim Đa Bảo vò trong túi nửa này, sau đó vươn ra, muốn nắm lấy tay Khâu Thiên. Nhưng Khâu Thiên bỗng giơ tay kéo mũ, cô đành ngượng ngùng lắc lắc tay trong không trung, làm như không có chuyện gì rút tay lại.

“Tay hơi lạnh một chút.” Khâu Thiên nắm lấy bàn tay chưa kịp rút vào túi của cô, bao trong tay mình.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Cúi Đầu Nhìn, Vỗ Vỗ, “Ừ, Tròn Lắm.”

Kim Đa Bảo thức dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng, tuy tối hôm qua về nhà lặn qua lộn lại đến nửa đêm, cũng nằm mơ rất nhiều thứ, nhưng sáng sớm cô vẫn thấy khá tỉnh táo.

Cô nhìn tủ quần áo giản dị của mình, nhìn một hồi thì thấy không ưng lắm, cô có cảm giác bộ nào mình cũng từng bận trước mặt Khâu Thiên, sau đó bỗng lóe lên suy nghĩ: “Mình thiếu đồ rồi”. Lần cuối cô có loại suy nghĩ cao cấp này là vào năm nhất đại học, lúc đó cô nhập học ở cơ sở phụ, học cùng với sinh viên khoa mỹ thuật, âm nhạc, điện ảnh. Nhìn những học sinh ăn bận độc đáo trước mặt, cô luôn có cảm giác họ là người ngoài hành tinh. Nào ngờ sau khi vào học, những học sinh đã vượt kì thi đại học đó lại bị các giảng viên chế nhạo: “Vừa nhìn là biết các anh chị được tuyển sinh vào hệ phổ cập, ăn mặc quá “giản dị” rồi.”

Khi đó vốn hoảng sợ tưởng mình mới là “người ngoài hành tinh”, Kim Đa Bảo đã tốn không ít thời gian để mua quần áo, kết quả quần áo còn chưa kịp mặc được phân nửa, cô đã được chuyển từ cơ sở phụ lên cơ sở chính, phát hiện những sinh viên ở đây ăn bận rất giản dị. Vì vậy những bộ quần áo đó cũng bị xếp xó, sau đó được quyên góp từ thiện.

Cô thực sự không muốn để Khâu Thiên nghĩ: “Sao cô ta mặc mãi một bộ đồ thế, không còn bộ nào khác à?”. Kim Đa Bảo lôi thùng nhựa trong suốt đặt dưới gầm giường ra, mở hai nắp bật, lấy chiếc áo da màu đen đặt trên cùng, trên cổ áo được viền một lớp bông màu nâu. Cô mặc vào, đứng trước gương xoay một vòng, vì bây giờ mập hơn năm nhất một chút, nên chiếc áo da vốn

hơi chùng lúc trước đã ôm sát, lộ rõ dáng người hơn.

Không hiểu sao cô bỗng nhớ lại lúc vào nhà nghỉ, Khâu Thiên trêu chọc, nói cô “Không có gì”. Cô cúi đầu nhìn mình, sau đó ngẩng đầu nhìn gương, cười duyên dáng: Tuy ngực tôi phẳng, nhưng eo tôi nhỏ lắm nha.

Cô cứ mặc cái áo “lộng lẫy” đó để đánh răng rửa mặt, làm Tiểu Vân vừa tỉnh dậy đã sợ đến mức quên ngáp, cô nàng trợn tròn mắt, nhìn cô: “Bảo, cậu mặc như vậy gọi cảm lắm đó.”

Kim Đa Bảo cố nhịn để không phun bọt kem đánh răng ra ngoài, sau đó lúng búng “Cảm ơn”.

“Đừng khách sáo.” Tiểu Vân bước tới cạnh cô bôi kem đánh răng, đặt tay lên ngực cô, “Mặc như vậy càng thấy phẳng.”

Kim Đa Bảo cười chân thành gấp mấy lần, “Cảm ơn!”

Tuy đã dậy sớm, nhưng sửa soạn một lúc lâu, nên thời điểm ra khỏi nhà cũng không khác bình thường lắm. Vừa mở cửa đã thấy Khâu Thiên ngồi trên bậc thang chơi điện thoại, cô không lên tiếng, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, hai người một trước một sau bước xuống lầu.

Kim Đa Bảo sờ sờ lớp bông trên cổ áo, mở lời trước: “Cậu ăn gì chưa?”

“Chưa.” Khâu Thiên dứt tay vào túi quần, tối hôm qua về đến nhà anh đã chủ động nói hôm nay sẽ đưa cô đi làm, sáng sớm đã ra ngoài chờ trước, sợ làm lỡ chuyến xe của cô.

Anh đánh giá bộ đồ cô đang mặc, rất khác phong cách trước kia, khen một câu, “Rất đẹp.”

Kim Đa Bảo cúi đầu, lại sờ lớp bông trên cổ áo của mình.

“Nhìn mềm quá, tôi sờ thử được không?” Khâu Thiên dừng bước, nói một câu không đầu không đuôi.

Kim Đa Bảo thả tay xuống, nghĩ này giờ mình luôn sờ cổ áo nên mới làm Khâu Thiên tò mò. Cô chấp tay sau lưng, ngẩng đầu lộ cổ áo ra, hào phóng đáp: “Ừ”.

Khâu Thiên giơ tay sờ sờ mặt cô, nhéo nhẹ một cái, “Quả là rất mềm.”

“...” Kim Đa Bảo đỏ mặt, không nói gì.

Không ăn sáng ở ven đường, cả hai tránh được giờ cao điểm, lên tàu điện có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Hai người đứng dựa vào cửa, đầu đối diện với máy điều hòa, Khâu Thiên giơ tay che đầu cho Kim Đa Bảo, nói như thật: “Gió của máy điều hòa thổi trực tiếp vào đầu sẽ không tốt.”

Đúng là gió lạnh không tốt, nhưng mà, đây là gió nóng...

“Nóng cũng không ổn, sẽ làm đầu bị đau.” Khâu Thiên làm như nghe thấy tiếng nói trong lòng cô, thuận miệng trả lời.

Dần dần, hình như anh đã mỏi tay, nhẹ nhàng đặt tay xuống đầu Kim Đa Bảo. Suốt quãng đường, cô cứ bị anh ôm đầu đứng như vậy, giống như đang đội mũ bông.

“Cậu rất thích đầu tôi à?” Cô ngẩng đầu, nói đùa với anh.

Anh cúi đầu nhìn, vồ vồ, “Ừ, tròn lắm.”

...

Đến gần công ty, hai người tìm một tiệm ăn nhanh mua hot dog và sữa tươi, đứng trước cửa tiệm chật vật giải quyết thức ăn, Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ, đã sắp tới giờ làm việc, “Cậu về đi, tôi vào công ty.”

“Ừ.” Khâu Thiên dứt tay vào túi áo khoác, trả lời nhưng không chịu đi, anh đứng nhìn Kim Đa Bảo bước tới trước cửa công ty, mãi đến khi không thấy cô nữa mới xoay người.

Chưa đi được hai bước, đã nghe có tiếng bước chân chạy phía sau, anh quay đầu, thấy Kim Đa Bảo lại chạy ra, cách anh mấy mét thì dừng lại, sau đó đi lên trước hai bước, “Tối nay, tối nay mời cậu ăn cơm được không?”

Đôi mày đang nhíu lại của Khâu Thiên hơi giãn ra, “Được, lúc gần tan làm thì gọi điện cho tôi, tôi tới đón cô.”

“Ừm.” Kim Đa Bảo gật đầu, tạm biệt anh, lúc bước tới công ty, không hiểu sao lại vui vẻ chạy chậm, bỗng ý thức được gì đó, bèn len lén quay đầu lại nhìn, phát hiện Khâu Thiên vẫn đang đứng tại chỗ nhìn cô. Cô ngượng ngùng hắng hắng giọng, sau đó ưỡn thẳng lưng đi nhanh về công ty.

Ngồi trước bàn làm việc, nhìn con chó bông đang nhếch miệng cười cạnh máy tính, cô mở hộp thư, gửi tin nhắn khoe khoang cho tác giả nào đó: “Tôi mới không phải là chó độc thân!”

Sau đó bắt đầu xử lý chuỗi công việc nối dài, tìm bản thảo hay, tìm nhà xuất bản, tìm họa sĩ, bận bịu đến giờ cơm trưa mới có thời gian rảnh xem tin trả lời.

[Tiểu Bố thích ăn dưa hấu]: Cô có người yêu rồi à?!

Một câu nói làm đầu óc vốn mù mờ do làm việc cả buổi sáng của cô chợt tỉnh táo hẳn, nào bắt đầu rà soát hình ảnh của anh bạn nhỏ có tên là “Khâu Thiên” kia. Cô suy nghĩ về buổi hẹn hò hôm qua, còn cảnh tượng anh nắm tay cô lúc tối, bộ dạng kia, hẳn là “người yêu” chứ nhỉ?

Cô phấn khích đáp lại một câu: “Ừ!”

Nhưng trả lời chưa tới năm phút lại bắt đầu chột dạ, rốt cuộc cô và Khâu Thiên có tính là đang yêu nhau không nhỉ? Chắc là vậy chứ! Nhưng hình như anh chưa bày tỏ gì cả... Nếu vậy, có thể xem là yêu đương sao?

Anh không biết phải tỏ tình à? Hay tất cả mọi người đều yêu đương một cách tùy ý như vậy?

Bút rút cả một buổi chiều, nghĩ đến chuyện tối nay ăn cơm với Khâu Thiên, cô lại cảm thấy thời gian trôi qua quá lâu, mỗi một phút chờ đợi đều làm cô không chịu nổi.

Cuối cùng cũng tới giờ tan ca, nhưng đồng nghiệp trong phòng vẫn chăm chỉ gõ bàn phím, chưa ai chịu đứng lên...

Sao hôm nay các người lại tích cực như vậy...

Này, đến giờ tan ca rồi, về nhà ăn cơm đi...

Rốt cuộc đồng nghiệp bên cạnh cũng bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, chào tạm biệt mọi người. Kim Đa Bảo theo sau, xách ba lô đã thu dọn sẵn lên vai, chống cự thêm ba phút nữa mới đứng dậy tạm biệt những người khác, sau đó vội vã chạy xuống lầu tìm Khâu Thiên.

Không ngờ Khâu Thiên lại mang theo một chiếc vali lớn. Anh chờ trước cửa, ngồi trên vali của mình, tay đút vào túi, không biết đang nhìn gì mà hơi ngẩn ra.

Mãi đến khi Kim Đa Bảo bước tới trước mặt mới có phản ứng, “Tan việc rồi à?”

“Ừm.” Kim Đa Bảo chỉ vào vali của anh, “Cậu phải về đội sao? Không phải nói được nghỉ ba ngày ư?”

“Huấn luyện viên thông báo tối nay phải về.” Khâu Thiên cũng không nói thêm, “Ra gần đây ăn chút gì đi, ăn xong tôi phải đi rồi.”

Không hiểu sao trong lòng Kim Đa Bảo cảm thấy hơi buồn, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Cô nhanh chóng điều chỉnh tinh thần, “Gần đây có quán lẩu, cũng không tệ lắm, chúng ta tới đó ăn đi.”

“Được.” Khâu Thiên kéo vali đi theo cô, bánh xe nhỏ lăn trên đất, vang lên những tiếng “lộc lộc”, làm tâm trạng con người cũng thấy buồn bã.

Lúc đến đó mới phát hiện quán đang tổ chức hoạt động, “Chỉ cần có một người nhẹ hơn 45 kg, cả hai sẽ được tặng một món miễn phí!”

Cũng lâu rồi Kim Đa Bảo không cân thử, nên cũng không biết mình nặng nhẹ thế nào. Đạp lên bàn cân, nhìn thử, 47.5 kg. Cô không chịu thua, đưa áo khoác da cho Khâu Thiên cầm, 46 kg. Cô chán nản nghiêng đầu nhìn Khâu Thiên, “Chỉ thiếu chút xíu thôi, tôi nhẹ hơn một chút là được rồi.”

Khâu Thiên tiến lên, duỗi tay ôm lấy eo cô, nhắc lên sau đó nhẹ nhàng thả xuống, “Bây giờ cũng rất nhẹ mà.”

Ông chủ đứng bên cạnh nhìn bọn họ cười ha ha, Kim Đa Bảo hốt hoảng, nhận lại áo khoác của mình, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn Khâu Thiên, dường như còn có thể cảm nhận được độ ấm truyền từ tay anh sang eo cô.

Hai người bước vào trong quán, Khâu Thiên bỗng nhỏ giọng, kề sát vào tai cô thì thầm một câu, “Thật ra nếu cô chịu cởi quần lông, có thể vẫn còn phần thắng.”

“...” Kim Đa Bảo chà hai tay vào quần, sau đó giơ tay, làm động tác như lúc nhéo tai Khâu Thiên, miệng còn lờn tiếng phóng điện: “Pằng”.

Khâu Thiên cũng rất phối hợp, vội ngửa người ra sau, vẻ mặt choáng váng

như bị điện giật thật.

Kim Đa Bảo cười run cả vai, nổi buồn khi biết anh phải về đội đều bị quét sạch.

Đợt huấn luyện lần này của Khâu Thiên dường như rất nghiêm khắc, không những nửa tháng không về, ngay cả điện thoại di động cũng ít khi sử dụng. Thịnh thoảng buổi tối anh có gọi điện cho Kim Đa Bảo, nhưng nói chưa được bao lâu đã mệt mỗi ngủ thiếp đi. Cũng may công việc của Kim Đa Bảo cũng khá bận rộn, gần đây tổ chức hội sách, để phối hợp tuyên truyền còn phải mở buổi ký tặng cho tác giả.

Ngày hội được tổ chức tại cao ốc sách lớn nhất thành phố, Kim Đa Bảo đến rất sớm, phụ giúp các nhân viên công tác, từ bê bàn ghế, sắp xếp băng rôn, treo background sân khấu, đặt hoa vào từng vị trí, cho đến xếp bảng tên của các khách quý truyền thông. Cô chạy tới chạy lui, dù đã đứng trong sảnh bật điều hòa nhưng lưng áo vẫn ướt mồ hôi.

Bởi vì tác giả Đinh Đình Mai rất nổi tiếng, nên trước buổi ký tặng còn có một buổi lễ giao lưu văn học, nơi đó cũng phải bày sân khấu văn nghệ và máy quay phỏng vấn.

Thẩm Tùng Nguyên vừa tan cuộc họp, lúc xuống lầu thấy sảnh trung tâm đang làm hoạt động, nên đơn giản ghé qua xem thử. Anh ta tiện tay lấy chiếc ghế ở hàng cuối cùng, ngồi chưa được mấy phút đã có một cô gái trẻ chạy tới, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, ngài có thư mời không?”

“Thư mời?” Thẩm Tùng Nguyên lắc đầu, định đứng dậy.

“A, tiên sinh cứ ngồi đi.” Cô gái kia lấy bút và một lá phiếu màu xanh nhạt đựng trong túi văn kiện cỡ lớn của mình, “Ngài tên gì?”

“Thẩm Tùng Nguyên.” Anh ta trả lời, nhìn cô gái đó viết nắn nót tên

mình.

“Đúng lúc có một vị khách không tới được, Thầm tiên sinh cứ ngồi đây đi ạ.” Thư mời đã được điền tên giao về tay anh ta, Thầm Tùng Nguyên nhìn cô gái trẻ tuổi ôm túi rời đi, mở tờ quảng cáo đặt trên ghế, nhìn một chút.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kim Đa Bảo Chậm Rãi Chỉ Chỉ Cửa Phòng Tắm, “Cậu Ấy Đang Tắm...”

Đài truyền hình đến quay phim, Kim Đa Bảo nhìn hàng ghế khách mời không đông đủ thì cảm thấy rất khó coi. Cô chăm chú quan sát người đi đường, khi thấy một người đàn ông mặc âu phục mang giày da ngồi xuống thì vui mừng khôn tả, hơn nữa trông anh ta còn rất ăn hình.

Cô ôm túi văn kiện đi tới chào hỏi, sợ anh ta quay đầu đi mất, bèn viết một thư mời đặc biệt cho anh ta.

Gần sát giờ, cô nhờ nhân viên công tác ôm tài liệu ngồi vào các vị trí còn trống, cuối cùng dãy ghế cũng được lấp đầy.

Cô ngồi ở vị trí cuối hàng, nghe Đinh Đinh Mai giới thiệu về quyển sách mới sáng tác của mình.

Trước mắt bỗng xuất hiện một tờ quảng cáo, nội dung bên trong không thể quen thuộc hơn, cô quay đầu, nghi ngờ nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Chỗ này, “thiện ý”.” Thẩm Tùng Nguyên chỉ hàng chữ nhỏ trên cùng, “In sai rồi.”

Kim Đa Bảo nhìn theo ngón tay anh ta, chữ “Thiện” (禪) bị in thành chữ “Sợ” (慚), cô nhỏ giọng “A” một tiếng, cảm thấy ảo não vì lỗi sai không đáng có này, xường in mới giao tới hôm qua, vì gấp gáp quá nên cô không phát hiện ra lỗi chính tả.

“Thật ngại quá.” Kim Đa Bảo nhỏ giọng xin lỗi, “Là sai sót của chúng tôi.”

Thẩm Tùng Nguyên mỉm cười, sau đó dời mắt nhìn tác giả đang phát biểu trên sân khấu. Đối với những loại sách tình yêu mùi mẫn dành cho phái nữ này, anh ta chưa từng tiếp xúc qua, nhưng vẫn lịch sự ngồi đến khi buổi họp mặt kết thúc, lúc buổi ký tặng sách bắt đầu mới đứng dậy rời đi.

“Tiên sinh, chờ một chút.” Kim Đa Bảo ở phía sau gọi, chờ Thẩm Tùng Nguyên dừng bước thì vội vàng chạy tới trước mặt anh ta, duỗi tay đưa con thỏ bông tai dài màu hồng nhạt cho anh ta, “Cảm ơn ngài đã góp ý cho công ty chúng tôi, đây là món quà nhỏ, xin ngài nhận cho.”

Thẩm Tùng Nguyên còn nhớ trong buổi họp mặt khi này, độc giả nào đứng lên đặt câu hỏi đều được tặng món quà như vậy. Nhưng trông anh ta rất giống người thích loại quà này sao? Sau khi hơi do dự một chút, anh ta nhận lấy món đồ chơi trong tay cô, gật đầu cảm ơn, một tay cầm thỏ rời đi.

Hoạt động kéo dài đến buổi trưa mới kết thúc, Kim Đa Bảo đang đập lên ghế gõ bằng rôn, Đinh Đinh Mai bỗng gọi điện đến mời cô ăn cơm. Cô từ chối, nói mình còn phải dọn dẹp, nhưng Đinh Đinh Mai vẫn kiên trì bảo cô đi ăn trước, việc thu dọn cứ để nhân viên công tác lo liệu. Đây là tác giả nổi tiếng nóng nảy nhất mà cô từng phụ trách, cô cũng không thể từ chối mãi, nên đành áy náy chào hỏi các đồng nghiệp, sau đó rời đi trước.

Đến chỗ đó mới phát hiện không chỉ có Đinh Đinh Mai, trong phòng tiệc được bao trọn đều là người cô không quen. Cô mất tự nhiên cười cười với mọi người, sau đó ngồi ở vị trí cuối cùng, nghe Đinh Đinh Mai giới thiệu từng người cho cô.

“Đây là đạo diễn Vương của Đài truyền hình...”

“Đây là ông chủ Trương...”

“Vị này là tổng giám đốc Lý của Cao ốc sách, hoạt động lần này đều nhờ anh ấy tận tình giúp đỡ.”

Trong lòng Kim Đa Bảo thầm cảm thán, không ngờ quan hệ của Đinh Đình Mai lại rộng như vậy. Cô đứng lên, chào hỏi từng người.

Cửa phòng lại được mở ra, tầm mắt mọi người đều tập trung ở cửa, sau đó Lý tổng vội vàng đứng lên, đón tiếp người vừa bước vào, “Thăm tổng.”

Thăm Tùng Nguyên đi thẳng đến chiếc ghế trống duy nhất bên cạnh Kim Đa Bảo, dù những người khác mời anh ta ngồi vào ghế chủ tọa, nhưng cũng không lên tiếng.

Tiệc tùng linh đình, đối với người làm ăn mà nói, trường hợp này đã quá hiển nhiên. Chỉ là cô gái trẻ bên cạnh hình như không thoải mái lắm, chỉ cúi đầu im lặng ăn cơm một mình, cũng không biết chủ động đi mời rượu. Bộ dạng ngây thơ mơ màng thế này, vừa nhìn đã biết là trẻ nhỏ mới tốt nghiệp ra trường.

Thăm Tùng Nguyên bỗng nhớ đến con thỏ bị anh ta tiện tay vứt ở ghế sau, không nhìn được nhìn cô thêm hai giây, lúc bị cô phát hiện, anh ta cũng chỉ ung dung nâng ly, mời cô một ngụm rượu vang.

Kim Đa Bảo không biết tại sao “sếp lớn” lại mời rượu mình, vội cầm ly nước chanh trước mặt, lịch sự nâng ly uống hai ngụm, sau đó tiếp tục ăn.

Thấp thỏm trôi qua bữa ăn, mùi vị cũng thấy nhạt nhẽo, cô im lặng lấy điện thoại di động, nhắn tin than phiền với Khâu Thiên, không ngờ Khâu Thiên lại trả lời rất nhanh, “Muốn tới thăm tù không?”

Chữ “thăm tù” này làm Kim Đa Bảo buồn cười, cô vốn còn khá tiếc nuôi

vì cuối tuần anh không về được, bây giờ bắt đầu muốn thăm dò ý kiến của anh, “Máy giờ cậu được thả?”

“Lúc dùng cơm tối, có thể nghỉ thêm một chút.”

“Muốn tôi mua gì cho cậu ăn không? Có thiếu gì không?”

“Bên này cái gì cũng mua được, không thiếu.”

Kim Đa Bảo nhìn điện thoại, bĩu môi, ngốc quá, phải nói là thiếu chứ.

Gần như cô vừa nghĩ như vậy, màn hình điện thoại liền sáng lên, là tin nhắn của Khâu Thiên: “Chỉ thiếu quần lông đỏ thôi.”

Cái tên này độc miệng thật! Không để cô yên được sao!

Thẩm Tùng Nguyên thấy cô gái bên cạnh một chốc thì nhú mày, một chốc thì mím môi cười, lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện, trông rất ngộ nghĩnh.

Tuy Khâu Thiên nói không thiếu gì, nhưng Kim Đa Bảo vẫn vào siêu thị dạo một vòng. Không biết anh thích ăn những gì, cô bèn mua các món mình thường hay ăn, một ít hạch và thịt khô, còn quần áo... Cô đánh cuộc, đến quầy quần áo xem người ta có bán quần lông đỏ không, kết quả không mua được quần lông, cô đành mua một bộ đệm bảo vệ, nhưng nhìn miếng đệm gối hồi lâu, nghĩ anh không biết dùng, cô lại đổi sang mua vớ. Lúc ra tính tiền, lại cảm thấy mua vớ không ổn lắm, cuối cùng đành lấy một chiếc khăn choàng cổ bằng len màu xám tro.

Đến câu lạc bộ gọi điện cho Khâu Thiên, nhưng không có ai nghe máy. Cô gửi tin nhắn, nói anh biết mình đứng chờ ở cổng, sau đó đứng một mình trong trận gió cuồn cuộn, giậm chân để làm ấm người.

Bác bảo vệ thấy cô đứng giữa trời, không nỡ nên mở cửa gọi cô vào phòng an ninh đứng cho ấm.

“Chắc vẫn còn tập luyện, tụi nó tập xong sẽ ra đây đón cháu vào.” Bác bảo vệ ôn tồn khuyên bảo, ông nhớ lúc trước từng có cô bé đến tìm bạn trai, đợi nửa ngày không thấy ai, gọi điện cũng không bắt máy, ầm ức đến mức khóc một trận.

“Dạo này bọn họ tập luyện rất mệt ă?” Kim Đa Bảo thấy ấm hơn, tò mò hỏi.

“Ừ, thành tích thi đấu năm nay không tốt, cấp trên không vui, nói là bình thường luyện tập quá thư thả.” Bác ấy hạ giọng, “Bọn họ bị đổi huấn luyện viên khác, là phó huấn luyện viên lúc trước lên làm, chắc là muốn lập uy.”

“Ôi trời.” Kim Đa Bảo nghĩ bác bảo vệ này biết rất nhiều, nhin không được cùng ông trò chuyện giết thời gian.

Một lát sau, nói đến các cầu thủ trong câu lạc bộ, “Cháu biết Khâu Thiên không, thằng nhóc này trông cũng khá lắm, mấy hôm trước có tạp chí thể thao đăng hình nó đó.”

Tai Kim Đa Bảo dựng lên cao, “Sao thế ă?”

“Giám đốc gọi tới để quảng bá câu lạc bộ, thằng nhóc này đẹp trai, nên được chụp riêng một mình. Giám đốc rất thích cậu ta, nghe nói huấn luyện viên Lý đi rồi, có thể sẽ dẫn dắt cậu ta vào đội tuyển quốc gia.” Bác bảo vệ thấy Kim Đa Bảo thích nghe, nên vui vẻ nói không dứt miệng.

Cửa phòng mở “két” một tiếng, Khâu Thiên thở hổn hển chạy vào, thấy Kim Đa Bảo ngồi trong phòng, gương mặt hồng hào ấm áp mới yên tâm. Anh ký tên cho bác bảo vệ, sau đó dẫn cô đi.

“Cậu chưa tắm à?” Kim Đa Bảo thấy toàn thân Khâu Thiên đang bốc hơi nóng.

Khâu Thiên giơ tay lên ngửi một chút, “Có mùi hả?”

Kim Đa Bảo lắc đầu, “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Về kí túc xá trước đã.” Khâu Thiên cố gắng cách xa Kim Đa Bảo, không muốn làm cô ngạt thở, “Tôi tắm rửa thay quần áo xong sẽ dẫn cô đi ăn.”

“Ừm.” Kim Đa Bảo ôm túi lớn, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc này Khâu Thiên mới chú ý đến chiếc túi, giơ tay xách giúp cô, “Cho tôi hả?”

Kim Đa Bảo cười híp mắt, “Thăm tù mà, an ủi cậu một chút.”

Dẫn cô vào kí túc xá, Khâu Thiên chỉ giường của mình cho Kim Đa Bảo ngồi, sau đó cầm quần áo vào phòng tắm. Kim Đa Bảo cởi áo khoác, tò mò đánh giá đồ đạc trong phòng, nói là kí túc xá, nhưng nhìn sơ lại giống khách sạn hơn. Trong phòng không có nhiều dụng cụ sinh hoạt hằng ngày, giống như chỉ cần kéo vali là có thể đi ngay.

Cô buồn chán ngồi nghe nhạc. Lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, Tùy Mặc vừa cởi nút áo khoác vừa bước vào trong, thấy trong phòng có một cô gái ngồi trên giường, anh lui ra sau hai bước, liếc nhìn biển số phòng, sau đó lại gài nút áo khoác, tình ý đóng cửa lại, rời đi...

Kim Đa Bảo ngượng muốn chết, cô há hốc miệng, không biết làm gì cho đúng. Còn chưa xấu hổ được bao lâu, cửa lại bị mở ra, Vương Hi Lâm cao giọng gọi, “Khâu Thiên, đi ăn cơm thôi!”

Kim Đa Bảo chậm rãi chỉ chỉ cửa phòng tắm, “Cậu ấy đang tắm...”

Lần trước vào nhà nghỉ “ôn tập giải tích” với bạn gái đã chạm mặt Kim Đa Bảo, bây giờ lại gặp cô trong tình huống xấu hổ thế này, Vương Hi Lâm cười khan, “Vậy không làm phiền hai người, tôi sẽ ăn một mình.”

Nói xong thì bỏ chạy, ngay cả cửa cũng chưa kịp đóng.

Kim Đa Bảo đứng dậy đóng cửa, suy nghĩ một chút, cô bước tới gõ cửa phòng tắm, “Cậu xong chưa?”

“Sao vậy?” Khâu Thiên mở cửa, thò đầu ra ngoài, “Chuyện gì thế?”

Tuy anh chỉ ló đầu ra, nhưng nửa thân trên vẫn lộ ra ngoài, chỗ bị cửa che khuất không biết có mặc quần không...

Kim Đa Bảo vội xoay người đưa lưng về phía phòng tắm, mặt đỏ như... Cô cũng không biết là như cái gì, dù sao đùi cô cũng đã nổi hết da gà.

“Mặc quần áo vào trước rồi nói được không?”

Cửa phòng tắm bị khép hờ, Khâu Thiên đứng bên trong, vừa mặc đồ vừa nói nhỏ, “Cô gõ cửa gấp gáp như vậy, tôi còn tưởng cô bị gì.”

Tôi gõ rất gấp sao...

“Tôi... Tôi muốn đi vệ sinh!”

??? Mình đang nói gì thế này? Nhất định là bị sắc đẹp làm mù mị rồi...

Khâu Thiên mặc quần thể thao và áo len ra ngoài, nghiêng người nhường chỗ cho Kim Đa Bảo, “Vào đi.”

Hơi nước trong phòng tắm bay lượn lơ, Kim Đa Bảo đứng nhìn bồn cầu thần thờ một phút, cuối cùng cũng tỉnh táo, giả vờ rửa tay rồi đi ra ngoài, thấy Khâu Thiên đang lục lọi xem chiếc túi cô mang tới.

“Xong rồi hả? Đi thôi, ăn cơm.” Khâu Thiên cầm khăn quàng cổ cô mua, xé bao kiếng bên ngoài, sau đó bước lên trước quàng vào cổ Kim Đa Bảo.

“Là tặng cho cậu...” Kim Đa Bảo rút lọn tóc bị đè phía dưới, nhỏ giọng nói.

“Ừm, tôi biết.” Bên ngoài gió rất lớn, anh nhìn bộ quần áo mỏng manh của cô, cảm thấy cô sắp đóng băng đến nơi, “Lúc về thì trả lại cho tôi, còn găng tay nữa, mau đeo vào đi.”

Cứ như thế, những thứ Kim Đa Bảo tặng cho anh đều bị dùng trên người mình. Cô như cái đuôi nhỏ, lèo đèo theo sau anh đi ăn cơm. Lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, nghe mùi hương thơm phức bay đến mũi, khi Khâu Thiên hỏi muốn ăn gì, cô không kiềm chế được, đáp: “Khoai lang nướng.”

Khâu Thiên dừng lại, nhìn về phía cửa hàng, “Khoai lang nướng?”

“Ừm.”

“Ăn khoai lang nướng xong sẽ ăn không ngon đâu.”

Cũng đúng, Kim Đa Bảo đang muốn gặt đầu, Khâu Thiên đã bước vào trong tiệm, chốc lát sau lại cầm một bọc giấy đi ra. Cô nhìn anh bẻ một miếng khoai, lột sạch vỏ bên ngoài, sau đó đưa đến miệng mình, “Ăn đi.”

Kim Đa Bảo lại bắt đầu đỏ mặt, giơ tay lên nhận, “Tôi tự ăn được rồi.”

Khâu Thiên bỗng giơ cao miếng khoai, không để cô cầm, anh nhìn bàn tay đang hươ hươ trong không trung của cô, “Không được làm dơ găng tay của tôi.” Sau đó lại đưa khoai lang đến miệng cô, mặt không biến sắc, ra lệnh cô há miệng, “A —— “

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ôi~

Ôi

~Kim Đa Bảo nhin cười, há miệng cắn một miếng khoai lang, khoai lang nướng nóng hổi bùi bùi tan trong miệng, hơi ấm lan xuống lồng ngực.

Khâu Thiên vừa lột vỏ khoai vừa đưa đến miệng Kim Đa Bảo, cô cũng nhanh chóng quen với cách ăn uống thân mật này, ngoan ngoãn im lặng để người ta đút. Chỉ là lúc muốn há miệng cắn thêm miếng nữa, Khâu Thiên bỗng giơ tay lên, nhìn nửa phần khoai lang còn dư, “Ăn ít một chút.”

Nói xong anh cầm phần khoai còn dư của cô, không quan tâm cắn một miếng...

Kim Đa Bảo xoay mặt qua bên kia nhìn trời, chẳng dám nhìn anh.

Cô chợt nhớ tới lúc nói chuyện phiếm với bác bảo vệ, hỏi: “Cậu sẽ vào đội tuyển quốc gia à?”

“Vẫn chưa có quyết định đưa xuống.” Khâu Thiên liếm khóe môi, “Nghe ai nói vậy?”

Tầm mắt của Kim Đa Bảo hoàn toàn bị đầu lưỡi và khóe môi anh hấp dẫn, chỉ mãi tập trung nhìn anh, không nghe thấy anh hỏi gì, “Hả?”

Khâu Thiên nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, cầm miếng khoai lang cuối cùng nhét thẳng vào miệng cô, cười bất đắc dĩ, “Sao cô tham ăn thế?”

“...” Kim Đa Bảo im lặng nhai, đầu suy nghĩ lung tung, cái này rõ ràng là ăn chung uống chung!

“Cô đang vui về gì vậy?” Khâu Thiên bỗng cúi đầu tiến lại gần tai cô, nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì.”

“Nói dối.” Khâu Thiên càng áp lại gần hơn, cười khê, “Cô đang vui về vì ăn chung với tôi đúng không?”

“Im miệng!” Cổ họng Kim Đa Bảo bị nghẹn, vội sửa lại, “Im miệng!”

Khâu Thiên càng cười dữ dội hơn, bắt chước bộ dạng lúc nãy của cô, “Im miệng! Im miệng!”

Kim Đa Bảo tức giận, gấp gáp nhảy lên che miệng anh, nhưng Khâu Thiên lại nhảy lên cao hơn, làm cô với không tới. Sức bật của anh rất tốt, nửa ngày cô cũng không chạm được miệng anh, ra một thân mồ hôi, cuối cùng đành làm hòa, vào một quán cơm nhỏ.

Ăn cái gì cũng không quan trọng, Kim Đa Bảo chỉ cảm thấy hôm nay mình có chút ngớ ngẩn trước mặt Khâu Thiên, nên bây giờ không nói gì nữa, tập trung ăn uống nho nhã, ăn xong thì ngồi tại chỗ chờ Khâu Thiên.

Trời đã tối hẳn, Khâu Thiên sợ để cô đi đường đêm không an toàn, nên về xin nửa tiếng để tiễn cô ra bến xe điện.

“Chùng nào cậu được nghỉ?” Lúc đến cửa an ninh, rốt cuộc cô không nhịn được nữa, hỏi anh.

“Cuối tháng.” Khâu Thiên để túi của cô lên băng chuyền kiểm tra, vỗ đầu cô nhẹ nhẹ, “Về sẽ tìm cô, đi đi.”

Kim Đa Bảo bước qua cửa an ninh để lấy túi, quay đầu lại thấy anh vẫn đứng đó, cô bất mãn lắm bầm một câu, “Không được vỗ đầu tôi nữa.”

Khâu Thiên bỗng nhắc chân, theo cô bước qua cửa an ninh, giơ tay nhào nặn cặp má phúng phính của cô, sau đó cười lù ra sau, “Không muốn.”

Buổi ký tặng lần trước đạt hiệu quả rất tốt, chủ biên gọi Kim Đa Bảo vào văn phòng để hỏi chút chuyện, “Trong tay cô còn một quyển sách trọng điểm trong năm nay của công ty chúng ta đúng không? Sắp tới tổ chức giao lưu bạn đọc, liên hệ với nơi tổ chức lần trước, cô xử lí được chứ?”

“Là nhờ quan hệ riêng của Đinh Đình Mai...” Kim Đa Bảo ngượng ngùng trả lời, “Nơi tài trợ và sảnh tổ chức đều nhờ bạn của Đinh Đình Mai giúp đỡ, tôi chỉ chạy một chân thôi.”

“Vậy hả.” Chủ biên suy nghĩ một chút, “Hữu Đồ là khu cao ốc sách tân tiến lớn nhất thành phố, cô xem thử xem, có thể liên lạc với người ta không, tổ chức một lần.”

Kim Đa Bảo căn môi, về bàn làm việc khổ não, đương nhiên liên hệ để tổ chức hoạt động thì không thành vấn đề, nhưng nhất định sẽ vượt quá ngân sách... Lần trước là nhờ bạn bè có vai vế của tác giả, lần này cô cũng đâu thể tiếp tục để Đinh Đình Mai làm phiền bạn bè nữa...

Sờ sờ đầu, hơi nóng một chút, hai ngày nay nhiệt độ giảm khá nhanh, cô có cảm giác hình như mình sắp cảm lạnh.

Buổi tối về nhà, đi ngang qua cửa hàng tiện lợi 24h gần trường học, cô vẫn chưa ăn gì, bèn ghé vào mua lẩu Quan Đông*, ngồi xuống cạnh cửa kính, tùy tiện cho qua bữa cơm tối. Nước lẩu nóng mang theo mùi thuốc là lạ trôi xuống bụng, dạ dày ấm hẳn lên, cô thoải mái thở phào một hơi.

(Quan Đông: vùng đất ở phía Đông Sơn Hải Quan, gồm các tỉnh Đông

Bắc Trung Quốc)

“Ting tong ——”, “Kính chào quý khách——”, một người đàn ông bước vào cửa hàng yên tĩnh, cầm gói thuốc lá trên quầy, đưa tiền rồi xoay người rời đi.

Kim Đa Bảo chỉ mới nhìn một bên mặt đã nhận ra người kia chính là Thẩm tổng của Hữu Đồ, nhớ tới chuyện chủ biên giao cho lúc sáng, cô vội nhảy xuống ghế, đuổi theo ra ngoài. Bây giờ đầu cô đã hơi nóng, mí mắt nặng trĩu, gió thổi qua mới tỉnh táo một chút, nhưng cơ thể lại khó chịu hơn, chạy cũng không nổi, bèn gấp gáp gọi to, “Thẩm tổng, xin chờ một chút!”

Thẩm Tùng Nguyên nghe tiếng nên dừng bước, quay đầu nhìn Kim Đa Bảo đang chạy về phía mình, cuối cùng giống như chiếc xe bị đứt thắng, suýt chút nữa ngã sấp xuống. Anh ta tới đỡ nhẹ, nhận ra đây là cô biên tập trẻ đã cùng dùng cơm cách đây không lâu, nói đùa, “Đây là chiêu đụng độ giữa đường mới à?”

Kim Đa Bảo cười yếu ớt, cố đứng thẳng, “Thẩm tổng, tôi có chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ được không?”

Bắt đầu không khách sáo như vậy, Thẩm Tùng Nguyên chưa từng gặp qua, anh ta gật đầu, “Cô nói đi.”

Kim Đa Bảo cảm thấy bây giờ hơi thở của mình rất nóng, “Ngài có thể, ngài có thể để lại cho tôi cách thức liên lạc không, sáng ngày mai đi làm, tôi sẽ nói với ngài?”

Thẩm Tùng Nguyên có cảm giác bị tiếp cận, anh ta đẩy kính, “Tôi không mang danh thiếp, gọi vào số di động cho tôi.”

Kim Đa Bảo vội mở bàn phím, dùng hai tay lưu số vào điện thoại của mình, nhìn số di động của anh ta một chút, sau đó cung kính cảm ơn, “Cảm

ơn ngài.”

“Không có gì.” Thẩm Tùng Nguyên nhìn gương mặt đỏ bừng không tự nhiên của cô, “Cô không sao chứ? Bị bệnh à?”

“Bị sốt nhẹ.” Kim Đa Bảo đứng cách anh ta một khoảng ngắn, gập người chào, “Không sao đâu ạ, tôi cũng ở gần đây.”

Cô đã nói như vậy, nên Thẩm Tùng Nguyên cũng không hỏi thêm gì nữa, anh ta bước vào xe, lấy hộp thuốc mới mua, cánh tay đang khoác lên bệ cửa sổ rút thuốc hơi chờ ra. Kính chiếu hậu vẫn phản chiếu bóng lưng của cô gái kia, anh ta suy nghĩ một chút, cố nhớ lại tên cô ta, nhưng chợt phát hiện hôm đó trên bàn cơm cũng không có ai giới thiệu về cô.

Nhìn bước chân hơi nặng nề đó, dường như làm anh ta nhớ lại lúc mình vừa bắt đầu sự nghiệp, khi ấy dù bị bệnh nặng thế nào, anh ta đều phải gồng mình chịu đựng, cũng ngại thơ không biết nhìn sắc mặt người khác, nắm bắt tất cả cơ hội để hoàn thành nhiệm vụ như vậy. Dập tàn thuốc, anh ta lái xe rời đi, nghĩ nếu là chút chuyện nhỏ, có thể nhân tiện giúp cô ta một chút cũng được.

Hôm sau cô không thể đi làm, thức dậy kẹp nhiệt kế, đã sốt 390. Cô đành gọi điện thoại xin nghỉ, vui trong chăn ngủ đến hơn nửa ngày.

Buổi chiều bò dậy nấu chút cháo trắng ấm bụng, nhưng đầu căng như dây đàn, mãi mà vẫn không biết nên làm gì.

Cô cầm điện thoại nhìn một lúc, gửi tin nhắn cho Khâu Thiên nói mình bị sốt, nhưng giống như dự đoán, không nhận được tin trả lời.

Buồn bã nằm xuống, cô cầm đầu điện thoại huơ huơ trước mặt, chợt nhớ ngày hôm qua đã nói sẽ liên lạc với Thẩm tổng, trong nháy mắt liền nhảy dựng lên, chạy đi uống một li nước để thanh giọng, sau đó thấp thỏm quay số.

Không ngờ Thẩm tổng lại rất dễ nói chuyện, lúc cô rụt rè nói ra nguyện vọng của mình, anh ta lại dễ dàng đồng ý, “Ngày mai cô đến Hữu Đồ một chuyến, tôi sẽ cho người nói chuyện với cô, giá cả thì cứ tính như lần trước là được.”

“Cảm ơn Thẩm tổng! Thật sự đã làm phiền ngài!” Hai người cũng không tính là quen biết, đây rõ ràng là chiếm tiện nghi một cách trắng trợn.

“Đứng khách sáo.” Thẩm Tùng Nguyên ngừng lại, “Cứ xem là trả nợ cho con thỏ của cô đi.”

Tiết kiệm tiền cho công ty, Kim Đa Bảo vô cùng vui mừng, húp thêm hai chén cháo, cảm thấy bệnh đã khá hơn phân nửa. Lãnh đạo mới giao nhiệm vụ hôm qua, hôm nay đã giải quyết ổn thỏa, thử hỏi xem, đi đâu mới tìm được nhân viên tài giỏi như cô đây!

Đang tự vui vẻ một mình, cô nhìn điện thoại di động, vẫn không thấy tin nhắn của Khâu Thiên, bèn dùng ngón trỏ gõ lên màn hình cho hả giận. Hiếm khi được nghỉ ngơi thế này, cô dứt khoát quán chần ngủ tiếp.

Ngủ mơ màng, tiếng điện thoại rung lên đánh thức cô. Cô không nhìn tên người gọi, khàn khàn trả lời: “Alô?”

“Uống thuốc chưa?” Là Khâu Thiên.

“Ăn rồi... Đang ngủ, đau đầu lắm.” Trong vô thức, giọng Kim Đa Bảo có chút nũng nịu, “Cậu tập xong chưa?”

“Ừm, mai tôi về, dẫn cô đi ăn canh gà.” Khâu Thiên thấy giọng cô hơi khàn, động viên, “Ngủ tiếp đi.”

“Được...” Kim Đa Bảo nói được mấy câu đã ngủ thiếp đi, chưa tắt điện thoại. Khâu Thiên im lặng nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, mãi đến khi

đồng đội gọi mới cúp máy.

Cô phát bệnh rất nặng, nhưng ngủ một ngày đêm đã khá hơn rất nhiều. Cô đến thẳng cao ốc sách để bàn chuyện thuê sảnh hoạt động, vào phòng làm việc mà Thẩm Tùng Nguyên đã nói. Đón tiếp cô là một nhân viên nam còn khá trẻ, anh ta vào thẳng vấn đề, nói sếp đã dặn trước, sau đó lấy hợp đồng để cô xem thử, cho cô kí tên là xong.

Kim Đa Bảo nhìn sơ lược, thấy khoản tiền thuê là 80 đồng một giờ, suýt nữa đã rơi nước mắt, đây rõ ràng là không lấy tiền!

Cô vui sướng kí tên, cùng người phụ trách đi một vòng sảnh đường, nói rõ khu vực cần dùng và quy trình hoạt động cụ thể.

“Chỗ mọi người xuất bản sách đúng không? Thẩm tổng đã dặn chúng tôi nhập một nghìn bản sách của mọi người, trưng bày trong khu triển lãm và khu tiêu thụ lân cận.” Người phụ trách có chút hâm mộ, hỏi, “Cô là bạn của Thẩm tổng chúng tôi à?”

Kim Đa Bảo không thể mặt dày mà thừa nhận được, chỉ nói là do công ty hợp tác.

Bàn bạc ổn thỏa, đang định rời đi, cô bỗng nhận được điện thoại của Thẩm Tùng Nguyên, “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Vâng, đã xong rồi, làm phiền Thẩm tổng.”

“Không có gì, đúng lúc tôi cũng được về, không phải cô bệnh sao, để tôi cho cô đi nhờ một đoạn.” Thẩm Tùng Nguyên vừa bước xuống lầu vừa nói qua điện thoại, nâng mắt thấy hai người đang đứng trong sảnh, “Tôi thấy cô rồi.”

Kim Đa Bảo ngẩng đầu theo bản năng, nhìn Thẩm Tùng Nguyên bên trên,

dường như mỗi lần gặp, anh ta đều mặc âu phục và giày da, trông rất nho nhã. Tuy là thương nhân, nhưng có lẽ so với những người buôn bán khác, người bán sách sẽ có chút trí thức hơn.

Không thể từ chối, Kim Đa Bảo đi theo Thẩm Tùng Nguyên. Ngồi trên xe cũng không biết phải nói chuyện gì, Kim Đa Bảo bèn ngồi ngay ngắn, đặt hai tay lên đầu gối, trông rất yên tĩnh.

Thoáng cái đã tới trường học, cô thở phào khe khẽ, chỉ đầu đường trước mặt, nói với Thẩm Tùng Nguyên, “Cho tôi xuống đó là được.”

Thẩm Tùng Nguyên đậu xe vào lề đường, đợi cô xuống xe vẫy tay chào rồi xoay đầu xe rời đi.

Kim Đa Bảo nhìn chiếc xe đã đi xa, đang muốn bước vào trường, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói làm cô giật thót.

“Này!”

Cô vội quay đầu lại, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi, “Sao cậu đã về rồi?”

“Hôm qua tôi có nói.” Khâu Thiên nhú mày, anh vừa ra khỏi trạm xe đã thấy Kim Đa Bảo bước xuống từ chiếc xe của một người đàn ông trông như thương nhân, hơn nữa cô hoàn toàn không phát hiện anh đang đứng bên kia.

Kim Đa Bảo gõ gõ đầu, “Hôm qua bị sốt hôn mê, quên hỏi cậu thời gian cụ thể.”

“Vẻ mặt bây giờ của cô, rất giống người bị bắt gian tại trận.”

“... Nói bậy bạ gì đó.”

Hình như tâm trạng Khâu Thiên không tốt lắm, một đường đều không nói chuyện, đến khi hai người một trước một sau lên lầu, anh mới đột nhiên hỏi

một câu, “Ai chở cô về vậy?”

“Đối tác công việc.” Kim Đa Bảo đáp đơn giản.

Khâu Thiên làm như không quan tâm, tiếp tục hỏi, “Ồ, là nam hả?”

Cô đi phía trước, chợt xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống, “Ai cho cậu quản tôi?”

“Tôi không được quản?” Chân mày anh làm như không giãn ra được nữa, này giờ vẫn nhú chặt, “Tôi không có quyền quản cô sao?”

“Cậu dựa vào cái gì mà quản tôi?”

Khâu Thiên đặt vali lên bậc thang, bước lên một bước, nhìn thẳng vào mắt cô mấy giây, gương mặt kiềm nén, “Tôi cứ tưởng là chúng ta đang yêu nhau.”

“Chúng ta yêu nhau bao giờ?”

Khâu Thiên làm như bị chọc giận, nhếch miệng cười, “Không phải yêu nhau? Vậy chúng ta đang làm gì vậy?”

“Đương nhiên không phải.” Kim Đa Bảo đáp kiên định, còn mang theo chút buồn bực, “Yêu nhau không phải như vậy.”

Khâu Thiên khoanh tay, gương mặt tối lại như khối băng đông cứng, “Ồ, vậy cô có thể nói tôi biết yêu nhau là thế nào không?”

Kim Đa Bảo nhìn anh chăm chăm, sau đó nghiêng người, phớt lên đôi môi hơi khô ráp của anh một nụ hôn, “Đây mới gọi là yêu nhau này.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: “Tôi Không Có Giận.” Kim Đa Bảo Nói Một Đường Nghĩ Một Nẻo

“Đây mới gọi là yêu nhau này.”

Hai người đứng trên cầu thang, im lặng đối mặt, Kim Đa Bảo nín thở, lúc trước Khâu Thiên không nói gì làm trong lòng cô luôn có chút lo lắng bất an, nhưng bây giờ khi Khâu Thiên vô tư nói hai người đang yêu nhau như vậy, cô lại càng thấy buồn bực tủi thân hơn. Cái gì cũng không nói, đã “cứ tưởng” là yêu? Dễ dàng như nhặt mèo con chó con trên đường à!

Khâu Thiên bị cô chạm vào, đầu óc có chút mơ màng, giơ tay sờ sờ môi, “Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu yêu nhau đúng không?”

Kim Đa Bảo giậm chân, đẩy anh một cái, “Yêu cái đầu anh!”

Nói xong thì chạy nhanh lên lầu, tra chìa khóa mở cửa, sau đó móc khóa lên, động tác mau lẹ lưu loát. Cô cắn môi, thật sự tức đến muốn khóc.

Cô tạo ra tiếng động lớn như vậy, Tiểu Vân liền bắt nồi mì đang nấu xuống, gấp gáp từ phòng bếp chạy ra ngoài, dè dặt hỏi, “Không sao chứ Bảo?”

“Không có gì.” Kim Đa Bảo sợ cô nhìn thấy viền mắt đỏ hoe của mình, bèn cúi đầu vào phòng, “Còn hơi sốt, tớ ngủ một lát.”

Cởi áo khoác ra, Kim Đa Bảo nằm phịch xuống giường, chợt phát hiện lúc này kích động đã dâng nộ hôn đầu của mình cho người ta, nộ hôn đầu tiên...

Ảo nào một hồi, chợt nhớ lại chuyện lúc này, cũng cảm thấy không tệ lắm.

Bộ dạng hoảng sợ của Khâu Thiên, mắt mở to, lông mi rất dài, môi hơi khô nhưng khá mềm, trên mặt có lông tơ nhỏ nhỏ...

Ha ha ha...

Cô cứ tức giận rồi thầm vui vẻ, vui vẻ xong lại nghiêm túc tiếp tục tức giận, hai loại tâm trạng mạnh mẽ mà mâu thuẫn đan xen nhau, làm cô không biết phải thế nào cho đúng.

Ngoài phòng hình như có người nói chuyện, cô lắng tai nghe, hoài nghi “tên gian tặc” Tiểu Vân đã cho “quân địch” vào nhà. Cửa phòng ngủ bị đẩy ra một chút rồi đóng lại, sau đó có người trịnh trọng gõ cửa, “Anh có thể vào không?”

Kim Đa Bảo ngồi dậy, vội vàng vuốt vuốt tóc, muốn nói “không thể”, nhưng không đành lòng được, đành bất đắc dĩ đáp, “Vào đi.”

Khâu Thiên bước vào trong, không tò mò đánh giá xung quanh, chỉ nhìn thẳng Kim Đa Bảo, tay ở phía sau đóng chặt cửa lại. Anh đi về phía giường, cách cô một bước chân thì dừng lại, nắm tay đưa lên miệng hắng hắng giọng, nhỏ giọng hỏi cô nàng Kim Đa Bảo đang ngồi trên giường, “Không giận hả?”

“Tôi không có giận.” Kim Đa Bảo nói một đường nghĩ một nẻo.

Khâu Thiên nhớ lại câu “Yêu cái đầu anh” thì có chút buồn cười, nhưng nhanh nhẹn nuốt xuống, khom người nhìn sắc mặt của Kim Đa Bảo, “Hôm nay còn sốt không?”

“Hết sốt rồi.”

“Vậy hả.” Anh giơ tay lên, muốn sờ trán cô xem thử, nhưng cô lại tránh đi.

Cô nàng bất mãn, anh cứ mập mờ động tay động chân như vậy, làm người ta tức muốn chết.

Khâu Thiên cũng không nói gì, chấp tay ra sau lưng, “Vậy em còn muốn ăn canh gà không?”

“Không cần.” Giọng cô rất khách sáo, thoáng cái đã làm hai người biến thành người dưng.

Khâu Thiên vẫn khom người nhìn cô, thấy cô bắt chéo chân, vung lên vung xuống, trông có vẻ rất bối rối. Anh kéo chiếc ghế bên bàn đọc sách ngồi đối diện cô, “Chúng ta nên nói lí một chút, đúng không?”

Mắt cô sáng lên, nhìn anh, “Ừ.”

“Em thích anh đúng không?” Khâu Thiên khẳng định.

Kim Đa Bảo không lên tiếng.

“Ừm, được.” Khâu Thiên tự hỏi tự trả lời, “Anh cũng thích em.”

Trong lòng cô khẽ nhúc nhích.

“Cho nên còn vấn đề gì nữa không? Rõ ràng chúng ta đang yêu nhau, hôm đó em còn chủ động nắm tay anh, còn...”

Nói tới đó, hai người bỗng cảm thấy có chút kì lạ, vừa muốn bày tỏ lại vừa muốn tránh né, giống như ăn kẹo đường, rất ngọt, nhưng không dám xông thẳng đến ăn, sợ nước đường sẽ dính đầy mặt.

Anh hăng hăng giọng, “Dù, đúng là, anh luôn cảm thấy chúng ta đã ở bên

nhau, nhưng chuyện ấy ấy em vừa nói, anh vẫn thấy hơi khó tiếp thu.”

“Anh còn khó tiếp thu?” Kim Đa Bảo nói đến chỗ kích động, không nhịn được đánh vào cánh tay anh, “Vậy chuyện yêu nhau mà anh nói có phải thiếu trách nhiệm quá không? Chỉ cần cảm giác của mình anh là có thể quyết định được sao? Nếu một ngày nào đó anh không thích em nữa, thì có thể đơn phương nghĩ chúng ta đã chia tay à?”

Khâu Thiên chống khuỷa tay lên lưng ghế, nâng má, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Em nói cũng có lý.”

Còn có lý? Đáng lẽ bây giờ anh phải nói ‘Anh sẽ không bao giờ chia tay em’ chứ!

Gần như Kim Đa Bảo đã tức đến hộc máu, cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn bàn chuyện yêu đương với anh, hay muốn đá anh ra ngoài.

Trước ánh nhìn chăm chăm của cô, Khâu Thiên đứng lên đẩy ghế về chỗ cũ, khom lưng chín mươi độ về phía Kim Đa Bảo, “Xin hãy quen anh, cảm ơn.”

Anh vẫn cong lưng, hơi nâng mặt liếc trộm Kim Đa Bảo, thấy cô không phản ứng, bèn giơ tay lên nắm cổ cô, làm đầu cô lắc lên lắc xuống, thỏ thẻ lồng tiếng: “Được, không thành vấn đề.”

Sau đó buông cổ cô ra, nhìn gương mặt mất hồn ngơ ngác của Kim Đa Bảo, nói chắc nịch: “Vậy là chính thức rồi chứ gì?”

Chính thức... cái quỷ ấy!

Cô cầm gối trên đầu giường nện lên người anh, tức điên hét một câu, “Đồ thần kinh!”

Khâu Thiên cười đón lấy chiếc gối, dùng thành ngữ bấy bọ: “Đây có được gọi là ‘Tự mình dâng gối’* không nhỉ?”

(Nguyên âm Hán là “Tự tiến chẩm tịch”, câu thành ngữ có xuất xứ từ bài phú “Cao Đường” của Tống Ngọc thời Chiến quốc: “Người xưa kể rằng Tiên Vương từng du lãm Cao Đường, sau khi ngắm cảnh thắm mệt đã nằm ngủ. Lúc ngủ mơ thấy một người con gái rất đẹp, cô ấy nói rằng: “Thiếp là con gái của non Vu, vì văn quân mặc khách ghé thăm Cao Đường, nguyện ‘tự mình dâng gối’.” Cuối cùng may mắn được Tiên Vương sủng hạnh.”

Ngày sau, câu thành ngữ này được dùng để chỉ chuyện phụ nữ tự tiến thân, bằng lòng đem gối làm vợ nhà chồng)

Người ngoan hiền như Kim Đa Bảo cuối cùng cũng tức giận, muốn nhe răng tới cắn anh. Cô ngẩng đầu, vẻ mặt mất hứng, nhưng Khâu Thiên hoàn toàn không sợ, dùng hai ngón tay bóp mặt Kim Đa Bảo, “Sao có người tức giận mà vẫn đẹp thế này?”

Một câu nói đã làm “bong bóng” Kim Đa Bảo xẹp trong tích tắc, “Đi đi!”

Khâu Thiên “Ừ” một tiếng, ôm gối đi quanh phòng một vòng, sau đó đứng trước mặt cô, “Đi rồi đó.”

“Học ai thói dẻo miệng như vậy hả?”

“Siri.”

“Siri*? Là ai?”

(Siri: trợ lý ảo, phần mềm trả lời tự động của hãng Apple)

“Đại khái là một thứ nhỏ nhắn dễ thương giống em.” Khâu Thiên ôm chiếc gối mềm trong ngực, bên trên có mùi hương nhàn nhạt của Kim Đa

Bảo. Anh phát hiện cô nàng vui vẻ hơn một chút, bèn hăng hăng giọng, “Siri còn nói, bởi vì ngoài chỗ bên cạnh em ra, anh không biết phải đi đâu nữa.”

“Ồ.” Kim Đa Bảo cúi đầu khẩy khẩy móng tay, “VẬY nó cũng khá biết nói chuyện đó.”

Khâu Thiên trả gỏi cô về chỗ cũ, dịu dàng hỏi, “Cho nên, bạn gái ơi, bây giờ chúng ta có thể đi uống canh gà chưa?”

Cứ như vậy, đã là bạn gái rồi sao? Kim Đa Bảo vẫn có chút không phục, nhưng gương mặt đẹp trai của Khâu Thiên cứ lắc lư trước mắt, nụ cười còn rạng rỡ như vậy... Quên đi...

Cô đứng lên, bữu môi đi lấy áo khoác, “Đi thôi.”

Đón xe đến quán ăn Hàn Quốc chính thống mang phong cách gia đình, món gà chưng cách thủy được mang ra, ăn kèm với cơm nếp. Hương liệu trong canh rất đậm đà, Kim Đa Bảo ăn vào, cảm thấy năng lượng bị cơn ốm bào mòn đã trở về.

Cô húp một ngụm canh, nhỏ giọng hỏi Khâu Thiên: “Ngày mai chúng ta đến đây ăn nữa không?”

“Em thích hả? Ngày mai anh làm cho em?”

“Anh làm?” Kim Đa Bảo kinh ngạc hỏi.

“Bỏ gà vào nồi, sau đó nhét này nọ, bắt lên chưng là được chứ gì?” Khâu Thiên dùng đũa mở bụng gà, nhìn bên trong một chút, “Cũng không khó lắm.”

“Còn phải đi mua ***, em sợ lắm...”

Khâu Thiên vênh váo khoe khoang được một lúc, bây giờ cũng cảm thấy

hơi xấu hổ, bèn nghiêm túc, khí phách hứa hẹn: “Sẽ làm giúp em.”

Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, tưởng tượng ra cảnh Khâu Thiên nấu đồ ăn ở nhà, sau đó bưng qua nhà đối diện, “Anh tính giải thích với mẹ anh thế nào...”

“Vậy qua nhà em làm đi.”

Cô phục vụ người Hàn Quốc bưng lẩu gà sang bàn bên cạnh, ngây thơ nghe bọn họ đối thoại bằng tiếng Trung, rất có chí cầu tiến, cố ghi nhớ ngữ âm trong đầu, sau khi về nhà bếp thì nhờ bà chủ dạy tiếng Trung Quốc cho mình phiên dịch giúp.

“Cái gì, cái gì mà ***, em sợ lắm.”

“Sẽ làm giúp em.”

“Anh tính giải thích với mẹ anh thế nào?”

“Vậy qua nhà em làm đi.”

Gương mặt cô phục vụ người Hàn Quốc hiện lên vẻ ham học hỏi, hiếu kì nhìn bà chủ, bà chủ che miệng, lắc lắc đầu: “Ôi cái con ngốc này”, sau đó ánh mắt nhìn đôi nam nữ ở bàn bên kia quái dị hơn rất nhiều.

Ăn uống xong, sắc mặt Kim Đa Bảo hồng hào hơn hẳn, cũng không biết canh có thật sự bổ như vậy không. Khâu Thiên huých nhẹ vai vào người Kim Đa Bảo, Kim Đa Bảo ngẩng đầu nhìn anh, dùng vai huých lại.

Khâu Thiên cười khẽ, dùng sức đẩy đẩy cô vào sát tấm kính của một cửa hàng, “Cũng khỏe đó.”

Hai người đùa giỡn, đánh tới đánh lui, lúc đi ngang qua cửa phòng chơi bi-a, Khâu Thiên nhìn vào trong một chút, hỏi cô, “Biết chơi bi-a không?”

Kim Đa Bảo lắc đầu.

“Không biết càng tốt, để anh dạy cho em.” Anh đứng phía sau, đặt hai tay lên vai Kim Đa Bảo, đẩy cô vào trong, kề sát tai cô cười khẽ, “Năm tay dạy nhé, vui không?”

Kim Đa Bảo ngửa đầu nhìn anh, tư thế này làm cô dựa sát vào ngực anh hơn, khụ khụ, hình như mình rất thích tiếp xúc da thịt nhỉ?

Khâu Thiên chơi bi-a rất tốt, Kim Đa Bảo nghĩ lúc còn học trung học, chắc chắn anh chàng này là loại thiếu niên bất lương hay trốn học đánh nhau, trà trộn vào các nơi cấm trẻ vị thành niên. Đầu tiên anh chọn một cây cơ làm mẫu cho cô, sau đó nhướn mày gọi cô qua lấy một cây.

Kim Đa Bảo nghĩ trò này cũng không khó lắm, chỉ cần tìm đúng góc độ là được. Cô nhét điện thoại ra túi quần sau, đặt áo khoác lên ghế, cầm cơ tới trước bàn tìm một vòng, sau đó dùng lực thực một cái, kết quả... cây cơ không đánh trúng bi trắng.

Khâu Thiên đứng một bên cười nhạt, không ngừng lắc đầu, “Ôi, hình như so với tưởng tượng đồ đệ của tôi còn dần hơn.”

Cô quay lại nhìn anh nhờ giúp đỡ, anh bước tới gần kéo khuỷa tay cô ra sau, “Đặt cơ thấp một chút, quá cao, xòe rộng ngón tay ra, sau đó cầm thế này.”

Dưới sự chỉ dẫn bài bản của anh, thoáng chốc cô cũng đã có thể đánh được vài bi vào lỗ. Cô đắc ý, vênh váo thách thức Khâu Thiên đấu một ván.

Khâu Thiên để cô đánh trước, ôm cơ đứng một bên nhìn, mấy lần còn giúp cô sửa cách cầm, rõ ràng đang muốn nhường cô thắng.

Dần dần Kim Đa Bảo đã dẫn trước, nhưng lúc đánh quả bi đen cuối cùng để chiến thắng, cô lại đau đầu, dạo quanh bàn đánh một vòng, cảm thấy bắt đầu từ đâu cũng không được.

Khâu Thiên thả cơ của mình xuống, chỉ vào lỗ bi ở góc bên kia, nói, “Đánh vào đó đi.”

Kim Đa Bảo ngoan ngoãn bắt đầu tìm góc độ, ngắm nửa ngày, lại ngẩng đầu nhìn Khâu Thiên, “Như vậy hả?”

Anh nghe cô gọi thì bước tới gần, từ phía sau duỗi tay nắm lấy tay cô, vừa khom lưng xuống lại đứng thẳng dậy, móc điện thoại trong túi quần sau của Kim Đa Bảo, sau đó tiện tay bỏ vào túi quần mình. Lại cúi người dựa vào lưng cô, thật sự nắm tay dạy cô như đã hứa.

Cong khuỷa tay, dùng lực, đánh bi.

“Ba” một tiếng, bi đen rơi thẳng xuống lỗ.

P/s:

Thi ê n r ấ t d ê v à B ả o r ấ t t h í c h, c h ươ n g s a u c ò n d ê h ơ n *v*

Kh ụ kh ụ, m ạ n p h é p s p o i l m ộ t p h â n đ o ạ n đặ c s ắ c n h o n h ỏ c ủ a c h ươ n g s a u:

“ T i ể u V â n n h ì n c ô n g h i n g ờ, “H ô m n a y t r o n g p h ò n g c ó m u ố i à?”

“H ả?” K i m Đ a B ả o l ắ c đầ u, “S a o t h ể đượ c.”

T i ể u V â n g i ơ t a y s ờ s ờ c ố c ô, “ Đ â u c ó s ư n g, đỏ đỏ, c ậ u n g ứ a

kh ô ng?”

“Kh ô ng c ó c ả m gi á c.”

.

Ti ể u V â n mang gi à y, m ặ c á o kho ác ra ngo à i mua c ơ m, tr ê n đườ
ng gi ó th ố i l ậ nh bu ố t, c ô b ồ ng nh ớ t ớ i m ộ t đ i ể m quan tr ọ ng.

Kim Đ a B ả o n ó i, Kh â u Thi ê n “c ò n đ ang ng ủ “? ”

Hết rồi, hẹ n g ặ p m ọ i ng ườ i v à o t ố i th ứ 4 n à y nha XD

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Khâu Thiên Nghe Thấy, Cười Buông Cô Ra, “Xem Ra Là Rất Vui Rồi.”

“Vui không?” Khâu Thiên đứng thẳng dậy, hai tay cầm cơ vòng quanh người Kim Đa Bảo, thấp giọng hỏi.

“Ừc”, Kim Đa Bảo không có tiền đồ nuốt nước miếng.

Khâu Thiên nghe thấy, cười buông cô ra, “Xem ra là rất vui rồi.”

Túi quần bỗng rung “ong ong”, anh móc hai chiếc điện thoại ra, trả cái kia cho Kim Đa Bảo, sau đó nhận điện thoại của mình, “Alô?... Không đi, đang ở cùng bạn gái.”

Kim Đa Bảo nghe thấy chuyện có liên quan đến mình, liền nâng mắt nhìn anh, thấy anh bỗng nhú mày.

Anh dời điện thoại ra xa, hỏi Kim Đa Bảo, “Đội bóng gọi anh tới uống, em muốn đi không?”

Kim Đa Bảo lắc đầu theo bản năng, Khâu Thiên cầm điện thoại lên, “Cô ấy bị bệnh, không đi.”

Dường như đối phương vẫn cố thuyết phục, Khâu Thiên chỉ nghe nhưng không trả lời, cuối cùng vẫn kiên định đáp không đi, sau đó cúp điện thoại. Kim Đa Bảo bước lại gần anh, “Hay là anh đi chơi đi, em về ngủ một chút.”

“Không cần đâu, bọn họ ồn ào lắm, anh cũng muốn ngủ.” Anh cầm áo khoác cô lên, mở áo giúp cô mặc vào, cười bí ối, “Chúng ta có thể ngủ cùng

nhau.”

Kim Đa Bảo vói một tay vào, sau đó tự cầm áo mặc nốt tay bên kia. Cô chỉnh cổ áo, rút tóc ra ngoài, vô cùng chân thành hỏi Khâu Thiên, “Qua nhà anh hay qua nhà em?”

... Hiếm khi tai Khâu Thiên lại đỏ như vậy.

Cuối cùng ai ngủ ở nhà này, sau khi ăn cơm tối ở nhà, bố mẹ Khâu ra ngoài tản bộ, còn Khâu Thiên gọi điện hỏi Kim Đa Bảo có muốn ra ngoài chơi không.

Nhìn gió Tây Bắc đập mạnh ngoài cửa sổ, Kim Đa Bảo lười biếng, nói chỉ muốn nằm.

Khâu Thiên: “Do cả ngày em chui rúc trong nhà nên thể lực mới kém như vậy, em xem anh này, mấy năm rồi mà chưa bị bệnh.”

“Mau “phi phi phi” đi, không được nói như vậy.” Kim Đa Bảo mê tín chỉ trích anh.

“Có gì mà không được, luyện tập nhiều thì không dễ sinh bệnh thôi.” Khâu Thiên cũng không quan tâm, “Ngày mai chưng gà cho em ăn, bảo đảm ăn xong sẽ khỏe liền.”

Nghe thế, trong lòng Kim Đa Bảo thấy rất ấm áp, ngoài anh ra, chưa có người đàn ông nào nấu cho cô ăn cả. Cô khẽ nói, “Ừm, sáng mai em đi mua nguyên liệu nấu ăn với anh nhé?”

“Vậy em ráng dậy sớm một chút, hình như tám giờ rưỡi là chợ sáng đóng rồi.” Khâu Thiên cũng nằm trên giường, thò chân xuống sàn đựng đũa.

Hai người trò chuyện không đầu không đuôi, nội dung nhỏ nhặt linh tinh,

nhưng lại nói đến hơn nửa tiếng, mãi đến khi Kim Đa Bảo che miệng ngáp mới dừng lại.

Để đến kịp chợ sáng, người có thói quen ngủ nướng vào ngày cuối tuần như Kim Đa Bảo lại dậy rất sớm, cô xuống căn tin trường ăn sáng, sau đó mới gọi Khâu Thiên ra ngoài. Tối hôm qua xem sách dạy nấu ăn, rau thịt cần mua đều được Kim Đa Bảo ghi vào sổ, dựa vào đó chọn từng món một.

Khâu Thiên tò mò nhìn quyển sổ nhỏ xinh kia, “Lưu trực tiếp vào điện thoại không được sao?”

“Nhìn thế này ấm cúng hơn.” Kim Đa Bảo giơ tay nâng nâng má, cười híp mắt trả lời.

Tuy cảm thấy câu trả lời không liên quan gì đến câu hỏi của mình, nhưng Khâu Thiên vẫn bị nụ cười đáng yêu của Kim Đa Bảo hấp dẫn, anh giơ tay, chọt chọt lớp thịt trên gò má của cô, “Đồ dễ thương.”

“Hạt dẻ có cần không nhỉ? Chín được không?” Kim Đa Bảo chỉ sạp bán hạt dẻ, hỏi Khâu Thiên.

“Được, em muốn ăn chung với gì thì cứ mua.” Anh móc ví tiền, vừa hỏi mua vừa cầm một hạt chưa tách vỏ, hươ hươ hạt dẻ tắm nước đường óng ánh trước mặt Kim Đa Bảo, “Nghe giòn lắm, ăn thử đi.”

“Giòn thật!” Kim Đa Bao đồng ý, há miệng ăn.

Trước mắt, chuyện mua nguyên liệu đều đã khá suông sẻ, chuyện cuối cùng là mua gà thì có chút khó khăn, bọn họ tới gần cuối chợ mới thấy có quầy bán gà, mâm trên bàn bày vài con đã nhổ lông. Gà xếp thành hàng, trong lồng gà bên cạnh còn có vài con đang đập cánh. Chủ tiệm nhiệt tình chào hàng với bọn họ, “Đều là gà đất, thả nuôi, không bơm chất kích thích, mấy con này mới giết hồi sáng sớm, nếu cô cậu muốn giết tại chỗ cũng

được.”

Kim Đa Bảo trốn phía sau Khâu Thiên, chỉ lộ một con mắt nhìn bầy gà bên kia, kéo tay áo Khâu Thiên, “Mua gà giết rồi ấy.”

Khâu Thiên cười nhạo cô, “Nhát gan quá đi, sau này ăn chay cho vừa.”

Kim Đa Bảo lén đánh anh một cái, trên đường về đều cách xa anh chàng đang cầm gà kia.

Sáng sớm ra ngoài Khâu Thiên chỉ nói là đi chơi, cũng không nói là chừng nào về, bây giờ anh lại theo Kim Đa Bảo về nhà, dáng vẻ hoàn toàn lộ liễu nghênh ngang, chẳng mấy may lo sợ, nếu ba mẹ bỗng mở cửa thấy anh sẽ có thái độ thế nào.

Ngược lại với anh, Kim Đa Bảo lại thậm thụt như tên trộm, rón rén mở khóa cửa, chỉ huy Khâu Thiên mau chóng vào nhà, sau đó cố gắng nhẹ nhàng hết mức đóng cửa lại.

Cô đã sớm nói với Tiểu Vân là Khâu Thiên sẽ qua đây, cũng nói chuyện chừng canh gà cho cô nàng. Được hứa chia cho một phần canh gà, nên Tiểu Vân rất hiểu chuyện, chỉ trốn trong phòng chơi game, nếu không gọi cô nàng đi ăn sẽ nhất quyết không ra ngoài.

Kim Đa Bảo vò sạch gạo để sang một bên, nhìn Khâu Thiên rửa nguyên liệu nấu ăn, yên lặng ra sa lon phòng khách tách hạt dẻ, tách một chén nhỏ để chừng gà là đủ. Cô ăn một hạt, sau đó tách hạt khác chạy vào đút cho Khâu Thiên. Anh quá cao, cô đứng phía sau phải nhón chân mới với tới miệng anh, nhìn anh ăn xong lại chạy về phòng khách tách hạt khác.

Cứ chạy đi chạy lại, đút hết hạt này đến hạt khác, Khâu Thiên vừa nhét nguyên liệu vào bụng gà vừa ngăn cản cô, “Em tự ăn đi.”

“Anh không thích hả?” Kim Đa Bảo mút lớp đường dính trên ngón cái, “Ngon lắm mà.”

Bụng gà được nhét đầy, Khâu Thiên dùng que tăm ghim lại cho chặt, gọi Kim Đa Bảo đang đứng dựa tường bên kia, “Em qua đây đứng nói chuyện với anh đi.”

Thật sự món ăn này có vẻ không phức tạp lắm, Kim Đa Bảo nhìn Khâu Thiên bỏ gà và hương liệu vào nồi điện, bật nút xong việc, “Để chừng một lúc là được.”

Anh rửa tay, cô đứng bên cạnh nặn dung dịch rửa tay cho anh, khen ngợi thật lòng, “Anh lợi hại thật.”

Khâu Thiên ngáp một cái, “Sáng dậy sớm quá, anh muốn ngủ một chút.”

“Anh vào phòng em ngủ đi, em đứng canh cho.”

Khâu Thiên nhìn bông mắt của cô, kéo cổ tay dắt cô vào phòng.

Tuy là phòng ngủ của mình, nhưng lần đầu tiên Kim Đa Bảo nghĩ cánh cửa này lại hẹp như vậy. Cô đứng nhìn Khâu Thiên không khách khí cởi giày nhảy lên giường mình, do dự nói, “Hôm qua em ngủ nhiều rồi, không mệt lắm.”

“Không mệt thì nằm chơi điện thoại.” Khâu Thiên vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Qua đây ngủ với anh một chút.”

Qua hay không qua đây....

Kim Đa Bảo bối rối chậm rãi bước đến giường, hôm qua cô mới tiếp thu chuyện hai người “bắt đầu” hẹn hò, hôm nay đã ngủ chung một giường? Tốc độ này còn hơn là ngồi tên lửa... Lúc cô còn đang do dự kéo dài thời gian,

Khâu Thiên đã nhắm mắt lại, trông có vẻ mệt thật.

Cô chưa bao giờ mặc quần áo ngoài để ngủ... Có nên gọi Khâu Thiên dậy cởi quần ra ngủ cho thoải mái không nhỉ... Chậc, như vậy còn quái dị hơn...

Chờ con rùa đen Kim Đa Bảo bò lên được giường, nằm nghiêng ở mép giường không dám thở mạnh, Khâu Thiên đã thiếp đi, ngay cả hô hấp cũng rất ổn định.

Thật sự ngủ nhanh như vậy sao? Hay là giả vờ?

Cô giơ tay hươ hươ trước mặt anh, anh không phản ứng gì.

Không dám kề sát mặt nhìn anh gần như vậy nữa, Kim Đa Bảo nhẹ nhàng trở mình, đưa lưng về phía Khâu Thiên, nhắm mắt lại cố gắng nghỉ ngơi một lát. Có lẽ do di chứng của đợt sốt trước quá mạnh, cô vốn chỉ muốn nằm một lát, không ngờ lại thật sự mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc ngủ thấy hơi lạnh, sau đó lại thấy ấm hơn, không biết đã ngủ được một tiếng chưa, trên đùi được đắp hờ chăn, còn trên người... anh ôm cô từ lúc nào thế?!

Nhìn bàn tay đàn ông có khớp xương rõ ràng đặt trên eo mình, Kim Đa Bảo không dám thở mạnh, nhìn vị trí trước mặt, hình như không phải là anh chạy tới ôm cô, mà là cô tự dựa sát vào người anh...

Nghĩ đến chuyện mình chủ động “đưa đầu vào ngực” người ta, mặt Kim Đa Bảo không khỏi nóng lên, cô khẽ nâng cánh tay Khâu Thiên, muốn xuống giường đi ra ngoài, mới nâng được một nửa đã làm Khâu Thiên tỉnh giấc, anh hơi cáu kỉnh, hỏi: “Sao thế?”

“Em đi xem nồi kê chưa.” Cô nhỏ giọng giải thích.

“Chưa đâu.” Khâu Thiên trực tiếp choàng tay lên vai cô, đè xuống, “Đừng ồn nữa.”

Kim Đa Bảo ôm hai tay đặt ngang bụng, chỗ bị cánh tay Khâu Thiên chạm vào nóng bừng, như thanh sắt bị nung đỏ.

Ừm... Tuy ngực em rất phẳng... nhưng anh đè nặng như vậy, thật sự không có chút cảm giác nào sao...

À thì... cho dù anh không có cảm giác, nhưng em cũng có cảm giác đấy... mất hết thể diện...

Cô gào thét trong lòng nửa ngày, nghiêng đầu nhìn Khâu Thiên ngủ không biết gì, lông mi của anh rất dài, lúc nhắm mắt mới thấy rõ, mở mắt ra thì bị ẩn dưới mí.

Kim Đa Bảo không biết nên vui hay buồn, cô đang hẹn hò với người nằm bên cạnh, nhưng trong vô số bản thảo cô đã duyệt, sau khi hẹn hò, nam chính nào cũng sẽ hôn người yêu rất cuồng nhiệt, nhưng tại sao mỗi lần gặp nhau, Khâu Thiên chỉ trêu chọc cô, gặp nhau... mà không hôn cô?

Cô liếm môi, ngơ ngác nhìn Khâu Thiên, lúc nhích người ra sau một chút, anh vẫn không có phản ứng.

Cô lại nâng tay anh lên, ngồi bên mép giường, mang dép lê rồi nhón chân ra ngoài, quay đầu nhìn Khâu Thiên đang ngủ say một chút, lại rón rén trở về, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh một cái, sau đó bước ra nhà bếp xem canh gà.

Mới ra khỏi cửa phòng đã nghe mùi canh thơm phức, vào nhà bếp thì thấy Tiểu Vân đang ngâm muôi, mở to mắt nhìn vào nồi điện trông chờ.

“Nồi điện mới kêu đó, tở đổ nước chừng thêm hai mươi phút, nhưng bây giờ chắc cũng ăn được rồi.”

Kim Đa Bảo lấy miếng dặt nồi mở nắp, múc một muống nếm thử, gật gật đầu, “Chà, ngon lắm ngon lắm!”

“Khâu Thiên đâu?” Tiểu Vân không thể đợi được nữa, muốn dùng bữa trưa ngay.

“Còn đang ngủ.” Kim Đa Bảo lấy tô, định múc canh ra, nhưng bỗng nhớ là chưa nấu cơm, “Tiểu Vân, cậu xuống căn tin mua cơm nhé.”

Tiểu Vân nhìn cô nghi ngờ, “Hôm nay trong phòng có muỗi à?”

“Hả?” Kim Đa Bảo lắc đầu, “Sao thế được.”

Tiểu Vân giơ tay sờ sờ cổ cô, “Đâu có sưng, đỏ đỏ, cậu ngứa không?”

“Không có cảm giác.” Kim Đa Bảo cũng giơ tay lên sờ cổ, “Chắc là mặc áo len nên nổi dị ứng, để chút nữa tớt thay bộ khác.”

“Ừ.” Tiểu Vân mang giày, mặc áo khoác ra ngoài mua cơm, trên đường gió thổi lạnh buốt, cô bỗng nhớ tới một điểm quan trọng.

Kim Đa Bảo nói, Khâu Thiên “còn đang ngủ”? Ngủ trong phòng cô nàng? Bọn họ ngủ với nhau?

Chắc chắn, cô thật muốn biết cái vết hồng hồng đó là gì...

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kim Đa Bảo Nghiêng Đầu Phản Đối, “Anh Tập Trung Lái Xe Đi!”

Vì đã tham gia tổ chức hội sách một lần, nên lần này Kim Đa Bảo đã có kinh nghiệm hơn. Bận rộn chạy đôn chạy đáo suốt ngày, ngay cả chuyện Khâu Thiên về đội cũng không có thời gian để buồn nữa.

Dù sao cô đi làm cũng không thể ra ngoài chơi với Khâu Thiên.

Nhưng suy nghĩ thoải mái như vậy chỉ tồn tại trong giờ làm việc, đến cuối tuần không cần đi làm lại rất nhớ anh.

Hội sách lần này chỉ có buổi ký tặng, không có phân đoạn giao lưu, cũng không cần mời khách quý, nhưng vẫn có cánh truyền thông đến quay phim. Chuyện này cũng nhờ phía cao ốc sách liên lạc, nói là muốn quảng cáo cho Hữu Đồ.

Kim Đa Bảo suy đi tính lại, cuối cùng quyết định để lại bản sách đặc biệt tặng Thẩm Tùng Nguyên, cảm ơn sự giúp đỡ của anh ta. Cô nhờ nhân viên phụ trách trẻ tuổi kia chuyển giúp, không ngờ hai ngày sau Thẩm Tùng Nguyên lại gọi điện cho cô, nói là đã nhận được sách, nhưng tại sao không có quà đính kèm.

Kim Đa Bảo đáp kính cẩn: “Quà tặng kèm của bộ sách này gồm một sổ ghi chép và một tập thơ, ngài muốn lấy cái nào?”

Thẩm Tùng Nguyên hơi trầm ngâm, “Không có thỏ sao?”

“...” Kim Đa Bảo cười gượng, “Nhà tôi có món thỏ xào vùng cay, ngài muốn không?”

Thẩm Tùng Nguyên bị cô chọc cười, “Cô đừng có mạnh miệng đấy, ngày nào đó tôi thật sự sẽ theo cô về nhà lấy.”

Kim Đa Bảo cho rằng “ngày nào đó” chỉ là lời hẹn đùa xa xôi, không ngờ “ngày nào đó” lại đến nhanh như vậy. Trước “ngày nào đó”, cô còn chưa bị sếp lớn gọi riêng vào phòng làm việc bao giờ.

Cô thấp thỏm nhớ lại những chuyện gần đây, có làm hỏng việc gì đáng để giám đốc đích thân đuổi người không. Sau đó phát hiện mình hoàn toàn xứng với tính từ “cần cù cố gắng”, căn bản không gây ra họa gì.

Gõ cửa bước vào trong, thấy giám đốc đang ngồi trên sô pha nói chuyện với người khác. Người nọ đưa lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng động nên quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Thẩm Tùng Nguyên.

Kim Đa Bảo chào hỏi giám đốc trước, sau đó hỏi thăm Thẩm Tùng Nguyên.

“Tiểu Kim đúng không?” Giám đốc cười ôn hòa, “Vừa rồi nói chuyện với Thẩm tổng, Thẩm tổng khen sách cô làm rất tốt, phù hợp với xu hướng thị trường, nội dung hay, thiết kế cũng đẹp mắt, tiêu thụ rất nhanh. Được nghe thế nên tôi muốn gặp xem nhân viên nào mà lợi hại như vậy, ừm, không tồi, làm rất tốt.”

Lần đầu tiên Kim Đa Bảo được sếp lớn khen trực tiếp như vậy, dù có điềm tĩnh đến đâu, nhưng vẫn chỉ là lính mới làm việc chưa tới một năm, cô nhin không được, khẽ cong môi cười.

Giám đốc chỉ khen cô một câu, sau đó cho cô về phòng làm việc, hôm đó mãi đến lúc tan ca, cô vẫn sục sôi ý chí chiến đấu, như hận không thể trong

một ngày đêm làm ra mười bộ sách hay.

“Công ty các cô cấp tiền thưởng cho ai tăng ca à?” Thẩm Tùng Nguyên gọi điện tới, vừa nhắc máy đã nói như vậy.

“Sao ạ?”

“Không phải lần trước nói sẽ đem thịt thỏ xào vùng cay cho tôi sao, đi thôi, tôi tới đòi nợ đây.”

“Thẩm tổng, ngài đang ở đâu?”

“Dưới công ty các cô.” Thẩm Tùng Nguyên vỗ vỗ tay lái, “Xuống đây đi.”

Lần thứ hai ngồi trên xe Thẩm Tùng Nguyên, Kim Đa Bảo bỗng nhớ lại chuyện bị Khâu Thiên bắt gặp lúc trước, lần đó anh rất giận, lần này không biết có trùng hợp như vậy không nhỉ?

Ừm, anh nói ngày mai mới về.

Nhưng có khi nào về sớm hơn để tạo bất ngờ cho cô không?

Thẩm Tùng Nguyên nhìn Kim Đa Bảo ngồi thừ người, đường xe chật cứng không thể di chuyển được, anh ta bèn bắt chuyện với cô, “Nghĩ gì thế?”

Kim Đa Bảo hoàn hồn, vuốt vuốt tóc, “Bỗng nhớ là hình như trong nhà hết thịt thỏ, món đó là của bạn cùng nhà, ngày nào cô ấy cũng ăn, nên mới đó mà hết sạch rồi.”

Thẩm Tùng Nguyên bật cười, “Hôm nay tôi chỉ tới công ty các cô bàn chuyện thôi, tiện đường chở cô một đoạn, không đến mức tham ăn như vậy.”

Kim Đa Bảo còn chưa kịp trả lời, điện thoại di động bỗng vang lên, cô nghe chừng nửa phút mới biết là trường lái xe gọi tới, ngồi nói chuyện với

đối phương một lát rồi cúp máy.

“Thông báo ngày thi cho cô hả?” Thẩm Tùng Nguyên nghe cô nói chuyện nên đã đoán được đại khái.

“Vâng, năm ngoái tự học ở nhà, thi không đậu...” Kim Đa Bảo lúng túng đáp.

“Ồ, vấn đề ở đâu?”

“Bài số 3*, thực hành không đạt yêu cầu.”

(Thi lái xe ô tô B1-B2 có 11 bài thi thực hành, bài số 3 là Thi dừng xe và khởi hành ngang dốc)

“Do luyện tập ít, dễ hồi hộp.” Thẩm Tùng Nguyên nhìn dòng xe đông nghịt không có điểm cuối, “Muốn đổi chỗ với tôi không, lái thử một chút?”

“Để tôi cầm lái?”

“Ừ, tìm cảm giác cho quen.” Thẩm Tùng Nguyên nói là làm, cởi dây an toàn ra, “Không sao đâu, cô lái đi, đông như vậy cô cũng không chạy nhanh được, nếu va chạm sứt mẻ gì cứ để tôi lo.”

“Không được không được.” Kim Đa Bảo xua tay liên tục, “Tôi sợ ngài sẽ bồi thường tới sạt nghiệp mất.”

“Không lái thật sao?” Thẩm Tùng Nguyên thắt dây an toàn lại, “Vây thi thêm vài lần nữa, thất bại nhiều lần sẽ tìm được quy luật thôi.”

“Thật ra trường kinh nghiệm của tôi cũng không ít lắm, lần này là lần thứ tư...”

“Ha ha, cả ba lần em đều bị hủy quyền thi?” Khâu Thiên trong điện thoại

chẳng hề cảm thông, cười nhạo cô, “Em cũng lợi hại thật, bị hủy ở chỗ nào?”

“Mỗi lần hủy đều không giống nhau, chủ yếu là do giám sát viên ngồi ở ghế lái phụ làm em căng thẳng, ông ấy vừa hướng dẫn là em liền mắc lỗi...” Kim Đa Bảo oan ức giải thích, “Em tính xin chủ biên nghỉ phép mấy ngày, cả tuần trước không có thời gian, bây giờ phải về nhà tập một chút, nhất định lần này phải qua... qua rồi mới thi các phần còn lại được...”

Khâu Thiên nghe thế thì không cười nữa, “Chừng nào em đi, tối mai anh mới về, tốt xấu gì em cũng phải ở cùng anh một ngày rồi mới đi đấy.”

“Một ngày không được.” Kim Đa Bảo cũng thấy rất tiếc, “Có thể nán lại nửa ngày, em đi tàu hỏa chiều ngày mốt, như vậy tối mới đến nhà được.”

“Nửa ngày thì nửa ngày vậy.” Khâu Thiên thỏa hiệp, “Thế anh luyện với em nửa ngày, em nhớ dậy sớm một chút.”

Anh nói là làm, tối đó về không qua tìm Kim Đa Bảo, năm giờ sáng hôm sau mới gọi điện đánh thức cô tập lái xe.

Kim Đa Bảo lạnh run, nhìn Khâu Thiệu đậu chiếc xe con màu đen vào ven đường, kinh ngạc hỏi, “Xe của anh hả?”

“Của ba anh.” Anh đáp xong, dường như muốn giải thích thêm gì đó, “Anh cũng mua nổi.”

Kim Đa Bảo chỉ muốn mau ngồi vào trong xe, bèn khen đôi câu qua quýt, “Lợi hại.”

Mở máy sưởi được một lúc, Kim Đa Bảo thắt dây an toàn trước ngực, ngập ngừng hỏi Khâu Thiên, “Anh có bằng lái xe thật à?”

“Tập lái xe với em thì cần bằng làm gì, mang theo cái mạng là được rồi.”

“Này, tốt cuộc anh...”

“Có có có, em cho là ai cũng có năng lực như vậy à, thi thực hành bốn lần đều bị đuổi về?” Khâu Thiên không nhìn được vỗ vỗ cánh tay của cô, “Mạnh dạn lái là được thôi.”

Có người ngồi bên cạnh, nên Kim Đa Bảo lái xe rất cẩn thận. Sáng sớm có nam sinh vừa ra khỏi nhà, thông thả đạp xe vượt qua bọn họ...

Khâu Thiên hướng dẫn Kim Đa Bảo tập lái trên làn đường cho xe chạy trong sân trường, “Em lái nhanh lên một chút, lát nữa các cụ có thể ra ngoài tập thể dục. Tuy là anh kiếm được nhiều, nhưng nếu em thật sự tông người ta, anh cũng không bồi thường nổi.”

Anh huyền thuyên như vậy lại không làm Kim Đa Bảo thấy phiền, ngược lại giống như đang tìm chút cảm giác, mắt cô đảo đảo nhìn phía trước, nói với Khâu Thiên, “Anh dữ thêm chút nữa đi, lớn tiếng vào, giám sát viên bên cạnh em có thể sẽ rất hung dữ, anh bắt chước một lần cho em dễ tìm cảm giác.”

“Được.” Khâu Thiên hăng hăng giọng, mở miệng tuôn: “‘Bíp’, cô đang lái cái đường ‘bíp’ gì thế hả, cô ‘bíp’ học ‘bíp’...”

“Dừng lại!” Kim Đa Bảo ngắt lời anh, “Giám sát viên chỉ hơi lớn giọng thôi, không mắng người ta thế! Anh học ai nhiều câu thô tục như vậy hả, Siri của anh có chức năng này à?”

Khâu Thiên khoanh tay, “Nghe fan hâm mộ mắng nhiều là biết.”

Kim Đa Bảo bất mãn lườm anh, “Sau này không được học nữa, giống lưu manh lắm.”

“Đỗ xe bên đường một chút.” Khâu Thiên chỉ chỗ trống phía trước.

“Chi vậy?” Kim Đa Bảo liếc mắt nhìn sang đó.

Anh bình tĩnh cười, “Muốn lưu manh một chút.”

... Kim Đa Bảo giả vờ không nghe thấy, chạy vượt qua chỗ đất trống kia.

Tuy là thứ bảy, nhưng qua tám giờ người đi đường đã đông hơn nhiều, Kim Đa Bảo thở hắt ra, trả xe về chỗ cũ an toàn, bỗng thấy mệt lả, “Em về ngủ đây.”

“Ừ, lúc gần đi thì nói anh một tiếng, anh lái xe chở em.”

“Thật sự có bằng lái rồi sao?”

“Em hỏi đi hỏi lại tám trăm lần rồi đó.” Khâu Thiên nhìn cô bất đắc dĩ, “Mau đi ngủ đi, nếu không lên xe buồn ngủ lắm. Xinh đẹp như vậy bị người ta bắt đi bán thì làm sao bây giờ?”

Tuy bình thường anh cũng hay nịnh nọt cô như thế, nhưng mỗi lần nghe đều làm cô cười không dứt.

Cô về nhà đắp mặt nạ ngủ, chỉnh lại đồng hồ báo thức.

Vì phải ở lại mấy ngày, nên cô chuẩn bị cả vali. Xách vali xuống cầu thang được vài bước, đã nghe thấy tiếng đóng cửa phía trên, sau đó Khâu Thiên không nói lời nào chạy xuống giúp cô xách vali.

Cô bỗng nhớ mới đây không lâu, anh cũng im lặng giúp cô vác hành lí lên lầu như vậy, còn qua nhà cô ăn hết nửa phần cơm chiên... Nghĩ lại thật đúng là kì diệu.

Hửm? Không đúng, đó không phải là lần đầu bọn họ gặp nhau, Khâu Thiên nói đã gặp cô từ trước!

Cô đi theo, ngồi vào xe hỏi anh, “Anh vẫn chưa nói cho em biết, lúc trước chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Em vẫn không nhớ ra à?” Khâu Thiên còn hoang mang hơn cô.

“Trí nhớ của em không tốt lắm...”

Khâu Thiên khởi động xe, “Anh không phân tâm được, em nhất định phải chọn lúc anh lái xe để ôn chuyện cũ (1) à?”

“Sục sôi năm tháng rờn (2).” Kim Đa Bảo buột miệng đọc một câu thơ.

(Trong câu (1), từ “ôn chuyện cũ” có âm Hán là “Ức vãng tích”, câu (2) có âm Hán là “tranh vanh tuế nguyệt trừ”. “Ức vãng tích tranh vanh tuế nguyệt trừ” là câu thơ trích trong bài Thăm viên xuân – Trường Sa của Mao Trạch Đông.)

“Hả?” Khâu Thiên không hiểu gì cả.

“Không có gì.” Kim Đa Bảo rút người dựa xuống ghế, “Anh đã không thể phân tâm, vậy em sẽ ngủ một chút.”

“Không được ngủ.” Khâu Thiên giơ tay chụp lấy cổ áo cô, bắt cô ngồi dậy, “Nửa tháng không gặp, em vừa thấy anh đã muốn đi ngủ à? Nói chuyện đi.”

“Được rồi.” Kim Đa Bảo thở dài ngồi dậy, bắt đầu thăm dò, “Lúc gặp em lần đầu có phải anh thấy em rất đẹp không?”

Khâu Thiên suy nghĩ một chút, lắc đầu.

“...” Kim Đa Bảo kiên định, “Vậy chắc chắn là anh nhận nhầm người!”

Khâu Thiên cười giễu, giơ tay búng trán cô.

Kim Đa Bảo nghiêng đầu phản đối, “Anh tập trung lái xe đi!”

Đường cao tốc không kẹt xe, nên rất nhanh đã đến nhà ga. Nơi tiễn khách không cho ở lâu, Khâu Thiên vác vali trong cốp xe ra giúp cô, sau đó phải lên xe ngay, “Về đến thì gọi anh một tiếng.”

Lâu rồi mới được gặp anh, vừa gặp không bao lâu lại phải rời đi, hơn nữa lần này chính cô là người đi. Kim Đa Bảo bỗng cảm thấy không nỡ, cô kéo vali, vòng qua cửa xe bên kia, “Giáng Sinh anh được nghỉ không?”

“Chưa biết.” Khâu Thiên ló đầu ra ngoài cửa xe, “Nhưng chắc là được.”

“Ừm...” Kim Đa Bảo càng luyến tiếc hơn.

Chiếc xe phía sau đã không kiên nhẫn nữa, bắt đầu ấn còi thúc giục, Khâu Thiên đành động viên Kim Đa Bảo, bảo cô vào ga, “Về rồi điện thoại...”

Kim Đa Bảo cúi người hôn lên gương mặt ló ra ngoài của anh, sau đó vội vàng kéo hành lí như bay.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cô Suy Nghĩ Một Chút, Nửa Đùa Nửa Thật Hỏi Anh, “Anh Thích Em Hôn Anh Không?”

Sau khi lên xe, bởi vì hưng phấn khi được về nhà, cộng thêm lời Khâu Thiên đã dặn, nên cả đường cô đều không ngủ, tàu chạy rất ổn định, cô bèn lấy sách ra đọc hơn một nửa. Quyển sách nói về câu chuyện của các bệnh nhân tâm thần, đến lúc phải xuống xe cô mới thoát khỏi trang sách trở về hiện thực, cảm thấy toàn bộ thế giới bỗng có chút không bình thường.

Tối nay ba mẹ Kim đi dự lễ cưới của con trai bạn, Kim Đa Bảo tự đón xe về nhà, vì đã tối nên chẳng buồn làm gì, cô thả hành lí, cởi quần áo rồi chui vào ổ chăn đi ngủ. Ngủ đến lúc đèn trong phòng sáng lên, ba mẹ Kim có vẻ đã uống khá nhiều, vào phòng đánh cô tỉnh lại.

Thật sự là đánh cho tỉnh lại... cái tát của mẹ Kim trực tiếp rơi xuống mặt cô.

Kim Đa Bảo uất ức hừ một tiếng, uể oải ngồi dậy, “Ba, mẹ.”

“Đa Đa Bảo, ăn tối chưa?” Ba Kim uống đến mức mặt đỏ bừng, hơi thở toàn mùi rượu, giọng ông quá lớn, làm tai Kim Đa Bảo đau buốt.

“Dạ chưa, không đói lắm.” Kim Đa Bảo nhìn về phía mẹ Kim vẫn còn khá tỉnh táo, nói: “Mẹ bảo ba đi ngủ trước đi, say quá rồi.”

“Ba không có say! Để ba rửa trái cây cho con ăn!”

Mẹ Kim để mặc chồng, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Kim Đa Bảo,

“Được đó, không mập không ốm. Nhà hết cơm rồi, mẹ làm một chén bột* cho con ăn nha?”

“Bột*?” Kim Đa Bảo rầu rĩ, “Mẹ dùng hả? Mẹ có mập đâu, sao phải giảm cân?”

(Trong nguyên tác, dấu * được ghi là “đại xán” – có nghĩa là “thay cho cơm”. Danh từ này được người Trung Quốc dùng để gọi chung các loại thực phẩm chức năng ăn kiêng, như bột, cháo, sữa giảm cân. Vì có nhiều loại, nên riêng trường hợp này mình chỉ dùng từ “bột”)

“Không phải để giảm cân.” Mẹ Kim dọn ly nước trên bàn của cô xuống, “Cái đó ăn ngon lắm, ngon nên mới mua.”

Kim Đa Bảo chẳng tin chút nào, cô từng thấy Tiểu Vân dùng loại thực phẩm này, không phải là loại nước xanh đắng ngắt thì cũng là loại súp đặc sền sệt.

Nào ngờ đến lúc mẹ Kim bưng bột lên, cô chỉ mới ngửi mùi đã thấy đói bụng, chén bột kia không hoàn toàn là bột, còn có đậu và vài miếng trái cây, bột đặc sánh, mang theo vị chua chua ngọt ngọt. Cô mới hớp vài miếng đã ăn sạch chén, vừa để chén xuống, mẹ Kim đã nhét một quả dưa bở vào tay cô.

Kim Đa Bảo nhìn quả dưa tròn màu xanh thơm mát, bỗng hỏi một câu kì lạ, “Trong nhà có lựu không ạ?”

“Lựu? Không có, lựu tới ngày thu mới có, bây giờ sao mua được.”

Hai chữ “ngày thu”* làm Kim Đa Bảo nhớ hình như về nhà xong cô vẫn chưa báo với bạn trai một tiếng, cô vội vàng đẩy mẹ Kim đang cầm dưa ra khỏi phòng, “Con thay quần áo xong rồi ăn, mẹ mau đi rửa mặt đi.”

(Trong tiếng Trung, “ngày thu” và “Khâu Thiên” đều đọc là “qiūtiān”)

Đặt dĩa bở sang một bên, cô hoảng sợ nghĩ nếu Khâu Thiên gọi mười mấy cuộc điện thoại, rồi gửi mười mấy tin nhắn cho cô thì làm sao bây giờ, nào ngờ cầm điện thoại lên mới phát hiện, không có gì cả...

Ngoại trừ tin nhắn chào mừng vào tỉnh của mạng di động Trung Quốc, còn lại không nhận được tin tức gì.

Cô thấy hơi bức bối, đột nhiên muốn ăn mì gói, trước khi ăn phải nhào nặn bóp cho nát mới thôi...

Bởi vì anh bạn trai kia chẳng có chút quan tâm nào cả.

Kim Đa Bảo hơi để bụng, quyết định đổi một phen, không nói anh biết mình đã về nhà, cô muốn anh phải lo lắng! Phải suy nghĩ lung tung! Phải để anh chủ động tìm cô!

Lúc này, anh chàng Khâu Thiên “hoàn toàn không quan tâm đến Kim Đa Bảo” kia cũng đang nằm trên giường, đeo tai nghe nghe nhạc. Anh không muốn nghe thấy tiếng TV và tiếng ba mẹ nói chuyện bên ngoài, giống như tách biệt với thế giới, để có thể yên lặng suy nghĩ một ít chuyện.

Chuyện thứ nhất, trước ngày nghỉ, Lý Lập Quần đã gọi điện thoại cho anh, anh ta hỏi anh có muốn vào đội tuyển quốc gia không. Anh hài lòng đồng ý, sau đó về báo cho ba Khâu. Ba Khâu cũng được vui lây, nhưng dặn anh trước khi có thông báo chính thức thì đừng nói ra ngoài, để tránh tỏ ra huênh hoang.

Chuyện thứ hai, chính là về Kim Đa Bảo, về nụ hôn nhẹ lúc tạm biệt ở nhà ga hôm nay. Lần đầu là lúc trên cầu thang, đây là lần thứ hai, à, không, là lần thứ ba cô hôn anh, ngoài vui vẻ, còn làm anh có chút phiền não. Làm sao bây giờ, hình như cô rất có kinh nghiệm, cô luôn biết cách làm anh động lòng, luôn dẫn dắt cảm xúc của anh, cũng luôn thích tiếp xúc thân mật.

Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nói yêu anh, làm anh bỗng cảm thấy mình bị áp đảo, anh thậm chí còn lo lắng nếu như hôn cô, không biết cô có chê kĩ thuật hôn dở tệ của anh hay không?

Anh nhớ lại lần cùng nằm trên một giường với cô, cơ thể mềm mại được anh ôm trong ngực, người cô có mùi hương ngọt ngào, gương mặt lúc ngủ trông rất đáng yêu, làm anh căng thẳng đến mức cứng đờ người, còn cô lại thoải mái ngủ ngon như vậy. Anh cúi đầu hôn lên cổ cô, thậm chí còn thử mút hai cái, cô nàng vẫn ngủ không biết gì. Sau đó cô muốn ngồi dậy, anh cố ý ấn cô xuống, cánh tay không cẩn thận đặt lên ngực cô. Lúc ấy cả cánh tay anh đều nhũn ra, cảm giác ấm áp mềm mại, làm anh chẳng dám động dậy, mãi đến khi cô nâng tay anh đứng dậy lần nữa, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ cô lại không đi, còn chạy về hôn anh, quả thật... quả thật rất đáng yêu.

Khâu Thiên cứ nằm nghĩ lại từng việc đã xảy ra như vậy, cảm giác hình như Kim Đa Bảo có rất nhiều kinh nghiệm yêu đương, anh vừa không muốn bị cô áp đảo, vừa lo lắng không yên, nếu lỡ làm sai chuyện gì, sẽ khiến Kim Đa Bảo nghĩ anh chẳng hiểu biết gì cả.

Nhìn đồng hồ đeo tay, hơn mười giờ mà cô vẫn chưa điện thoại cho anh, có lẽ đang ngủ? Lúc ngủ anh rất ghét bị người khác gọi điện, cho nên cũng không muốn làm phiền Kim Đa Bảo, anh nghiêng người gối đầu lên cánh tay, nghiêm túc suy nghĩ xem nhóm bạn của anh khi yêu đương thường làm những gì.

“Đa Đa Bảo, đi ăn cơm!” Ba Kim gõ cửa phòng ngủ gọi cô, giọng nói rất có tiết tấu, từ nhỏ đến lớn dần.

Kim Đa Bảo đuổi người, liếc nhìn điện thoại trước, vẫn không có tin tức. Cô buồn bực ném điện thoại lên giường, ra ngoài rửa mặt.

So với món cháo bột tối hôm qua, cơm sáng hôm nay thịnh soạn hơn nhiều, Kim Đa Bảo vừa múc cháo hoa, vừa hỏi, “Hôm qua ai kết hôn vậy ạ?”

Ba Kim đáp, “Con trai của người bạn làm trong Cục địa thuế, hình như là bạn học cao trung của con đó, tên Lương Cảnh, con còn nhớ không?”

“Sao không nhớ được chứ.” Mẹ Kim nói chen vào, “Lúc đó thằng bé làm Đa Đa Bảo khóc, còn tới nhà chúng ta xin lỗi nữa.”

“À, là anh ta, anh ta kết hôn rồi sao?” Kim Đa Bảo hơi kinh ngạc, sau khi lên đại học, cô và các bạn học cao trung cũng không qua lại nhiều, chỉ có vài người thân thiết mới gặp nhau mỗi năm một lần, còn những buổi họp lớp đều không tới đông đủ được.

“Ừ, bây giờ thằng bé về lập nghiệp, không biết cụ thể làm gì, nhà gái là đối tác của nó...”

Những gì ba Kim nói phía sau Kim Đa Bảo đã không thể nghe vào, quả thật cô còn nhớ Lương Cảnh, không chỉ vì anh ta gọi cô là “Gia Đa Bảo”, làm cô tức phát khóc sau đó đi theo cô cả đêm, mà bởi vì cô cũng giống các thiếu nữ mộng mơ khác, ở độ tuổi mới biết yêu từng thầm thương trộm nhớ cán bộ thể dục cao ráo kia. Cô rất ít khi nói chuyện với anh ta, nhưng mỗi lần nhìn anh ta chơi bóng rổ, cô lại không nhịn được nhìn thêm vài lần, sau đó len lén đỏ mặt. Cũng vì thích, cho nên khi anh ta gọi mình như vậy mới chịu không nổi khóc ầm ứ.

Năm đó, tâm sự thiếu nữ được chôn sâu như vậy, nhưng bây giờ nhớ lại chỉ thấy giống như một trò trẻ con non nớt.

Thình thoảng cô có suy nghĩ một chút, lúc ấy cũng do cô quá hướng nội, cái gì cũng không nói, nên anh ta mới chẳng biết gì cả. Sau lúc họp lớp nói chuyện phiếm với bạn học, bọn họ còn nói trước đây Lương Cảnh từng thích

cô.

Ngậm ngùi cho tuổi thanh xuân đã qua, Kim Đa Bảo về phòng thay quần áo, chuẩn bị đi tập lái xe.

Trên đường, ba Kim lái xe, còn cô ngồi phía sau nhìn điện thoại thờ người, cô đang suy nghĩ vì sao Khâu Thiên không liên lạc với cô, anh đang bận chuyện gì, hay đã quên mất cô? Nhớ lại vài quyển tâm lý học mình từng đọc, cố gắng áp dụng để giải thích hành động của Khâu Thiên, lúc bọn họ chưa quen nhau, thậm chí là chưa thân thiết, anh đã luôn nói mấy câu trêu chọc cô, có lẽ nào tính cách của anh vốn là như vậy? Rất dễ kết thân với người khác, nhưng không quen đụng chạm cơ thể; bắt đầu yêu đương mà không cần biết lí do, nhưng không có suy nghĩ phải phát triển đoạn tình cảm này, chỉ đơn giản là thích gì làm nấy.

Cô tưởng tượng một chút, nếu từ đây về sau hai người không liên lạc nữa, đến một ngày lúc cô gặp lại anh, có khi anh sẽ đưa thiệp mời nói mình sắp kết hôn cũng không chừng?

Chuyện này thật đáng sợ...

Kim Đa Bảo mới nghĩ đã cảm thấy lưng lạnh toát, cô đầu hàng, định bụng liên lạc với Khâu Thiên trước.

Không biết có phải là thần giao cách cảm hay không, lúc cô còn chưa giả được giọng “chưa tỉnh ngủ” xong, tin nhắn của Khâu Thiên đã chuyển tới trước: “Em dậy tập lái xe chưa?”

Bất mãn lúc trước bị quét sạch, cô vui mừng, suýt chút nữa đã reo “a” lên, nhưng vì dè chừng ba Kim ngồi phía trước nên vội nhin cười.

“Dậy từ sớm rồi, đang đến trường tập.”

Không đợi cô hỏi tại sao hôm qua anh không tìm cô, anh đã đánh đòn phủ đầu trước: “Tối hôm qua em làm gì vậy, không phải nói về tối nhà sẽ gọi điện cho anh sao?”

Kim Đa Bảo gõ chữ: “Về mệt quá nên ngủ quên mất”, lúc sắp gửi đi lại hơi do dự một chút, cô xóa tất cả, “Tối hôm qua bận lắm, phải đi dạo phố, cắt ngắn, nhuộm tóc, mua áo da quần da, xỏ thêm mấy khuyên tai.”

Cô viết liền một mạch, có cảm giác trút hết giận, sau đó gửi thêm một tin, “Phải đi hội nhạc rock nữa!”

Thấy câu trả lời của cô, Khâu Thiên bật cười, vươn cánh tay ra khỏi chăn gửi tin nhắn, “Phong cách này của em, anh không điều khiển (1) nổi rồi.”

Cô hơi bất mãn, còn có chút hờn dỗi, “Tại sao anh muốn điều khiển em!”

Dường như Khâu Thiên đã đoán ra tại sao cô không vui, bởi vì tối hôm qua anh không chủ động tìm cô đúng không?

Cánh tay lộ ra ngoài của anh nổi da gà, bèn rụt vào trong chăn cho ấm một chút, thương lượng với cô, “Em muốn “điều khiển” (2) anh cũng được thôi, nhưng phải lấy được bằng lái xe trước đã.”

Lời này của anh suýt chút nữa đã làm Kim Đa Bảo nuốt luôn điện thoại, cái gì mà “Lái anh”? Là do cô suy nghĩ không trong sáng sao? Lấy bằng lái xe làm gì? Để lái xe thôi sao? Lái xe với anh?

(Trong câu (1), từ “điều khiển” có hai âm Hán là “giá ngự”, nhưng trong câu (2), từ “điều khiển” Khâu Thiên dùng chỉ có một âm “giá”, chữ “giá” này ngoài nghĩa là điều khiển, còn có nghĩa khác là lái, kéo (xe))

Chờ một chút, lái xe gì? Có phải là “loại xe” mà cô đang hiểu không? Vậy hình như đâu cần “bằng lái”?

Cô vốn muốn bật cười, nhưng cảm thấy như vậy không dè dặt lắm, sau đó cân nhắc, không biết có nên thay mặt chính nghĩa mắng anh “vô sỉ hạ lưu” hay không, cuối cùng không nói gì. Cô thấy anh rất đáng yêu, cho tới bây giờ cô chưa gặp anh chàng nào vừa lưu manh lại hay thẹn thùng như vậy.

Cô suy nghĩ một chút, nửa đùa nửa thật hỏi anh, “Anh thích em hôn anh không?”

Có lẽ câu hỏi thẳng thừng như vậy quá đột ngột, qua mấy phút sau Khâu Thiên mới trả lời cô, “Ừm.”

Cô có thể tưởng tượng ra bộ dạng vừa giật mình vừa giả vờ bình tĩnh của anh, bèn trêu chọc anh như đùa trẻ nít, “Vậy mỗi ngày em đều sẽ hôn anh.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Đợi Cô Trả Lời, Anh Lại Nói, “Không Mặc Quần Áo, Anh Nghĩ Em Sẽ Thích.”

Tập lái quá nhiều nên bị ám ảnh, Kim Đa Bảo huơ huơ tay làm động tác đánh tay lái, nhỏ giọng lầm nhấm lại bài học. Đi tới gần trạm xe buýt thì thấy một tiệm trà sữa mới khai trương, trước tiệm bày một lẵng hoa, trên mặt đất còn sót lại vài mẩu pháo giấy màu đỏ.

Nghĩ đến thì bỗng thấy hơi khát, cô xoay gót đi về phía tiệm, hỏi người trông như nhân viên bán hàng, “Quán mọi người khai trương có hoạt động gì không?”

“Có hoạt động mua ba tặng một, nhưng mà hai trăm li khuyến mãi đã bán hết rồi.” Nhân viên bán hàng xin lỗi, “Chỉ còn hoạt động “hai li tính một” cho các cặp tình nhân đến tiệm thôi ạ.”

Kim Đa Bảo đứng trong tiệm, nhìn qua cửa kính có thể thấy cảnh chế biến ở phía sau, một anh nhân viên trẻ đang khuấy trà và sữa tươi trong nồi lớn, dùng sữa thật để pha trà. Cô nghĩ nên mua một ly về cho mẹ Kim, móc ví ra nói với nhân viên bán hàng, “Cho tôi hai ly.”

Nhân viên bán hàng lại giải thích thêm lần nữa, “Chỉ có tình nhân đến tiệm mới có thể tham gia hoạt động, cô...”

Tôi? Tôi cái gì hả?

Kim Đa Bảo thấy nhân viên bán hàng nhìn mình bằng ánh mắt cảm thông cho một người tự uống hai ly, cô rất muốn nói mình cũng có... Mà quên đi,

phí sức như vậy làm gì.

“Vậy lấy hai li với giá ban đầu, cảm ơn.”

Đây thật sự là câu chuyện còn thảm hại hơn “chén thứ hai giảm nửa giá” mà cô được nghe trong năm nay, bây giờ buôn bán cũng không thể chiều cổ cho những người độc thân sao? À, không đúng, cô không phải là người độc thân!

Ngồi trên xe buýt về nhà, Kim Đa Bảo vừa tức giận uống trà sữa, vừa than phiền chuyện này với Khâu Thiên, trước khi quen nhau, chuyện gì cô cũng chỉ lên weibo xả giận, bây giờ từ chuyện hạt mè bé tí tẹo cô cũng muốn nói cho Khâu Thiên biết.

Được nghỉ ngơi ở nhà nên dường như Khâu Thiên rất rảnh, tốc độ trả lời luôn rất nhanh, khác hoàn toàn với lúc ở trong đội, nửa ngày cũng không thềm đếm xỉa đến cô.

Anh hỏi cô: “Em uống hết hai ly luôn hả?”

Kim Đa Bảo trả lời: “Còn một ly.”

“Để cho anh?”

“... Sao thế được, để đến lúc về thì hư mất rồi.”

“Vậy về nấu trà sữa cho anh uống đi.”

Kim Đa Bảo nhớ lại cảnh mình nhìn thấy lúc nãy, hình như chỉ cần trộn trà và sữa vào nồi, sau đó đun lên là được? Cô tự tin đồng ý, “Được thôi.”

Cả đường hai người nhắn tin với nhau, trong thời gian chờ anh trả lời, Kim Đa Bảo buồn chán lại hút một ngụm trà sữa, tới cuối cùng mới phát hiện không biết đã uống hết cả hai ly từ lúc nào. Trong đầu bỗng lóe lên suy nghĩ:

“Như vậy có phải bất hiểu quá không nhỉ?”, lúc xuống xe buýt về nhà, Kim Đa Bảo nghĩ nên ghé quầy tạp chí mua hai quyển “Tri âm” cho mẹ Kim giải buồn.

Nhưng khi đứng trước quầy tạp chí, cô lại bị tạp chí thể dục thể thao số mới nhất hấp dẫn.

Bìa quyển tạp chí kia là hình Khâu Thiên đang nhấc chân đá bóng, anh mặc áo số 10 màu xanh, tóc mái bị gió thổi lên, dang hai tay, dường như mỗi tấc cơ thể đều được kéo căng, ánh mắt tập trung, khóe miệng hơi nhếch lên.

Kim Đa Bảo nhìn hình ảnh này của anh, bỗng cảm thấy lỗ chân lông trên người đều giãn ra, nổi da gà, sau đó không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn.

Cô chụp hình bìa tạp chí gửi cho Khâu Thiên, còn tặng kèm một icon che mặt.

Khâu Thiên bình thản hỏi, “Toàn soạn có gửi vài tấm ảnh không dùng cho anh, em muốn không?”

Không đợi cô trả lời, anh lại nói, “Không mặc quần áo, anh nghĩ em sẽ thích.”

Ý gì thế này! Kim Đa Bảo không ngờ trong mắt Khâu Thiên cô lại là loại người như vậy, cô tức giận, gửi cho anh một icon quỳ gối dập đầu, trên đó viết “Cảm ơn bố ạ.”

Lúc Khâu Thiên nhìn thấy icon của cô, suýt chút nữa đã cười phun cơm ra ngoài, bị mẹ Khâu lờm trách móc mới uống một ngụm nước, nuốt xuống.

Mẹ Khâu lấy đũa gõ vào mép chén, “Tối giờ ăn cơm thì ăn cho đàng hoàng, không được chơi điện thoại.”

“Dạ.” Khâu Thiên đặt điện thoại xuống bàn, trước ánh mắt nghiêm khắc của mẹ Khâu, anh đành bưng chén lên tập trung ăn.

Mẹ Khâu nhìn thẳng con trai đang sa vào lưới tình kia, chợt nhớ lại cảnh tượng đã thấy lúc ra ngoài vứt rác sáng nay, cũng là con bé nhà đối diện, miệng thì ngậm chân giò hun khói, tay thì ôm đồm cả đồng mì ăn liền. Bà không khỏi đau đầu, vừa lưới vừa tham ăn như vậy, sau này cưới về sao có thể lo cơm nước cho con trai bà đây.

Ăn cơm xong, Khâu Thiên cầm điện thoại về phòng, vừa đóng cửa liền vội nhìn màn hình di động. Thấy Kim Đa Bảo nói đã về nhà, nói phải thay đồ ăn cơm, còn nói lúc thay đồ đã nhặt được tờ hai mươi đồng bỏ trong túi mà không biết, cảm giác như trúng vé số, tin nhắn cuối cùng hỏi anh, “Có ảnh chưa?”

Trước mặt anh cô rất ít nói, mỗi lần anh nói gì cô đều im lặng lắng nghe. Bây giờ anh chỉ mới không trả lời một lát, cô đã gửi đến nhiều tin nhắn như vậy. Anh thử tưởng tượng ra dáng vẻ hoang mang, chu miệng nói lem lem muốn tìm anh của cô, nhin không được bật cười.

“Mẹ anh rửa ảnh rồi, chốc nữa anh sẽ đem qua nhà em, lúc em về có thể xem.”

Dường như Kim Đa Bảo đang cầm sẵn điện thoại, thấy anh trả lời liền hỏi, “Anh không gửi file ảnh cho em được sao?”

“Không được, lưu trong điện thoại dễ mất, em phải giữ kĩ đó.” Khâu Thiên mở ngăn kéo bàn, nhét vài tấm ảnh vào túi, sau đó ra ngoài gõ cửa nhà đối diện.

Tiểu Vân thấy là anh, cũng không khách sáo, mở cửa cho anh vào, “Chuyện gì thế?”

“Đưa đồ cho cô ấy.” Khâu Thiên giải thích mục đích đến đây, sau đó vào phòng Kim Đa Bảo, căn phòng rất sạch sẽ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào chiếc giường nhỏ của cô, trông rất ấm. Anh lấy ảnh ra, chọn đại một quyển trên giá sách, kẹp ảnh vào bao kiếng bọc bìa sách, sau đó trả về chỗ cũ.

Nghĩ đến chuyện có lẽ bây giờ Kim Đa Bảo đang ngứa ngáy muốn nhìn thấy ảnh anh đã hứa cho cô, anh liền thấy cả người khoan khoái. Cứ nghĩ ngợi đi, không gặp anh thì ngày nào cũng phải nhớ đến anh.

Cất ảnh xong định rời đi, bỗng nhớ tới tin nhắn của Kim Đa Bảo, cô nói nhận được tờ hai mươi đồng trong túi quần nên rất vui.

Thật là, bao nhiêu tuổi rồi mà chẳng lớn gì cả.

Anh lấy ví tiền, rút hết mấy trăm đồng bên trong, suy nghĩ một chút, lại rút thêm mấy tờ mười đồng, sau đó mở tủ quần áo nhỏ đặt bên kia của Kim Đa Bảo, mỗi một bộ nhét một tờ. Tủ quần áo thật sự rất nhỏ, chỉ treo vài cái áo khoác, anh bỏ vào túi áo khoác xong, lấy từng cái quần xếp bên dưới, bỏ tiền vào rồi xếp lại trả về chỗ cũ.

Từ lúc nhận được thông báo gọi thi, cô đã bắt đầu lo lắng suốt mấy ngày nay. May thay đợt thi này gặp được giám sát viên hiền lành, cuối cùng cô cũng vượt qua bài thi số 3. Cô cẩn bút, thầm cảm ơn trời phật vì đã cho mình giám sát viên dễ chịu như vậy, tự tin nâng cao, những bài thi còn lại cô đều vượt qua suôn sẻ.

Sau hôm đó cô cũng không dám ở lại thêm, phải tức tốc chạy về, trong công ty còn nhiều việc đang đợi cô!

Nhưng tất nhiên, chuyện thứ nhất cần làm khi về nhà là lục lọi các quyển sách trên bàn —— Khâu Thiên nói đã cất ảnh vào sách. Cô nhìn một lượt, thấy có một quyển không được xếp ngay ngắn như những quyển khác, bèn

lấy ra xem thử, quả nhiên chính là nó.

Tổng cộng có sáu tấm, bốn tấm ở sân cỏ, hai tấm là ảnh đời thường, nhưng mà... tấm không mặc quần áo đâu...

Trong lòng bỗng có chút thất vọng, cũng không biết mình đang chờ mong thứ gì, rõ ràng lúc Khâu Thiên nói như vậy cô cũng đã cảm thấy anh đang trêu mình, nhưng vẫn tưởng là thật...

Trước lúc ngủ, Khâu Thiên gửi tin nhắn, hỏi cô đã thấy ảnh chưa, cô bực bội trả lời anh: “Đồ lừa đảo...”

Khâu Thiên gọi điện thoại tới, cười hỏi cô lừa đảo chỗ nào.

Kim Đa Bảo nói không được, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Khâu Thiên càng vui vẻ hơn, “Lần sau về sẽ cho em xem, “không gian ba chiều”.”

“Lần sau về là lúc nào?” Kim Đa Bảo nghĩ đến vấn đề đáng quan tâm hơn.

“Giáng Sinh không về được, có thể là cuối tháng, cuối tháng phải về làm vài thủ tục.” Cuối cùng Khâu Thiên đã nhận được thông báo gọi lên tuyển quốc gia, thản nhiên nói với Kim Đa Bảo một câu, “Năm sau phải vào đội tuyển quốc gia huấn luyện.”

“Oa!” Kim Đa Bảo reo lên, vừa cầm điện thoại vừa vỗ tay, “Anh giỏi thật nha! Về em sẽ mở tiệc lớn ăn mừng với anh!”

Được bạn gái ca ngợi, Khâu Thiên giơ tay, dùng ngón trỏ gãi gãi má, bình thản trả lời, “Cũng tạm thôi, về sẽ tìm em.”

Những ngày sau đó, hai người lại ít liên lạc, công việc chồng chất còn ứ

động đã giúp cô san sẻ không ít tâm sự. Cô luôn phải làm thêm ca ở nhà, nên cũng không còn thời gian buồn bã vì không được trò chuyện với Khâu Thiên nữa.

Trời ngày càng lạnh, những ngày này Kim Đa Bảo chỉ dùng chiếc áo khoác mang từ nhà lên, mãi đến hôm nay trời đẹp hơn mới nghĩ đến chuyện đổi cái mới. Chủ yếu là do hôm nay Khâu Thiên trở về, nói sẽ đón cô tan ca, cô không muốn anh nhìn thấy chiếc áo làm mình to như con gấu kia.

Áo khoác bằng vải dạ màu đen nhẹ hơn áo bông ban đầu rất nhiều, cô mặc lên người, bỗng cảm thấy như mùa xuân đã đến. Lúc ra cửa nhét tay vào túi mới phát hiện bên trong có vật gì đó, cô móc ra xem thử, không ngờ là tờ một trăm đồng được xếp thẳng thớm.

Cảm giác vui sướng như lúc uống thuốc Bắc xong được ngậm một muỗng mật ong, cô nghĩ hôm nay nhất định phải mời Khâu Thiên ăn tiệc. Từ lúc nhìn số tiền còn lại trong tài khoản của mình, cô vẫn còn đau khổ vì cuộc sống quá thê thảm, nhưng hôm nay bỗng móc ra tờ tiền có giá trị lớn như thế, cô chợt thấy thế giới trở nên xinh đẹp biết bao.

Tưởng rằng đây là dịp may hiếm có, đến công ty cởi áo khoác ngồi xuống, bấp búi bỗng bị cộm, cô thò tay vào túi sờ thử, lại là một tờ một trăm. Kim Đa Bảo đột nhiên cảm thấy không chân thật, cô nhìn xung quanh một chút, trong thời gian đợi máy tính khởi động, cô tự hỏi, không phải trên người mình có bàn tay vàng tự biến ra tiền chứ? Chỉ cần nghĩ “tôi thật thê thảm” hay “tôi rất thiếu tiền” là được sao?

Cô thầm lặp lại từ “thiếu tiền” trong đầu hơn mười lần, sau đó móc tất cả túi mình có, không có tiền.

“Thôi được rồi.” Kim Đa Bảo nói lầm bầm một mình, sau đó vì chuyện tối nay được gặp Khâu Thiên mà phấn chấn hẳn, bắt đầu làm việc.

Lúc tan ca, quả nhiên bóng người cô luôn nhớ nhưng đã đứng đợi trước cửa, chỉ là ngoài nhớ nhưng, không hiểu sao còn có chút xấu hổ, có lẽ do đã lâu không gặp, nên mới thấy không quen.

Cô chạy chậm tới cạnh anh, hỏi anh đợi bao lâu rồi.

Anh suy nghĩ một chút, “Cũng không lâu lắm, lúc này muốn lập tức nhìn thấy em, sau đó em liền xuất hiện.”

Kim Đa Bảo khẽ cắn môi, vô thức lắc lắc đầu, “Vậy hả.”

“Anh ăn ở nhà rồi, mấy ngày nữa phải kiểm tra sức khỏe nên không ăn bên ngoài được.” Khâu Thiên giải thích, “Ra gần đây ngồi chờ em ăn một chút, sau đó chúng ta đến khu vui chơi đi, lúc tới đây anh thấy bên đó chơi đông lắm.”

Tuy Giáng Sinh đã không thể gặp nhau, nhưng hôm nay là cuối năm, có thể cùng nhau đón năm mới cũng không tệ nhỉ?

“Vậy em ăn mỳ Quan Đông là được rồi, chúng ta đi chơi sớm một chút.”

“Được.”

Hai người sóng vai đi ra ngoài, thỉnh thoảng cánh tay cọ vào nhau, Kim Đa Bảo lén nhìn bàn tay đút trong túi quần của anh, cô quay mặt sang bên kia, thò tay khoác lên khuỷa tay của anh, giải thích dư thừa, “Một quá đi, anh kéo em đi nhé.”

“Tội phạm” Khâu Thiên vốn đang băn khoăn không biết nên nắm tay cô hay nên khoác vai cô mới tốt, lúc này liền thả lỏng, anh kẹp chặt tay cô vào cánh tay mình, “Được thôi.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kim Đa Bảo La “Ui Da”, Ôm Đầu, “Sao Lại Không Thế?”

Người đến khu vui chơi đón Giao Thừa thật sự không ít, hầu hết là các đôi tình nhân như cô và Khâu Thiên. Hai người khoác tay xếp hàng mua vé, nhìn khu tàu lượn siêu tốc ở xa, nghe thấy tiếng thét không dứt.

Kim Đa Bảo hỏi Khâu Thiên, “Anh dám chơi cái kia không?”

“Có gì mà không dám?” Khâu Thiên cúi đầu, nghi ngờ hỏi.

Kim Đa Bảo lại đưa mắt nhìn, nhỏ giọng nói gì đó, nhỏ đến mức Khâu Thiên không nghe rõ, phải kề sát tai tới trước mặt cô, “Chỗ đó nhiều người xếp hàng quá, chúng ta đừng tới chơi.”

Khâu Thiên nhìn vẻ mặt né tránh của cô, thầm đoán là cô không dám chơi, “Ừ, chơi chỗ ít người thôi.”

“Đúng rồi, hôm nay em nhặt được rất nhiều tiền trong túi đó! Anh đoán xem là bao nhiêu?” Kim Đa Bảo chợt nhớ đến chuyện may mắn lúc sáng, khoe khoang bảo Khâu Thiên đoán.

“Hai mươi?”

“Còn nhiều hơn nữa.” Kim Đa Bảo có chút kiêu ngạo, “Nhất định là ông già Noel đã lén bỏ vào trong.”

Khâu Thiên “Xùy” một tiếng, “Là tiền em để quên trong túi chứ gì?”

Đương nhiên Kim Đa Bảo cũng biết thế, nhưng cô vẫn khẳng định cho

là ông già Noel mang tới, “Đó là quà tặng của em.”

Khâu Thiên cong ngón trở gõ nhẹ lên đầu cô, “Không thể, chắc chắn không phải là ông già Noel.”

Kim Đa Bảo la “Ui da”, ôm đầu, “Sao lại không thể?”

“Không được để người đàn ông khác vào phòng em, chui ống khói cũng không được.” Khâu Thiên dứt tay vào túi quần, cúi kính đáp, thật sự chẳng có chút ngây thơ nào cả.

Tàu lượn siêu tốc và ếch nhảy quả nhiên là hai nơi xếp hàng dài nhất, bình thường những trò này không được mở vào ban đêm, đến ngày đặc biệt như hôm nay mới mở, nên hấp dẫn rất nhiều sự chú ý. Hai người đi vào trong, đi ngang qua vòng xoay ngựa gỗ đầu tiên. Kim Đa Bảo nhớ nơi này là cảnh quay lãng mạn nhất trong phim Hàn, bèn kéo áo Khâu Thiên, “Ngồi cái này không?”

Trong TV chỉ có hai người yêu nhau ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn, cảnh tượng mới lung linh làm sao. Nhưng thực tế, đây lại là sân chơi khiến người ta sợ hãi nhất. Kim Đa Bảo vừa ngồi xuống một chiếc xe bí đỏ, chợt thấy bé trai bên cạnh bỗng khóc rất thảm thiết, hình như là lỡ ị trong quần. Sau đó có hai đứa nhỏ dùng bóng ngô đánh nhau, mày ném tao một nắm, tao ném lại mày một nắm, cô ngồi chính giữa, vô tội bị ném cho mấy hạt. Mãi phủi quần áo, cô cũng không biết vòng xoay đã hết từ lúc nào.

Khâu Thiên đứng phía dưới chờ trong buồn chán, thấy cô ra khỏi cửa liền chạy lên đón, “Chơi vui không?”

Kim Đa Bảo bĩu môi, chán muốn chết.

Khâu Thiên cong khuỷa tay cho cô khoác lên, “Chờ trời ấm hơn anh sẽ dẫn em đi cưỡi ngựa thật, trò này có gì hay mà chơi.”

Chỗ ném vòng và bắn bong bóng cũng không đông lắm, Kim Đa Bảo mua hai mươi vòng, không biết là do gió quá lớn hay do cô quá yếu, mà vòng đều bị lệch ra ngoài, cuối cùng “mèo mù vớ được cá rán”, gió thổi một chiếc bay vào móc khóa hình chú chó con màu hồng.

Cô hỏi Khâu Thiên muốn lấy không, Khâu Thiên nhú mày “thường thức” nửa phút, sau đó treo móc khóa lên quần.

Sau khi hiểu rõ thực lực của mình, lúc chơi bắn bong bóng Kim Đa Bảo rất tự giác nhường lại vị trí, “Anh bắn đi.”

Khâu Thiên khoanh tay, hất cằm về phía cô, “Em cứ chơi.”

Vì vậy cô lại vui vẻ đi lấy súng, nhớ lại lúc học quân sự trước đây, giáo quan đã dạy phải nhắm “ba điểm một đường”, cô bắn “bằng bằng” hai phát, nhưng không phát nào trúng.

Trò này có giới hạn thời gian và số đạn, cô bắn trượt hai phát, liền quay đầu tìm Khâu Thiên theo bản năng, phát hiện Khâu Thiên đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Anh nắm tay cô, chĩa súng về phía bong bóng, bắn một lượt, “Bắn đại là được, cứ dựa vào vận may thôi.”

Bởi vì Khâu Thiên “quấy rối”, nên cuối cùng chẳng thắng được phần quà nào, Kim Đa Bảo hơi tức giận, bảo anh trả lại móc khóa lúc nãy cho mình. Cô vốn không muốn lấy chú chó màu hồng kia, nhưng bây giờ rất muốn, má cô phồng lên thành hai cái bánh bao trắng. Khâu Thiên lại nhét móc khóa xuống túi quần sâu hơn, “Không cho.”

Không cho thì không cho, Kim Đa Bảo mím môi bước nhanh lên trước, không khoác lên tay anh, dù anh cong khuỷa tay ra hiệu thế nào cũng không để ý.

Đối với cô bạn gái đang giận dỗi, Khâu Thiên chẳng biết nên dỗ dành thế

nào, đúng lúc đi ngang qua ngôi nhà ma đang mở cửa cho khách vào, anh kéo tay Kim Đa Bảo qua bên kia, trở thành hai người cuối cùng trong đợt khách tham quan.

Kim Đa Bảo rất muốn thử nghiệm loại trò chơi kinh khủng này, nhưng trước đây đi chơi với bạn học, bạn học đó còn nhát gan hơn cô, nên số lần đến đây rất ít. Lần này có Khâu Thiên đi cùng, cô yên tâm hơn nhiều, còn có chút ỷ lại cầm tay anh, cũng quên mất chuyện giật dỗi với anh lúc nãy.

Bởi vì đi cuối hàng, nên phía trước thường truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, có thể nhắc nhở họ chỗ nào có “đại chiêu”. Khâu Thiên vào nhà ma chơi lần đầu, ngoài chuyện xung quanh tối mịt chẳng nhìn rõ gì, còn lại anh chẳng thấy có gì đáng sợ, khom người nói với Kim Đa Bảo, “Chú ý dưới chân, đừng để ngã.”

Anh vừa nói xong, còn chưa đứng thẳng người, phía sau bỗng có người vỗ nhẹ vào vai anh. Anh quay đầu theo bản năng, thấy một nữ quý tóc dài sáng bóng đang nhìn mình cười, anh hoảng hồn ôm lấy cổ Kim Đa Bảo, cả người cứng đờ.

Kim Đa Bảo quay đầu lại, thấy nữ quý cũng hơi sợ, nhưng vẫn còn chút lí trí vỗ vỗ Khâu Thiên, “Là nhân viên cải trang thôi, đừng sợ đừng sợ.”

Khâu Thiên trải qua kinh hoàng, vì đây là lần đầu chơi trò này nên mới có chút giật mình. Nhưng hoàn hồn xong lại phát hiện Kim Đa Bảo nhỏ bé đang bị mình ôm trọn vào lòng, cảm giác có vẻ... cũng không tệ lắm.

Anh khom người, đặt đầu lên vai Kim Đa Bảo, như con gấu mất đuôi dựa toàn thân lên người cô, cánh tay choàng lên trước ngực Kim Đa Bảo, thỏ thẻ khe khẽ, “Sợ quá đi à...”

Kim Đa Bảo tưởng là anh sợ thật, vội động viên, “Lần đầu anh tới nhà ma

hả?”

“Ừ...” Khâu Thiên ôm chặt hơn nữa.

“Đều là giả thôi, người ta cải trang Áaaaa!” Cô vừa nói xong, bỗng từ đâu có một đầu lâu bay ra.

“Em xem, đáng sợ lắm...” Khâu Thiên giả vờ hoảng sợ đến nghiến, cười trộm ôm lấy Kim Đa Bảo, tiếp tục thở thè tíu tít.

Vòng qua một đoạn đường nhỏ, cuối cùng cũng ra đầu bên kia, Khâu Thiên vẫn dán lên lưng Kim Đa Bảo không chịu buông tay, trời tối đen, không thể nhìn rõ mặt anh, còn anh vẫn mặt dày ôm lấy cô, “Anh có bóng ma trong lòng, luôn có cảm giác nữ quỷ sắp lao tới.”

Kim Đa Bảo có phần không tin, “Anh đang giả vờ đúng không?”

“Không có.” Khâu Thiên bước đều với chân cô, cùng đi lên trước, “Sợ lắm.”

Vừa rời ở nhà ma hồi hộp nên không có cảm giác, bây giờ ra ngoài mới phát hiện chỗ không đúng. Cô cúi đầu, nhìn cánh tay của anh, sau lưng truyền đến hơi ấm, cô mới ý thức được bây giờ mình đang bị anh ôm trọn trong lòng.

Cô cũng giả vờ như anh thật sự rất sợ, “vác” anh đi thêm một lát, lúc đi ngang quầy quà vặt thì chỉ vào, nói muốn ăn kem.

“Trời lạnh lắm, không được ăn.” Khâu Thiên từ chối một cách vô tình.

Lại đi một hồi, Kim Đa Bảo chỉ quầy bán kẹo bông gòn, nói muốn ăn.

“Gió lớn như vậy, ăn kẹo bông gòn dễ dính đầy mặt.” Khâu Thiên tiếp tục từ chối.

Trái tim vừa đập thành thịch của cô đã bình tĩnh hơn nhiều, cô thậm chí còn lùi ra sau, dựa sát vào người anh để tìm tư thế thoải mái. Nhưng ở nơi công cộng mà ôm ấp như vậy thì hơi xấu hổ, cô khẽ vùng ra, “Em đói quá, muốn ăn mì nướng ướp lạnh*.”

(Mì nướng ướp lạnh: món ăn đường phố nổi tiếng ở Trung Quốc, có nguồn gốc từ vùng núi ở tỉnh Hắc Long Giang, cách làm đơn giản, có thể dùng kèm với trứng gà, Lạp xưởng, thêm nhiều gia vị, nhưng chủ yếu là xì dầu)

Cô đã đề nghị hai ba lần, Khâu Thiên cũng không thể từ chối mãi, anh không tình nguyện buông cô ra, nắm tay dắt cô đi mua đồ ăn. Nhưng không phải là món mì nướng ướp lạnh gì đó, anh dẫn cô vào một quán cà phê, chọn một món đơn giản để cô ngồi ăn, “Đứng bên ngoài sẽ ăn cả gió vào bụng.”

Miếng sandwich to chùng bàn tay, Kim Đa Bảo cắn vài miếng đã giải quyết hết. Cô cầm ly nước trái cây nóng, tay ấm hần, lúc uống được một nửa thì đẩy tới trước mặt Khâu Thiên, “Anh uống không?”

Với loại thức uống không biết đã bỏ thêm bao nhiêu chất phụ gia này, Khâu Thiên vốn không được uống, nhưng nhìn cô mong chờ đẩy đến trước mặt mình, anh đành miễn cưỡng uống một ngụm, sau đó trả lại cho cô, nói sang chuyện khác, “Không phải em nói sẽ nấu trà sữa cho anh uống à?”

“Chẳng phải anh không thích sao?” Cô còn nhớ trước đây anh vì đổi tiền lẻ nên mới mua trà sữa, sau đó tặng cho cô uống.

“Em nấu thì anh thích.” Anh khoác hai tay lên bàn, nhìn cô chăm chú.

Xấu hổ quá... Kim Đa Bảo lặng lẽ xoay ly nước trái cây trong tay, xoay tới một góc nào đó, liền cúi đầu ngậm lấy chỗ Khâu Thiên vừa chạm qua, vừa uống vừa cười trộm.

Mới đó đã sắp đến lúc công viên đóng cửa, Khâu Thiên bọc tay Kim Đa Bảo vào tay mình, bước chân hơi lắc lư, hỏi: “Còn muốn chơi gì không?”

Đèn màu trong công viên có đủ hình dạng, Kim Đa Bảo đứng dưới ánh đèn, nhìn một hồi thì hoa cả mắt, cuối cùng chỉ vào vòng xoay cao chọc trời, “Ngồi cái kia đi.”

Cô nhớ mình từng đọc một quyển sách, trong sách nam nữ chính ngồi vòng xoay đón Giao Thừa, hôn nhau đến khi chuông vừa điểm mười hai giờ, giống như đã hôn tròn một năm. Nam chính nói với nữ chính: “Anh không phải là một người lãng mạn, nhưng anh nguyện cùng em làm tất cả chuyện lãng mạn.”

Kim Đa Bảo nghĩ lát nữa ngồi trong vòng xoay, lúc lên đến điểm cao nhất, cô cũng muốn hôn Khâu Thiên, tuy là vẫn chưa tới mười hai giờ, cũng không thể hôn tròn một năm, nhưng ngồi ở chỗ cao hơn mực nước biển nhiều như vậy mà hôn nhau cũng khá lãng mạn đấy!

Ôm hùnh tâm tráng chí cùng Khâu Thiên xếp hàng, nhưng đợi được mười phút thì nhân viên thông báo thiết bị phải ngừng hoạt động, dòng người nối dài đang xếp hàng với bọn họ cũng không thể ngồi.

Kim Đa Bảo thất vọng tràn trề, Khâu Thiên thấy thế cũng có chút không cam tâm, “Ngày mai anh lại dẫn em tới chơi cái này nhé?”

Kim Đa Bảo không nói gì.

Khâu Thiên chọt chọt ngón trỏ vào mặt cô, “Cái này cũng đâu có gì hay mà chơi, mình dạo một vòng đi.”

“Có thể nhìn thấy cảnh đêm ở thành phố.” Kim Đa Bảo không thể giải thích kế hoạch của mình, chưa kịp suy nghĩ đã nói: “Có thể từ từ lên cao xuống thấp, xem kỹ cảnh ở cao ở thấp có khác gì không.”

Khâu Thiên lại không cảm thấy cái này có gì thú vị, chỉ là thấy Kim Đa Bảo ngẩng đầu nhìn vòng xoay tha thiết, anh lại nghĩ nếu không thể đáp ứng yêu cầu đơn giản như vậy thì rất quá đáng.

Anh dùng hai tay nắm lấy eo Kim Đa Bảo, giống như nhổ củ cải nhấc bổng cô lên, sau đó xóc tay nhấc cô lên cao hơn chút nữa, sải bước đi, miệng nói “Bay nào~”. Anh nâng cô lên cao rồi hạ xuống, còn chưa chạm xuống đất lại tiếp tục nâng lên cao, cao hơn hai bậc thang lại hạ xuống dưới.

Cuối cùng thấm mệt mới thả cô xuống đất, cười hỏi, “Cảm giác giống như vậy, đúng không?”

Cảm giác vừa rồi của Kim Đa Bảo không giống như ngồi vòng xoay, mà giống ngồi tàu lượn siêu tốc hơn, lên lên xuống xuống, vừa kích động lại vừa phấn chấn. Cô dang tay nhào vào lòng Khâu Thiên, cười hì hì, “Giống lắm!”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: “Em Đừng Giả Ngu.” Khâu Thiên Cau Mày

Lúc ra khỏi khu trò chơi, xe buýt đã ngừng chạy, người đứng đón xe chật cứng vỉa hè, Khâu Thiên nắm tay Kim Đa Bảo băng qua hai con đường, đến đầu đường tìm xe.

“Mua cho em một chiếc xe nhé?” Anh nhìn những chiếc taxi hiện biển “chờ khách”, sau một lúc hết kiên nhẫn, bỗng hỏi một câu.

Bất ngờ như vậy...

Kim Đa Bảo quay đầu nhìn anh, nhớ lần trước tập lái xe với cô, hình như anh từng nói mình cũng mua được xe, đây là muốn chứng minh với cô thu nhập của anh rất hùng hậu sao?

“Em thích màu gì?” Anh tiếp tục hỏi.

“...” Sao anh có vẻ nghiêm túc như thế nhỉ?

“Con gái lái xe nhỏ nhỏ thì dễ hơn đúng không?”

Kim Đa Bảo giơ tay che miệng anh, không để anh nói tiếp, “Em ngồi tàu điện cũng nhanh lắm rồi, lái xe không chừng lại bị kẹt.”

Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Em thích màu đỏ không? Hay màu trắng?”

“A, có xe kìa!” Kim Đa Bảo vẫy tay gọi, không muốn thảo luận chuyên mua xe với Khâu Thiên nữa, mới yêu nhau vài ngày đã tặng xe này nọ, chẳng

phải như thế rất không đáng tin sao?

Ngồi trên taxi, vì Kim Đa Bảo không nói gì, nên Khâu Thiên cũng không tiếp tục đề tài nữa. Trong xe mở nhạc êm dịu, sáng thức dậy sớm, cộng thêm chơi cả đêm, Kim Đa Bảo nghe một lúc đã thấy hơi buồn ngủ, đầu lắc lư theo xe, chỉ chốc lát sau đã không mở mắt nổi.

Khâu Thiên giơ tay ấn đầu cô xuống, để cô gối lên vai mình nghỉ ngơi. Cô xấu hổ tỉnh dậy, nhưng một lát sau lại thấy cô thở đều đều.

Hình như cô thường ngủ rất nhanh.

Vì cô đã ngủ, Khâu Thiên cũng không ngại nhìn cô ở khoảng cách gần, vẻ mặt không chút đề phòng, cả đôi môi hơi chu lên của cô đều làm tim anh ngứa ngáy. Anh choàng tay ra sau lưng cô, đặt lên cánh tay của cô, để cô dựa vào mình thoải mái hơn một chút, sau đó bắt đầu tự hỏi, xe màu đỏ hay màu trắng thì đẹp hơn.

Lúc về đến nhà, tay Khâu Thiên đã hơi tê, nhưng còn trong giới hạn chịu được, anh không khởi động vai để Kim Đa Bảo không nhận ra, cùng cô trước sau bước lên lầu.

Đi được một nửa, anh kéo cổ áo Kim Đa Bảo để cô dừng lại.

Đã nửa đêm, đứng trên hành lang nói gì cũng nghe rất to, anh đành kề sát vào tai cô, thấp giọng nói khẽ, “Ngày mai em được nghỉ không?”

“Ngày mai không được, ngày mốt mới được nghỉ.” Cô cũng kề sát tai anh trả lời, may nhờ bậc thang giúp đỡ, nên cô không cần cố gắng nhón chân lên.

“Ừm, ngày mai anh cũng phải làm chút thủ tục, ngày mốt có thể ở nhà cả ngày.”

“Ồ, vậy ngày mốt gặp.” Kim Đa Bảo nghiêm túc gật đầu, tiếp thu thông báo, sau đó xoay người đi tiếp, nhưng bị người phía sau kéo lại.

Anh im lặng nhìn cô, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô, anh bèn quay đầu nhìn tường, sau đó lại nhìn cô, “Lúc còn ở quê em đã nói rồi mà.”

Nói lúc ở quê? Khi còn ở quê Kim Đa Bảo đã nói rất nhiều chuyện với anh, anh muốn nói tới cái gì?

“Em đừng giả ngu.” Khâu Thiên cau mày.

Mặt cô vẫn mù mờ, hơn nữa còn có vẻ đang cố gắng nhớ lại.

Khâu Thiên bực mình, lướt qua cô đi lên lầu, lúc đi tới bậc thềm cạnh cửa sổ, Kim Đa Bảo ở phía sau vội giơ hai tay tóm lấy áo khoác của anh. Anh lạnh lùng không đếm xỉa đến cô, tiếp tục đi, Kim Đa Bảo liền dùng sức kéo anh lại.

“Gì hả?” Anh cho cô thêm một cơ hội.

“Em nói sẽ nấu trà sữa cho anh đúng không? Ngày mai em nấu anh uống nhé.” Kim Đa Bảo nhìn anh mong chờ.

Khâu Thiên trầm mặc, mỗi tay gỡ một tay của cô ra.

Hai tay Kim Đa Bảo khó xử, xuôi xuống bên hông, sau đó lại kiên nhẫn nắm lấy áo anh.

Bị cô đeo bám như vậy, chút giận dỗi ban nãy của Khâu Thiên đã tan hết. Trên bậc thềm tương đối rộng lớn, anh xoay người, đóng cánh cửa sổ đang mở, sau đó nhìn cô, “Kéo anh đủ chưa?”

Kim Đa Bảo nhìn anh một cách vô tội, lúc anh khổ não, muốn dắt cô lên lầu, cô bỗng cười nắm lấy cổ áo khoác của anh, khập khiễng nhón chân

ngẩng lên gần mặt anh. Anh trợn mắt nhìn cô tiến sát lại, gần từng tấc từng tấc, khi cô muốn hôn lên má anh, lại chợt đổi hướng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi.

Hôn xong, cô cúi đầu lui ra sau. Khóe miệng Khâu Thiên đã cong đến mang tai, nhưng vẫn giả vờ không thèm để ý, quay mặt sang bên kia.

Tiếng đèn chập chờn vụt tắt trong không gian yên tĩnh, ánh đèn đường lơ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào. Kim Đa Bảo muốn về nhà, nhưng Khâu Thiên đứng chắn trước người cô vẫn không di chuyển. Trời tối làm con người táo bạo hơn, anh cúi đầu tìm đến môi cô, thăm dò chạm nhẹ một cái, dường như tất cả máu trong cơ thể đều dồn lên đầu, tựa như lúc anh ghi bàn thắng đầu tiên trong giải đấu. Nó không kích động, không chộn rộn, mà khá mơ hồ, bên tai có tiếng vù vù khe khẽ, đầu óc lại trống rỗng.

Anh chạm nhẹ vào môi cô, thấy bộ dạng ngoan ngoãn đứng ngẩng đầu của Kim Đa Bảo rất đáng yêu, nhìn không được, lại hôn thêm một cái, môi cô rất mềm, ấm áp, còn có vị ngọt như đường.

Không biết tại sao còi báo động của chiếc xe dưới lầu bỗng vang lên, âm thanh đột ngột làm đèn trên hành lang vụt sáng, trong nháy mắt, hai người đang tiếp xúc thân mật chợt thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Mặt Kim Đa Bảo đỏ bừng, “Ngày mai còn, còn phải đi làm, về thôi.”

“Ừm.” Khâu Thiên đứng thẳng dậy, nhường chỗ, chờ Kim Đa Bảo đi lên, anh rất có lòng tốt nhắc nhở cô, “Ngày mai cũng phải hôn anh.”

“...” Kim Đa Bảo không biết tại sao lúc đó cô lại nói như vậy, nói cũng nói rồi, Khâu Thiên cứ nhắc lại như vậy làm gì... Cô không có da mặt dày như anh, làm bộ không nghe thấy, không thèm trả lời.

Khâu Thiên nhéo nhéo eo cô, “Ngày mai cũng...”

“Biết rồi biết rồi.” Kim Đa Bảo vội ngắt lời anh, gần như là chạy lên lầu.

Cái anh này, chẳng biết xấu hổ gì cả!

Hôm nay là ngày đầu năm, Kim Đa Bảo thức dậy sớm hơn bình thường một chút, công ty muốn tổ chức lễ chúc mừng năm mới với bạn đọc, những nhân viên đảm nhiệm công việc như bọn cô đều phải tới thật sớm để bố trí hội trường, chuẩn bị tiếp đón.

Chủ đề cho hoạt động của độc giả lần này là “Có rượu, có câu chuyện”, tổ chức trong quán cà phê mang phong cách cổ điển. Mỗi góc đều đặt bàn điểm tâm ngọt, trên giá sách là toàn bộ tác phẩm được xuất bản trong năm ngoái, chính giữa quán bày thuyền gỗ, trong thuyền gỗ là các chai rượu vang đỏ.

Được mời đến tham dự là các độc giả tiêu biểu trong toàn quốc, còn có vài em gái phụ trách tuyên truyền ở tuyến trên, Kim Đa Bảo đều biết tên, cô xấu hổ đứng phía sau, mỉm cười nghe bọn họ nói những chuyện trên trời dưới đất.

Có người thấy cô, mỉm cười đánh tiếng chào hỏi, cô vẫy vẫy tay, nói họ biết trên lầu hai còn có khu tổ chức trò chơi, có thể tham gia nhận phần thưởng. Nghe các cô nàng vừa đi vừa thảo luận “Sao không thấy Cá chép nhỏ”, tim cô chộn rộn, muốn đuổi theo nói “Là tôi đây này!”

Hoạt động chính thức bắt đầu, sau khi giám đốc và chủ biên công ty đã thay nhau phát biểu ngắn gọn, giám đốc liền vỗ tay, hoan nghênh khách mời hữu nghị đặc biệt, là tổng giám đốc cao ốc sách – Thẩm Tùng Nguyên lên phát biểu.

Vốn là một buổi giao lưu thoải mái, nên bài phát biểu của Thẩm Tùng Nguyên cũng không quá nặng nề, sau khi giới thiệu hai hạng mục hợp tác với tòa soạn, anh ta liền giản dị kết thúc bài phát biểu, “Mọi người ăn uống chơi

thật vui nhé.”

Kim Đa Bảo cùng mọi người vỗ tay, chợt nghe người bên cạnh nói thầm, “Đúng là hình mẫu tiểu thuyết, không ngờ thật sự có tổng giám đốc đẹp trai như vậy!”. Cô nhin không được, nhìn kĩ Thẩm Tùng Nguyên vài lần, quả thật anh ta có một sức hấp dẫn quyến rũ của đàn ông trưởng thành, cười nói tự nhiên, so với các anh chàng trẻ tuổi, loại khí chất này có phần nho nhã hơn nhiều.

Mỗi lần cô gặp anh ta, gần như anh ta chỉ mặc âu phục, hôm nay cũng không ngoại lệ. Anh ta cởi áo vest, bên trong là áo sơ mi, ngồi trên ghế sofa đơn đỏ thẫm, uống rượu vang đỏ, trông khá giống một thương nhân lão luyện chốn Thượng Hải.

Giữa buổi lễ, người ở đây đều đã chơi thân, bắt đầu ồn ào mời các ông chủ lên lầu chơi trò chơi.

Kim Đa Bảo giơ tập giấy, cùng mọi người chơi “Ra hiệu đoán chữ”, thấy trong nhóm lãnh đạo, Thẩm Tùng Nguyên bỗng nhìn về phía mình, sau đó từ từ đi tới. Anh vừa bước tới, mọi người liền tản ra nhường chỗ, mời Thẩm tổng cùng chơi trò chơi.

Kim Đa Bảo vốn đã đoán được chín trên mười tên sách, cách biệt vượt lên dẫn đầu, thông thường, đồng đội chỉ cần gợi ý hai chữ, là cô đã có thể đoán được tên quyển sách kia. Bây giờ Thẩm Tùng Nguyên được đẩy lên trước, mọi người đều yêu cầu Kim Đa Bảo ra hiệu cho Thẩm tổng đoán.

Thẩm Tùng Nguyên rất nể tình, đi qua nhận lấy tập giấy của Kim Đa Bảo, tự nâng qua đầu lật một tờ, “Bắt đầu đi.”

Trang này là “Hoa Thiên Cốt”.

Kim Đa Bảo thở phào nhẹ nhõm, cô nhớ lại lời thoại kinh điển trong tác

phẩm, mở miệng gọi, “Sư phụ...”

“Ngộ Không?” Không đợi cô nói xong, Thấm Tùng Nguyên hỏi trước một câu, sau đó quả quyết trả lời: “Tây Du Ký”.

“...” Người đứng xem cười âm.

Kim Đa Bảo “Ôi” một tiếng, không dùng cách nói lời thoại trong sách nữa, chỉ có ba chữ, vậy huơ tay gợi ý từng chữ là được. Cô nâng má làm hình một đóa hoa, mười ngón tay run run nhè nhẹ.

“Đau răng?”

“...” Cô vung tay quanh mặt rộng hơn, tiếp tục run run ngón tay làm hình dạng của đóa hoa đang nở.

“Đầu to?”

“...” Người xung quanh càng cười dữ dội hơn.

Chỉ một cái tên như vậy, vì sức tưởng tượng phong phú không gì bằng của Thấm Tùng Nguyên, mà tốn hơn hai phút thi đấu, cuối cùng Kim Đa Bảo không thắng được giải thưởng nào.

Để lại sân chơi cho độc giả, Kim Đa Bảo xuống lầu ăn điểm tâm, vừa cầm ly rượu đỏ trên giá muốn ném thử, Thấm Tùng Nguyên cũng đã theo xuống. Dưới lầu ít người, anh ta đi tới cạnh cô, cầm ly rượu khác xin lỗi, “Chốc nữa tặng cô một phiếu mua sách để bồi thường.”

Giải cao nhất của trò chơi là phiếu mua sách trị giá ba trăm đồng, do Hữu Đồ tài trợ.

Kim Đa Bảo cụng ly với anh ta, “Không cần đâu Thấm tổng, chỉ chơi cho vui thôi.”

Ly rượu khá cạn, anh ta uống một hơi hết sạch, nếu không uống cũng khá ngại, cô đành cạn ly theo, uống xong mới phát hiện loại rượu này rất ngon, rất ngọt.

Thẩm Tùng Nguyên thấy cô quan sát ly rượu kia, bèn giải thích, “Đây là rượu điều vị, thay rượu đỏ bằng nhựa nho, nồng độ không cao, được dùng làm thức uống thông thường.”

“Thì ra là vậy.” Kim Đa Bảo để li xuống, cầm một ly rượu nho khác, nhân tiện cầm thêm một đĩa bánh ngọt, đi vòng qua kia tìm chỗ ngồi ăn.

Dưới lầu thật sự rất ít người, Thẩm Tùng Nguyên lại chỉ quen biết mình cô, nên cũng qua kia ngồi xuống cạnh cô. Anh ta tự lấy một chai rượu trong thuyền gỗ, bật nút rót vào ly, trầm mặc lắc lắc chiếc ly trong tay.

Hai người không nói gì, Kim Đa Bảo im lặng ăn bánh ngọt uống rượu nho, thỉnh thoảng đường dính vào miệng, cô lại lấy giấy lau một chút, hầu như không có tiếng động. Thẩm Tùng Nguyên thả lỏng chân, dựa vào ghế nghe tiếng nhạc trong quán cà phê, đôi khi hớp một ngụm rượu, tầm mắt lại lướt qua Kim Đa Bảo đang ăn này nọ, cảm giác cô gái nhỏ này khiến người ta rất thoải mái.

Anh ta đột nhiên hỏi, “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

Kim Đa Bảo đáp thật thà, “Hai mươi hai.”

“Ồ.” Dường như Thẩm Tùng Nguyên chỉ muốn tán gẫu đôi câu, nhận được câu trả lời lại tiếp tục uống rượu nghe nhạc, đến khi Kim Đa Bảo sắp ăn xong đĩa điểm tâm thì nói tiếp, “Tôi cũng cầm tinh con chó.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Trong Làn Gió Lạnh Thấu Xương, Khâu Thiên Chợt Người Thấy Hơi Thở Nóng Hổi Của Cô, “Em Còn Uống Rượu?”

Chơi đến lúc xế chiều, ông chủ quán cà phê đem rượu nho do chính tay bà chủ cất ra mời, còn ngọt hơn rượu điều vị, nhưng nồng độ nhiều hơn một chút. Kim Đa Bảo chỉ cảm thấy giống nước trái cây bỏ nhiều đường, nhin không được uống khá nhiều, không ngờ lúc uống thì không sao, nhưng nửa tiếng sau đầu đã bắt đầu choáng váng, nhìn ai cũng thấy hai ba lớp bóng xếp chồng.

Rượu tự cất có tác dụng chậm nhưng mạnh, rất nhiều người trong quán đã uống say ngất, cũng may cạnh quán cà phê có khách sạn, hầu hết độc giả đều đi thành nhóm ba nhóm năm nên cũng không đáng lo.

Thẩm Tùng Nguyên cũng uống rượu nên không thể tự lái xe, bèn gọi điện cho thư kí đến đón. Nhìn Kim Đa Bảo mơ màng ngồi trên chiếc ghế chân cao, anh ta đi qua, vỗ vỗ vai cô, “Tiện đường, cô đi nhờ về không?”

Kim Đa Bảo leo xuống đất, thử đi hai bước, chân mềm nhũn, khom người gần chín mươi độ cảm ơn, “Làm phiền ngài!”

Thẩm Tùng Nguyên thấy cô như vậy thì hơi buồn cười, đợi một lúc đến khi thư kí tới, anh ta để nữ thư kí dìu cô lên ghế lái phụ, còn mình mở cửa sau xe ngồi vào, “Tiểu Giang, cuối tuần còn để cô tăng ca, vất vả rồi.”

Thư kí Giang đưa bình thuốc giải rượu ra ghế sau, “Thẩm tổng, cần dùng không?”

“Không cần đâu, không uống nhiều lắm.” Thẩm Tùng Nguyên xua tay, bảo cô cứ khởi động đi trước, sau đó bổ sung, “Thắt dây an toàn giúp cô ấy.”

Kim Đa Bảo mơ màng nhìn phong cảnh dần dần quen thuộc ngoài cửa sổ, Mặt Trời từ từ hạ xuống, sau đó bỗng nhận được điện thoại của Khâu Thiên.

“Chùng nào tan ca?”

“Em đang về.” Kim Đa Bảo chợt nhớ lần trước Khâu Thiên từng thấy Thẩm tổng, lúc về nhà còn tỏ vẻ bức bối. Cô giật nảy mình, tỉnh táo hơn một chút, nói với thư kí Giang đang lái xe, “Phiền cô để tôi xuống cửa Bắc là được.”

Nói xong mới nhớ còn đang mở điện thoại, cô vội thông báo cho Khâu Thiên, “Sắp về tới nơi rồi.”

“Ừm.” Khâu Thiên đáp, cúp điện thoại đi ra cửa Bắc.

Đúng lúc anh vừa tới cửa Bắc, đã thấy Kim Đa Bảo bước xuống từ một chiếc xe thương nhân, chính là chiếc xe anh đã thấy cách đây không lâu. Trong bụng hơi nổi nóng, anh dứt tay vào túi quần thể thao đứng chờ cô, lúc cô vui vẻ chạy tới thì hơi né đi, mất hứng hỏi, “Ai chở em về vậy?”

“Đồng nghiệp.” Kim Đa Bảo nói xong, thấy không chính xác lắm, “Sếp lớn!”

Câu bổ sung của cô càng làm mặt Khâu Thiên thối hơn, “Nam?”

Kim Đa Bảo nhạy cảm nhận ra Khâu Thiên đang không vui, cô không trả lời, nhào vào lòng anh, nhưng Khâu Thiên lại dùng một tay đẩy đầu cô ra, “Nghiêm túc chút đi, nói chuyện trước đã.”

Bàn tay to trên đầu rất ấm, Kim Đa Bảo nghiêng đầu, cọ cọ mặt mình vào

tay anh, trẻ con đáp, “Ừm.”

“Đừng có mà làm nũng, đứng thẳng dậy.” Khâu Thiên thu tay về, giọng điệu rất nghiêm khắc, “Em đã biết sai chưa?”

Kim Đa Bảo dừng lại, mơ màng nhìn anh, mắt long lanh ánh nước.

Trong làn gió lạnh thấu xương, Khâu Thiên chợt nghĩ thấy hơi thở nóng hổi của cô, “Em còn uống rượu?”

Hai tay Kim Đa Bảo đan vào nhau, dường như đã biết mình làm vậy là không đúng, muốn nhào vào lòng Khâu Thiên lần nữa, nhưng lại bị Khâu Thiên đẩy ra một cách vô tình.

“Em là con gái, sao có thể uống rượu một mình bên ngoài hả? Còn nếu đã lỡ uống, sao không gọi điện bảo anh tới đón em?” Khâu Thiên nén giận dạy bảo cô, “Để thẳng đàn ông khác chở về, còn trong tình trạng say khướt như vậy, nhờ hăn làm chuyện gì xấu với em thì sao?”

Đầu Kim Đa Bảo vừa nóng vừa căng, chỉ muốn nằm phịch lên giường ngủ một giấc, đứng trước cổng bị gió thổi khó chịu, Khâu Thiên còn liên tục giáo huấn cô. Cô ấm ức nhào vào lòng Khâu Thiên lần thứ ba, lần này Khâu Thiên không đẩy cô ra, chỉ xì mặt hỏi cô, “Em biết sai chưa?”

Kim Đa Bảo ngẩng đầu hôn lên cằm anh một cái, “Biết rồi.”

“...” Anh đang nghiêm túc nói lý, cô lại tỏ ra đáng yêu như vậy, thử hỏi anh còn nghiêm mặt thế nào?

Kim Đa Bảo hôn xong, thấy anh không phản ứng, giơ ngón trỏ nói đâu ra đấy, “Nụ hôn hôm nay.”

Khâu Thiên hoàn toàn không giận dữ được nữa, thôi vậy, chờ cô nài

này tỉnh rượu sẽ nói sau.

Cảm giác tâm trạng anh khá hơn một chút, Kim Đa Bảo cũng thả lỏng, nhón chân kề lại gần miệng anh, thấy môi anh hơi khô bèn liếm một cái, hôn chụt rồi rời đi, sau đó tiếp tục đưa ngón trỏ lên trời, “Nụ hôn cho ngày mai.”

Quên đi, Khâu Thiên nghĩ, cô đáng yêu như vậy ai nỡ lòng mắng cô đây.

Lúc về Kim Đa Bảo đã bắt đầu đánh loạn xạ, còn khẳng khẳng nói phải mau về ngủ, làm người nhìn cứ thấp thỏm như lúc xem xiếc đi đây. Khâu Thiên kéo cô lại, ra trước mặt cô ngồi xồm xuống, “Lên đi anh công.”

Tuy trời đã tối hẳn, nhưng sinh viên xuống sân trường ăn cơm hay lên lớp vẫn không ít, nếu là bình thường, có đánh chết Kim Đa Bảo cũng sẽ không để anh công, nhưng bây giờ mơ màng, vừa thấy lưng Khâu Thiên liền leo tọt lên như con khỉ, cánh tay vòng qua cổ anh, phối hợp kẹp chân vào thắt lưng anh.

Khâu Thiên cố gắng chọn những đường nhỏ ít người đi, nhưng vẫn không ngăn được ánh mắt quan sát của người ven đường.

“Em có nặng không?” Kim Đa Bảo gục lên vai anh hỏi.

“Không nặng.”

“Hì hì.” Kim Đa Bảo cười tự đắc, “Anh cũng không nặng.”

Đây có được tính là khen ngợi không nhỉ, Khâu Thiên bất đắc dĩ trả lời, “Cảm ơn.”

“Không có gì ~” Kim Đa Bảo khách sáo kết thúc cuộc nói chuyện.

Đi dưới đất còn tạm ổn, nhưng leo sáu lầu thì rất mệt, Khâu Thiên đi đến lầu bốn đã thở hổn hển, thả lỏng người xuống đất, “Tự đi đi.”

Kim Đa Bảo ôm eo Khâu Thiên từ phía sau, không chịu động đậy, ăn vạ như muốn được công tiếp.

“Lưng đau rồi.” Khâu Thiên lau mồ hôi trên trán, không muốn để ý đến cô.

Cô giống như cái đuôi nhỏ của anh, anh đi lên, cô cũng đi theo lên lầu, nhưng chủ yếu là bám vào để anh kéo lên.

Từ trước đến nay Khâu Thiên không nghĩ Kim Đa Bảo lại quần người khác như vậy, dù giận chuyện cô uống rượu, nhưng cũng hơi thích cảm giác được cô dựa dẫm thế này. Anh cúi đầu cắn mạnh lên miệng cô một cái, sau đó cam chịu ngồi xổm xuống công cô lên lầu.

Cô về sớm hơn bình thường, Tiểu Vân vẫn chưa tan ca, anh tìm trong túi cô một hời mới móc được chùm chìa khóa, loay hoay thử từng chìa một, mở đến chìa thứ ba mới mang được Kim Đa Bảo vào nhà.

Về tới nhà Kim Đa Bảo lại có thể tự đi, lón nhón vào phòng mình, nhào lên giường, sau đó quờ quạng cởi áo khoác, kéo chăn lên ngủ.

Khâu Thiên đứng trước cửa phòng ngủ nhìn cô, người mệt lã tỏa ra hơi nóng, nhưng không thể nói lý với cô. Anh rót ly nước ấm gọi cô dậy uống, sau đó giúp cô cởi quần ngoài, nhìn chiếc quần mùa thu màu xanh táo của cô, không hiểu sao thấy hơi buồn cười, xốc áo len lên một chút, chiếc áo mùa thu có hình quả bóng cũng màu xanh táo, lần này anh bật cười hoàn toàn.

Anh nâng người cô lên, một tay đỡ lưng một tay giúp cô cởi áo len, sau đó để cô mặc bộ đồ màu xanh táo kia nằm ngủ, đắp chăn kéo rèm cửa sổ. Anh giơ tay bóp má cô, làm miệng cô nhọn như miệng gà con, tâm trạng thoải mái đôi chút, huyết sáo đóng cửa về nhà mình.

Hôm sau trời vừa sáng, Kim Đa Bảo đã bị tiếng chuông điện thoại đánh

thức, lúc đầu cứ tưởng là đồng hồ báo thức vang lên, một lúc sau mới nhớ ra hình như hôm nay là cuối tuần, vì vậy nằm xuống ngủ tiếp.

Nhưng điện thoại di động vẫn kiên trì kêu không ngừng, cô đành phải cầm lên nhìn thử, lúc này mới phát hiện là Khâu Thiên gọi cho cô.

“A lô...” Kim Đa Bảo uể oải trả lời, cổ họng hơi đau.

“Dậy đi.” Giọng Khâu Thiên rất trong, dĩ nhiên đã dậy từ rất lâu.

“Cuối tuần mà... Em muốn ngủ...” Cô cúi kinh đổi sang tai bên kia, “Để em ngủ... Em mệt lắm...”

“Do không vận động nên mới dễ mệt đó, mau dậy đi.” Khâu Thiên quả quyết nói, “Nửa tiếng sau xuống lầu, anh ở dưới lầu chờ em.”

“Anh cứ chờ đi, em không xuống đây...” Kim Đa Bảo được nước, vẫn ngoan cố, hừ lạnh một tiếng rồi cúp điện thoại, tiếp tục ngủ.

Năm phút sau, cô buồn bực chặc khẽ một tiếng, vuốt vuốt tóc, vén chăn lên bắt đầu mặc quần áo. Trong lúc rửa mặt, ý thức chậm rãi ủa về, chợt nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, diễn biến không đầy đủ lắm, nhưng vẫn có thể nhớ chuyện Khâu Thiên đã công cô về.

Hình như anh nói là lưng đau, còn cô vẫn mặt dày đòi anh công?

“Khụ khụ.” Bị bọt kem đánh răng làm sặc, Kim Đa Bảo càng nhớ ra nhiều chuyện hôm qua càng thấy xấu hổ, sau này cô sẽ không bao giờ uống rượu nữa! Quá mất mặt!

Xuống lầu mới biết Khâu Thiên thật sự dắt cô đi vận động, chỉ đơn giản là chạy bộ, cùng một nhóm sinh viên tham gia cuộc thi chạy định hướng*, giáo viên phụ trách tổ chức cho sinh viên... chính là ba Khâu Thiên.

(Chạy định hướng: trong tiếng Anh là “orienteering”, gần giống như chạy việt dã, được tổ chức trong môi trường thiên nhiên như ngoại ô, đồi, núi rừng... nhưng khác ở chỗ phải tìm đủ các trạm trên bản đồ.)

Khâu Thiên nhìn Kim Đa Bảo quần thật dày, đưa bản đồ thi đấu và phiếu qua trạm cho cô, “Ăn gì chưa?”

“Chưa.” Kim Đa Bảo tò mò nhìn những vật trong tay, lắc đầu.

Khâu Thiên đeo một chiếc ba lô giản dị, mở ra lấy túi bánh bích quy và phích nước nóng cho cô, “Ăn tạm hai cái bánh lót bụng đi.”

Cô vâng lời chỉ ăn hai cái, uống nước trong phích của anh, nghỉ ngơi xong liền cùng anh đuổi tay đuổi chân làm nóng người.

Vì để đảm bảo an toàn cho sinh viên, khu vực hoạt động chạy định hướng chỉ trong khuôn viên trường, ngay cả la bàn cũng không cần, chỉ cần chạy quanh các dãy lầu trong trường rồi đánh dấu qua trạm thôi.

Khâu Thiên và Kim Đa Bảo chạy cuối đội, Kim Đa Bảo mới ăn cách đây nửa tiếng, Khâu Thiên không cho cô chạy nhanh, một lát sau hai người đã bị đội bỏ lại cả khoảng xa.

“Em còn nhớ hôm qua đã làm chuyện tán tận lương tâm gì với anh không?” Anh bỗng quay đầu nhìn cô, giọng hờ hững.

“Hả?” Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, quả quyết đáp, “Uống hơi say, không nhớ rõ.”

“Chậc chậc ——” Khâu Thiên tặc lưỡi, “Hôm qua không cho anh về nhà, bắt anh phải ngủ cùng em, còn cản anh không chịu nhả ra nữa, em quên hết rồi à?”

Kim Đa Bảo nghĩ lại thật cẩn thận, hoàn toàn không ấn tượng, cô ngập ngừng hỏi anh, “Gạt em à?”

“Ừ, gạt em.” Khâu Thiên nhếch miệng, chân thành thừa nhận.

“Này!” Kim Đa Bảo tức đến thở hổn hển, đuổi theo muốn cắn anh, anh chạy nhanh hai bước kéo dài khoảng cách, sau đó sau người chạy thụt lùi, chọc tức cô: “Đánh không tới ~ Đánh không tới ~”

Kim Đa Bảo lấy hết sức lực mình đã dùng thi tốt nghiệp tám trăm mét trước kia để đuổi theo anh, thấy anh bỗng đột ngột dừng lại, nhét phiếu qua trạm của hai người vào hộp đánh dấu trên cành cây, nói lẩm bẩm, “Tích —— phiếu của ốc tiêu chân ngắn.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cô Đắm Anh Một Cái, “Mau Lên Xe, Mau Lên Xe!”

Đường chạy định hướng vòng vào cuối cùng cũng sắp kết thúc, nhét phiếu qua trạm cuối cùng vào hộp ở cửa căn tin, Kim Đa Bảo từ chạy chuyển sang đi, lê bước về phía sân vận động cách đó không xa.

“Chạy hết nổi rồi à?” Khâu Thiên chạy chậm bên cạnh cô.

Kim Đa Bảo có thể cảm nhận được mồ hôi nóng hổi trên mặt, cô kéo mũ áo khoác lên đội, lấy hai tay bịt mắt, không muốn để Khâu Thiên nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

Khâu Thiên cười nhắc nhở, “Nhìn đường kìa, đừng để bị ngã.”

Kim Đa Bảo cúi đầu, nhanh chóng vượt qua anh, chỉ muốn về nhà cho mau.

“Nè, còn chưa kết thúc mà.” Khâu Thiên kéo cổ tay cô, dắt cô đến chỗ kí tên dưới khán đài.

“Em không đi, em không đi.” Kim Đa Bảo che mặt không chịu đi, “Ba của anh đang ở bên kia, em không đi.”

Khâu Thiên đã cầm hai tấm bản đồ từ sớm, bây giờ chỉ cần chạy tới chỗ ba anh đánh dấu là xong, nhưng trong danh sách sinh viên không có tên cô, vậy không phải sẽ rõ ràng nói cho ba Khâu biết mình và con ông có quan hệ không bình thường sao?

Khâu Thiên “À” một tiếng, dùng sức kéo cổ tay cô ra, không cho cô che mặt nữa, “Vậy được rồi, đi, về thôi.”

Kim Đa Bảo thả tay xuống, phần tóc lộ ra ngoài mũ hơi rối, cô lui ra sau, đi theo bước chân của Khâu Thiên, vì cách khá gần, cô chợt nói khe khẽ với anh, “Hôm qua công ty chúng em làm tiệc rượu, có rượu nho tự cất, em thấy rất ngọt, cho nên mới uống vài ly... Sau này ra ngoài em sẽ không uống rượu nữa.”

“Một số loại rượu nho tự cất này bên trong có rất nhiều men rượu, thậm chí uống quá nhiều còn có thể dẫn đến mù lòa. Em muốn uống thì cũng phải chọn nhãn hiệu lớn mà uống, đừng thấy cái gì cũng nhét vào bụng.”

Khâu Thiên nghe cô nói là rượu tự cất, thì nhú mày.

“Không uống nữa...”

Kim Đa Bảo chạy này giờ nên hơi đói bụng, “Em đi siêu thị mua chút đồ ăn.”

“Anh có bánh bích quy nén trong bịch này.”

“Bánh nén ăn không ngon...”

“Miệng kén chọn thật.” Khâu Thiên nắm tay cô, “Để anh làm chút gì cho em ăn, chờ đã, trà sữa của anh em định khi nào mới làm?”

“Bây giờ bây giờ, đi thôi, anh qua nhà em đi.”

“Chủ động mời anh vào nhà như vậy, không phải em đang có suy nghĩ không an phận gì với anh chứ?” Khâu Thiên nhìn cô nghi ngờ, “Lại muốn cướp đồ của anh hay làm gì đó...”

Mới sáng sớm anh đã lấy mấy lời này lừa gạt cô, Kim Đa Bảo tức đến

mức nhảy lên muốn cắn anh, nhưng anh lanh trí thoát được, sau đó hai người tiếp tục cuộc truy đuổi ầm ĩ lúc sáng sớm, cơn buồn ngủ còn sót lại của Kim Đa Bảo cũng bị quét hết sạch.

Trong nhà có canh sữa, Kim Đa Bảo bỏ sữa và gói trà vào nồi, sau đó rất chuyện nghiệp hỏi Khâu Thiên, “Anh muốn thêm đường hay thêm muối?”

“Đường.” Khâu Thiên cũng không muốn nếm thử mùi vị khác lạ gì.

Múc hai muỗng đường, đập nắp nồi lại, đun với lửa nhỏ, sau đó Kim Đa Bảo đã không còn chuyện để làm.

Ngược lại với cô, Khâu Thiên bắt đầu đặt chảo lên, dùng trứng gà và hành lá đã thái nhỏ của nhà mình đánh đều, bắt lên chiên, sau đó cũng lấy bánh mì ở nhà mình đi hâm nóng, cuối cùng cắt hai lát giăm bông trong tủ lạnh của Kim Đa Bảo, bỏ vào chảo rán.

Đối với đàn ông biết nấu cơm hắc hoi, Kim Đa Bảo cũng không thiên vị hơn người khác, nhưng đàn ông vừa đẹp trai vừa có thể nấu cơm lại rất có sức hút. Cô như miếng kim băng bị nam châm hút qua, ôm lấy Khâu Thiên từ phía sau, cọ cọ mặt vào lưng anh, “Chờng nào anh phải về?”

“Đừng đứng gần như vậy, coi chừng dầu văng trúng.” Khâu Thiên vỗ vỗ bàn tay đặt trên hông anh, bảo cô đi ra ngoài.

Kim Đa Bảo lại ôm chặt hơn, không chịu buông tay, hỏi lại lần nữa, “Hôm nay phải về rồi sao?”

“Sáng mai mới đi, nhưng không phải câu lạc bộ, là đội tuyển quốc gia. Bên kia huấn luyện khá nghiêm khắc, có lẽ cả ngày cũng không được dùng điện thoại.” Khâu Thiên suy nghĩ một chút, bổ sung thêm, “Chắc mấy ngày nữa phải xuống phía nam huấn luyện.”

“Vậ à.” Thật ra Khâu Thiên đi đâu cũng không quan trọng, dù sao anh đi rồi cô cũng chỉ chơi đùa một mình.

Một lát sau cơm đã làm xong, phần ăn sáng của Khâu Thiên chỉ có bánh mì và trứng gà, không có thịt giảm bông, lần này Kim Đa Bảo không tự ý gấp gì vào đĩa anh, cô so sánh đĩa ăn của hai người một chút, “Anh cũng không thể ăn thịt giảm bông sao?”

“Không phải là không ăn được, đồ ăn trong đội đều được kiểm nghiệm nghiêm ngặt, ra ngoài cũng không được dùng nhiều thức ăn có chất phụ gia, nhất là chế phẩm từ thịt.” Khâu Thiên giải thích xong uống một hớp trà sữa, “Ừm, ngon thật.”

Kim Đa Bảo nghe anh nói thế thì có chút lo lắng, ngẫm lại hình như cô luôn dẫn anh ra ngoài ăn này nọ, cô thận trọng hỏi, “Trong lá trà có độc không nhỉ?”

Khâu Thiên bồng ho khan, cả người co giật ngã đổ ra ghế salon, gối đầu lên đùi Kim Đa Bảo, duỗi tay muốn với tới mặt cô, “Hình như thật sự có, có, có độc...”

Cổ anh ngoẹo đi, tay buông thông xuống, nhắm mắt giả chết.

Kim Đa Bảo còn đang nhai, suýt chút nữa đã sặc ra ngoài, cô rút khăn giấy che miệng ho khan, nuốt xuống hoàn toàn mới lắc lắc vai anh, “Mau dậy đi, ấu trĩ muốn chết.”

Khâu Thiên tiếp tục nhắm mắt không nói lời nào.

Kim Đa Bảo khom lưng cúi đầu xuống, nghiêng người vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng anh, sau đó nhìn đôi mắt đang mở lớn của anh, “Được rồi mỹ nhân ngủ trong rừng, mau dậy đi.”

Khâu Thiên giơ tay choàng lên cổ Kim Đa Bảo, kéo người cô xuống. Anh hơi ngửa đầu tới gần cô, đem nụ hôn lệch lúc này về đúng vị trí, đôi môi đan vào nhau, nhẹ nhàng mút lấy đối phương.

“Á! Tớ không nhìn thấy gì hết! Hai người tiếp tục đi!” Tiểu Vân chỉ để lại một tiếng thét kinh hãi, sau đó cửa phòng ngủ lại bị đóng chặt.

“...”

Kim Đa Bảo vội vàng ngồi thẳng dậy, mặt đỏ bừng, mờ mịt hỏi Khâu Thiên, “Cô ấy còn ở nhà à?”

Khâu Thiên cũng ngồi dậy, giả vờ bình tĩnh dùng đũa gấp trứng ăn.

Mỗi lần đến cuối năm, công việc đều rất nhiều, không chỉ phải hoàn thành công việc thuộc bốn phận của mình, các cô còn phải chú ý từng phân đoạn, tích cực mời gọi để sách mình phụ trách có thể bán ra ngoài, nếu không chăm chỉ thì qua kì nghỉ Tết, sang năm trở lại sẽ có cả núi công việc ngập đầu.

Buổi trưa bỗng nhận được một cuộc điện thoại lạ, người gọi là nhân viên giao bưu kiện, hỏi phải mang đến lâu mấy.

“Gửi ở phòng bảo vệ trường học là được.” Kim Đa Bảo tập trung điền bảng, nói xong liền muốn tắt máy.

“Trường học? Làm gì có trường học?” Bưu tá xác nhận lại địa chỉ, “Cô là Kim Đa Bảo đúng không?”

“A vâng, đúng vậy, anh chờ một chút, tôi sẽ xuống dưới ngay.” Lúc này Kim Đa Bảo mới nhận ra bưu tá đang ở công ty, sau đó lại nghi ngờ, trước giờ mua đồ cô chưa bao giờ gửi đến công ty cả, là vật gì nhỉ?

Kí nhận xong mới phát hiện là một túi giấy, cô lắc lắc, đoán bên trong

chắc không phải là thứ gì nguy hiểm, bèn lớn gan mở ra nhìn thử, chỉ thấy hai tấm thẻ.

Một cái là thẻ vàng, một cái là thẻ hội viên của quán cà phê mà các cô đã tổ chức hoạt động cho độc giả.

Cố gắng nhớ lại, hình như Thẩm tổng nói sẽ bồi thường phiếu mua sách cho cô?

Đang trầm tư, lại có điện thoại gọi cô xuống nhận món, lần này là tiểu ca của quán cà phê, anh ta bảo cô xuất thẻ hội viên, sau đó nói cô biết có thể đến tiệm của mình lúc chiều để dùng trà bánh trong vòng một tháng.

Không hiểu sao Kim Đa Bảo thấy hơi sợ, có phải Thẩm tổng quá khách sáo rồi không, chỉ thua một trò chơi mà thôi, đâu cần đưa nhiều đồ như vậy... Dù thế nào, cô cũng phải gọi điện cảm ơn Thẩm Tùng Nguyên một tiếng, sau đó khéo léo tỏ ý các cô không được phép ăn gì trong thời gian làm việc, trà bánh buổi chiều gì đó cũng không cần.

“Còn có trà bánh buổi chiều à?” Hình như Thẩm Tùng Nguyên còn hoang mang hơn cô, “Tôi chỉ bảo Tiểu Giang gửi phiếu mua sách cho cô thôi.”

“...” Anh ta đã nói như vậy, Kim Đa Bảo chỉ đành nhờ anh ta chuyển lời cảm ơn đến thư kí Giang.

Sau hôm đó, mỗi ngày cô đều cho các đồng nghiệp mượn phiếu đến quán ăn trà bánh buổi chiều —— bởi vì cô đã hỏi tiểu ca quán cà phê, phần ăn đã ứng trước một tháng nên không thể trả lại.

Lúc Khâu Thiên đến phía nam đã gọi cho cô một cuộc điện thoại, thời gian sau đó lại giống như bốc hơi, luôn trong tình trạng không liên lạc được. Kim Đa Bảo hơi nghi ngờ, không biết huấn luyện viên của bọn họ có tịch thu tất cả điện thoại hay không.

Sau khi mùa đông bắt đầu, ra được vài tuyết tuyết ít ỏi, còn thời tiết chỉ trở nên lạnh hơn, lớp tuyết bám trên đất lại tan đi rất nhanh, cũng không còn hơi thở lãng mạn của ngày tuyết nữa.

Sáng sớm hôm nay gió tuyết thổi mạnh, lớn hơn các lần trước một chút, tuyết rơi trên đất lạnh buốt, rơi vào khăn quàng cổ, một lát sau đã đông thành đá. Lúc ra khỏi trạm xe điện, Kim Đa Bảo chỉ hận không thể chạy trở lại, gió tuyết buốt thấu xương còn thổi ra tâm trạng bi quan chán đời.

Cô run rẩy chạy vào công ty, chuyện thứ nhất cần làm sau khi ngồi xuống là đăng trạng thái than thở: “Vẫn thích ngày thu (*) hơn, có ánh nắng có gió thoảng, có lá rụng còn có hoa, tuyết rơi đáng ghét QAQ”

Oán giận xong cũng thấy ấm hơn một chút, cô mở máy tính nhìn tất cả tài liệu được xếp bên thanh cuốn, thở dài, tiếp tục khuyến khích mình, “Sắp được nghỉ rồi!”

Các cô có mười ngày nghỉ đông, gần với ngày nghỉ Tết Âm Lịch, tổng cộng có thể nghỉ nửa tháng, mọi người trong công ty đều nhờ vào nửa tháng không xa này mà cố gắng sống sót.

Đăng trạng thái xong cô cũng không quan tâm đến nó nữa, nào ngờ qua vài ngày sau lại thấy một bình luận kì quặc: “Ừm, biết rồi.” (*)

((*): “ngày thu” – có ai còn nhớ từ này đồng âm với tên bạn trẻ nào không *v*)

Biết rồi? Là ai vậy?

Tài khoản Kim Đa Bảo dùng để đăng là tài khoản làm việc, cô lướt tài khoản người kia một chút, thấy các bài đăng đều là video hài hước này nọ, cho rằng chỉ là một độc giả phổ thông, không để trong lòng, bèn quay đầu tiếp tục công việc.

Chạng vạng hôm đó, giống mọi ngày, cô vẫn dùng khăn quàng cổ trùm lên đầu như một thím bán gà, lúc ra trạm tàu điện, phát hiện bên ngoài công ty có một chiếc xe thể thao màu đỏ rất phong cách.

Thật ra chỉ là một chiếc xe thể thao cũng không đáng chú ý lắm, nhưng nếu trước chiếc xe còn có một người đàn ông mang kính râm tay cầm hoa hồng, muốn không để mắt đến cũng khó. Ai ra khỏi cửa đều trộm liếc mắt nhìn sang bên kia, Kim Đa Bảo cũng không ngoại lệ, cô nhìn theo, nhưng chợt cảm thấy người bên kia càng nhìn càng quen mắt.

Cô chần chừ dừng bước, có chút không dám tin, lại có chút hi vọng mơ hồ nhìn sang đó. Người đàn ông bỗng tháo kính râm xuống, hướng về phía cô bên này vẫy vẫy tay.

!!! Thật sự là tên gia hỏa Khâu Thiên!

Kim Đa Bảo bị hành động khoe mẽ của anh dọa sợ hết hồn, cô kéo khăn quàng cổ cao hơn một chút, che nửa khuôn mặt, thậm thụt như kẻ trộm chạy đến trước mặt anh, xác nhận hết lần này đến lần khác, xem đây có thật là Khâu Thiên hay không, sau đó dấm anh một cái, “Mau lên xe, mau lên xe!”

Khâu Thiên cười đưa hoa cho cô, mở cửa lên xe.

Kim Đa Bảo giơ hoa lên, vô tình nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đồng nghiệp, cô chỉ hận không thể dùng hoa che nốt nửa gương mặt còn lại của mình.

Đến khi ngồi xuống ghế lái phụ, cô mới có thể thở ra một hơi, kéo khăn quàng cổ ngọt ngào ra, nhỏ giọng hỏi anh, “Anh đang diễn trò gì thế? Anh về khi nào? Sao không nói với em?”

Quá nhiều câu hỏi, anh chỉ có thể trả lời một câu, “Không phải em nói rất thích anh, còn rất nhớ anh sao?”

“Hả?” Quả thật cô rất nhớ anh, nhưng cô nói vậy với anh khi nào?

“Còn nói là thích gì đó nữa chứ, nhưng mà anh nghĩ ôm một túi lá rụng không ổn lắm, nên mới đổi thành mua hoa.” Khâu Thiên tự cười một mình, lúc nhìn sang gương mặt cứng đờ chẳng có chút vui sướng nào của cô, anh bóp cằm cô lắc lắc, “Vẻ mặt này là sao thế hả?”

Kim Đa Bảo cúi đầu nhìn hoa, rồi ngẩng đầu nhìn anh, cuối cùng nhìn chiếc xe mới tinh còn chưa lộ lớp bảo hộ, buồn bực đáp, “Mừng đến chảy nước mắt.”

Khâu Thiên hài lòng thả cô ra, “Nếu đã vui như thế, vậy mau trả số nợ hôn em nợ trong suốt một tháng cho anh.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cô Thở Phì Phò Nhìn Khâu Thiên, “Anh Ra Ngủ Sô Pha Đi!”

Kim Đa Bảo đang cởi khăn quàng cổ, nghe Khâu Thiên “đòi nợ” mà không biết xấu hổ, cô liền vùi toàn bộ gương mặt vào chiếc khăn quàng cổ trên tay, “Van anh đó, mau rời khỏi chỗ này đi.”

Khâu Thiên đập ga, đưa mắt nhìn cô: “Xe thế nào?”

“Hơi nhỏ.” Rời khỏi lãnh địa của công ty, Kim Đa Bảo mới thoải mái một chút, quay đầu nhìn xe mới, “Em thích xe lớn, như xe jeep chẳng hạn.”

“Lái xe đó trong thành phố không được đâu.” Khâu Thiên chỉnh nhiệt độ máy sưởi trong xe cao hơn một chút, “Hai ngày trước dạo xem thử, thuận tiện mua một chiếc.”

Thuận tiện... Người thành phố các anh mua xe đều tùy ý như thế sao...

“Anh về là mua xe liền à? Vừa về tới sao?”

“Không phải, chỉ thuận tiện mua thôi.” Khâu Thiên thấy cô chẳng có vẻ thích chiếc xe này như mong đợi, nên hơi bực bội, “Thủ tục làm lần trước có chút vấn đề, sáng hôm nay về giải quyết, sáng mai phải quay lại đội.”

“Sáng mai đã đi...” Kim Đa Bảo nhỏ giọng nói, “Ba ngày sau là chúng em được nghỉ rồi, trong thời gian nghỉ em phải về nhà.”

“Vậy về đi, em ở đây cũng không gặp được anh.” Khâu Thiên cũng rất tiếc nuối, “Cuối tuần bọn anh phải tới Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống

nhất để huấn luyện dã ngoại, chắc lúc về em cũng đang đi làm rồi.”

“Đi xa như vậy sao?” Kim Đa Bảo trợn mắt, nghiêng đầu dựa lên vai Khâu Thiên, “Em sẽ nhớ anh lắm.”

“Ừm.” Khâu Thiên giơ tay phải sờ sờ đầu cô, “Để anh báo với mẹ tối nay không về nhà, em muốn đi đâu chơi không?”

Tối nay không về nhà...

Kim Đa Bảo bị năm chữ này đập cho choáng váng, “Tối nay không về nhà, nghĩa là trọ bên ngoài à?”

“Hả?” Khâu Thiên thẳng xe chờ đèn đỏ, “Cũng được.”

“...” Ý của “cũng được” là anh vốn không tính như vậy đúng không, mất mặt quá.

Lúc xe chạy đi, Kim Đa Bảo đã không còn mặt mũi nói chuyện, càng nghĩ càng cảm thấy câu vừa rồi giống như đang mời gọi anh, mặt dần nóng lên, vội giơ tay chỉnh nhiệt độ điều hòa.

Khâu Thiên lại có vẻ đang suy nghĩ gì đó, sau khi dừng xe ở đầu đường tiếp theo, anh gọi điện về nhà một chuyến, nói hôm nay không về ở, sáng mai mới về nhà lấy hành lý. Mẹ Khâu đã quen với chuyện con trai ít khi ở nhà, nhưng lần này nghe anh nói cả đêm không về, do dự một chút, bèn dặn dò: “Chú ý an toàn.”

Điện thoại bật loa ngoài, giọng mẹ Khâu từ máy nghe vọng trong cả xe. Không biết có phải do nghĩ quá nhiều không, mà Kim Đa Bảo luôn cảm thấy cái “an toàn” cần chú ý trong “chú ý an toàn” này không giống với bình thường.

“Nếu không mình về nhà ăn đi? Anh cũng không thể ăn tùy tiện đúng không?” Kim Đa Bảo vê tua len của khăn quàng cổ trong đầu ngón tay.

“Anh có mang đồ ăn trong đội theo.” Khâu Thiên chỉ túi sách ở hàng ghế sau, “Em nghĩ xem muốn ăn gì đi.”

Cảm thấy tiến độ của hai người không giống với lẽ thường, Kim Đa Bảo nhỏ giọng nhấn mạnh, “Em phải về nhà ngủ.”

Khâu Thiên cười không nói.

Cuối cùng hai người đến một phòng trà, Kim Đa Bảo ăn bồ câu nướng sữa, nhìn Khâu Thiên ngồi đối diện gặm bánh bích quy nén, cô xót ruột, súyt nữa đã rơi nước mắt, “Anh ăn cái đó có ngon không?”

“Cũng được.” Anh bẻ một miếng bánh để cô nếm thử, sau đó đưa gói nước uống chức năng cho cô.

Lúc đầu còn nghĩ anh đáng thương, nhưng khi Kim Đa Bảo nếm miếng bánh bích quy có vị thịt mặn mặn ngọt ngọt, trong chớp mắt càng muốn khóc hơn, rõ ràng cái này còn ngon hơn phần ăn của suất trà bánh buổi chiều mà cô được tặng!

Nghĩ đến suất trà bánh, cô liền chủ động báo cáo cho tổ chức: “Bạn trai ơi, em nghĩ có người đang theo đuổi em đó.”

“Ồ?” Đồ ăn của Khâu Thiên khá ít, ăn xong thì khoanh tay ngồi bên cạnh nhìn cô, “Ai mà mắt kém như vậy?”

“Em cũng không biết có phải đang theo đuổi em không, nhưng mà anh ta mua cho em suất trà bánh một tháng, sau đó còn nói là do thư kí của anh ta đặt.” Kim Đa Bảo không nói chuyện này với ai, nhưng gặp mặt Khâu Thiên thì không nhịn được, nói hết ra ngoài như nã đạn.

Khâu Thiên làm như đang suy xét cẩn thận, “Em không đắc tội với ai chứ? Có khi nào tính hạ độc này nọ không?”

“Này!”

“Rồi rồi, không có độc.” Khâu Thiên bịt miệng, làm bộ như mình nói bậy, “VẬY CỨ ĂN THÔI, NGƯỜI TA MỜI EM ĂN KHÔNG PHẢI RẤT TỐT SAO?”

Kim Đa Bảo tiến tới trước mặt anh, nhìn kĩ biểu cảm của anh, “Anh không ghen hả?”

Khâu Thiên móc chìa khóa đặt vào tay Kim Đa Bảo, “Không ngốc chứ? Người cao quý em có thể đoán được à?”

“Em không nhận đâu.” Kim Đa Bảo như cầm phải củ khoai lang nóng, trả chìa khóa lại cho Khâu Thiên.

“Thời gian anh ở nhà không nhiều lắm, không đem ra lái, để một chỗ cũng phí, em lấy đi làm hay ra ngoài chơi đi.”

Kim Đa Bảo vẫn không nhận, “Dựa vào kĩ thuật của em, sáng sớm ra khỏi nhà, tới tối không biết đã lái đến công ty chưa.”

Khâu Thiên bật cười, “Cũng đúng, vậy chờ lần sau anh về sẽ chở em ra đường lớn tập lái tiếp.”

Anh không kiên trì nữa, Kim Đa Bảo thở phào một hơi, sau đó bất an hỏi, “Chủ xe là anh à?”

“Ừ, anh dạo tiệm mua về đó.” Khâu Thiên xoay xoay chìa khóa xe, “Muốn chuyển thành em cũng được, nhưng phải có giấy đăng kí kết hôn trước, hình như giữa vợ chồng có thể sang tên.”

“Khụ khụ ——” Suýt chút nữa Kim Đa Bảo đã bị hóc xương, quay đầu

không dám nhìn anh.

Trên tầng một của trung tâm hai người đến ăn có sân trượt băng, sau khi ăn xong, cô và anh đứng giữa trung tâm nhìn xuống, có thể nghe thấy tiếng cười nói của người trên sân trượt băng.

“Em biết trượt băng à?” Khâu Thiên thấy cô xem rất tập trung, nghĩ là cô muốn chơi.

“Không biết.” Kim Đa Bảo lắc đầu, hào hứng hỏi, “Anh biết không?”

“Cũng tạm.” Khâu Thiên kéo tay cô, “VẬY ĐI CHƠI MỘT CHÚT ĐI.”

Ánh mắt Kim Đa Bảo hiện đầy vẻ khen ngợi, “Có phải cái gì anh cũng biết không? Anh lợi hại thật đó!”

Khâu Thiên kêu ngạo “hừm” một tiếng, dẫn cô thuê đồ trang bị và mua vé, kéo hai tay cô đi từ từ vào sân.

Lúc nhỏ Kim Đa Bảo từng chơi giày trượt có bốn bánh xe, nhưng với loại giày có một lưỡi dao này thì là lần đầu tiên, cô đứng hơi khó, nắm thật chặt tay Khâu Thiên, “Anh đừng buông ra đó.”

Khâu Thiên “Ừ” có lệ, “Em chạy hai vòng, ngã hai cái là biết thôi.”

“Đừng đừng.” Kim Đa Bảo sợ anh buông tay thật, vội nức nở đòi anh cam đoan, “Nhất định không được buông ra.”

Khâu Thiên trượt lùi, kiên nhẫn cho cô tóm lấy, chờ cô làm quen từng chút một, đến khi cô có thể tự trượt từ từ, “Anh buông ra đi, nhưng mà đừng đi xa, anh theo phía sau em nhé.”

Khâu Thiên không trả lời cô, thấy cô xiêu xiêu vẹo vẹo, dang hai tay giữ thăng bằng như con vịt, muốn cười nhưng sợ cô nghe thấy, nên mím môi,

nhếch miệng trượt chậm phía sau.

Trong sân bỗng vang lên một tràng huýt sáo, hai người nhìn sang, thấy có hai chàng trai ngoại quốc đang trượt băng nghệ thuật trong sân có rào chắn, hai người kia không chỉ có kỹ thuật tốt, dáng dấp cũng khá ưa nhìn, mọi người đứng xung quanh đều vỗ tay chụp ảnh, Kim Đa Bảo cũng đứng ngoài rìa sân vỗ tay nhìn người ta biểu diễn.

Mãi đến khi hai người rời đi, khóe miệng hơi hé ra của Kim Đa Bảo mới khép lại, cô quay đầu, nhìn Khâu Thiên đang thờ ơ dựa vào hàng rào, ngốc nghếch nói: “Hai người kia đẹp trai thật.”

“Ừ, em nhìn đến chảy nước miếng rồi.”

Cô đã biết đại khái mồm miệng gạt người của Khâu Thiên, nên chẳng bị lừa, “Anh có thể trượt như vậy không?”

“Không thể.”

Kim Đa Bảo hơi thất vọng, thở dài, sau đó than thở, “Đẹp trai quá...”

Khâu Thiên gõ nhẹ lên đầu cô một cái, “Đủ rồi.”

Lúc trước nói có người tặng phần ăn cho cô, anh cũng không có biểu hiện gì, Kim Đa Bảo bỗng rất muốn làm anh ghen, cố ý tranh cãi, “Đẹp trai lắm lắm đó.”

“Được thôi, vậy cứ tìm ai đẹp trai dạy em đi.” Mặt Khâu Thiên thản nhiên, bỏ cô lại, trượt đi một mình. Anh trượt rất nhanh, Kim Đa Bảo đuổi theo không kịp, bị anh bỏ xa một vòng lớn mới nghĩ ra, đại khái anh đang ghen ấy mà.

Trong lòng cô có chút đắc ý, định bụng giảng hòa với anh, nào ngờ lúc

anh vòng qua chỗ cô đứng lần thứ hai, anh lại lướt thẳng qua, không mấy may để ý đến cô.

Cái này quá đáng rồi...

Anh nhận ra cô đang đuổi theo mình, lại lượn qua người cô đánh một vòng, trượt lùi hướng mặt về phía cô, vồ vồ chân mình, “Em biết chân bạn trai em quý cỡ nào không, tháng sau còn có trận thi đấu quốc tế, bạn trai em chẳng sợ té gãy chân cùng em chơi trượt băng, em lại dám nói người khác đẹp trai?”

Kim Đa Bảo vừa muốn mở miệng, Khâu Thiên đã giơ tay lên, phất phất tay với cô, “Em tự chơi đi, ốc tiêu chân ngắn.” Nói xong lại không lưu luyến bỏ cô lại trượt đi mất.

Kim Đa Bảo nén giận muốn đuổi theo anh, nhưng học nghệ chưa đến nơi đến chốn, làm thế nào cũng đuổi không kịp, lúc ôm ngoặt đụng phải một cô gái trẻ đang lượn nhanh ngược chiều, hai người đều không tránh được, kết quả Kim Đa Bảo ngã mạnh đập đầu gối xuống đất.

Khâu Thiên trượt ở xa thấy cô ngã sắp xuống, liền băng xuyên qua sân tới cạnh cô, ngồi xổm xuống nhìn.

Cô vốn chỉ thấy hơi đau, nhưng nhìn thấy anh lại bỗng tủi thân, đều là tại anh, chạy cái gì mà chạy chứ. Nhắc tới tủi thân, nước mắt không nhịn được rơi xuống, làm hai người kia giật nảy mình.

Kim Đa Bảo hít mũi, nhanh chóng ngừng khóc, xấu hổ nhỏ giọng nói: “Đau lắm.”

Khâu Thiên giơ tay dùng sức vỗ vỗ lớp băng trên mặt cô, “Xấu quá đi, vòng về rồi đây!”

“Hì hì.” Kim Đa Bảo bị chọc cười, sau đó lại có chút tức giận, “Anh chạy nhanh như vậy làm gì...”

Khâu Thiên đứng phía sau nâng cánh tay đỡ cô lên, “Không chạy nữa, trượt cùng với em.”

Có anh quan sát, lúc sau Kim Đa Bảo không ngã nữa, cô để anh kéo tay trượt quanh sân một vòng, trượt đến khi trung tâm mua sắm phải đóng cửa mới rời đi.

Sau đó lại xảy ra vấn đề, nhìn điệu bộ này của Khâu Thiên, hình như anh thật sự không định về nhà.

Nghĩ đến chuyện ít nhất một tháng cũng không gặp được, Kim Đa Bảo không muốn tạm biệt anh ngay bây giờ, nhưng theo anh ở bên ngoài lại có chút kì quái. Cô lo lắng nói, “Trễ lắm rồi, nếu không...”

“Ở ngoài đi, nói chuyện.” Trong xe không bật đèn, anh nói xong thì dời mắt nhìn cô, sau đó dừng xe trước cửa khách sạn, im lặng chờ cô trả lời.

“Vậy, trả một phòng đôi đi...”

Khâu Thiên cười khẽ, đỗ xe xong liền mở cửa bên ghế lái phụ kéo cô ra ngoài, cũng không để ý yêu cầu thuê phòng đôi của cô, lúc đi thang máy, anh không biết xấu hổ nói, “Em có thể ngủ sô pha.”

“...” Kim Đa Bảo đã chẳng thèm đập anh làm gì, “Anh mới ngủ sô pha.”

Không mang theo đồ thay, tắm xong chỉ có thể mặc đồ cũ đi ra, lúc Kim Đa Bảo ngồi cuối giường sấy tóc, cô vẫn chưa nghĩ ra tại sao mình phải theo anh vào khách sạn, vì “nói chuyện” sao?

Cô chậm chạp dùng máy sấy nhỏ làm khô tóc, liếc mắt nhìn Khâu Thiên

đang dựa vào đầu giường chơi điện thoại, tim đập thành thịch mất kiểm soát.

Có lẽ do thời gian sấy tóc của cô quá lâu, Khâu Thiên nghe tiếng máy sấy “o o” nên hơi phiền, nhấc chân đạp đạp vào lưng cô, “Chưa xong hả?”

Kim Đa Bảo tránh đi, “Chưa.”

Khâu Thiên lại giơ chân đạp cô, “Nhanh lên đi, ồn muốn chết.”

“Đừng đá em.” Cô tiếp tục tránh.

Hai người một đá một tránh, Khâu Thiên không khống chế được lực độ, đạp một cước vào mặt Kim Đa Bảo.

“...”

“...”

“A a a bắn quá đi!” Kim Đa Bảo ném máy sấy, điên tiết nhìn tên Khâu Thiên vừa đá vào mặt cô.

Khâu Thiên vội bò xuống cuối giường, ôm lấy chỗ mình vừa đá trúng trên mặt Kim Đa Bảo, hôn “chụt chụt chụt” mấy cái, “Không bắn không bắn.”

Kim Đa Bảo tức giận, khi anh lại gần hôn cô liền cắn một phát lên mặt anh, “Làm mặt anh dính toàn nước bọt này.”

Khâu Thiên giơ khuỷa tay lau mặt, “Chó con.”

“Em cầm tinh con chó mà, hứ ~” Cô nhăn mặt le lưỡi.

Khâu Thiên cười vui vẻ, sau đó bỗng nghiêm mặt, “Em chỉ lớn hơn anh hai tuổi à, vậy mà anh cứ nghĩ em lớn hơn đến bốn năm tuổi.”

“... Này!!!” Kim Đa Bảo nhặt gối đập vào đầu anh, tức giận nói bậy: “Em cần anh!”

Khâu Thiên càng vui vẻ hơn, lăn trên giường trốn, chờ cô đánh mệt rồi ngừng, anh mới tới gần giúp cô vỗ lưng thuận khí, sau đó lúc cô bình tĩnh lại thì vô cùng thân thiết gọi, “Chó Bảo!”

Chó Bảo, cái tên quái quỷ gì thế này!

Quả thật Kim Đa Bảo đã khóc không ra nước mắt, cô nằm úp xuống giường “Hu” một tiếng, thở phì phò nhìn Khâu Thiên, “Anh ra ngủ sô pha đi!”

Khâu Thiên nằm nghiêng bên cạnh cô, sờ sờ mái tóc dài rối tung của cô, lại gọi, “Chó Bảo.”

A a a a... Đi đi, anh đi yêu đương với chó đi!

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kim Đa Bảo Xấu Hổ, Nhìn Anh Đầy Sợ Hãi, “Cái Tên Thối Tha, Anh Ẩn Thân Sâu Quá Đây.”

Náo loạn với Khâu Thiên một trận, Kim Đa Bảo cũng không còn lo lắng xấu hổ nữa. Mở TV của khách sạn, tìm một vòng, cuối cùng quyết định dừng lại ở kênh kịch truyền hình nhàm chán, đây là bộ phim mà cô và Tiểu Vân thỉnh thoảng xem ở nhà, hơn một trăm tập, bây giờ chiếu lại từ tập thứ hai thứ ba, có thể dùng để giết thời gian.

Khâu Thiên ngồi dựa vào đầu giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, gọi Kim Đa Bảo sang ngồi.

Kim Đa Bảo vừa bò qua, Khâu Thiên liền giơ tay khoác lên vai cô, siết cô vào lòng rất tự nhiên, tự nhiên đến mức làm Kim Đa Bảo đỏ mặt.

Cô lén ngán đầu nhìn anh, mắt anh vẫn nhìn ti vi, nhẹ giọng bỏ xuống một câu, “Anh dễ nhìn như vậy sao?”

“Ừ.” Kim Đa Bảo quay đầu sang chỗ khác, sau đó lại ngán đầu, nhìn cằm anh cười hì hì.

Anh không để ý tới cô, để mặc cô nhìn mình trắng trợn, giữ nguyên trạng thái ung dung xem tình tiết của bộ phim.

“Chỗ đây của anh có một hạt mụn nhỏ này.” Kim Đa Bảo giơ tay sờ sờ cằm anh.

“Ừm, tuổi dậy thì mà.”

Giọng anh hờ hững, đánh ngáp một cái, Kim Đa Bảo bị anh ám chỉ “già” hai ba lần nên rất buồn bực, thu tay về, khoanh tay trước ngực, dùng vẻ mặt nghiêm khắc như thầy chủ nhiệm để xem ti vi, chỉ là cô chẳng xem được diễn biến gì cả.

Khâu Thiên có cảm giác cô đang tức giận, rủ mắt xuống nhìn cô, càng nhìn càng cảm thấy cô tức giận như vậy đáng yêu muốn chết. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi lên gáy Kim Đa Bảo, mút khe khẽ, vừa như cắn lại vừa như hôn.

Kim Đa Bảo như bị người ta dùng kim châm nhẹ, sau đó dùng gậy vờn lông mèo lướt qua người, không rõ là đau hay là thoải mái.

Cô không phản ứng gì, bàn tay đang khoác lên vai cô bỗng hạ xuống, kéo hai cánh tay đang khoanh chặt của cô ra, sau đó hai tay cùng với vào lớp áo trước người, từ phần bụng bằng phẳng của cô dờ lên trên, lúc chạm vào áo ngực thì dừng lại.

???

Tôi là ai? Tôi đến từ đâu? Tôi phải đi đâu đây?

Kim Đa Bảo đã ngẩn người, bắt đầu tự hỏi cuộc đời, cổ bị anh dùng mũi cạ chầm chậm, đồng thời cô cũng cảm giác được hai bàn tay đang phủ lên bầu áo ngực chưa bao giờ bị chạm vào của mình.

Chiếc áo bị người ngoài xâm nhập nên căng cứng, vạt áo kéo lên làm lộ vòng eo, da trên lưng sờn gai ốc. Kim Đa Bảo vốn tưởng rằng mình là người rất nguyên tắc, nhưng bây giờ cô mới biết nguyên tắc của mình đã hạ đến số âm, đầu như động cơ chết máy, hoàn toàn không thể phản ứng được gì.

Khâu Thiên chỉ dùng bụng ngón cái vuốt nhẹ một chút, sau đó liền rút tay ra khỏi áo, giúp cô kéo áo xuống, cách lớp áo phía sau ôm lấy eo cô, nhẹ

nhàng hôn vào gáy cô, cười khe khẽ, “Cũng không phải là hoàn toàn không có gì.”

Kim Đa Bảo không còn tâm trạng để cãi nhau với anh, cơ thể như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc*, cổng chính của thể giới mới đã mở, cô đứng trước cửa nhìn phong cảnh bên trong, nhưng chẳng thấy gì, còn Khâu Thiên thì đứng ở đó cùng cô thảo luận chuyện ổ khóa bảo vệ cổng chính có thể đổi màu khác, mà ai quan tâm việc ấy chứ!

(Mạch Nhâm: ở phía trước thân người, nằm trên đường dọc giữa cơ thể.

Mạch Đốc: ở phía sau cơ thể, bắt đầu từ đỉnh xương cụt và chấm dứt ở gần nướu răng trên.)

Cô chờ đợi như thế nửa ngày, rốt cuộc Khâu Thiên không nhịn được nữa, néo bụng dưới của cô, “Hoàn hồn chưa.”

“...” Kim Đa Bảo xấu hổ, nhìn anh đầy sợ hãi, “Cái tên thối tha, anh ần thân sâu quá đấy.”

Bình thường hôn một chút còn giả bộ mắc cỡ, nhưng lúc sờ con gái nhà người ta thì chẳng gà mờ chút nào.

Khâu Thiên không giải thích, muốn hôn môi cô, sau đó phát hiện hình như mình hơi “kích động”, anh hắng hắng giọng, “Ngày mai em còn phải đi làm, ngủ sớm một chút đi.”

Kim Đa Bảo thấy anh xoay lưng về phía mình cởi quần áo, cuối cùng chỉ mặc một chiếc quần lót boxer chui vào chăn, cô có chút tiếp thu không nổi, ngồi phía sau vỗ vỗ anh, “Anh có thể mặc quần áo mùa thu vào không?”

“Mặc đồ không ngủ được.”

“Anh như vậy em cũng không ngủ được.”

“Vậy em đi ngủ sớm đi.”

“...” Đồ thôi!

Đối với anh bạn trai có đầu óc không ổn định, thường bướng bỉnh lại hay phát điên của mình, Kim Đa Bảo cũng chẳng biết làm gì, cô đành cởi áo len và quần jean, mặc bộ đồ giữ ấm màu xanh nhạt chui vào chăn.

Hai người dựa lưng vào nhau, Kim Đa Bảo tò mò muốn nhìn anh, bèn lặng lẽ quay đầu nhìn gáy của anh, càng nhìn càng muốn ngắm, cô xoay thẳng người ra sau, vỗ vỗ lưng anh, “Anh tắt đèn đi.”

“Ừ.” Khâu Thiên vươn một tay ra khỏi chăn, mò mẫm tìm công tắc trên đầu giường, trong phòng liền tối đen như mực, chỉ còn lại ánh sáng TV hắt lên giường, “Em để remote ở đâu?”

“Ở trên tủ đầu giường.” Kim Đa Bảo nửa ngồi dậy, với qua người anh lấy remote, tắt ti vi xong lại với qua đặt lên tủ đầu giường.

Lúc này phòng tối đen, đưa tay cũng không thấy rõ năm ngón, trời tối lại có vẻ yên tĩnh, tiếng thở của hai người đều vang lên rõ ràng.

Kim Đa Bảo vươn tay ôm lấy eo anh, cảm thấy hình như anh hơi mất tự nhiên, bèn nhỏ giọng hỏi, “Có phải lúc dậy thì, anh cũng trải qua tình huống mà con trai hay có không?”

Vấn đề bé xíu này mà cũng hiểu, Khâu Thiên trầm mặc vài giây, “Em biết nhiều thật đấy.”

Kim Đa Bảo đắc ý, khiêm tốn nói, “Dù sao cũng lớn hơn anh một chút, là chị lớn của anh mà.”

Khâu Thiên cũng xoay người lại, đối mặt với cô, chớp mũi hai người gần như đụng nhau, “Thế chị lớn ời, chiều trời chưa?”

“...” Kim Đa Bảo đập bạn trai như thường lệ.

Khâu Thiên cười khẽ, nắm xích lại gần hơn, chỉ cong chân cách ra một chút, sau đó ôm cô, vỗ vỗ lưng cô, “Mau ngủ đi.”

“Có phải anh sợ nếu không ngủ nhanh sẽ không khống chế được bản thân không?”

“Anh có cảm giác, hình như em rất muốn anh “thả chim bay ra”?”

“Ha ha ha...” Kim Đa Bảo cười khúc khích, cô cũng không biết mình muốn làm gì, chắc cái gì cũng không muốn, chỉ là cảm thấy trêu chọc anh rất vui, “Em muốn hôn anh.”

“Ừm.” Khâu Thiên rộng lượng đáp, “Hôn đi.”

Không có quần áo ngăn cách, nhiệt độ và hơi thở của anh đều rõ hơn bình thường. Tay Kim Đa Bảo đặt nghiêm chỉnh lên mép quần của mình, hơi trịnh trọng in một nụ hôn lên môi anh, chỉ dừng lại một chút, giống như đang đợi bước chỉ thị tiếp theo của Khâu Thiên.

Khâu Thiên tiếp xúc một lát liền đẩy cô ra, không biết đang nói với cô hay đang tự nhủ, “Ngày mai còn phải đi làm.”

Nói xong lại kéo cô về dùng sức hôn một cái, sau đó lại đẩy ra, “Ngày mai anh phải đi.”

Anh cứ lặp đi lặp lại như thế, Kim Đa Bảo được hơi ấm bao quanh, không nhìn được ngáp khẽ. Cảm thấy đây sẽ là một buổi tối an bình, cô chống tay lên ngực anh, nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau đã ngủ thiếp đi, ngay cả

chuyện anh quần quýt tới khi nào cũng không biết.

Một đêm ngủ ngon, cho nên sáng hôm sau, lúc Khâu Thiên gọi cô dậy, cô liền trùm chăn lên đầu ôm lấy anh, ai cũng không thể chia cách chúng ta.

Khâu Thiên đã ngồi dậy, bị cô ôm thắt lưng nên không thể nhúc nhích, anh đánh nhẹ vào ót cô, “Dậy đi.”

Đánh ót cũng không dậy, Kim Đa Bảo lâu bầu gì đó, Khâu Thiên nghe cái gì mà “Xin nghỉ”, “Toàn bộ chuyên cần đều không thêm”... còn vài câu không rõ ràng bị cô nuốt vào trong. Nhưng câu cuối cùng anh nghe rất rõ, “Không biết lần sau gặp anh là khi nào.”

Anh nằm xuống lại, cầm lấy tay cô, hôn từng đầu ngón tay một, sau đó vẫn không chút khách khí xốc chăn kéo người lên, “Mau dậy đi.”

Trong cơn oán giận, Kim Đa Bảo đã tỉnh táo hơn nhiều, lần này anh vừa kéo một cái liền ngồi dậy ngay, sau đó dùng ánh mắt ai oán yếu ớt kinh điển của chốn khuê phòng cổ đại nhìn Khâu Thiên, “Anh về sớm một chút...”

Mắt lim dim ướn nhẹp, Khâu Thiên nặng nề gật đầu, “Về sẽ tìm em.”

Kim Đa Bảo kéo tay anh đè xuống ngực mình, “Tốt như vậy, cho anh sờ phát yêu luôn.”

Khâu Thiên bóp bóp, “Tình yêu nhỏ bé thật.”

“...”

Ngày đầu tiên tạm biệt Khâu Thiên, Kim Đa Bảo phải trải qua loại cảm giác không nở xa cách mà trước nay chưa từng có. Sớm biết vậy, hôm đó cô đã không ra ngoài ngủ với anh, nếu không cũng không cần mới sáng sớm đã chạy đông chạy tây, thăm thương ôm bó hoa hồng đến công ty, cũng không

cần nhìn vật nhớ người nữa.

Cảm giác luyến tiếc này kéo dài suốt kì nghỉ, ngay cả không khí năm mới của Tết Âm lịch cũng tràn ngập một màu ưu buồn nhàn nhạt. Sau khi xuất ngoại, anh cũng không lên mạng, cô chỉ có thể tìm chút tin tức của anh thông qua tin tức của Quốc Túc.

Nhưng tin tức liên quan đến đợt huấn luyện dã ngoại của họ lại rất hiếm hoi, khỏi bàn tới chuyện có thể thấy Khâu Thiên hay không.

Lúc đi thăm cô dì chú bác trong họ hàng, mọi người bỗng quan tâm đến vấn đề kết hôn của cô, mẹ Kim có vẻ rất hứng thú, lén nhận lời thay Kim Đa Bảo, sau đó lúc cô sắp kết thúc kì nghỉ thì “vô tâm” nói, “Đừng nấp mãi ở nhà, ngày mai ra ngoài chơi một chút đi, con trai của ông chủ cô hai con cũng về ăn Tết, thằng bé còn tự mở công ty sách báo, các con coi như là đồng nghiệp, ngày mai cùng ăn một bữa cơm, đi dạo phố gì đó.”

“Ngày mai?” Mỗi ngày Kim Đa Bảo đều đếm lịch, nên rất rõ ngày tháng, “Ngày mai là lễ tình nhân, con đâm đầu đi xem náo nhiệt làm gì... Mẹ, có phải mẹ tự ý tìm đối tượng xem mắt cho con không?”

“Đúng vậy.” Mẹ Kim tỏ vẻ dĩ nhiên, “Bạn học của con đã kết hôn hết rồi, ngay cả người yêu con còn chưa có...”

“Cao trung đại học thì không cho con yêu đương, vừa mới tốt nghiệp đã trách con không có người yêu?”

“Nên không phải bây giờ đang giúp con tìm sao.” Mẹ Kim không quan tâm câu oán trách của cô, “Ngày mai diện đồ đẹp một chút, nghe nói đáng dấp người ta không tệ lắm đâu.”

“Không đi...” Kim Đa Bảo kiên quyết lắc đầu, “Mẹ, con có bạn trai rồi.”

“Đừng xạo sự nữa, có bạn trai mà con vẫn trong tình trạng thế này à? Nếu có bạn trai thật, vậy sao từ lúc con về chưa gọi điện lần nào, cũng có thể đã biến thành bạn trai cũ rồi.” Mẹ Kim không thích bộ dạng lừa dối của con gái, “Hơn nữa cũng hẹn xong rồi, con không đi, cô hai của con biết nhìn mặt ông chủ thế nào đây? Người ta có ý tốt, con đừng phá hỏng ý tốt của người ta...”

Mẹ Kim lâu bầu chừng nửa tiếng, Kim Đa Bảo buồn phiền chịu thua, đành phải thỏa hiệp, “Biết rồi biết rồi.”

Cùng lắm thì tới lúc đó tìm lý do rút lui sớm, cô còn phải trở về nhanh để xem trận bóng ngày mai —— là trận bóng của anh bạn trai nhà cô.

Trong phòng thay quần áo, Lý Lập Quần đang hướng dẫn từng việc một cho các chàng trai vừa làm quen với sân bóng, tầm mắt chợt bị một vật màu hồng nhạt trên đất hấp dẫn, anh ta không tưởng tượng nổi trong đội có ai lại dùng món đồ nữ tính như vậy, “Cái đó của ai?”

Tùy Mẫn liếc mắt nhìn, “Khâu Thiên.”

Đang nói, đúng lúc Khâu Thiên vừa tắm xong đi đến, anh bình tĩnh nhặt mặt khóa hình chó con màu hồng nhạt bị đứt lên.

“Của bạn gái hả?” Lý Lập Quần không nắm rõ vấn đề tình cảm của các đội viên, nhưng vẫn khích lệ anh vài câu, “Ngày mai không phải là lễ tình nhân sao, đá cho hay vào, làm hai trái, so với quà tặng gì đó còn khiến bạn gái cậu vui hơn.”

Trong đầu Khâu Thiên chợt hiện lên cảnh tượng lúc tạm biệt hôm đó, bộ dạng ngốc nghếch cho anh “sờ phát yêu” của Kim Đa Bảo. Anh sờ sờ chó con màu hồng nhạt, chỉ mong cô có thể vui vẻ thật sự.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: “Đẹp Trai Như Vậy À? Muốn Sinh Khi Con Cho Anh Sao?”

Sáng sớm thức dậy, Kim Đa Bảo đã cảm thấy toàn thân mỏi mệt, vùi trong chăn chẳng muốn đi đâu, nhưng vẫn bị mẹ Kim lôi khỏi ổ chăn một cách vô tình, thậm chí còn bị ném mạnh một cái. Kim Đa Bảo sờ sờ áo khoác bằng vải nỉ màu hồng, có chút không bằng lòng, “Hôm nay lạnh lắm, con không muốn ra ngoài.”

Mẹ Kim chỉ bỏ lại một câu: “Mau thay quần áo”, sau đó không quan tâm đóng cửa lại.

Lúc Kim Đa Bảo thay đồ xong ra ngoài ăn sáng, đã thấy ba Kim ngồi trên sa lon xem báo, cô lớn nhón đi qua, than phiền, “Ba, sao con phải đi xem mắt sớm như vậy?”

Ba Kim lén liếc mắt nhìn mẹ Kim, cũng phàn nàn đôi câu, “Lúc ngồi đề cử, cô của con tung hô anh chàng kia lên tận trời, mẹ con sợ bị người khác cướp mất, cho nên mới vội vàng bắt con đi gặp.”

Cha con hai người đều không thích đợt xem mắt này, nhưng mọi chuyện trong nhà đều do mẹ Kim quyết định, bọn họ chỉ được ngoan ngoãn vâng lời.

Rõ ràng là hẹn ăn cơm tối, nhưng Kim Đa Bảo lại bị mẹ Kim kéo ra ngoài trang điểm rất sớm, làm đầu, làm móng tay, giống như hôm nay sẽ gả gập cô ra ngoài không chừng.

Ngửi cái mùi nồng nặc thuộc về tiệm uốn tóc trên đầu, cảm giác chán ngán của Kim Đa Bảo bỗng biến mất, ngược lại thấy khá may mắn, đàn ông

ưu tú đi xem mắt mà người cái mùi này, nói không chừng sẽ chủ động kết thúc cuộc hẹn!

Đáng tiếc không như mong muốn, người đàn ông xem mắt hình như rất có hứng thú với cô, một bữa cơm ăn hơn một tiếng, sau khi ăn xong lướt bánh ngọt thứ ba, anh ta vẫn không ngừng bốc phét về lịch sử gây dựng sự nghiệp của mình, đại khái tổng kết lại là sau khi anh ta tốt nghiệp học viện cao đẳng, từng buôn bán sách báo, từng làm trong một quầy ở cao ốc, từng bán dụng cụ y tế, từng viết sách, từng nuôi bò, nói chung là cái gì cũng từng làm qua, nhin ăn nhin mặc suốt ba năm, cuối cùng dành dụm được mười vạn đồng, sau lại nhờ ba anh ta kiếm từ đâu được hai trăm vạn bản sách, mới có công ty sách báo như bây giờ.

Ngồi nghe, Kim Đa Bảo chẳng nói gì, cố gắng giữ thái độ đúng mực mới không để lộ biểu cảm giễu cợt.

Có lẽ người đàn ông xem mắt nghĩ tính cách yên tĩnh này của Kim Đa Bảo rất hợp để lắng nghe, rất có thể thỏa mãn mong muốn giải bày của anh ta, nên bắt đầu gọi thức uống lần thứ tư, định bụng tiếp tục câu chuyện gây dựng sự nghiệp gian khổ với cô.

Kim Đa Bảo lặng lẽ thở dài, thật sự không nghe nổi nữa, nhìn đồng hồ đã sắp chín giờ, cô ra vẻ khéo léo, cắt ngang anh ta, “Mẹ tôi không cho ở ngoài quá chín giờ rưỡi, tôi phải về nhà rồi.”

“Cô gái tốt cũng không nên ra ngoài chơi khuya, thời buổi hỗn loạn, vậy mới phải.” Người đàn ông gọi nhân viên phục vụ tính tiền, tỏ ý muốn đưa Kim Đa Bảo về nhà, “Tôi nghĩ chúng ta rất hợp nhau, sau này có thể tiếp tục liên lạc.”

Kim Đa Bảo nghĩ không nên từ chối quá tuyệt tình, nhưng tiếp tục liên lạc hay gì đó thì không được, cô úp mở một hồi, chỉ nghĩ ra cách từ chối tế nhị

nhất, “Cũng không tiện đường, tôi tự đón xe về được rồi.”

“Tiện đường hay không phải xem tâm trạng, tâm trạng tốt thì chạy đến nước Mỹ cũng tiện đường.” Người đàn ông mở cửa bên ghế lái phụ, không cho phép từ chối, bảo cô lên xe.

Chạy đến nước Mỹ... Lấy năng lực của anh ta... bay qua sao...

Kiểu lấy lòng ngây ngây của anh ta thật sự làm Kim Đa Bảo chịu không nổi, cô luôn cảm thấy hình như anh ta đã tán tỉnh rất nhiều cô gái trẻ bên ngoài. Dáng dấp quả không tệ, nhưng so với bạn trai cô thì kém xa... Kim Đa Bảo ngập ngừng, không biết có nên nói chuyện mình đã có bạn trai hay không, nếu nói ra, biết đâu chừng anh ta then quá hóa giận, sau đó lại liên lụy đến cô hai của cô.

“Bình thường cô thích những gì?”

“Hả?” Vẫn luôn trầm mặc không mở miệng, Kim Đa Bảo bị hỏi đột ngột nên hơi ngẩn ra, đang nghĩ đến chuyện tối về xem trận đấu của Khâu Thiên, nên buột miệng nói, “Xem đá banh.”

“Ồ?” Người đàn ông cảm thấy rất hứng thú, “Xem Giải vô địch Đức hay Giải vô địch Tây Ban Nha? Tôi xem Giải Ngoại hạng Anh nhiều hơn.”

“Ừm... Xem Giải Ngoại hạng Trung Quốc...”

“...” Người đàn ông có vẻ khó tin, “Chỉ xem Giải Ngoại hạng Trung Quốc à?”

Có lẽ sau này cũng sẽ xem cả đội tuyển quốc gia Trung Quốc.

Sự trầm mặc của Kim Đa Bảo làm người đàn ông có chút xấu hổ, “Tôi không cười nhạo sở thích của cô, chỉ, chỉ là, Giải Ngoại hạng Trung Quốc có

gì hay?”

“Xem Khâu Thiên.”

“Phụt, ha ha.” Đại khái người đàn ông đã hiểu lầm là Kim Đa Bảo muốn theo đuổi các ngôi sao, anh ta lại bắt đầu ba hoa, đếm từng ngôi sao bóng đá nước ngoài vừa đẹp trai vừa đá bóng tốt, Kim Đa Bảo nghe chẳng hiểu gì.

Nói chuyện không hợp ý, người đàn ông vừa đưa cô về đến nhà, Kim Đa Bảo liền hốt hoảng chạy vào, sau đó nói với mẹ Kim câu mà cô đã nói với anh ta: “Anh ta quá ưu tú, con ở cùng một chỗ với anh ta rất áp lực, hay là thôi đi.”

Chặn tin nhắn cũng không đến nỗi nào, dù sao nếu không hồi âm, người đàn ông đó kiêu ngạo như vậy, hẳn là cũng không làm phiền cô nữa.

Nếu nói trong cuộc hẹn cả tối nay cô chẳng có cảm giác gì, thì lúc người đàn ông chở cô về, những lời nói khinh thường Quốc Túc của anh ta lại làm Kim Đa Bảo đau nhói. Hừ, bọn họ vốn đâu biết Khâu Thiên đã nỗ lực thế nào, quanh năm suốt tháng anh còn chẳng gặp được bạn gái mấy lần!

Vì chỉ là thi đấu giao hữu, nên đài truyền hình không phát sóng trực tiếp, Kim Đa Bảo chỉ có thể chờ đến nửa đêm, ôm máy tính xem phát sóng trên internet. Ánh sáng chói mắt chiếu xuống từ bốn phía, Kim Đa Bảo tập trung nhìn cầu thủ hai bên vào sân, thấy gương mặt mà cô ngày nhớ đêm mong chợt lóe lên trên màn ảnh, máu trong người sôi trào đến mức muốn hét thật to.

Đáng tiếc chỉ thấy được một lần, làm cầu thủ dự bị, nên Khâu Thiên phải ngồi vào khu nghỉ ngơi, sau đó không được quay đến nữa.

Kim Đa Bảo chỉ có thể biết sơ sơ về quy tắc thi đấu, đã hơn mười hai giờ, nhìn một trái bóng bị tốp người chuyền qua chuyền lại là một chuyện hết sức

chóng mặt, nhất là khi người muốn nhìn lại không thấy được, hoàn toàn không lên được tinh thần.

Đang lúc cô sắp ngủ thiếp đi, hiệp đầu tiên đã kết thúc, đội Trung Quốc và đội Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất hòa 0:0.

Kim Đa Bảo ngáp một cái, hay là ngủ đi, thật sự rất mệt. Nhưng lại nghĩ đến chuyện đây là trận đấu chính thức đầu tiên của Khâu Thiên khi là đội viên Quốc Túc, dù chỉ là cầu thủ dự bị, nhưng có ý nghĩ rất lớn, cô phải tiếp tục dõi theo anh, nói không chừng anh có thể được thay vào sân đá một lúc!

Kim Đa Bảo xem thi đấu không hiểu gì, nhưng thỉnh cầu lại rất linh.

Lý Lập Quần dùng chiến thuật thương hiệu, so với việc để tiền đạo liền lĩnh đá lung tung, anh ta chú ý đến sách lược hơn, cho nên có yêu cầu rất cao với vị trí giữa sân. Thể lực của cầu thủ lão luyện như Tùy Mẫn đã tiêu hao quá nhiều, hiệp thứ hai vừa bắt đầu đã đi xuống, thay Khâu Thiên vào.

Lúc thấy trợ lý trọng tài giơ bảng thay cầu thủ, Kim Đa Bảo gần như phát khóc, cảm động rất khó tả. Trên màn ảnh, Khâu Thiên mặc áo số 17 màu trắng, giơ tay ra hiệu, sau đó nhanh chóng chạy vào sân thay thế vị trí của Tùy Mẫn. Bình luận viên bắt đầu giới thiệu thành viên mới của đội tuyển quốc gia, nhân tiện nói đến bàn thắng đẳng cấp thế giới mà anh đã tạo ra mấy tháng trước, vô cùng kì vọng biểu hiện sau này của anh.

Không biết có phải do đối thủ quá lơ là hay không, đối với người mới như Khâu Thiên, lại hoàn toàn không thiết lập phòng ngự. Anh vừa thay vào sân mười phút, đã cướp được bóng dưới chân tiền đạo đối phương, xoay người dắt bóng phản công, vượt qua ba người rồi chuyền bóng ra sau, vị trí quá tốt, tiền đạo liền sút thật mạnh, quả bóng phá tan lưới!

Trên khán đài reo hò một trận, các đội viên đều ôm tiền đạo, màn ảnh

chiếu lại cảnh vừa rồi, Khâu Thiên dẫn bóng vượt qua ba người, mỗi góc độ đều được phóng lớn, chiếu lại ba lần, cuối cùng cắt đến cảnh một đội viên xoa đầu Khâu Thiên, Kim Đa Bảo không nhịn được, cùng nhoèn miệng cười với Khâu Thiên trong màn ảnh.

Đội Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất bắt đầu lên tinh thần, năm phút sau đối liên tiếp hai cầu thủ trong đội hình tấn công, đồng thời phản công hiệu quả, nhanh chóng ghi một bàn. Cục diện lại rơi vào trạng thái căng thẳng, thời gian giữ bóng của đối phương rõ ràng nhiều hơn đội Trung Quốc, không ngừng hăng hái tấn công.

Mãi đến khi hiệp hai kết thúc, hai bên vẫn tiếp tục hòa nhau, trận đấu có ba phút bù giờ, đội Trung Quốc phát động đợt tấn công cuối cùng, thành công khiến đối thủ phạm quy, giành được một vị trí đá phạt rất tốt.

Kim Đa Bảo nín thở, mở to mắt nhìn Khâu Thiên đứng vào vị trí sút phạt, tay chân cô lạnh toát, dường như máu cũng ngừng lưu thông.

Khâu Thiên ngẩng đầu nhìn khung thành, sau đó liếc mắt nhìn bức tường người chen chúc, thở ra một hơi. Tiếng còi rơi xuống, anh chạy lấy đà, sút bóng, quả bóng lướt qua giữa chân của cầu thủ đối phương, đập xuống thảm cỏ, thoát khỏi phán đoán sai lầm của thủ môn, sau đó lướt qua vạch trắng khung thành, lập bàn thắng tiếp theo cho đội tuyển Trung Quốc.

Không khí vui sướng vì bàn thắng được ghi còn chưa bùng nổ, trọng tài đã thổi còi kết thúc trận đấu. Lòng tơ trên người Kim Đa Bảo đều dựng lên, cảm thấy Khâu Thiên đẹp trai đến mức phá tan chân trời, nếu bây giờ cô ở bên cạnh anh, nhất định sẽ không có tiền đồ mà gào khóc dữ dội, hoàn toàn đánh mất hình tượng.

Thắng trận đấu, cầu thủ toàn đội hết sức phấn khởi, khi buổi họp báo kết thúc, Lý Lập Quần và các đội viên đều quay về khách sạn như thường lệ, tối

đó còn trả thiết bị điện tử cho bọn họ.

Những tối sau khi trận đấu kết thúc luôn là thời gian để thả lỏng, các đồng đội ra ngoài uống rượu, Khâu Thiên lại về phòng trước, kết nối mạng, ánh mắt tỏa sáng, muốn gọi video cho Kim Đa Bảo. Nhưng vừa gửi đề nghị mới nhận ra, bây giờ trong nước đã hơn ba giờ sáng, cô vẫn đang ngủ.

Không ngờ còn chưa xóa đề nghị, cuộc gọi video đã được nhận.

Trong màn hình tối đen, mặt Kim Đa Bảo được ánh sáng từ điện thoại chiếu vào, thấy mờ mờ. Nhìn cô không có vẻ mơ màng, Khâu Thiên đặc ý hỏi, “Mới xem anh thi đấu đúng không?”

“Ừ ừ ừ!” Kim Đa Bảo đứng dậy mở đèn, hươ hươ tay, trông rất phấn khởi, “Khâu Thiên, anh đẹp trai quá đi!”

“Ừm.” Khâu Thiên giả vờ cao lãnh, “Đẹp trai thế nào?”

“Giống như mang theo vòng sáng ấy! Tỏa sáng lấp lánh!” Kim Đa Bảo không còn lí trí ca ngợi anh.

“Đẹp trai như vậy à? Muốn sinh khi con* cho anh sao?”

(Có nhiều thông tin khác nhau về câu này, như: “Khi” trong tiếng Hán là “hầu tử”, gần trùng âm với chữ “con cái” là “hài tử”, nên “sinh khi con” được dân mạng Trung Quốc dùng rộng rãi, thay cho “sinh con cái” Còn có người nói câu này xuất phát từ phim Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không năm 2002, Bạch Cốt Tinh nói sẽ sinh thật nhiều khi con cho Tôn Ngộ Không, từ đó câu nói này mới phổ biến) “Ha ha ha...” Kim Đa Bảo không biết ngượng đáp, thấy hơi lạnh nên kéo chăn đắp, nằm nghiêng gọi video với anh.

Ở góc độ này, mắt cô vừa đen vừa lớn, gương mặt tròn tròn, cằm nhỏ, môi hơi vênh lên.

Khâu Thiên thấy hơi nhớ cô.

“Kì nghỉ của em sắp kết thúc đúng không? Ở nhà làm gì thế?”

Kim Đa Bảo trả lời thật thà, “Ở lì trong nhà thôi, mà hôm nay mẹ sắp xếp cho em đi xem mắt... Em nói em có bạn trai rồi, mẹ vẫn không tin... Em không từ chối được...”

Khâu Thiên nhếch miệng, “Diễn biến thế nào?”

“Diễn biến rất tốt...” Kim Đa Bảo cũng không biết miêu tả thế nào, dù sao cô chỉ muốn bày tỏ lòng trung thành, “Người kia thấy em rất tốt, muốn giữ liên lạc, nhưng mà em từ chối rồi!”

“Ừm.” Khâu Thiên hờ hững đáp.

Kim Đa Bảo nhanh chóng ngấm lại, “Em cũng thấy mình quá nhát, chẳng thể từ chối mẹ em được, sau này em sẽ không như vậy nữa đâu! Sau này em sẽ dán đầy ảnh của anh lên đầu giường, chứng tỏ lập trường kiên định với mẹ em!”

“Xùy.” Khâu Thiên nở nụ cười, chợt nói với Kim Đa Bảo, “Lúc nhỏ anh từng đá ở vị trí tiền đạo, trung vệ, hậu vệ, tiền đạo thì dùng cảm tiến lên, hậu vệ thì tích cực phòng bị, trung vệ phụ trách phối hợp tổ chức, anh còn nhớ huấn luyện viên từng khen với ba anh, nói anh có thể đảm nhiệm bất kì vị trí nào trên sân, ngoài thủ môn ra.”

Kim Đa Bảo gật mạnh đầu, “Anh rất lợi hại mà!”

“Không phải.” Khâu Thiên lắc đầu, “Anh nghĩ bây giờ phải luyện làm thủ môn một chút.”

“Hả?”

Khâu Thiên rất nghiêm túc, tỏ vẻ phiền não, “Anh phải bảo vệ đất đai của mình mới được, ngăn mấy quả bóng lăn lốc bên ngoài khỏi địa bàn. Vừa tặng bánh, vừa xem mắt còn muốn liên lạc, từng tên một, không xong đâu.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mặt Khâu Thiên Nghiêm Lại, “Rốt Cuộc Là Bị Sao?”

Lý luận làm thủ môn của Khâu Thiên khiến trái tim Kim Đa Bảo như con hươu chạy loạn, cảm xúc dâng trào, máu trong toàn thân vọt lên, cuối cùng giống như đã tìm được cửa cống tháo nước, phá vòng vây trào ra ngoài... Kinh nguyệt của cô đã tới.

Khâu Thiên thấy cô ngồi bật dậy, sau đó có chút không yên dịch dịch người, màn hình điện thoại có hạn, anh tò mò hỏi, “Em đang làm gì thế?”

“Em, em, không có gì!” Mặt Kim Đa Bảo đỏ lên, “Cái đó, em muốn đi ngủ, tắt trước nhé!”

“Này!” Làm gì vừa nói chuyện một chút đã đột ngột buồn ngủ, mặt Khâu Thiên nghiêm lại, “Rốt cuộc là bị sao?”

“Em mắc vệ sinh...”

“Anh chờ em quay lại.” Khâu Thiên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, “Mau đi đi.”

Kim Đa Bảo không có thời gian rề rà với anh, ném điện thoại lên giường rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh. Khâu Thiên nhìn ánh xanh mờ nhạt hắt ra từ chiếc gối trên màn hình, mặt dờ ra, cố nghĩ xem Kim Đa Bảo đang có chuyện gì.

Qua một lúc lâu, Kim Đa Bảo mới quay lại, nằm sấp chui vào ổ chăn, nhưng mặt không hồng hào như lúc đầu, thần sắc trông có vẻ hơi uể oải. Anh

hỏi lần nữa, “Tiêu chảy?”

“Không phải...” Kim Đa Bảo lắc đầu, nhỏ giọng đáp, “Đau sinh lí.”

“À.” Khâu Thiên cố nhớ lại những từ ngữ mà mình được biết về chuyện này, “Uống nước nóng chưa?”

“Còn phải xuống dưới nấu nước, nhưng mà ngủ dậy sẽ hết đau.” Kim Đa Bảo cảm thấy phản ứng của mình rất sát phong cảnh, cố gắng bù đắp, “Khung thành mà anh nói... là em đúng không?”

“Không phải à?” Khâu Thiên nhú mày, “Chẳng lẽ anh đi trông chừng vợ của Tùy Mẫn?”

Kim Đa Bảo úp mặt vào gối, cố nén nụ cười, làm mặt có chút mất tự nhiên, “Anh không cần trông chừng em, em là khung thành chạy bằng điện, banh tới sẽ tự chạy.”

Không hiểu sao trong đầu Khâu Thiên chợt hiện lên cảnh tượng Kim Đa Bảo quần tăng tăng lớp lớp áo bông, đứng phía sau anh chạy tới chạy lui như con cua. Anh bật cười khúc khích, sau đó sờ sờ gương mặt trên màn hình của cô, “Cục cưng nhỏ.”

Cách gọi này ngọt quá đi mất... Cô rất thích, hì hì...

Hai người trên màn hình đều cười, cười một hồi Kim Đa Bảo lại cảm thấy đau bụng, nhú mày, “Em phải ngủ đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ, ngủ đi, anh nhìn em ngủ.” Khâu Thiên dựa vào đầu giường, đặt máy tính trên đùi, tuy hơi mệt nhưng rất thoải mái, “Nhắm mắt.”

Kim Đa Bảo nghe lời nhắm mắt lại, nhắm một hồi lại mở hi hí, thấy Khâu Thiên vẫn đang nhìn cô như trước, bèn oán trách, “Anh nhìn em như vậy làm

em ngủ không được.”

“Vậy em ráng chịu đựng đi.” Vẻ lạnh lùng nghiêm nghị lúc đá bóng của Khâu Thiên đã được sự dịu dàng thay thế, “Nửa tháng nay anh không ngủ ngon, mỗi ngày đều nhớ em.”

“Ừm.” Kim Đa Bảo thành thật nhắm mắt chịu đựng, chịu đựng một lúc lại mở mắt nhìn anh, sau đó lại tiếp tục chịu đựng, mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc đến sáng sớm, cầm điện thoại lên xem, quả nhiên đã hết pin. Bụng cô vẫn hơi khó chịu, gương mặt trắng bệch, chậm chạp mặc quần áo, mặc xong thấy điện thoại đã sạc được chút pin, cô bèn khởi động nguồn, nhả tin cho Khâu Thiên, “Em vừa thức dậy đã nghĩ đến anh.”

Nhưng không có hồi âm.

Cũng đúng, có lẽ anh đang ngủ. Chắc, lúc anh ngủ trông cũng rất đẹp trai.

Ngày cuối cùng ở nhà, mẹ Kim và Kim Đa Bảo bỗng cảm thấy hơi luyến tiếc nhau, chuyện cãi vã không vui vì lần xem mắt trước đều được quét sạch. Ở nhà không có chuyện gì làm, mẹ Kim định bụng làm chút bánh quy cho Kim Đa Bảo mang về ăn, loay hoay dưới bếp chuẩn bị nguyên liệu. Kim Đa Bảo đi vào, muốn giúp một tay.

Mẹ Kim buồn bực, “Không phải con không thích vào nhà bếp sao?”

“Học để biết thêm này nọ thì tốt hơn...” Học xong có thể làm cho Khâu Thiên ăn!

Mẹ Kim lùi ra, nhường chỗ cho cô làm, còn mình đứng phía sau chỉ huy. Nhưng nhìn động tác vụng về của cô, đến máy đánh trứng còn không biết dùng, khuấy bột thì không có sức, nặn bột càng không được, bà hết nhịn nổi, thay cô tự vào sân.

Làm bánh quy vị gừng đường, món này có thể giữ được lâu, hơn nữa Kim Đa Bảo đang kì hành kinh, ăn cái này uống chút nước nóng sẽ rất dễ chịu.

Kim Đa Bảo nhìn mẹ Kim nhào nặn rồi cán bột một cách thành thạo, xấu hổ nghĩ, hay là bây giờ làm nhiều một chút, sau đó mang cho Khâu Thiên ăn là được, cô vốn chẳng làm được những món phức tạp như vậy... Nhưng tốt xấu gì cũng có tham gia, cô dùng khuôn ép bột thành hình miếng gừng, cảm thấy mình cũng làm được rất nhiều thành phẩm, nhất là sau khi lấy bánh quy từ lò nướng ra, nhiệm vụ phủ đường và vẽ sô cô la đều giao hết cho cô.

Cô dùng toàn tâm vẽ hình một nam một nữ nho nhỏ trước, sau đó cẩn thận bỏ vào bao nhỏ, rồi đóng trong túi lớn để giữ lâu.

Vừa khai trương năm mới, công ty đã hạ xuống không ít chính sách, điều thứ nhất là phải thành lập một tổ hạng mục, mở vốn phát triển tập san mới. Kim Đa Bảo được phân đến tổ hạng mục mới này, sách đảm nhiệm trong tay vốn đã sắp kết thúc, nhưng còn chưa bắt đầu làm đã bị chuyển giao cho biên tập viên khác. Sau đó phải quay lại từ đầu, tìm bản thảo xuất bản sách phù hợp với phong cách của tập san mới.

Vừa kịp quen với bộ sách trước, bây giờ phải bắt đầu công việc mới một lần nữa, Kim Đa Bảo có chút không thích ứng được. Cô phồng má, nhìn màn hình máy tính, lúc đầu thấy hơi ảo não, sau đó lại cấp tốc lên tinh thần. Nói thế nào cô cũng là người mới, được thách thức chuyện mới cũng khá thú vị đấy chứ!

Nâng cao tinh thần xong sẽ cố gắng phấn đấu, dù sao để chuẩn bị hạng mục, việc đầu tiên cần làm là tiến hành khảo sát thị trường, cô và tổ viên phân công công việc, mỗi người tự lên đường đến đô thị sách để khảo sát các bộ sách bán chạy, loại nào hợp xu hướng nhất.

Mà chẳng biết khéo thế nào, tất cả mọi người đều nghĩ Kim Đa Bảo rất

thân thiết với cao ốc sách hợp tác lần trước, quyết định giao địa điểm này cho cô. Kim Đa Bảo khóc không ra nước mắt, nhớ lại cơn giông tố của phần trà bánh chiều lúc trước, có lẽ cô sẽ không tránh khỏi chuyện gặp phải Thẩm Tùng Nguyên, nhưng trong công việc không thể lén mang tình cảm cá nhân vào, lãnh đạo đã phân phó như vậy, cô cũng không dám nói là không đi, chỉ thầm cầu khẩn, Thẩm tổng quý nhân bận rộn nhiều việc, đừng đụng phải anh ta là được.

Nhưng sợ chuyện gì sẽ gặp ngay chuyện đó, hàng sách bán chạy còn chưa xem được phân nửa, cô đã nhận được điện thoại của Thẩm Tùng Nguyên, anh ta không chắc lắm, hỏi, “Hình như tôi thấy cô?”

Kim Đa Bảo nhìn bốn phía, “Tôi không thấy ngài.”

“Ở trên lầu.” Thẩm Tùng Nguyên tò mò hỏi, “Tối mua sách à?”

“Làm khảo sát ạ, công ty chúng tôi đang mở hạng mục mới.” Kim Đa Bảo nói về công việc chính đáng.

“Ồ, là “Hạt Cối” đúng không?” Hình như Thẩm Tùng Nguyên có vẻ hiểu rất rõ, “Cô đến phòng làm việc của tôi đi, tôi gọi người đem toa trong kho cho cô xem.”

Có thể như vậy sao?

Kim Đa Bảo rất hoảng sợ, đấu tranh trong lòng, cuối cùng đành thỏa hiệp, “Được, tôi sẽ qua ngay.”

Lúc lên thang máy, Kim Đa Bảo bỗng có cảm giác hồ thẹn như đang bán quốc cầu vinh, nếu Thẩm tổng thật sự vì thích cô nên mới giúp đỡ cô như thế, cô lại không thể đáp lại được gì, còn hưởng thụ sự giúp đỡ của anh ta, vậy có phải hơi quá đáng không?

Bước vào phòng làm việc, Thẩm Tùng Nguyên dựa ghế chủ tọa, bảo cô ngồi xuống, trong phòng không có người khác, nhưng anh ta vẫn mặc tây trang rất nghiêm chỉnh, lần này là màu xám bạc. Anh ta tháo kính xuống, “Lát nữa toa sẽ được gửi lên. Tôi cũng biết hạng mục đó của các cô, là hạng mục trọng điểm trong năm nay, công ty đã mượn một khu vực bên này của Hữu Đồ để làm phòng khách văn hóa trong thời gian dài, dự tính sẽ cho những thành viên cấp cao đi con đường hợp tác.”

Kim Đa Bảo chỉ biết đầu năm nay công ty đã bắt đầu hợp tác toàn diện với Hữu Đồ, nhưng cô chỉ nghĩ là hợp tác ở mảng thị trường kia, một bên bán sách với giá thấp, một bên tiêu thụ với số lượng lớn. Nhưng không ngờ ngay cả chuyện công ty các cô muốn mở hạng mục gì anh ta cũng biết.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, thư kí Giang mang toa hàng mà Thẩm Tùng Nguyên muốn tới, Thẩm Tùng Nguyên hất đầu về phía Kim Đa Bảo, thư kí Giang liền đưa trực tiếp cho cô.

“Cảm ơn cô đã giúp tôi đặt trà bánh.” Dù hơi xấu hổ, Kim Đa Bảo vẫn vội cảm ơn.

“Không có gì, dù sao cũng tính bằng tiền của Thẩm tổng.” Thư kí Giang nháy nháy mắt với Kim Đa Bảo, lúc ông chủ bảo cô tặng một phiếu mua sách cho cô bé uống say lần trước, cô đã cảm thấy ông chủ quá khô khan, nào có ai theo đuổi con gái lại tặng quà như vậy. Dù bận suy nghĩ, nhưng cô cũng không nán lại làm phiền hai người, tinh ý rời khỏi phòng làm việc thật nhanh.

“Xem năm trang trước là được, những trang phân loại phía sau không liên quan đến tổ hạng mục của các cô.” Thấy Kim Đa Bảo lật các trang phía sau, Thẩm Tùng Nguyên nhắc nhở, “Đừng chụp ảnh, lấy bút ghi lại cũng không sao.”

“Cảm ơn Thẩm tổng!” Kim Đa Bảo lấy vở ghi lại thật nhanh, vui vẻ như nhặt được vàng trên đường. Chuyện quan trọng đã được đơn giản hóa, Thẩm Tùng Nguyên tiếp tục thảo luận về gu đọc sách gần đây của độc giả, về một vài ngôi sao đóng vai chính trong các phim điện ảnh và truyền hình với cô, dự đoán về xu hướng thị trường năm nay một chút, lời ít mà ý nhiều, nhưng từng điểm đều có thể lấy về để nghiên cứu tỉ mỉ.

Kim Đa Bảo bỗng nhớ tới ông chủ công ty sách báo mà cô đi xem mắt lúc về nhà, lại nhìn người đàn ông lịch sự trước mặt, thật sự cảm thấy khác nhau một trời một vực. Người so với người, đúng là tức chết người khác, cho dù Thẩm Tùng Nguyên có hỏi xin người nhà hơn hai trăm vạn, cô vẫn cảm thấy Thẩm Tùng Nguyên rất lợi hại.

Cũng chỉ giới hạn ở chuyện nghĩ anh ta lợi hại mà thôi, cô cũng không muốn gì khác, cũng không muốn so sánh anh ta với bạn trai mình. Lúc thỉnh giáo thì cảm thấy rất tự nhiên, nhưng nói xong công việc lại có chút xấu hổ.

Thẩm Tùng Nguyên thấy cô gái nhỏ để lộ vẻ mặt không biết nói gì thêm một cách lộ liễu, nên không làm khó cô nữa, “Cô tới đây thế nào?”

“Lái xe tới.” Kim Đa Bảo nói dối.

“Ồ, lấy được bằng lái rồi à?” Thẩm Tùng Nguyên nhớ mang máng, hình như cô thi thực hành không qua.

“Thi đậu rồi...” Kim Đa Bảo nghĩ, nếu như anh ta nói muốn cùng dùng cơm hay gì đó, cho dù đột ngột thế nào, cô cũng phải nói mình đã có bạn trai.

Thẩm Tùng Nguyên đeo kính, “Vậy về sớm một chút, mau tan ca, tôi ở đây cũng còn nhiều việc bận.”

Hả? Chỉ như vậy sao?

Kim Đa Bảo vội đứng lên, cúi chào cảm ơn Thẩm Tùng Nguyên, sau đó dùng dáng vẻ tự cho là ung dung nhất, đẩy cửa ra ngoài.

Thẩm Tùng Nguyên nhìn bóng lưng hiện lên vẻ hoảng hốt rõ ràng của cô, cười bất đắc dĩ, thư kí Giang tự quyết định chuyện đặt trà bánh buổi chiều, làm cô nương nhà người ta bị dọa sợ một phen.

Vì được Thẩm Tùng Nguyên giúp đỡ, nên cuộc khảo sát vốn dự tính trong cả buổi chiều đã thuận lợi trôi qua trong hai tiếng. Ở thời điểm bây giờ, đi qua đi lại trên đường, về tới được công ty cũng đã đến giờ tan ca, không bằng cứ về thẳng nhà. Nhưng nghĩ lại một chút, như vậy có tính là về sớm bỏ bê công việc không nhỉ? Cuối cùng cô bấm bụng quyết định, dù phải đi tới đi lui, cũng nên về công ty một chuyến.

Chặng đường buồn chán, cô bèn dùng để suy nghĩ vài chuyện, chuyến đi của Khâu Thiên đã sắp kết thúc, tối hai ngày nay Khâu Thiên đều gọi video cho cô, còn nói cô biết trên internet bảo đau bụng kinh là do quá gầy, phải ăn nhiều một chút. Anh nói gì, cô cũng “được được được”, cảm giác như đang nhai miếng kẹo dẻo mềm mềm ngọt ngọt, lúc tan ra ngọt lịm, khi nhớ lại, trong miệng dường như vẫn mang theo xúc cảm mềm mại.

Lúc đến được công ty, quả nhiên đã sắp tới giờ tan ca. Ở tổ hạng mục mới chỉ còn lại một biên tập viên, thấy cô đến liền kéo cô qua để than thở, “Cô xem chút đi, sao đầu năm nay loại người gửi bản thảo nào cũng có, loại hình mà chúng ta cần đã viết rõ trên đầu hộp thư, vậy mà vẫn có người mù quáng thế này.”

Kim Đa Bảo vừa mở máy tính tra thư điện tử, vừa nghe đồng nghiệp nói, “Truyện bắt đầu tại một trang web dài kì, còn 130 vạn chữ, dự tính 200 vạn sẽ kết thúc. Tôi cứ tưởng là khoa học viễn tưởng đồ sộ này nọ, kết quả toàn là chiến tranh của mẹ chồng nàng dâu, một trận đánh hơn trăm hiệp, còn bao gồm các trận đấu với tiểu tam, tình tiết tranh gia tài máu chó, thật sự suýt

chút nữa tôi đã phun một búng máu lên màn hình.”

“A haha...” Kim Đa Bảo cười hùa gượng gạo, tra thư điện tử, không có thông báo của công ty. Cô tiện tay mở một bản thảo, nhìn đồng nghiệp an ủi, “Bên của tôi cũng chỉ có bản thảo không hợp yêu cầu thôi, cô xem cái này đi, giọng văn thanh xuân đau đớn. Số từ kết thúc: chưa biết. Tiêu đề: Tạm thời không có. Chà, bản quyền lại thuộc cả về tác giả này.”

Kim Đa Bảo dùng bộ dạng lúc đọc bản thảo, đọc to lên: “Thời gian trôi đi vĩnh viễn không thể trở lại, chuyện cũ cũng chỉ có thể trở về chốn cũ. Ôi, vẫn còn những lời ca cho khúc dạo đầu.”

“Có vài kí ức, nếu tôi không đề cập tới, em sẽ chẳng nhớ được gì. Tôi muốn nói, nhưng lại sợ không thể diễn tả hoàn toàn những điều tốt đẹp năm đó.

Đôi lúc muốn em nhớ lại, đôi lúc lại cảm thấy không bằng cứ dứt khoát quên đi, để tất cả đều là mới mẻ, tôi là sự mới mẻ đó, bây giờ em đã thích tôi.

Có phải nên nhắc lại một lần với em không?

Tôi vẫn chưa muốn.

Từng lần một đều làm tôi bối rối, cố chấp để bản thân vờ như đã tràn ngập trong cuộc sống của em rất nhiều năm, để tôi như đã tham dự vào cuộc sống ấy quá nhiều.

Trong đêm mưa đầu thu hôm đó, vẻ mặt em hốt hoảng, đôi mắt rưng rưng, đáng vẻ vừa bất lực vừa đáng thương, hỏi tôi có thể giúp em gọi một cú điện thoại?

Lúc đó tôi đang nghe nhạc, nội dung lời ca là gì đã không nhớ rõ, chỉ còn nhớ lúc gặp em, tim bỗng đập liên hồi, thế giới đều trở nên yên tĩnh. Tôi tháo

tai nghe, không nghe thấy em nói gì, nhưng vẫn đưa điện thoại cho em.

Sau đó rất nhiều năm, tôi đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của em nữa, nhưng vẫn còn nhớ, trong cơn mưa phùn, dưới ánh đèn đường, em bung chiếc dù đen, cô đơn đi trước mặt tôi, con đường kia chỉ còn lại mình em, còn có một thiếu niên đã thầm thương trộm nhớ.”

Đồng nghiệp đuổi kịp, cùng đọc với cô, “Tạm được, dù hơi màu mè một chút, sau đó truyện này viết thế nào... Hả? Tới đó là kết thúc? Không đâu không đâu, câu đề từ quái quỷ gì đây? ‘Ngày mai gặp nha, Chó Bảo’? Chó Bảo là cái gì?”

Chó Bảo vội vàng tắt trang web, gương mặt chôn trong tay dờ khóc dờ cười. Cái tên điên này! Viết thư tình thì gửi vào hộp bản thảo làm gì!

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kim Đa Bảo Không Dám Nói Lớn Tiếng, “Anh Về Rồi Sao?”

Kim Đa Bảo đã suy nghĩ rất nhiều lần, rốt cuộc cô và Khâu Thiên từng gặp nhau ở đâu, cuối cùng, khi anh gần như ám chỉ rõ ràng mới có thể nhớ lại. Lúc đó là năm thứ hai đại học, cô đang mang đồ đến cơ sở chính, đi dưới mưa phùn đầu mùa thu. Ban đầu thì bị mắc mưa, người ẩm ẩm khó chịu, sau đó lên xe buýt lại bị trộm mất điện thoại di động —— đó là chiếc điện thoại mà cô dùng toàn bộ tiền làm thêm trong hè mới mua được, hôm bị mất cũng là ngày cô mới mua vỏ điện thoại rất đẹp.

Nếu đặt việc này ở hiện tại, có lẽ cô chỉ bứt rứt một hồi, sau đó lập hồ sơ làm thủ tục báo cảnh sát, bức bối đấm gối nửa ngày, bớt ăn bớt mặc để mua điện thoại mới mà thôi. Nhưng lúc đó cô chỉ là một học sinh vừa bước vào môi trường mới, làm mất thứ có giá trị nhất mà mình tự kiếm được, cảm giác như thế giới sụp đổ, suy nghĩ đầu tiên là phải mau gọi về nhà, nói ba mẹ biết nếu nhận được điện thoại bảo cô bị tai nạn phải đem tiền tới thì đừng tin.

Cô đứng gần người dưới mái hiên nhà ga, tìm một bác gái thoát nhìn khá dễ nói chuyện, hỏi bà có thể cho mượn điện thoại gọi một cú không, kết quả cô bị người nọ nghi ngờ nhìn một cái, sau đó né đi. Cảm giác lúc đó không dễ chịu tí nào, nhưng cô vẫn kiềm nén tủi thân, hỏi một nam sinh đứng bên cạnh, cậu nam sinh kia đang đeo tai nghe, nhìn cô, tháo một bên xuống, “Gì thế?”

“Điện thoại di động của tôi bị trộm, phải gọi điện về cho nhà, cậu có thể cho tôi mượn điện thoại một chút không?” Đây là lần thứ ba Kim Đa Bảo nói

câu này, khóe mắt hơi đỏ lên.

Nam sinh lấy điện thoại trong túi quần ra, đưa cho cô, “Này.”

Kim Đa Bảo muốn tìm góc vắng người để gọi điện, nhưng sợ nam sinh nghĩ là mình muốn trộm điện thoại, nên đành đứng trước mặt cậu ta gọi về nhà. Ba Kim vừa a lô một tiếng, cô đã không nhịn được nữa, rớt nước mắt, sau đó vội giơ tay lau, nói tóm tắt chuyện bị trộm mất điện thoại. Cô cúp điện thoại, trả cho nam sinh kia, “Cảm ơn cậu.”

Nam sinh nhìn cô vài giây, đột nhiên nói một câu an ủi, “Đừng khóc.”

Khi đó trời đã tối, Kim Đa Bảo chỉ muốn về kí túc xá cho nhanh, nên liền xoay người, đội mưa chạy đi, không nghe thấy lời an ủi của nam sinh, cũng không phát hiện cậu nam sinh kia đã theo sau cô một lúc lâu.

Kim Đa Bảo chẳng biết sao, lăn lộn trên giường, lúc đó chỉ bận đau lòng cho chiếc điện thoại, ai lại chú ý người cho cô mượn điện thoại có dáng dấp thế nào... Hơn nữa bốn năm trước Khâu Thiên mới mười sáu, còn là học sinh trung học, sao cô có thể gặp “sắc nầy lòng tham” với một học sinh trung học chứ... Chà chà, bức thư kia của anh, cái gì mà “thiếu niên đã thâm thương trộm nhớ”, vậy từ lúc anh lên trung học đã thích cô sao, ha ha...

Sôi trào một hồi, tóc đều bị vò lộn xộn, cô bỗng nhận được điện thoại của Khâu Thiên.

“Vào trong nước rồi, lát nữa đi ăn cơm, sau đó lên máy bay, chắc một hai giờ mới về tới nhà. Em mau ngủ đi, ngày mai anh tới tìm.” Anh báo cáo đơn giản lộ trình của mình.

“Ừ, chừng nào thức dậy thì qua tìm em, cũng may thứ bảy em có thể ngủ nướng một chút.” Giọng Kim Đa Bảo kiềm lại, bình tĩnh vô cùng.

“Công việc xử lý xong chưa? Bản thảo gì đó cũng xem luôn rồi à?”

“Ồ, hôm nay ra ngoài khảo sát thị trường, không xem bản thảo, đợi đi làm xem là được, em phải dành cuối tuần để đi chơi với anh chứ!” Kim Đa Bảo nhin cười, nghiêm chỉnh phát huy đức tính tốt của một người bạn gái.

“Khụ khụ.” Hình như Khâu Thiên bị sắc nước bọt, mấy giây sau mới nói, “Công việc cũng rất quan trọng, nhân lúc anh chưa về, em lo xử lý công việc trước đi, để lúc về có thể đi chơi cho thoải mái, như xem thư điện tử hay gì đó chẳng hạn.”

“Mệt chết đi được, em chỉ muốn nằm thôi, không muốn làm việc...”

“...” Khâu Thiên trầm mặc, “Được rồi.”

Kim Đa Bảo cười khe khẽ, “Hóa ra anh vừa gặp đã yêu em, chà, lúc đó anh còn nhỏ như vậy, có phải em là người mở ra thế giới tình cảm cho anh không, khiến anh lần đầu biết cảm giác động tâm là thế nào?”

Khâu Thiên biết cô đã xem, thở phào nhẹ nhõm, “Bộ dạng không biết xấu hổ của em quả thật rất đáng yêu.”

“Hừ.” Kim Đa Bảo mới kiêu ngạo được một lúc đã chịu thua anh, “Cái đó không phải do anh viết đúng không?”

“Ừ, , đâu phải em không biết số sách đọc được trong mấy năm nay của anh, mấy lời như vậy anh có viết nổi đâu.” Khâu Thiên thật thà phủ nhận bản quyền bài viết.

“Đạo văn đạo văn! Copy là phải chặn!” Tuy Kim Đa Bảo đã sớm đoán được anh không thể viết loại văn chương này, nhưng khi anh thừa nhận một cách trắng trợn như vậy, trong lòng cô vẫn có chút không vui.

“Không, cũng có sửa lại mấy chỗ.” Khâu Thiên vội nói.

“Hả?”

“Trong bản gốc là tuyết rơi, anh đổi thành mưa rơi.”

“Đạo văn đạo văn.”

Khâu Thiên cúi đầu cười, “Được rồi, để anh xóa, xóa xong sẽ viết cái khác, tuyên ngôn kết hôn này nọ, chắc chắn sẽ tự mình viết. Được chưa?”

Cái gì mà tuyên ngôn kết hôn! Ai bảo muốn kết hôn với anh chứ!

Kim Đa Bảo nghĩ một đường nói một nẻo, “Em có làm một ít bánh quy cho anh...”

Tuy cô trả lời lạc quẻ, nhưng Khâu Thiên vẫn nể tình cho qua, mãi đến khi trưởng đoàn gọi mọi người đi ăn, Khâu Thiên mới cúp điện thoại.

Có lẽ do trước khi ngủ nghĩ về quá nhiều chuyện đã qua, hoặc có lẽ do quá kích động vì mong đợi cuộc hẹn sáng hôm sau, mà cả đêm Kim Đa Bảo đều không ngủ thẳng giấc, lúc gần sáng lại nằm mơ, trong mơ không có những cảnh hoang đường, mà là cảnh thường ngày rất thật, cô mơ thấy trộm lén vào nhà, tên trộm lấy mất đồ đạc, sau đó đi qua bịt miệng cô, đổ những hạt màu trắng như muối vào mũi cô. Cuối cùng cô bị giấc mơ này dọa tỉnh, phát hiện trời vẫn còn tối, trong phòng im phăng phắc.

Cô vội nhắm mắt lại, nhưng rốt cuộc vẫn không ngủ được, nhớ lại hai ngày trước, có một tác giả nói cô biết nhà mình bị trộm lén vào. Tác giả đó cũng mượn chung nhà với bạn, kể là sáng sớm tên trộm lén vào trộm đồ, bị bạn cùng nhà của cô phát hiện, la lên dọa chạy mất, sau đó tác giả ấy đã nhắc cô rất nhiều lần, nói buổi tối ngủ phải khóa trái cửa, nếu thật sự phát hiện có trộm vào thì không được mở mắt, vì tên trộm nhìn thấy sẽ diệt khẩu.

Càng nghĩ càng sợ, đến nỗi Kim Đa Bảo cảm thấy tên trộm ấy đang nấp đâu đó, chỉ cần cô mở mắt sẽ lập tức giết cô. Cô chẳng dám nhúc nhích, ngay cả xoay người cũng sợ tạo ra tiếng động, trông đầu hiện lên tên của Khâu Thiên hết lần này tới lần khác, giống như được thôi miên, làm cô nửa tỉnh nửa mê kiên trì tới lúc hừng sáng.

Chút ánh sáng chiếu vào phòng, Kim Đa Bảo mở một mắt, nhìn quanh phòng một vòng, hình như không có bóng người nào. Cô thở phào nhẹ nhõm, chưa nhìn đồng hồ đã vội gọi điện cho Khâu Thiên, tiếng chuông vang nửa ngày, bên kia mới nhận máy, Khâu Thiên không tỉnh táo lắm, “Sao?” một tiếng.

“Khâu Thiên Khâu Thiên.” Kim Đa Bảo không dám nói lớn tiếng, “Anh về rồi sao?”

“Ừm...”

“Em nghĩ trong nhà em có trộm... A không phải, có thể là em gặp ác mộng, nhưng em sợ quá...” Kim Đa Bảo nói năng lộn xộn.

Đầu bên kia không lên tiếng, Kim Đa Bảo ngập ngừng hỏi, “Khâu Thiên? Anh đang ngủ hả?”

“Không.” Một lúc sau Khâu Thiên mới trả lời, “Đang mặc quần áo. Đợi một chút...”

Kim Đa Bảo cầm điện thoại, nghe cẩn thận, quả thật có thể nghe thấy tiếng quần áo sột soạt, sau đó Khâu Thiên nói với cô, “Ra mở cửa đi.”

Cô vén chăn nhảy xuống giường, lê dép bông ra mở cửa. Sáng tinh mơ, tiếng chìa mở khóa kêu leng keng rất to. Cửa mở ra, mái tóc đã dài hơn một chút của Khâu Thiên hơi rối, anh khoanh tay, dậm chân chờ bên ngoài, đứng cách cửa chống trộm bảo cô mở nhanh.

Vào nhà, Khâu Thiên liền quơ tay cầm bót đi giày* bên cạnh kệ giày dép, anh nhanh chóng tìm trong phòng khách một vòng, lại nhìn phòng Kim Đa Bảo một chút, sau đó bảo cô vào phòng Tiểu Vân xem thử. Thấy tất cả đều bình yên vô sự, anh mới trả bót đi giày về chỗ cũ, sau đó kéo Kim Đa Bảo vào phòng, cởi áo khoác chui thẳng vào ổ chăn của cô, tỏ vẻ bất mãn, dạy bảo, “Lần sau đừng gợi ý súc tích như vậy, không phải là muốn ngủ chung với anh thôi sao, nói trộm lên vào nhà làm gì, dọa anh sợ muốn chết.”

(Bót đi giày: dụng cụ có một lưỡi cong được dùng để giúp đưa gót chân vào trong giày dễ dàng.

Hình xem bên dưới)

Lúc này Kim Đa Bảo mới phát hiện anh còn chưa mang vớ, trong áo khoác cũng chỉ mặc áo thun ngắn tay và một chiếc quần thể thao. Kim Đa Bảo chỉ mặc quần áo ngủ nên vội bò lên giường, kéo chăn co người chui vào lòng anh, “Tên trộm còn đổ muối vào mũi em nữa.”

“Tên trộm này rảnh rồi thật.” Khâu Thiên choàng tay qua gáy cô, kéo cô vào, cúi đầu nhìn một cái, sau đó tiến lại gần miệng cô.

“Đừng!” Kim Đa Bảo lấy hai tay che miệng, giọng rầu rĩ vang qua kẽ tay, “Chưa đánh răng.”

Khâu Thiên hôn lên mu bàn tay cô một cái, không bắt ép thêm, vỗ vỗ lưng cô, “Ngủ thêm một chút đi.”

Dựa vào người mình thích, còn có hơi thở ấm áp, thần kinh Kim Đa Bảo dần thả lỏng, một lát sau đã ngủ thiếp đi. Mãi đến khi đồng hồ sinh học trong người reo lên, mơ mơ màng màng, cô mới cảm giác được người bên cạnh đang hôn môi và mặt mình, hình như ngực cũng bị anh xoa nhẹ nhẹ...

Cô mặc áo ngủ, bên trong không có gì, lúc này đã cảm nhận được bàn tay

đang dán hoàn toàn lên người mình. Cô chẳng dám mở mắt, lừa mình dối người, nghĩ rằng nhất định còn đang ngủ mơ. Nhưng suy nghĩ này vừa hiện lên, cô đã cảm thấy ngực bị nhéo một cái, Khâu Thiên thả tay xuống, dịch ra một chút nhìn cô, “Đậy rồi thì giả bộ ngủ làm gì?”

Kim Đa Bảo không có tiền đồ, xoay người đưa lưng về phía anh, không lên tiếng, làm bộ không nghe thấy.

Cảm giác lệch mũi giờ của Khâu Thiên vẫn chưa trở lại bình thường, anh hơi nhức đầu, ôm lấy cô từ phía sau, “Hôm nay em muốn đi đâu chơi?”

“Đâu cũng được, chúng ta có thể cưỡi xe đạp đi chơi xuân...”

“Vào ngày này hả? Không sợ gió thổi em bay luôn à.” Khâu Thiên cười nhạo, “Hôm qua về trễ lắm, em cứ nghỉ đi, anh ngủ một lát.”

“Ừm! Vậy anh ngủ đi! Chúng ta ở nhà luôn cũng được, trước đây cuối tuần nào em cũng nằm ở nhà cả ngày.”

“Năm một ngày luôn sao?” Khâu Thiên siết chặt cánh tay, “Em nghĩ anh với em nằm đây một ngày đêm thì ngủ được à?”

Giọng anh trầm trầm, mặt Kim Đa Bảo vốn đã đỏ, bây giờ càng đỏ hơn, cô lấy chăn che nửa mặt lại, “Vậy anh về nhà ngủ đi.”

“Anh cảm thấy nếu về nhà thật sẽ làm em mất hứng.” Khâu Thiên buông cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô, “Được rồi, mỗi người ngủ một bên, ngủ thôi.”

Đưa lưng vào nhau như thế, hơi thở xâm lược xa lạ đã biến mất hoàn toàn. Quả thật như vậy có thể ngủ thoải mái hơn, nhưng Kim Đa Bảo vẫn còn khá hưng phấn, cô nhìn Khâu Thiên ngủ ngon, nhin không được muốn thử làm bạn gái hiền lành một lần, bỏ khỏi giường, thay đồ làm thức ăn sáng cho anh.

Gọi là làm bữa sáng, nhưng thật ra cũng chỉ là hâm nóng chút sữa, chiên một quả trứng gà, lấy bánh quy trong tủ lạnh bày lên bàn.

Đối với bữa ăn không đủ để lấp bụng này, Khâu Thiên cũng chẳng oán trách một câu, nể tình ăn hết. Với món bánh quy gừng mà Kim Đa Bảo lấy ra khoe, vì cứng đến mức có thể làm gãy răng, nên anh nhúng bánh vào sữa trước, nào ngờ gương mặt vẽ bằng sô cô la bên trên lại bị nóng chảy, kéo thành đường thật dài. Anh nhìn cẩn thận, trêu cô, “Lần đầu anh gặp em, em cũng khóc giống như vậy, thảm vô cùng.”

Kim Đa Bảo cướp lấy miếng bánh quy gừng, cắn mấy cái, không cho anh tiếp tục chế nhạo mình.

Khâu Thiên tốt bụng lấy miếng bánh khác chấm vào sữa. Trong nắng sớm, dáng vẻ yên tĩnh của anh đẹp trai không thể tả, Kim Đa Bảo nhin không được, hỏi một vấn đề mà cô rất muốn biết, “Lần đầu anh gặp em, khi đó đã thích em sao?”

Thật ra vấn đề này cũng không có ý nghĩa lắm, ngay cả dáng dấp anh thế nào cô còn không nhớ, vậy dựa vào cái gì mà bắt anh cứ phải thích cô. Nhưng khi con gái yêu đương, nhìn chung đều trở nên kì lạ như vậy, cứ mâu thuẫn rồi lại mong chờ.

Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Khi đó à... Không biết.” Anh nói xong, thấy mặt cô dường như có chút thất vọng, bèn nhéo nhéo quai hàm đang bạnh ra của cô, “Nhưng mà bây giờ thích quá chừng.”

A

Kim Đa Bảo hài lòng, tiếp tục ăn miếng bánh quy gừng có gương mặt bị nhúng sữa kia.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: “Không Được, Vận Động Viên Ăn Gì Vào Miệng Cũng Phải Kiểm Định Nghiêm Ngặt.”

Sau khi giải quyết qua loa bữa sáng, mẹ Khâu gọi điện hỏi Khâu Thiên đang đi đâu, Khâu Thiên đưa mắt nhìn Kim Đa Bảo, thấy cô dùng khẩu hình miệng, hươ tay múa chân bảo anh đừng nói, Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Ở ngoài ạ.”

“Mới sáng sớm đã chạy ra ngoài? Ăn gì chưa?”

“Ăn rồi.” Khâu Thiên lại đối phó vài câu, cuối cùng nói, “Tối con mới về.”

Cúp điện thoại, anh ngúc ngắc bàn chân không mang vớ, “Em tìm đôi vớ cho anh đi. À, còn quần áo mùa thu nữa.”

“Anh mặc đồ của em được không?”

“Không phải chứ? Hay là anh về nhà mặc?” Khâu Thiên trêu cô, “Anh thì không sao, nhân tiện em có thể làm quen với mẹ anh một chút.”

“Không cần đâu...” Thật sự cô chưa chuẩn bị đủ tinh thần để gặp phụ huynh sớm như vậy, “Để em tìm legging cho anh mặc tạm, a, nếu không chúng ta đến siêu thị mua quần áo đi.”

“Được, lái xe đi đi, em nên luyện chạy trên đường lớn một chút.” Khâu Thiên cầm ly sữa vào nhà bếp rửa, “Em thay đồ rồi mình đi.”

Lúc anh đi ra đã thấy Kim Đa Bảo chuẩn bị bàn chải mới cho mình, mặt

trên còn bôi sẵn kem đánh răng, cô xin lỗi, đưa khăn mặt của mình cho anh, “Không có khăn mới, anh dùng tạm của em đi.”

Cô đưa cái gì anh sẽ dùng cái đó, anh lau mặt xong thì lấy khăn đắp lên mặt cô, “Thơm thơm.”

“Ây da, đừng đụng em!” Kim Đa Bảo quơ quào, đẩy anh và cái khăn ra, “Anh chùi sạch phần của em rồi!”

“Ồ? Em đang trang điểm hả?” Anh sờ sờ bàn tay bị đánh của mình, nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn cô một chút, “Hèn chi đột nhiên xinh quá trời.”

“Không trang điểm cũng xinh!” Cô trẻ con nhấn mạnh.

“Phải đó.” Khâu Thiên giơ ngón tay chà môi cô, mặc cô giãy giụa, rút vài tờ giấy chùi son môi của cô.

“Anh điên hả! Đừng chùi!”

“Không được, vận động viên ăn gì vào miệng cũng phải kiểm định nghiêm ngặt.” Khâu Thiên cười, giữ chặt bả vai cô, thô bạo lau sạch son môi trên đó, ngay cả đường viền quanh môi cũng được lau cẩn thận, sau đó cúi đầu hôn một cái, “Ừm, kiểm định đạt tiêu chuẩn rồi.”

Trong mắt anh, gương mặt đỏ bừng vì giãy giụa của Kim Đa Bảo lại trông rất thú vị, “Nếu không hôm nay ở nhà ngủ cả ngày cũng được.”

“Đừng! Em lỡ trang điểm rồi, em muốn ra ngoài.”

“Được thôi.” Khâu Thiên cướp lấy cây son mà cô cầm từ bồn rửa tay lên, “Không được tô.”

“Son bóng mà!”

“Không được tô.” Khâu Thiên không quan tâm, giữ cô lại rồi đi ra ngoài, “Chìa khóa xe đâu.”

“Trong ngăn kéo.” Kim Đa Bảo yếu đuối, không lay chuyển được anh, đành chịu thua, cắn môi môi trông như đang nhả ra son của mình, quay về nhà tìm chìa khóa.

Khâu Thiên mang giày ra cửa đứng chờ trước, đúng lúc chạm mặt ba Khâu đang mở cửa để ra sân tập huấn luyện, hai cha con ngơ ngác nhìn nhau, nghe thấy Kim Đa Bảo hỏi một câu: “Điện thoại của em ở chỗ anh à?”

Ba Khâu tò mò đưa mắt nhìn vào trong cánh cửa đối diện, Khâu Thiên dựng ngón trỏ lên trước miệng, ra hiệu bảo ba mình đừng lên tiếng, ba Khâu liền nể tình lùi về sau một bước, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Điện thoại của em ở chỗ anh đúng không?” Kim Đa Bảo đứng trước cửa thay giày, vừa đóng cửa vừa hỏi anh.

“Ừ, ở đây.” Khâu Thiên lấy điện thoại của hai người từ trong túi, “Này.”

“Để chỗ anh đi, em lái xe cũng không giữ được.” Nhắc tới chuyện phải ra đường lớn tập lái xe, cô vẫn có chút căng thẳng, nên không chú ý sự khác lạ của Khâu Thiên, đóng cửa xong liền bước xuống dưới lầu.

Khâu Thiên đưa mắt nhìn cửa nhà mình, cũng nổi đuôi đi xuống lầu.

Đứng phía sau cánh cửa lớn, ba Khâu ghé vào mắt mèo nhìn bóng lưng của cô gái đang nói chuyện với con trai mình, dù không thấy mặt mũi thế nào, nhưng cũng biết chắc là cô bé nhà đối diện.

“Ông làm gì thế?” Giọng mẹ Khâu bỗng vang lên từ phía sau lưng, “Sao còn chưa đi?”

“À, vừa nãy thất lưng đột nhiên hơi đau.” Ba Khâu vội vã dùng một tay đỡ lưng, một tay đề lên cánh cửa, kéo dài thời gian cho con trai kịp đưa người yêu đi.

“Hôm nay nhà máy xẻ thịt tới giao hàng, tôi muốn ra mua đuôi bò, ông cũng ăn một chút để bồi bổ đi. Haizz, cái thằng nhóc Khâu Thiên thối tha này, mới sáng sớm đã chạy ra khỏi nhà, tôi còn chẳng nghe thấy tiếng nó đi từ lúc nào nữa.”

“Thanh niên mà, bọn nó có cuộc sống riêng, chắc là ra ngoài chơi với bạn bè thôi”

“Không quản được nó nữa. À đúng rồi, hôm nay Viên Viên không đi làm, nói sẽ tới ăn cơm tối. Tối nay ông nhớ về ăn đó, gọi cho con trai ông một tiếng, bảo nó về luôn, lời tôi nói nó chẳng nghe nữa rồi...”

Kim Đa Bảo lái xe rất ổn định, tốc độ cao nhất trên toàn bộ hành trình đều không vượt quá bốn mươi dặm, tốc độ xe để ngắm cảnh, chủ yếu chỉ tầm ba mươi dặm, ngay cả chiếc xe lam nhỏ xíu cũng dễ dàng vượt qua, hoàn toàn coi thường danh dự của chiếc xe thể thao này.

Khâu Thiên nâng má, buồn chán nhìn ngoài cửa sổ, đầu óc rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, anh đã hướng dẫn cô rất nhiều lần, nhưng bắt cô tăng tốc cô lại hoảng sợ như một con chuột bị mèo quào, tay chân không biết để đâu, cuối cùng anh đành để cô lái với tốc độ mà cô quen nhất.

Lộ trình chỉ hơn mười phút đã bị Kim Đa Bảo kéo thành nửa tiếng, lúc đổ xe thì không đổ ngay ngắn, lại tới tới lui lui gần mười phút. Đợi đến lúc xe rốt cuộc tắt máy, Kim Đa Bảo cởi dây an toàn, vỗ vỗ vai Khâu Thiên, “Xuống xe thôi.”

Khâu Thiên ấn “pặc” nút trên dây an toàn, thở dài một hơi, “Xe này chạy

kích thích quá, em phải vỗ về trái tim nhỏ bé bị hoảng sợ của anh một chút.”

Anh nói xong liền kéo Kim Đa Bảo tới trước người mình, hôn một cái thật lâu, giống như đang trút giận, “Lần sau mang thẳng em lên cao tốc mới được.”

“Lái xe phải cẩn thận, không được đua xe...” Nửa người Kim Đa Bảo bị ép chặt, rất khó chịu, “Đi thôi, đi mua vợ.”

“Mua xong em giúp anh mang nhé?” Khâu Thiên ngả người như quan lớn.

“Được được, sẽ mang giúp anh, mau xuống xe.”

“VẬY anh muốn mua thêm quần lót.”

“...”

“Em đỏ mặt làm gì, anh có nói cái này cũng để em mặc giúp đâu.”

“...” Kim Đa Bảo dẫu môi, dùng sức đẩy anh xuống xe, không sử dụng vũ lực với tên thối này thì không nói chuyện được, quá lắm rồi!

Đến một cửa hàng quần áo nam vắng khách nhất, Khâu Thiên chê áo len mặc ngứa, nên tìm áo bằng vải nhung để thay, còn Kim Đa Bảo đi chọn vợ và quần mùa thu cho anh. Thảo nào chỗ này vắng người, giá tiền như thế, quả thật chẳng khách khí gì cả... Kim Đa Bảo lấy điện thoại tra ngân sách của mình. Nhìn hàng số còn lại trong thẻ, cô cố nhịn đau, tự đi thanh toán số sách, dù sao cũng vì sáng sớm đã phải tới giúp cô nên Khâu Thiên mới không kịp mặc quần áo...

Cô còn ngăn người ôm đồ chờ, hai người bán hàng bên kia đã bắt đầu khen Khâu Thiên là “Giá treo quần áo”, “Mặc cái gì cũng đẹp”. Kim Đa Bảo mau chóng đi qua đó, đưa những thứ đã mua cho anh, “Thay đi.”

Khâu Thiên cầm vớ, nhìn cô cười sâu xa.

Thật sự để cô mang giúp anh sao?

Cô im lặng theo anh đến phòng thay quần áo, nhưng bị nhân viên cửa hàng ngăn lại, Kim Đa Bảo nhìn nhân viên cửa hàng hoài nghi, so với cô, hình như nhân viên cửa hàng còn xấu hổ hơn, “Thưa cô, bên này là phòng thay đồ nam, cô không thể vào.”

Kim Đa Bảo chỉ chỉ Khâu Thiên, “Tôi và anh ấy... Không có gì không có gì.” Cô mở miệng mới phát hiện chuyện này quá quái gở, không chừng trong lòng cô nhân viên đã bắt đầu nghĩ đến tình tiết phim truyền hình gì đó! Cô cúi đầu, xoay người bước nhanh đi, không thể không biết mắc cỡ mà tiếp tục phát ngốc trong cửa hàng này nữa. Cô chạy ra ngoài cửa, đứng trong góc mà nhân viên cửa hàng không thấy để chờ anh.

Khâu Thiên vừa thay quần áo vừa gửi tin nhắn cho cô, “Chạy chi vậy?”

“Ra đây nhanh lên!”

Đợi một hồi, Khâu Thiên cầm túi giấy ra ngoài, nhìn xung quanh tìm cô, Kim Đa Bảo vẫy tay, đợi anh tới đó mới giậm chân, “Chắc chắn trong đầu cô nhân viên đó đã đầy chuyện quái gở rồi! Đều tại anh...”

“Quan tâm bọn họ làm gì.” Khâu Thiên mở túi cho cô xem, bên trong còn một đôi vớ xám trắng mới mở bao, “Mang cho anh.”

“Anh không tự mang được sao?”

“Em nói sẽ mang giúp anh mà.”

“...” Bộ dạng cố tình gây sự của anh rất đẹp trai... “Về nhà em sẽ mang cho anh.”

“Vậy anh phải để chân trần đi hết đường luôn sao, lạnh quá.” Anh giả vờ đáng thương, người run run.

Kim Đa Bảo nhếch miệng, “Anh nói đi, tới đâu mang?”

Khâu Thiên chỉ bóng đèn hình người to lớn phía trước.

“WC nam?” Kim Đa Bảo vỗ vỗ ngực mình, “Không được.”

“Nhà vệ sinh nữ cũng được.” Khâu Thiên tỏ vẻ mình rất dễ thương lượng.

“A a a!” Cho dù tính tình Kim Đa Bảo có tốt đến đâu cũng bị anh làm tức điên, cô nhón chân, muốn nhéo mặt anh, nhưng bị anh dễ dàng tránh thoát, cô thở phì phò bỏ đi, “Không được không được, anh lạnh chết luôn đi.”

Khâu Thiên cười đuổi theo, nắm tay cô, bị hất ra, tiếp tục nắm, lại bị hất ra.

Anh không đụng vào cô nữa, cô vẫn hất ra, hất xong mới phát hiện anh vốn không nắm tay mình, “Sao anh không nắm?”

“Ừm.” Khâu Thiên bàn điều kiện, “Em không hất nữa thì anh nắm.”

“...” Kim Đa Bảo đưa tay ra, “Được rồi.”

Sau đó hai người như bệnh nhân tâm thần kia lại hòa thuận như lúc đầu, nắm tay nhau tiếp tục dạo phố.

Cuối cùng đi ngang qua KTV, chủ tiệm vừa mở rèm che, ngọn đèn màu bỗng sáng bật lên, những người đi dạo xung quanh đều không nhìn được nhìn sang. Rốt cuộc Khâu Thiên đã tìm được một nơi có thể mang vợ, anh kéo Kim Đa Bảo đi thuê một phòng nhỏ, vì vào buổi trưa nên rất lười, mua một tiếng còn được tặng thêm hai tiếng, hai người cũng chẳng biết tại sao, ôm thức uống và đồ ăn vặt vào hát.

Vừa vào phòng, Khâu Thiên đã an tọa, đá giày ra, lắc lắc chân, “Tới đây.”

Trong phòng tối om, Kim Đa Bảo mở hết đèn lên, bấy giờ mới tháo mác vợ ngồi xuống cạnh anh, lấy một chân anh đặt lên đùi mình, giúp anh mang vợ.

“Chà~” Khâu Thiên khoa trương thốt một tiếng, “Không ngờ lúc sống còn có thể gặp được chuyện tốt thế này.”

Kim Đa Bảo mang xong một chiếc, nhắc cái chân còn lại, “Bộ lúc nhỏ mẹ anh không mang vợ cho anh à...”

“Có thể không bàn tới mẹ anh chứ?” Khâu Thiên nhú mày, “Em như vậy, lát nữa anh hôn em sẽ rất kì quái.”

Kim Đa Bảo đẩy hai cái chân đã mang vợ của anh ra, “Plêu plêu plêu.”

“Plêu” xong, sự trầm mặc kì lạ bỗng rơi xuống, Khâu Thiên hăng hăng giọng, “Em muốn hát hay muốn hôn?”

Đây là đề tài lựa chọn quái gở gì thế? Kim Đa Bảo dựa trên nguyên tắc dè dặt, đáp, “Hát.”

“Vậy em hát đi.” Khâu Thiên đưa micro tới trước mặt cô.

Kim Đa Bảo đẩy lại, “Anh hát trước.”

“Em sẽ hối hận.”

“Không đâu không đâu!”

Khâu Thiên do dự một hồi, chọn vài bài không hẳn là mới lắm, rất có dáng, vỗ vỗ micro, sau đó bắt đầu hành trình thoát khỏi giai điệu, tập trung

hát hò. Anh thật sự rất nghiêm túc, mỗi câu mỗi chữ đều hát rất khớp, nhưng bài hát nghe cứ như đã được remix, khác hoàn toàn bản gốc trong trí nhớ của Kim Đa Bảo.

Có lẽ mỗi người đều có sức chịu ngược rất bền bỉ, Kim Đa Bảo kiên trì nghe anh hát hết một bài, dĩ nhiên lúc nghe cũng sinh ra chút cảm giác thoát điệu, thoát khỏi cảnh giới rất mới mẻ. Thử hỏi xem, ai có thể hát câu nào cũng không đúng cao độ được như vậy chứ! Đây cũng xem là một loại bản lĩnh, đúng không!

Đến khi list bài hát được chọn gần hết, Khâu Thiên hát rất có cảm xúc, dự định chọn thêm một list khác, Kim Đa Bảo tiến lên ôm lấy cánh tay anh, “Em hối hận rồi, em muốn hôn!”

Khâu Thiên đẩy cô ra, “Chờ anh hát xong năm bài này sẽ hôn em.”

Kim Đa Bảo: “QAQ...”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Khâu Thiên Đánh Vào Ót Cô, “Đi Thôi, Đi Đạp Xe.”

Kim Đa Bảo đã co rúc trong sô pha ở góc phòng hơn một tiếng, một tiếng trước Khâu Thiên hỏi cô thấy anh hát có hay không, cô trái lương tâm khen một câu: “Rất hay”, sau đó Khâu Thiên liền ngỏ lời: “Hay thế thì anh hát cho em mấy bài nữa”. Nửa tiếng sau, anh lại hỏi một câu giống như vậy, Kim Đa Bảo kiên định lắc đầu: “Không hay”, Khâu Thiên lại tỏ vẻ: “Hát chưa đủ đô, biểu hiện thiếu toàn diện, nghe thêm một chút sẽ thấy hay thôi.”

Ma âm xuyên qua tai, cô đắp áo khoác của Khâu Thiên lên người, lúc bắt đầu hơi mơ màng, cuối cùng Khâu Thiên cũng hát đủ. Anh lại gần, đưa micro cho cô, “Em muốn hát không?”

“Anh tiếp tục đi...” Kim Đa Bảo nhẫn nhục chịu đựng, dừng cảm bước qua cái hố có tên: “Kỹ năng ca hát vô cùng đặc sắc, không gì sánh bằng của bạn trai”, cảm giác cuộc sống đều thăng hoa hơn rất nhiều.

“Cổ họng hơi đau.” Khâu Thiên cầm lấy chai nước suối đã uống một nửa của Kim Đa Bảo, hớp vài ngụm, “Không muốn hát thì mình đi, em muốn đạp xe chơi xuân đúng không? Vậy ra bờ hồ giữa công viên đi, bên kia có cho thuê xe đạp thì phải?”

“Anh có thể tiếp tục, đừng ngại.”

Khâu Thiên quăng bình vào thùng rác, dùng hai tay kéo tay áo khoác về phía mình, tiện thể kéo cả Kim Đa Bảo đang ngồi xếp bằng trên sô pha tới trước mặt, sau đó ôm lấy hai chân đang cong lại của cô, đặt cô ngồi lên đùi, “Vừa nãy em muốn hôn đúng không?”

Kim Đa Bảo chỉ mới ngả người ngồi trên đùi anh đã xấu hổ, lúng túng muốn chết, “Không có, anh nhớ lộn rồi.”

“Ồ.” Khâu Thiên làm như muốn ném cô xuống đất, “VẬY QUÊN ĐI.”

Kim Đa Bảo hoảng hồn, dùng một tay tóm lấy vai anh, tay kia lôi cổ áo của anh, vùi đầu trong ngực anh lên án, “Anh còn trêu chọc em, em sẽ tuyệt giao với anh!”

Khâu Thiên im lặng bế cô một lúc, nhìn qua tấm thủy tinh trên cửa phòng, có nhân viên phục vụ tới tới lui lui, còn có thể nghe thấy tiếng nói trong bộ đàm. Anh cầm remote chỉnh nhỏ âm lượng, cắt ngang bài hát trước để thiết bị ngừng phát, ôm Kim Đa Bảo vào lòng, lay nhẹ nhẹ.

“Anh đừng lắc, em đang ngủ...” Cô lại ngẩng mặt, nhỏ giọng phản đối.

“Này, Kim Đa Bảo.” Khâu Thiên tắc lưỡi, “Không phải em nói có rất nhiều việc à?”

“Em, em thế nào? Quên đi, anh cứ lắc tiếp đi...”

Khâu Thiên đánh vào ót cô, “Đi thôi, đi đạp xe.”

Vì trời nắng, nên người tản bộ quanh bờ hồ giữa công viên cũng không ít. Khâu Thiên đi nộp tiền thế chân, lấy xe, sau đó mua nón che nắng cho Kim Đa Bảo, anh đội giúp cô, còn cột một cái nơ dưới cằm để tránh bị gió thổi bay.

Kim Đa Bảo đẩy chiếc xe dành cho một người, nhìn mấy chiếc xe đạp đôi trong bãi đỗ, cô đành nuốt lời muốn nói trở lại. Tiền cũng đưa rồi, chạy một vòng rồi hăng nói tiếp.

Tuy đã là mùa xuân, nhưng trong cơn gió thổi vù vù, se lạnh của tiết trời

mùa xuân, hai người đạp xe quanh hồ quả thật mệt muốn đứt hơi. Kim Đa Bảo dốc hết sức lực của toàn thân, đạp xe tiến lên trước, nhớ lại câu “Sẽ bị gió thổi bay” của Khâu Thiên, chắc chắn không phải nói chơi.

Khâu Thiên đạp ở trước một hồi mới phát hiện bạn gái đã biến mất, anh quay đầu lại tìm, suýt chút nữa đã không nhận cười được. Áo khoác màu kem của cô bị gió thổi phồng lên như bao tải, phân nửa tóc bay lên, phân nửa còn lại tấp vào mặt, chiếc mũ bằng vải nỉ màu đỏ thẫm anh mua cho cũng đang thoát khỏi đầu cô, bay lên trên, nhờ sợi dây được thắt trên cằm liều chết giữ lại. Bộ dạng vật vờ như vậy, nếu nhìn không thì quá đáng tiếc, Khâu Thiên nhanh chóng gác chống xe, cầm điện thoại chụp lại dáng vẻ như nữ quý của cô, chờ đến lúc cô tới được thì đứng từ xa giờ cho cô xem.

Quả nhiên phản ứng đầu tiên của Kim Đa Bảo chính là chạy tới cướp điện thoại, xóa ảnh chụp, nhưng bị Khâu Thiên tránh được. Cô bẽ mặt, dừng xe lại, bỏ qua bên kia giận dữ một trận.

Khâu Thiên thấy thế bèn bỏ điện thoại vào trong túi, đi tới nói với cô, “Không đạp hả?”

Cô vẫn đang chỉnh tóc, nghe vậy thì bức bối lắc đầu, “Không đạp nữa.”

“Được rồi, đằng trước có bãi đỗ xe, anh đem xe đi trả.” Khâu Thiên giúp cô chỉnh lại mũ, “Chờ anh một chút.”

Anh đạp xe của mình, dùng một tay nắm lấy tay vịn của chiếc xe kia, kéo nó đi theo, đạp đến bãi đỗ xe thì kí tên lấy lại tiền thế chân, sau đó chạy thật nhanh về chỗ hai người dừng xe khi nãy, lúc thấy Kim Đa Bảo đang ngồi trên ghế đá ven đường, anh mới bước chậm lại.

Kim Đa Bảo không phải là người thích giận dữ lâu, cũng vì cô nên Khâu Thiên mới tới đây đạp xe, thấy hành động vừa rồi của mình hình như hơi kích

động, nên muốn nói mấy câu để giảng hòa, “Em không muốn đạp loại xe này, cái em nghĩ đến là loại xe để anh đạp, em ngồi trên yên sau, còn có thể ôm eo anh ấy...”

Lúc lên trung học cô thường thấy các bạn nam đạp xe chở bạn gái về nhà, bạn gái ôm lấy eo nam sinh, nói nói cười cười, bọn họ đều mặc đồng phục học sinh rất quê mùa, nhưng hình ảnh kia lại đẹp để muốn chết.

“Yên sau xe đạp không được chở người.” Khâu Thiên phá vỡ huyền tưởng tốt đẹp trong lòng cô, “Trái luật giao thông.”

“...” Kim Đa Bảo khóc không ra nước mắt, người như thế thì làm sao tìm được bạn gái?! À không đúng, phải nên hỏi là tại sao cô có thể tìm được anh bạn trai như vậy!

Khâu Thiên nhìn vẻ mặt chán chường của cô, nắm tay cô, đan mười ngón vào nhau, “Chúng ta cũng có thể ra quảng trường cho bồ câu ăn, ngắm bồ câu bay quanh người chẳng hạn, cũng lãng mạn lắm đúng không?”

Anh dễ dàng như vậy, khiến Kim Đa Bảo dễ chịu hơn một chút. Ủm, đó là cách yêu đương của học sinh trung học, còn người trưởng thành bọn họ, lãng mạn là phải cho chim bồ câu ăn!

Nhưng mà...

“Các anh em, bay một cái được không?” Khâu Thiên ném bánh mì khô mua trong quầy thức ăn cho chim bồ câu. Giọng điệu thương lượng của anh làm Kim Đa Bảo đứng bên cạnh muốn khóc òa.

Sống qua mùa đông giá rét, đàn chim bồ câu này bị du khách cho ăn đến mức béo ị, muốn bay cũng không nổi, cho dù có người đột nhiên xông tới, chúng cũng chỉ có thể nẩy nẩy tránh qua một bên.

Nhìn đàn chim bồ câu được bao phủ bởi sắc màu ảm đạm bi thương trong quảng trường, phối hợp với vẻ mặt cũng ảm đạm bi thương của bạn gái, Khâu Thiên vội vẩy tất cả bánh mì khô vào giữa sân, kéo Kim Đa Bảo rời khỏi đây, cố nghĩ xem có thể làm gì khác để giúp cô mau phần chẵn hơn.

Đi một hồi, gặp một người xách thùng nước bán hoa, Khâu Thiên buông Kim Đa Bảo ra, bước tới mua một bó hoa hồng trắng, tuy gói hoa hơi xấu, nhưng cả bó đặt chung một chỗ như thế cũng khá đẹp. Kim Đa Bảo ôm hoa, tâm trạng tốt hơn một chút, cô bỗng cảm thấy hình như đầu hoa hơi lệch, muốn chỉnh lại cho thẳng, nào ngờ mới dùng sức một chút, đóa hoa đã trực tiếp rời khỏi cành, phía dưới đóa hoa còn cắm cây tăm, nhìn kĩ cành hoa cứ tưởng là thật kia, hoá ra đều làm từ nhựa.

Cô phát hiện sớm, người bán hàng rong còn chưa đi xa, cô liền la lên: “Chờ một chút”, người bán hoa quay đầu nhìn một cái, sau đó vội bỏ chạy.

Kim Đa Bảo ngẩn người, nhìn hoa rồi nhìn Khâu Thiên, “Đuổi theo anh ta.”

Khâu Thiên được huấn luyện chạy mỗi ngày, Kim Đa Bảo vừa phát lệnh anh liền phóng lên trước, bình thường người bán hàng rong cũng đã luyện được bộ pháp để trốn dân phòng, anh ta nhanh nhẹn xách thùng nước, rẽ bảy queo tám vào các con đường nhỏ, đuổi theo như thế gần mười phút, người bán hàng thật sự đã chạy hết nổi, ngồi dưới đất thở hổn hển, móc ví trả lại tiền cho Khâu Thiên đã theo tới, “Này, cậu lấy đi, không chạy nữa, không chạy nữa.”

Khâu Thiên nhận lại tiền, tốt bụng ném bó hoa đã rời hết đầu vào thùng cho người bán hàng, không nói gì, xoay người đi tìm Kim Đa Bảo.

Kim Đa Bảo không có sức chịu đựng tốt như anh, chạy một chút rồi đi một chút, cuối cùng mệt đến mức muốn ói ra mới chạm mặt Khâu Thiên đang

trở về, cô vịn tay anh, thở hổn hển, “Không động thủ chứ?”

“Không.” Khâu Thiên lấy một đóa hoa hồng trắng từ trong túi áo khoác ra, lúc trở về anh đã thấy nó rớt dưới đất, đặt lên vành nón của Kim Đa Bảo, vành nón phía trước cong tròn ra, hoa đặt bên trên cũng không sợ rớt.

Anh và cô liếc mắt nhìn nhau, nhin không được bật cười, cười xong, Kim Đa Bảo sờ sờ bông hoa trên nón của mình, “Đẹp không?”

“Ừ, đẹp.” Khâu Thiên ngẫm rất nghiêm túc, xoa xoa mặt cô, “Còn muốn làm chuyện gì không?”

Suy nghĩ cẩn thận, Kim Đa Bảo nghĩ đến hoạt động ít xảy ra sự cố nhất, “Xem phim đi.”

Mua vé bộ phim chiếu gần đây nhất, nhìn thời gian mới phát hiện không kịp ăn trưa, hai người mua hai trái bắp nướng ngay bãi đỗ xe, chỗ đó còn bán cả mía nướng, Kim Đa Bảo tò mò, muốn ăn thử một phần.

Ngồi trên xe chờ phim bắt đầu, ăn bữa trưa giản dị này, Kim Đa Bảo mới biết món mía nướng kia lừa bịp thế nào, thực chất chỉ là mía thường được làm nóng lên một chút, hơn nữa cũng không biết là mía đã để bao lâu, già đến mức chẳng còn tí nước nào cả.

Cô liếm liếm mặt bên cây mía, sau đó cắn cắn mặt trước, tự hỏi nên bỏ vào miệng thế nào, lại cảm thấy ăn mía xong mà nhổ ra sẽ rất mất lịch sự, nên do dự chưa chịu ăn.

Khâu Thiên ở bên cạnh nhìn một hồi, cuối cùng không nhin được nữa, mở miệng, “Em đang tập chiêu thức mới à? Tưởng ăn mía của em làm anh nhớ tới vài cảnh trong đĩa phim Vàng mây G.”

“Hả?” Kim Đa Bảo thả khúc mía trong tay xuống, sau khi hiểu được ý của

anh liền đỏ mặt, bỏ khúc mía vẫn chưa ăn vào túi, chuyển sang gặm bắp.

Gặm một hồi, cô quay đầu nhìn Khâu Thiên, “Anh cũng xem phim Vàng* mấy G à?”

(Vàng: trong tiếng Hán là “Hoàng”, từ này có rất nhiều nghĩa, ngoài chỉ màu sắc, nó còn có nghĩa là “đồi trụy”)

“...” Khâu Thiên hăng hăng giọng, “Mau gặm bắp nướng của em đi.”

Phim chiếu xong thì trời đã sẫm tối, rặng mây đỏ phía tây loan trên trời, trông rất đẹp, Ba Khâu gọi điện bảo Khâu Thiên về nhà ăn cơm, anh nghe xong thì đồng ý, nói với Kim Đa Bảo là tối nay không thể ở cùng cô.

Kim Đa Bảo gật đầu, “Nhà anh có khách hả?”

“Ừm, cậu út của anh tới ăn cơm.” Anh cười cười, “Cũng không phải người ngoài, em muốn tới nhà anh ăn bữa cơm không?”

Kim Đa Bảo liên tục xua tay, “Đừng, căng thẳng lắm, em hơi sợ, anh để em chuẩn bị thêm một chút.”

Khâu Thiên cũng không muốn ép cô, chuyện gặp gia trưởng hay gì đó, vốn là anh cũng thấy khá xa xăm, chẳng qua hai người ở gần quá mà thôi. Anh vẫn chưa nói gì với mẹ, chờ đến lúc gặp lại cũng không muộn.

Lái xe vào cổng phụ của trường học, Kim Đa Bảo bỗng nghĩ đến gì đó, bèn lái xe tới dưới lầu kí túc xá nữ, cô đeo khẩu trang, sau đó bảo Khâu Thiên đeo theo.

“Chi vậy?”

“Đeo đi đeo đi.” Kim Đa Bảo lắc lắc người.

Khâu Thiên lấy một chiếc khẩu trang trong hộp đựng đồ, đeo vào, sau đó cùng Kim Đa Bảo đang có vẻ hưng phấn xuống xe.

Bây giờ là giờ cơm, người ra vào trước lầu kí túc xá không ít, hai người vừa đứng trước cửa đã hết sức nổi bật. Kim Đa Bảo xấu hổ, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh hôn em đi.”

“Hả?” Khâu Thiên chỉ khẩu trang của hai người, “Cứ để vậy hôn à?”

“Ừ!” Kim Đa Bảo gật mạnh đầu. Trước đây, lúc cô còn ở kí túc xá này đã tận mắt nhìn thấy một đôi “Cầu nam nữ” đeo khẩu trang hôn tạm biệt trước cửa kí túc xá, tuy lúc đó thấy bọn họ rất thần kinh, nhưng khi bản thân yêu đương, lại không thể sến sẩm trước cửa kí túc xá một lần, cô vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Đeo khẩu trang như thế, người khác cũng không nhận ra được, tốt quá đấy chứ.

Dường như Khâu Thiên rất bất đắc dĩ với ý tưởng “tuyệt diệu” của cô, cúi đầu hôn lên khẩu trang cô một cái, “Được chưa?”

Kim Đa Bảo diễn hết vở kịch, vẫy vẫy tay với anh, nói “Tạm biệt”, sau đó hào hứng chạy vào kí túc xá. Một lát sau cô lại chạy ra, kéo cánh tay Khâu Thiên, mắt cười thành hình trăng khuyết, “Được rồi, về thôi!”

“...”

“Sao thế?”

“...” Khâu Thiên nhìn Kim Đa Bảo đang vui sướng, ném một quả bom, “Vừa nãy mới thấy mẹ anh.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khâu Thiên: "Người Trong Lòng Là Công Chúa, Nên Gọi Là Bể Công Chúa."

"Thấy, ai, thấy ai?" Kim Đa Bảo không ngừng lắp bắp.

"Mẹ anh."

"Bác gái thấy anh hả?"

"Chắc vậy."

"Cái gì mà chắc vậy?" Kim Đa Bảo nóng nảy đánh vào tay anh.

"Chắc là có thể nhận ra con trai mình." Khâu Thiên khoanh tay.

Tim Kim Đa Bảo lại đập thành thịch, so với lần đầu hôn Khâu Thiên còn căng thẳng hơn. Cô nuốt nước miếng, "Hay là anh về nhà trước đi, anh lái xe về, còn em dạo trong trường hai vòng rồi về sau."

Nhờ mẹ anh đang đứng trước cửa chờ con trai thì sao, hôm nay tóc cô vừa rối, trang điểm vừa nhạt, trang phục còn khó coi... Không được không được, không thể đem bộ dạng này gặp phụ huynh được!

Khâu Thiên "Ừm" một tiếng, sờ sờ gương mặt hoảng hốt của bạn gái, "Mẹ anh có ăn thịt người đâu, nhìn em chẳng có tiền đồ gì cả."

Kim Đa Bảo đẩy tay anh ra, "Anh mau về đi, mau về đi, để em chạy quanh sân tập hai vòng lấy bình tĩnh."

“Có thể sẽ chạm mặt ba anh.”

“A!” Kim Đa Bảo bỏ ngay ý tưởng đi dạo trong ngôi trường có toàn người nhà Khâu Thiên này, “Dù sao anh cũng mau về trước đi, lát nữa em về sau.”

Sau khi anh rời đi, Kim Đa Bảo cũng không dám chạy lung tung, ngồi trên hàng ghế trước kí túc xá gọi điện thoại rủ Tiểu Vân đi ăn cơm, Tiểu Vân đang chuẩn bị ra khỏi nhà kiểm đồ ăn, nghe cô nói thế thì lập tức hưởng ứng, khóa cửa đi ra ngoài, lúc tới cửa cầu thang chạm mặt mẹ Khâu, còn nhiệt tình chào hỏi.

“Bảo, lúc nãy tớ chạm mặt bác gái nhà đối diện, ánh mắt bà ấy nhìn tớ hơi lạ.” Tiểu Vân vừa chạy tới trước mặt Kim Đa Bảo, vừa hình dung lại ánh mắt mà mẹ Khâu nhìn mình, hình như hơi thương hại, còn có chút tức giận.

Hiện nay, “Bác gái nhà đối diện” là cụm từ thuộc vấn đề nhạy cảm của Kim Đa Bảo, cô không muốn nghe Tiểu Vân nói tiếp, bèn vội đổi chủ đề.

Lúc Khâu Thiên về nhà thì cậu út đã tới, ban này mẹ Khâu nấu ăn, nấu được phân nửa mới phát hiện nhà hết đường trắng, bà ra siêu thị trong trường học để mua đường, ai ngờ khéo thế nào lại đụng mặt con trai đang hôn một nữ sinh, nó mãi nhìn theo cô nữ sinh kia vào kí túc xá, một lúc sau mới thấy bà.

Có nhiều khách mua hàng ở đó, nên bà không thể tới mắng con trai, thầm nghĩ tối về phải trao đổi chuyện trách nhiệm và chung tình với nó một chút. Nào có ai vừa quen con bé nhà đối diện, vừa qua lại với cô nữ sinh đó chứ. Cái con bé nhà đối diện cũng thật là, bạn trai thì đang ngoại tình, mà nó thì chẳng biết gì, còn hẹn người ta ra ngoài ăn thịt quay, trái tim quá bao dung rồi đấy.

“Chị hai, có canh hầm chưa, nghĩ gì thế?”

Mẹ Khâu nhìn cậu em họ vào phòng bếp bưng thức ăn, “Đang chờ rút bớt nước, em ra ngoài đi, đừng để mùi khói bếp ám vào người.”

Tạm thời bỏ chuyện của con qua một bên, mẹ Khâu vui vẻ bày một bàn đồ ăn, hỏi thăm cậu em họ đã lâu không gặp, ăn được một lúc, bà không nhịn được lo nghĩ chuyện gia đình cho em, “Viên Viên, gần đây có người yêu chưa? Người ta nói thành gia lập nghiệp, sự nghiệp cũng coi như thành công rồi, có phải bây giờ nên tính đến chuyện lập gia đình không?”

Đối với cái tên “Viên Viên” này, Thẩm Tùng Nguyên cũng đã quá quen, nghe nói là do lúc còn bé hơi béo, nên người nhà anh ta mới biến “Nguyên Nguyên” thành “Viên Viên”*, còn kéo theo hàng loạt tên gọi cứng như “Đoàn Đoàn”, “Hoàn hoàn”, “Biển Biển”, “Cầu Cầu” **.

*Chữ Nguyên (m ở đầu u) và chữ Vi (tr ở n) hoán vị thành Viên
m, đề u độ c l à yu á n

** Đ o à n Đ o à n: h ì nh tr ò n

H o à n H o à n: nh ữ ng v ậ t nh ỏ m à tr ò n

B i ể n B i ể n: nh ữ ng v ậ t d ẹ t

C ầ u C ầ u: qu ả b ó ng

Lúc anh ta vừa tới thành phố gây dựng sự nghiệp, người nhà sợ anh ta ăn không ngon, ở không quen, nên để anh ở nhà chị lớn, cũng vì thế mà quan hệ của hai người rất tốt. Buông dưa xuống, Thẩm Tùng Nguyên suy nghĩ một chút, “Thật ra dạo gần đây có một cô bé rất hợp ý em, nhưng mà thấy tuổi cô ấy hơi nhỏ, nên chưa biết có nên theo đuổi không.”

Nhìn thái độ chín chắn cẩn thận trong tình cảm của người ta kìa! Mẹ Khâu chỉ hận rèn sắt không thành thép, ai oán liếc Khâu Thiên một cái, làm anh

chàng đang lừa cơm kia chẳng hiểu gì.

Ba Khâu rót cho Thẩm Tùng Nguyên li nước trái cây, “Tuổi nhỏ một chút cũng không sao, quan trọng là hợp tính nhau.”

“Ừm, tính tình rất tốt, người trầm tĩnh, trông cũng thông minh.” Thẩm Tùng Nguyên không tiếc lời khen ngợi cô bé kia.

“Vậy tốt rồi, do dự gì nữa, hợp ý thì theo đuổi đi!” Mẹ Khâu thấy có hi vọng, không ngừng cổ vũ anh.

Thẩm Tùng Nguyên cười ha ha, “Được, về sẽ theo đuổi.”

Ăn no xong, mẹ Khâu lại lấy chút thịt bò mới mua hôm nay, bảo Thẩm Tùng Nguyên đem về ăn, chờ anh ta đi hẳn, bà cầm tay Khâu Thiên, “tâm sự” với anh: “Cô bé hôm nay là sao?”

“Bạn gái ạ.” Khâu Thiên đáp đơn giản.

“Không phải con đang quen cô bé nhà đối diện à?”

“Ừm.”

“Ừm cái gì, con vừa quen con bé nhà đối diện vừa quen con bé hôm nay sao?”

“Cùng một người.” Khâu Thiên bình thản, “Người mẹ thấy hôm nay chính là người ở nhà đối diện.”

“Nói bậy! Lúc về mẹ còn chạm mặt con bé ở đối diện... Chờ chút, con chỉ quen một đứa?” Mẹ Khâu đang nói năng lộn xộn, chợt có chút sáng tỏ, “Đứa mập hay đứa ốm?”

“Ồm.” Khâu Thiên không ngờ mẹ Khâu lại hiểu lầm chồng chất như vậy,

“Tên là Kim Đa Bảo.”

“...” Trước nay đều điều tra sai đối tượng? Đầu mẹ Khâu bị vệt đen này làm phồng to, “Chùng nào dẫn về cho mẹ gặp một chút.”

“Hôm nay bị mẹ bắt gặp nên cô ấy xấu hổ lắm, hai ngày nữa đi, đợi tới trước ngày con về đội ấy.” Khâu Thiên thấy hình như mẹ mình cũng rất xấu hổ, dù sao cũng là lần đầu làm mẹ chồng để gặp con dâu.

Mẹ Khâu gật đầu, “Không vội không vội, mẹ phải chuẩn bị một chút.”

Ha ha, y như Kim Đa Bảo.

Vốn là một cuối tuần thoải mái, còn có bạn trai ở bên, nhưng Kim Đa Bảo lại phải dành một buổi chiều để đi làm. Phòng khách văn hóa được lập trong tổ hạng mục đã chính thức khởi động, vì là mảng quan trọng nhất, nên toàn bộ thành viên trong tổ đều phải có mặt, Kim Đa Bảo vừa ngủ một giấc, gửi “đơn xin nghỉ phép” cho Khâu Thiên: “Tối về em qua tìm anh.”

Khâu Thiên đang lái xe chở mẹ ra ngoài làm chút chuyện, một lát sau mới gửi tin nhắn trả lời, “Chùng nào tan ca thì gọi điện cho anh, anh tới đón em.”

Tâm trạng của Kim Đa Bảo tốt hơn nhiều, mặc chiếc áo khoác mới mua, đeo vài món trang sức nhả nhận, ăn mặc tươm tất đến Hữu Đồ tham gia hoạt động. Cô cứ tưởng bầu không khí trong loại phòng khách này rất ngượng nghịu, không ngờ những thanh niên văn nghệ tới đây đều nói chuyện rất vui vẻ, không cần cô phải hướng dẫn hay tổ chức việc gì, cô bèn tìm một chiếc ghế sofa trong góc tối, ngồi chơi trò chơi điện thoại.

Những trò chơi hại gan* lại tốn thời gian thế này rất dễ khiến người khác mê mết, không thể thoát ra ngoài, ngay cả chuyện có người tới cạnh mình từ lúc nào, Kim Đa Bảo cũng không biết, cô thoáng ngẩng đầu, thấy Thẩm Tùng Nguyên đang ngồi đối diện uống trà.

*Trò chơi hạ i gan: chỉ những trò chơi có nhiệm vụ hoặc cách thức rườm rà, chông chênh, có gì ỉ hạ n. Nhiều người chơi vì họ àn thà nh nhiệm vụ mà suốt đêm không ngủ. Việc thức đêm ảnh hưởng rất lớn tới i gan, nên người chơi đề u gọi ì ò là: Trò chơi hạ i gan.

“Thẩm tổng.” Cô thả điện thoại xuống, đứng lên chào hỏi anh ta.

“Cô cứ chơi đi.” Thẩm Tùng Nguyên vẫy tay, bảo cô ngồi xuống, “Đúng lúc hôm nay qua đây, tới xem thử một chút. Chơi gì mà mê mẩn vậy?”

Kim Đa Bảo giơ màn hình cho anh ta xem, “Là game mobile do tác giả viết tiểu thuyết của tôi cải biên.”

“À, cái đó. Máy trò chơi này rất tốn thời gian, còn ảnh hưởng đến sức khỏe. Chưa sử dụng xong đã cảm thấy mệt, còn muốn dùng hết phải tốn tới mấy tiếng.” Thẩm Tùng Nguyên nói xong, cảm thấy hình như mình đang dạy dỗ người ta, “Khụ khụ, nên chú ý nghỉ ngơi, đừng chơi mê mẩn quá.”

Kim Đa Bảo gật đầu, “Tôi chỉ muốn khai thông hai mươi cửa, mở tất cả chức năng đang có, sau đó xem thử quái vật trông thế nào thôi, vốn không tính chơi tiếp. Tôi cũng thấy trò này không ý nghĩa lắm, rất phí thời gian.”

Thẩm Tùng Nguyên rướn người lên trước xem cấp bây giờ của cô, ở trình độ này, muốn mở toàn bộ chức năng chắc cũng phải chờ đến lúc trò chơi này hạ nhiệt. Anh ta lấy một tấm các trắng trong ngăn kéo ra, dùng bút máy viết sột soạt tài khoản và mật khẩu của mình, “Cô lấy chơi đi, nick là Cao V, dù sao tôi cũng không dùng tới nữa.”

Kim Đa Bảo kinh ngạc, há miệng nhìn tấm các, hỏi Thẩm Tùng Nguyên, “Thẩm tổng cũng chơi à?”

“Thời gian mới ra có bỏ chút tiền vào tài khoản, chơi vài ngày thì không

chơi nữa.” Thẩm Tùng Nguyên chỉ muốn năm bắt trào lưu văn hóa hiện tại mà thôi.

Cô đang định từ chối, Thẩm Tùng Nguyên đã nhận điện thoại, có việc gấp phải xử lý, anh ta gật đầu chào đơn giản, sau đó bước nhanh đi. Tấm cạc màu trắng vẫn nằm lẻ loi trên bàn, Kim Đa Bảo nghĩ ngợi một hồi, bèn cất tấm cạc vào túi, định bụng về nhà sẽ lấy kéo cắt vụn ra, tránh chuyện để lộ thông tin.

Đến khi kế hoạch hoạt động kết thúc, Kim Đa Bảo gửi một tin nhắn cho Khâu Thiên, không ngờ kết quả là Khâu Thiên đang ở bên ngoài, nên đến rất nhanh.

“Xong chưa?” Anh ngồi trên xe gọi điện cho cô, “Anh đến rồi.”

“Chưa, lãnh đạo không đi, chúng em cũng thể mặt dày về trước được. Anh tới tầng năm đón em đi.” Kim Đa Bảo che điện thoại, nhỏ giọng nói, “Tới tiếp thu tri thức văn học một chút.”

Khâu Thiên cười khẽ, “Được rồi, tới đây.”

Anh bước vào thang máy, đóng tầng trệt, chột nghĩ không biết có nên thăm cậu út một chút không, nhưng lại nhớ hôm nay là cuối tuần, chưa chắc cậu út đã đi làm, mà có đi làm cũng không rảnh để tiếp đón anh, nên thôi, cứ đến thẳng tầng năm đón Kim Đa Bảo là được.

Cửa thang máy vừa mở đã thấy ngay bảng hướng dẫn, Khâu Thiên đi đến quán cà phê, đưa mắt nhìn, thấy Kim Đa Bảo đứng ở cửa sau, áo khoác nón mũ chỉnh tề, bất cứ khi nào cũng có thể rút lui. Anh bước vào cửa sau, im lặng ôm lấy cô từ phía sau, sợ đồng nghiệp cô thấy không thích hợp, bèn bế cô cách xa một chút, lúc cô ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, anh nói: “Bế công chúa.”

Kim Đa Bảo bác bỏ, “Bế công chúa không phải như vậy, phải là thế này,

ôm ngang lên, sau đó như vậy.” Cô vừa nói vừa hươ tay múa chân, diễn tả phải thế nào, cuối cùng dứt tay vào túi áo, “Anh cười cái gì...”

Khâu Thiên: “Người trong lòng là công chúa, nên gọi là bệ công chúa.”

“...” Ấy da, ý anh nói cô là công chúa sao, hì hì, Kim Đa Bảo cố gắng duy trì gương mặt bình tĩnh, “Anh đang ăn đường à.”

“Em muốn ném thử không?” Khâu Thiên cúi đầu, tới gần trêu chọc cô.

Ngay lúc hai người còn chưa nói được mấy câu, tổ trưởng đã bắt đầu tạm biệt các hội viên. Lãnh đạo đi rồi, Kim Đa Bảo liền tan việc, kéo cánh tay Khâu Thiên ra ngoài.

Trước cửa thang máy có rất nhiều người đứng đợi, Kim Đa Bảo và Khâu Thiên đi thang bộ, lúc tới tầng sách đang bán chạy, cô kiêu ngạo giới thiệu bộ sách mình làm cho anh, “Lúc em vừa tới công ty, chưa có sách đánh dấu, chủ biên đã giao vài cuốn chị ấy làm được một nửa cho em, còn cái này, với ba cái kia là em tự làm hết.”

Khâu Thiên lật mấy quyển, thấy khá hứng thú với một quyển được in màu — bên trong chỉ có tranh minh họa bằng giấy bóng.

“Cái này, em làm được không?” Anh chỉ vào cô gái trong một tranh minh họa, cô gái kia đang gập bụng, chàng trai ngồi phía trước đè lấy chân cô gái, mỗi lần cô gái ngồi dậy thì hôn anh ta một cái.

Quyển sách này nói về các tư thế hôn môi kì lạ, ngay cả những cảnh kì lạ quái đản nhất cũng được họa sĩ tranh minh họa vẽ ra.

Cô không nói gì, Khâu Thiên lại lật tới trang mới, chàng trai nằm trên ban công trước cửa sổ, cô gái khom người, hôn anh ta.

“Ô?” Khâu Thiên cũng bị rung động trước cảnh tượng này, nhìn Kim Đa Bảo kì vọng, cô vội che mắt anh, “Em không làm được, rướn không tới.”

Khâu Thiên tiếp tục lật trang khác, cảm giác đã được tiếp thu rất nhiều tư thế mới, đến tận trang cuối cùng, “Cô này đang làm gì vậy?”

Cô gái đang trông chuối cạnh tường, còn chàng trai ngồi xồm cho mèo ăn bên cạnh, bất ngờ hôn cô gái.

“Thầy dạy Yoga...” Kim Đa Bảo bỗng cảm thấy rất xấu hổ vì đã làm ra quynh sách như thế, cô kéo tay Khâu Thiên rời đi, “Đi thôi, về nhà.”

Khâu Thiên giữ chặt sách trong tay, “Được, về nhà nghiên cứu tiếp.”

“Nghiên cứu cái gì.” Kim Đa Bảo giựt sách trong tay anh, trả về chỗ cũ, nhìn gương mặt tỏ vẻ không vui của anh, cô dễ dàng có lệ, “Nhà của em cũng có sách giống vậy, anh muốn xem thì em về tìm cho...”

Ngay lúc hai người lôi lôi kéo kéo, rời khỏi đó không lâu, Thẩm Tùng Nguyên đã xử lí xong công việc trở lại tìm Kim Đa Bảo, định mời cô ăn cơm chiều, nhưng chỉ thấy nhân viên quét dọn đang sắp xếp bàn. Anh ta thở dài tiếc nuối, đành quay về văn phòng tăng ca.

Ngồi trên xe, Khâu Thiên thông báo chuyện đã ngả bài với mẹ Khâu tối hôm qua cho Kim Đa Bảo, quả nhiên liền thấy Kim Đa Bảo ngồi cứng còng, tay chân không biết để đâu. Lúc trước chưa nói thì còn tạm, nhưng bây giờ mẹ Khâu đã biết quan hệ của bọn họ, nếu cô không tới hỏi thăm chính thức thì có vẻ không ổn lắm.

“Vậy em, chừng nào em tới nhà anh dùng cơm?”

“Không vội, sáng mai mẹ anh phải về quê giải quyết thủ tục nhà cửa, tối nay không có thời gian gặp em đâu.” Lúc Khâu Thiên nói câu này, giọng nói

lộ ra vẻ hớn hở, “Chiều nay ba anh cũng phải dẫn đội tham gia thi đấu, ra ngoại thành, ba bốn ngày tiếp theo chỉ có anh ở nhà.”

“Vậy à.” Giờ Kim Đa Bảo mới biết có thể kéo chậm dây thần kinh tới mấy ngày, cô nhìn ánh mắt như có sáng kiến gì đó của Khâu Thiên, “Anh muốn nói cái gì?”

“Anh sợ ngủ ở nhà một mình lắm.” Anh mặt dày đáp.

“Không được, em không để anh qua chỗ em ngủ được.” Kim Đa Bảo nhớ lại tình huống lúc hai người ngủ chung lần trước, có chút xấu hổ.

“Anh không qua.” Khâu Thiên cũng thấy bất tiện vì có Tiểu Vân ở nhà, “Em qua chỗ anh ngủ đi.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Kim Đa Bảo Chui Vào Chăn, Nằm Sấp Trước Ngực Khâu Thiên, “Em Là Bảo Bảo Ấm Ấp.”

Ba mẹ đều rời khỏi nhà, Khâu Thiên như con chó hoang đứt dây xích, muốn làm gì thì làm, tự do tự tại. Anh cũng không quan tâm là Kim Đa Bảo thật tâm chống cự, hay chỉ từ chối vì xấu hổ, cương quyết đến công ty lôi người vừa tan ca đó về nhà mình.

Vừa vào cửa, đã thấy một trái tim rất lớn được xếp bằng các lon nước ngọt Gia Đa Bảo trên sàn nhà, cô quay đầu, nhìn nụ cười tự đắc của Khâu Thiên, bĩu môi, “Lúc nhỏ có một bạn học gọi em là Gia Đa Bảo, sau đó em đã không nói chuyện với cậu ta suốt ba năm.”

“...” Khâu Thiên vội ngồi xổm xuống, nhặt tất cả lon nước dưới đất ném vào tủ cất đồ.

Lần đầu tiên Kim Đa Bảo tới nhà anh, thay dép xong cũng không dám đi lung tung, đứng trước cánh cửa màu đen, tò mò đánh giá cách bài trí trong nhà. Tuy là căn nhà đối diện, nhưng nhà Khâu Thiên rất lớn, có ba phòng hai sảnh, chỗ đón và hứng ánh sáng tốt, cách sắp xếp nhà cửa cũng rất ấm áp. Cô mới nhìn mấy lần đã thích, “Bác gái xử lí giỏi thật.”

Khâu Thiên kéo cô vào phòng mình, “Em ngồi chơi một chút đi, anh đi làm cơm.”

Phòng của anh chắc cũng do mẹ Khâu sắp xếp, từ bàn học, ghế xoay, cho đến bộ ba món trên giường đều có màu của vải kaki, Kim Đa Bảo vươn tay sờ tấm chăn của Khâu Thiên, cảm giác mềm mại thoải mái. Cô ngồi một hồi

lại thấy hơi chán, bèn lấy áo khoác treo sau cửa, chạy vào phòng bếp tìm Khâu Thiên, “Làm gì đó?”

“Lúc đi mẹ anh có hầm canh đuôi bò, dọn anh bữa nào cũng ùng ục ùng ục thì có thể dùng trong ba ngày.”

“Ùng ục ùng ục là gì?”

“Là hâm nóng lại, không phải mỗi lần nước sôi đều kêu “ùng ục ùng ục” sao?” Khâu Thiên bắt chước tiếng nước sôi, chọc Kim Đa Bảo cười.

Anh cầm tảng thịt bò đã để tan đá lúc ra khỏi nhà, đặt dưới vòi nước rửa sạch, sau đó ném lên thớt, dùng dao pháp không thuần thục của mình để cắt thịt, cắt ra một đĩa lớn mới phát hiện hơi nhiều. “Em gọi Vương Hiếu Vân đến ăn chung đi, tụi mình ăn không hết.”

“Uhm!” Kim Đa Bảo xoay người đi.

“Chờ chút.” Khâu Thiên gọi cô lại, “Sẵn tiện đem quần áo tới nữa.”

“...” Kim Đa Bảo không nói gì, chạy ra ngoài, nhưng lúc dẫn Tiểu Vân đến lại khoác một chiếc túi vải màu trắng trên vai.

Khâu Thiên nhìn cô một cái, để lò vi sóng và nồi đun lên bàn cắm điện vào, đổ nước sôi vào nồi, bỏ thêm cà chua đã cắt cục và nấm kim châm, bắt đầu đun, “Rửa tay đi.”

Kim Đa Bảo nghĩ nếu để Khâu Thiên làm tiếp thì sẽ rất áy náy, bèn chạy vào bếp giúp anh bới cơm, múc canh đuôi bò, làm xong thấy Khâu Thiên đang dọn dẹp lau bàn, cô chạy theo sau hỏi anh, “Em còn làm được gì nữa không?”

“Hình như mắt anh bị cộm, em giúp anh thổi ra đi.”

“Hả?”

Kim Đa Bảo tiến lại gần mặt anh, nhón chân lật mí mắt anh xem thử, còn chưa thấy gì, anh đã cúi đầu, hôn lên miệng cô ba cái “chụt chụt chụt”, “Được rồi, ra ngoài ngồi ăn cơm thôi.”

Cửa phòng bếp mở toan, hơn nữa còn đối diện phòng ăn, Tiểu Vân vốn đang ngồi trên bàn nhìn nồi cà chua chăm chăm, không biết chừng nào có thể bỏ thịt vào, cô nàng chẳng đề phòng, lỡ nhìn thấy cảnh thân mật của hai người kia. Tiểu Vân cắn ngón tay, suy nghĩ xem có nên dùng lời lẽ chính nghĩa để giữ lại tôn nghiêm của quý tộc độc thân, lên án hai con người kia hay không: Đừng hôn nữa! Hôn thì có thể no bụng sao! Nồi cũng mở rồi, sao mấy người còn chưa tới ăn!

Ăn cơm xong, Tiểu Vân chủ động giúp Kim Đa Bảo dọn bàn làm vệ sinh, sau khi Khâu Thiên rửa chén xong, cô nàng mới hỏi Kim Đa Bảo, “Cậu muốn ở bên này chơi thêm một lát không?”

“Ừ...” Kim Đa Bảo còn chưa nói dự định không về nhà của mình.

“Vậy cậu chơi đi, tớ về trước.” Tiểu Vân rất tự giác để lại không gian riêng tư cho hai người, sau đó không biết nghĩ gì lại hỏi một câu, “Không phải nhà cậu ta không có ai sao? Cậu về làm gì, ngủ ở đây luôn đi.”

“Tớ sợ cậu ở nhà một mình, sẽ sợ...”

“Tớ không sợ, về nhà tớ sẽ khóa cửa lại, cậu đừng về, mắc công tớ phải ra mở cửa cho cậu.” Tiểu Vân đưa lưng về phía Kim Đa Bảo, mang giày, vẫy vẫy tay ra sau rồi mở cửa rời đi.

“Đúng là không uổng công mời cô ấy ăn cơm, nhìn người ta rồi nhìn lại em đi, hừ, chẳng có lương tâm, ăn xong thì chuồn mất.” Tiếng Khâu Thiên huyền thuyên truyền ra từ phòng bếp, còn có tiếng nước chảy ào ào, làm lời

anh nói bị đứt quãng.

Kim Đa Bảo lấy quần áo và đồ dùng để thay trong túi vải, nhìn Khâu Thiên vừa tắt đèn phòng bếp đi ra, hỏi, “Tắm ở đâu?”

“Tắm hả, rắc rối thật, có muốn anh giúp đỡ không?”

“Giúp kì lưng hả?”

“Cũng được.”

“Thôi bỏ đi...”

Khâu Thiên mở cửa nhà tắm, giúp cô chỉnh nước ấm, sau đó đặt khăn tắm của mình lên xà, “Tắm đi.”

Kim Đa Bảo chỉ cái khăn lông lớn dưới bộ đồ của mình, “Em có mang khăn.”

Khâu Thiên rút chiếc khăn màu hồng nhạt ra, ném vào bồn rửa tay, mở vòi nước, cái khăn lông khô liền biến thành một đồng chèm nhẹp.

“Anh làm gì thế?” Kim Đa Bảo kinh ngạc hỏi.

“Giặt khăn giúp em.” Khâu Thiên ra vẻ “cây ngay không sợ chết đứng”, vắt khô khăn, “Để anh phơi lên ban công cho.”

“Không cần phơi, em còn sử dụng được.” Kim Đa Bảo xỏ đôi dép tắm cỡ lớn của anh, chạy lạch bạch tới đòi khăn lông.

Khâu Thiên cầm khăn lông ướt rời khỏi phòng tắm, trước khi đóng cửa còn chỉ lên thanh xà, “Dùng của anh đó.”

Kim Đa Bảo vốn không hiểu tại sao lại bắt cô dùng khăn tắm của anh, lúc

ngồi trên ghế sa lon chơi điện thoại, thấy Khâu Thiên quần khăn tắm đi ra ngoài, nghĩ tới chuyện hai người chỉ dùng một chiếc khăn để lau người, mặt cô liền đỏ lên.

Tóc Khâu Thiên mới sấy khô phân nửa, anh bước qua gọi Kim Đa Bảo vào phòng. Thấy vẻ mặt xấu hổ của Kim Đa Bảo, anh bỗng giật phăng khăn tắm ra, bên trong là một chiếc quần lót boxer, “Có mặc đồ, mặt em đỏ lắm rồi đó.”

“...” Kim Đa Bảo tò tò đưa mắt nhìn cái quần lót màu đen kia, “Anh có mặc đồ thì quần khăn làm gì?”

“Cho ấm.” Mùa này nóng lạnh thất thường, không thể bật máy sưởi, anh cởi khăn ném lên chiếc ghế cạnh giường, sau đó vội vàng kéo chăn chui vào, hít một hơi lạnh ngắt, cuối cùng cũng ấm hơn nhiều, anh ngoắc tay, gọi Kim Đa Bảo nằm vào chăn.

Kim Đa Bảo mặc áo ngủ và bít tất bằng lông nhung, không cần đắp, “Em không lạnh.”

“Bộ cho em vào là vì sợ em lạnh à?” Mặt Khâu Thiên hiện lên vẻ “Đồ không hiểu phong tình”, chống tay lên đầu, nằm nghiêng nhìn cô, “Anh sợ lạnh, nên mới gọi em vào đây làm ấm giường cho anh.”

“...” Kim Đa Bảo chui vào chăn, nằm sấp trước ngực Khâu Thiên, “Em là Bảo Bảo* ấm áp.”

*B ả o B ả o: C ụ c c ư n g.

“Tự gọi mình là Bảo Bảo?” Hình như Khâu Thiên cảm thấy rất buồn cười.

“Không phải là Bảo Bảo, là Bảo Bảo ấm áp, một loại cao dán trên người*, tỏa nhiệt.”

*Trong tiếng Hán, “Bảo Bảo ấp áp” là “Noãn Bảo Bảo” – đây là tên của một hệ u cao dán giũ ấm.

Hình:

“Dán trên người? Dán chỗ nào?”

“Dán đâu cũng được, lạnh chỗ nào dán chỗ đó.”

Khâu Thiên nhìn cô chăm chăm, “Thật ra, anh không có ý chọc ghẹo em.”

“Hả?”

“Anh lạnh thật.”

“...” Kim Đa Bảo muốn ngồi dậy, “Em về nhà ngủ!”

Khâu Thiên vui vẻ, giữ vai cô lại không cho đi, cô bò dậy anh liền đè xuống, bò dậy lại đè xuống, cuối cùng Kim Đa Bảo ấm ỉ một hồi, toát mồ hôi, chẳng thèm so đo, nằm yên không bò đi nữa.

Cô nằm sấp trên giường, nghiêng đầu nhìn anh, Khâu Thiên vỗ vỗ eo cô, “Lật người lại ngủ, ngực bị đè phẳng luôn đấy.”

“Trọng lực tác dụng, như vậy mới lớn hơn...” Ý thức được chủ đề thảo luận của hai người ngày càng đen tối, cô hăm phanh kịp lúc, “Tuần sau anh phải đi rồi à?”

“Ừ.” Khâu Thiên nằm đối mặt ngắm cô, “Mùa thi đấu mới bắt đầu rồi, vòng đấu còn luân phiên hai bên, chắc phải mấy tháng mới về nhà một lần.”

Gương mặt Kim Đa Bảo dần ảm đạm, mấy tháng mới về nhà một lần, vậy lần sau gặp anh cũng không biết là khi nào.

Anh do dự nói, “Nếu không, em...”

“Nếu không em tái giá?” Không biết trong đầu Kim Đa Bảo nghĩ gì, lại bật ra câu như vậy.

Vừa nói xong đã bị Khâu Thiên đánh mạnh lên ót, “Nghĩ gì thế?”

“A.” Kim Đa Bảo ôm đầu, “Đau muốn chết.”

“Đau mới nhớ. Để anh gửi vé xem thi đấu ở sân nhà cho em, nếu đấu ở tỉnh khác, em được nghỉ phép thì phải tới tìm anh, khả năng anh về không lớn lắm.” Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Ngày mai anh đưa tiền thưởng ghi bàn lần trước cho em, em dùng mua vé máy bay và đặt khách sạn trước đi.”

“Sao có cảm giác như đang điên cuồng theo đuổi ngôi sao thế nhỉ, anh thông báo mình ở đâu, em sẽ chạy theo tới đó.” Kim Đa Bảo không nói là không cần tiền của anh, nếu thật sự phải chạy theo anh khắp nơi như đã nói, tiền lương đáng thương của cô còn chẳng đủ để đi một chuyến.

“Đúng là phiền phức thật.” Khâu Thiên bỗng xoay người đưa lưng về phía cô, hướng mặt vào tường, lạnh lùng nói, “Vậy em tái giá đi.”

???

Kim Đa Bảo khóc “oa” một tiếng, nhào lên người anh, “Sao anh trở mặt nhanh thế?”

Khâu Thiên hất vai ra, không cho cô động vào, “Phiền phức quá mà, không cần gặp, không cần yêu đương gì nữa.”

“Anh thấy mềm mại không?”

“Hả?”

Kim Đa Bảo cọ cọ lên vai anh, “Sao?”

Gương mặt lạnh lùng của Khâu Thiên vỡ vụn, kéo lão tài xế Kim Đa Bảo qua, hôn lên mặt cô một cái, “Sao em biết dỗ dành người khác thế hả? Bạn trai cũ của em cũng không có cách làm khó em đúng không?”

“Trước đây... em không có bạn trai.” Đầu óc Kim Đa Bảo mù mờ, “Em đáng yêu như vậy, người nào yêu em mà nỡ chia tay với em chứ! Em không có bạn trai cũ.”

Khâu Thiên có vẻ không tin, “Gạt anh?”

“Gạt anh làm gì? ... Này này này, làm gì sung sướng như vậy hả? Trước đây anh từng yêu đương rồi đúng không?”

“Không.”

“Em nghĩ anh rất giỏi tán tỉnh con gái, trông như cao thủ tình trường ấy.”

Hình tượng của đối phương trong lòng hai người đều sụp đổ, sau đó nhanh chóng xây lại một dáng vẻ càng khiến người khác thích hơn.

Kim Đa Bảo sờ chiếc cằm mát lạnh vừa cạo râu của anh, “Được rồi, thấy anh không có tí kinh nghiệm nào, sau này nếu anh còn ấu trĩ như thế, em sẽ nhường anh một chút.”

“Nói như thế em có rất nhiều kinh nghiệm ấy.”

“Không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng lý luận tồn kho khá phong phú, em đã xem bao nhiêu truyện Vàng, à không, bao nhiêu truyện ngôn tình thế mà.”

“Ồ, lý luận của anh cũng phong phú lắm, anh đã xem khá nhiều phim Vàng*.”

*Blue xin nh ắ c l ậ i, trong ti ể ng H á n, V à ng c ò n c ó ngh ã a l à đồ i tr ụ y

“... Nội dung trong phim Vàng đều gặt người!”

“Truyện Vàng của em cũng có thực tế bao nhiêu đâu.”

“Không phải là truyện Vàng, là truyện ngôn tình! Rất đứng đắn!”

“Hôn môi còn phải giàng chân, mới xem đã thấy không phải là loại sách đứng đắn rồi.” Khâu Thiên lấy quyển sách đã xem hôm qua làm ví dụ.

Kim Đa Bảo cãi lại, “Quyển sách đó rất đứng đắn, trong hài hước mang theo sự đứng đắn.” Cô vén chần ngồi dậy, bò qua người Khâu Thiên, dựa vào tường trông chuối, “Bên trong nói nếu đổi góc độ khác để nhìn người yêu, đầu óc sẽ vừa tỉnh táo, vừa choáng váng, tim đập dồn dập, không nhịp nhàng, đó chính là cảm giác của tình yêu. Ủm, bây giờ em đang có cảm giác như vậy.”

Khâu Thiên tránh ra một chút, ngồi xồm nhìn cô, “Là do máu em đang chảy ngược, não thiếu ôxi.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Khâu Thiên Lấy Di Động Ra Nhìn Một Chút, “Được Một Phút Rồi, Mình Làm Hòa Đi.”

Kim Đa Bảo trông chuối gần hai phút, bất mãn hỏi anh chàng Khâu Thiên đang ngồi xổm bên cạnh mình, “Sao anh không hôn em?”

“Trông em khó coi muốn chết, không hôn.” Khâu Thiên vươn tay chạm nhẹ vào khóe mắt cô, vẽ một đường, “Bọng mắt lớn quá này.”

“Không phải bọng mắt, là bầu mắt dưới! Con gái đẹp mới có!” Đầu Kim Đa Bảo vốn đã sung huyết, bây giờ sốt ruột càng cảm thấy choáng váng hơn, “Anh không hôn thật à, vậy em đứng lên đó.”

“Không hôn.” Khâu Thiên cao lãnh lui ra sau hai bước, đổi thành nửa quỳ nửa ngồi, đưa tay ra, sợ lúc cô lật người sẽ rớt xuống giường.

“Không hôn thì thôi.” Kim Đa Bảo từ từ hạ chân xuống, vừa vặn lăn vào lòng Khâu Thiên, cô quay đầu nhìn người đang cởi trần phía sau, “Không phải đang lạnh à, chui vào chăn đi.”

“Ừ.” Khâu Thiên nằm xuống, hỏi cô bằng vẻ mặt thỉnh giáo, “Em đọc nhiều sách như vậy, trong sách có viết giai đoạn sau này của chúng ta phải phát triển thế nào không?”

“Là sao? Giai đoạn gì?”

“Yêu nhau mấy tháng, tay cũng nắm rồi, môi cũng hôn rồi, còn sờ cả... Ô.” Kim Đa Bảo bịt miệng Khâu Thiên, làm chữ cuối bị nghẹn trở lại.

“Không phát triển, cứ như vậy thôi.”

“Cứ như vậy? Yêu đương mà vẫn cứ như vậy sao?”

Kim Đa Bảo nhìn Khâu Thiên sâu xa, điểm vào mũi anh một cái, “Không phải à? Chứ anh muốn thế nào? Bây giờ kiểm định nghiêm ngặt, không được miêu tả từ phần cổ đi xuống, cái em được xem cũng chỉ là hôn môi thôi.”

“Phần trên cổ?” Khâu Thiên dùng tay xoẹt một đường ngang cổ Kim Đa Bảo, “Vậy cả ngày anh nói chuyện yêu đương với một cái đầu là được rồi.”

Vừa làm vừa nói như vậy rất kinh dị, Kim Đa Bảo sợ run cả người, “Sao em chẳng thấy buồn ngủ thế nhỉ, hay chúng ta xem phim chút đi.”

“Anh lấy USB nhé?”

“...” Kim Đa Bảo giơ tay tìm điện thoại di động, “Em muốn xem hoạt hình.”

“Trong USB của anh cũng có hoạt hình.”

“Thứ đó còn có hoạt hình à?”

“‘Thứ đó’? Anh đang nói tới Chú bọt biển tình nghịch mà.” Khâu Thiên cười bỉ ổi, xuống giường lấy máy tính bảng về, mở thư mục ra, thật sự có hơn mười tập phim Chú bọt biển tình nghịch bên trong.

Kim Đa Bảo cảm thấy hình như anh chỉ đang trêu mình, khẽ thở phào một cái, rúc trong ngực anh cùng xem phim hoạt hình. Mới xem vài tập đã cảm thấy buồn ngủ, hai mí mắt đập vào nhau, cơ thể cũng từ từ tuột xuống.

Khâu Thiên nhìn người trong ngực, đóng máy tính bảng để một bên, nhẹ nhàng đặt Kim Đa Bảo xuống giường.

Tắt đèn, đi ngủ.

Kim Đa Bảo thức dậy trong mùi thơm ngào ngạt, mở mắt thích ứng với cảnh tượng không mấy quen thuộc một chút, khi ý thức trở lại mới vội nhìn đồng hồ, so với bình thường còn dậy sớm hơn mười phút. Cô thở phào, mặc áo ngủ vào toilet rửa mặt, sau đó chạy tới phòng tiếp tìm Khâu Thiên.

Cô rất thích ôm lấy Khâu Thiên từ phía sau khi anh đang làm việc, khẽ dịch ra một chút, kéo chiếc áo thun màu đen dài của anh, “Sao anh không cởi trần, mặc một chiếc quần soóc để làm thôi, đàn ông nấu cơm trên tạp chí đều tạo dáng như vậy.”

Khâu Thiên lùi ra sau hai bước, đẩy Kim Đa Bảo tránh ra, “Tại lạnh lắm.”

“Lạnh thì sợ gì, như vậy mới gợi cảm.”

Khâu Thiên bật cười, gấp xúc xích bạch tuộc* đã chiên xong vào đĩa, “Ngốc quá, dầu bắn lên người bây giờ.”

*Xúc xích bạch tuộc:

“Chúng ta mới yêu nhau chưa đến nửa năm, anh đừng dùng giọng điệu như vợ chồng già nói chuyện với em được không.” Kim Đa Bảo đấm anh chàng chẳng có tí lãng mạn kia một cái, bưng đĩa lên bàn ăn.

Vẫn là hai phần ăn sáng không giống nhau, Kim Đa Bảo nhìn bột uống dinh dưỡng của Khâu Thiên, sau đó nhìn xúc xích, trứng gà và bánh mì phô mai của mình, thật sự thấy xót ruột vì anh.

Ăn sáng xong, thay quần áo từ toilet đi ra, thấy Khâu Thiên vẫn chưa rửa chén, còn ăn mặc tươm tất, đứng cạnh tủ giày chờ cô. Cô hoài nghi hỏi, “Chi vậy?”

“Đưa em đi làm.”

“Hồng rồi, em đi tàu điện.”

“Ồ, vậy anh cũng ngồi tàu điện với em.”

“Phí sức lắm.” Ngoài miệng thì Kim Đa Bảo nói vậy, nhưng mặt đã tươi như hoa, lúc tối mang giày còn vịn một tay vào cánh tay Khâu Thiên.

Hai người chẳng ngại sến sẩm, cùng thân mật chen chúc trên tàu điện đến công ty, sau đó hẹn tối tới đón cô tan ca, trông cứ như đôi vợ chồng trẻ mới cưới.

Nhưng thời gian hạnh phúc luôn trôi qua trong tích tắc, lúc Tiểu Văn ăn chức đến ngày thứ tư, ba mẹ Khâu vẫn chưa về, Khâu Thiên đã nhận được thông báo phải về đội sớm. Kim Đa Bảo giúp anh thu dọn hành lý, mặt cay cay, lời anh nói cô chẳng nghe được mấy, chỉ lo xếp đồ vào từng vị trí.

Khâu Thiên ngồi xuống cạnh cô, “Qua một hôm là lộn xộn ngay, không cần xếp ngay ngắn như vậy đâu.”

Kim Đa Bảo nhìn anh, “Nếu không thì em chẳng còn chuyện để làm.”

“Sao lại không có chuyện để làm, tụi mình có thể xem phim hoạt hình.” Bọn họ đã xem được ba tập Chú bọ biển tình nghịch.

“Uhm.” Kim Đa Bảo đóng khóa vali, ngồi lên ghế sa lon, “Anh lấy máy tính bảng tới đi.”

“Máy tính bảng? Không phải ở đây à.”

“Ở đâu?”

“Trên sa lon đó.”

Kim Đa Bảo cúi đầu tìm nửa ngày cũng không thấy, ngẩng đầu bắt gặp nụ cười của anh, bỗng hiểu ra anh đang nói cô là “máy tính bảng”, cô thở phì phò, khoanh hai tay, “Là máy tính bảng mà hôm qua anh sờ hăng say như vậy hả!”

“Quả nhiên là em giả bộ ngủ.”

“...” Mặt Kim Đa Bảo nóng lên, đứng phắt dậy, lướt qua anh chạy vào phòng ngủ. Khâu Thiên sải bước đuổi theo sau, suýt nữa đã bị cửa kẹp chân, gắng gượng dùng đầu gối giữ cửa mở.

“Em định nhốt anh ở ngoài hả?”

“Anh biết em giả bộ ngủ mà còn nói ra, thật quá đáng, em muốn chiến tranh lạnh năm phút với anh.”

“Lâu quá.” Khâu Thiên lấy di động ra nhìn một chút, “Được một phút rồi, mình làm hòa đi.”

Kim Đa Bảo ngồi trên giường giận dỗi, thật sự cô cũng không biết mình dỗi vì việc gì, có lẽ còn thêm chút tủi thân, nghĩ đến chuyện lâu lắm cũng không được gặp anh, cô tủi thân đến mức không khống chế được tâm trạng của mình.

Khâu Thiên kéo tay cô, luồn từ dưới áo vào trong, đặt lên ngực mình xoa xoa, “Cho em sờ lại nè, đừng giận nữa.”

Dưới tay là cơ ngực nở nang, so với lí trí, tay của Kim Đa Bảo lại cảm nhận một cách thành thật hơn, sờ soạng một hồi bỗng thấy rầu rĩ, “Anh tự mà sờ đi, không thích máy tính bảng thì đừng sờ nữa.”

“...” Khâu Thiên đã bán rẻ sắc đẹp, lại không thể dỗ bạn gái vui lên, so với cô anh còn rầu hơn, “Anh chỉ nói đùa thôi, sao lại không thích? Không

thích thì hơn nửa đêm anh bò dậy tim đập thình thịch sờ em làm gì?”

Tiếng nói của anh nhỏ dần, anh cũng cảm thấy có chút tủi thân, nằm sấp lên giường, úp mặt vào gối nói lẩm bầm, “Chó Bảo đồ oan cho anh, anh không sống nổi nữa.”

Kim Đa Bảo trợn mắt, há miệng nhìn anh chàng đang nằm trên giường, anh đang làm nũng?

Ôi trời ~ sao lại đáng yêu thế chứ!

Cô cũng nằm sấp một bên, đẩy mặt anh ra khỏi gối, xáp tới hôn một cái, “Anh dễ thương quá đó.”

“Làm hòa nha?” Khâu Thiên quệt miệng.

Kim Đa Bảo lại hôn thêm một cái, “Ừm!”

Khâu Thiên liền nở nụ cười thấp thoáng, “Anh cho em xem một bảo bối.”

“Anh tính nói gì bậy bạ đúng không?” Kim Đa Bảo híp mắt.

“Đâu có.” Khâu Thiên nhảy xuống giường, tìm một cây bút màu đen, “Em nhắm mắt đi.”

“Anh muốn vẽ đồng hồ cho em à?” Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, “Vẽ nhãn?”

“Hừm! Nhắm mắt.” Khâu Thiên kéo tay cô, ra lệnh.

Kim Đa Bảo nghe lời nhắm mắt, cảm thấy ngón giữa hơi nhột một chút, ngòai bút lăn qua lăn lại, rõ ràng là đang vẽ nhãn! Cô nhin không được, hí mắt nhìn, Khâu Thiên mới vẽ xong một đường màu đen rất đậm.

“Nhắm mắt lại!” Khâu Thiên phát hiện cô đang nhìn lên, nói lại lần nữa.

Xì, làm gì mà không cho xem, anh đang ngượng chứ gì?

“Được rồi.” Sau khi Khâu Thiên hoàn thành tác phẩm lớn, cô có thể mở mắt, anh giơ tay cô lên trước mắt cho cô xem, “Đẹp không?”

Kim Đa Bảo nghiêng cứu tỉ mỉ, “Đây là viên kẹo hả?”

“Mắt bị gì thế, nhìn lại đi.”

“A, là khúc xương!”

“...” Khâu Thiên tự đi qua, kề đầu nhìn cùng cô, sau đó chỉ chỉ Kim Đa Bảo, “Bộ vẽ không giống sao, là con cá, cá Đa Bảo.”

“Hả?” Kim Đa Bảo nhìn kĩ lại, “Ồ, giống thật, là con cá!”

Khâu Thiên nhíu mày, “Để anh sửa lại, em nhắm mắt đi, do em nhìn lên mới ảnh hưởng tới tác phẩm của anh đó.”

“Được thôi.” Lần này Kim Đa Bảo không quấy rầy quá trình phát huy nghệ thuật của bạn trai nữa, cô nhắm chặt mắt, mãi đến khi thấy tay mát lạnh, nghe Khâu Thiên cho phép mới mở ra xem.

Trên ngón tay có một chiếc nhẫn sáng bóng, hình dáng của nó chính là con cá nhỏ mà Khâu Thiên vừa vẽ, dưới nhẫn còn lộ ra mép vẽ màu đen.

“Bây giờ giống chưa?” Khâu Thiên đặc ý hỏi cô.

“Oa.” Kim Đa Bảo xoay qua xoay lại, thưởng thức chiếc nhẫn, “Đây là bạch kim hay bạc thế?”

“Inox.” Khâu Thiên trêu cô.

“Em sẽ đeo mỗi ngày! Tắm cũng không tháo ra!”

“Tắm thì mang theo làm gì, đâu thể giúp em kì lưng.” Khâu Thiên chỉ chỉ mình, “Mang anh theo hữu dụng hơn.”

Kim Đa Bảo ưỡn thẳng lưng, “Em phải lắm, chẳng có gì đẹp để xem.”

“Lại nữa, không phải nói làm hòa rồi sao?”

“Ai bảo anh cứ nói như vậy.” Kim Đa Bảo nhìn chiếc nhẫn trên tay, tâm trạng tốt vô cùng, “Quên đi, không so đo với anh nữa.”

Khâu Thiên đột nhiên nghiêm mặt, “Em biết tại sao anh luôn chê cười em không?”

“Tại sao?”

“Vì anh rất tự ti.” Khâu Thiên ngồi xổm xuống cạnh Kim Đa Bảo, dường như rất thống khổ, lại như rất muốn bày tỏ với người khác, khiến Kim Đa Bảo sợ hết hồn, “Vì anh quá ngẫn, một chút tôn nghiêm của đàn ông cũng không có, anh sợ em ghét bỏ anh, cho nên mới giả vờ ghét bỏ em trước.”

Mặt Kim Đa Bảo trắng bệch, ngấm lại mấy đêm nay, mặc dù Khâu Thiên thích gần gũi sờ soạng cô, nhưng không làm ra chuyện gì quá trớn, cô vốn nghĩ do anh rất biết kiềm chế, bây giờ nghe anh nói như vậy, là bởi vì tự ti?

Nhất thời cô chẳng biết nói gì, cười khan hai tiếng, “Thật hay giả thế? Đừng gạt em.”

Khâu Thiên cúi đầu, “Anh vẫn luôn không dám có bạn gái, cũng vì nguyên nhân này. Quyết định quen em là vì quá thích em, nhưng sau khi mình bên cạnh nhau, anh luôn thấy có lỗi với em. Nếu như em không chấp nhận được, có thể rời khỏi anh, dù sao, sau này anh cũng không ở bên ai khác

nữa...”

“Này, này, anh đừng giỡn nữa, không mắc cười đâu.” Kim Đa Bảo càng lúc càng hoảng, kéo tay anh lắc lắc, “Anh đi bệnh viện kiểm tra chưa? Đôi khi, có thể là do vấn đề tâm lí hay gì đó, hẳn là chữa trị được đúng không? Này, anh đừng làm em sợ.”

Khâu Thiên lắc đầu, “Không trị được, lúc nào cũng mềm oặt, xem phim Vàng cũng không có phản ứng.”

Anh cầm ngược lại tay cô, kéo quần thể thao rộng thùng thình ra, nhanh chóng để cô cảm nhận một chút, “Chính là như vậy, em có thể chấp nhận không?”

...

Như vậy cái con khi! Mềm oặt cái con khi! Rõ ràng đang ngồng đầu khỏe như vâm thế mà! Tuy cô không có khái niệm rõ ràng, nhưng cũng biết nó chẳng nhỏ chút nào!

Còn nữa, anh bị bệnh thần kinh à, tại sao không mặc quần lót!!!

Kim Đa Bảo kéo chăn trùm lên đầu anh, vừa dấm vừa đá, “Đồ lưu manh!”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cô Đứng Bên Ngoài Sân Vận Động, Rốt Cuộc Cũng Nhận Được Điện Thoại Của Khâu Thiên, “Đang Ở Đâu Thế?”

Ngày thứ mười tám Khâu Thiên đi, nhớ anh.

Lúc Kim Đa Bảo đánh dấu hạng mục công việc trên cuốn lịch, phát hiện chẳng biết mình đã khoanh được mười tám cái vòng tròn đỏ từ bao giờ, trong đầu đột nhiên bật ra lời thoại như vậy.

Cô như oán phụ, giơ tay khoanh lên bìa lịch, thở dài một hơi, sau đó lấy sô cô la và bánh quy nằm trong thùng trữ đồ ra ăn. Sáng hôm Khâu Thiên trở về đội, anh vẫn đưa cô đi làm như trước, thậm chí sau khi đã tiễn cô đến công ty, còn gọi điện bảo cô ra ngoài, nói là đang mua vài món quà vật trong siêu thị gần đó, để lúc nghỉ ngơi cô lấy ra ăn. Nhưng đâu chỉ là “vài món” mà cô có thể nhét vào túi áo, Khâu Thiên còn mua cả một thùng nhựa trắng để cất đồ.

Cô mang không nổi, bèn báo với bảo vệ để Khâu Thiên vào công ty, giúp cô cất thùng xuống dưới bàn làm việc. Khóe mắt cô hơi đỏ, hỏi anh, “Anh phải đi rồi sao?”

Người trong phòng làm việc rất nhiều, Khâu Thiên xoa xoa đầu cô, “Ừ, làm việc cho tốt vào, chừng nào em ăn xong thì anh về.”

“Một ngày là ăn xong rồi.” Kim Đa Bảo nhỏ giọng lầu bầu.

Khâu Thiên không tranh cãi với cô, cũng không để cô tiễn anh xuống lầu, vẫy tay bảo cô làm việc tiếp rồi rời đi.

Sau hôm đó, Kim Đa Bảo bắt đầu chuỗi ngày làm bạn với quà vật, cô không dám ăn hết trong một ngày như đã nói, luôn ăn thật chậm, bởi sợ ăn xong mà anh vẫn chưa về, một thân một mình càng khó khăn hơn.

Anh ra nước ngoài trước, đấu một trận mang tính thương mại với đội các ngôi sao Anh Quốc, tuy lần này được nằm trong đội hình chính thức của tuyển quốc gia, nhưng lúc gọi điện cho Kim Đa Bảo, Khâu Thiên lại im lặng, như thể đang nói, “Có lẽ chỉ do tướng tá đẹp.”

Thi đấu xong trở về cũng không được nghỉ ngơi, lại đến câu lạc bộ huấn luyện, mùa giải Ngoại hạng mới đã bắt đầu. Tùy Mẫn chuyển qua câu lạc bộ khác, do đó Khâu Thiên thuận lợi trở thành trung vệ số một, thay thế vị trí của Tùy Mẫn.

Vòng thứ nhất Cổ Quế đá ở sân nhà, Khâu Thiên gửi vé vào cổng cho Kim Đa Bảo như đã hứa, nhưng chỉ có một tấm. Cô hỏi anh sao không lấy thêm hai vé cho Tiểu Lộc và Tiểu Vân, Khâu Thiên khó hiểu, hỏi, “Em tới xem là được rồi, gọi mấy cô kia làm gì?”

“Đấu trẻ như vậy, em về nhà một mình sợ lắm!”

“Xong trận đó chắc được nghỉ một ngày, anh đưa em về.” Khâu Thiên ai oán, giáo huấn cô, “Sao em không nghỉ phải ở một mình với anh?”

“Ồ? Anh có thể về cùng em à? Vậy tốt rồi!”

“Không về nữa.” Khâu Thiên hạ giọng, “Đưa em ra ngoài ở.”

Giọng anh rất lưu manh, làm người nghe cảm thấy mập mờ. Nhớ lại lúc thân mật khi ở bên nhau, Kim Đa Bảo có phần mất tự nhiên, hăng hăng giọng, “Không được.”

Khâu Thiên cười cười, còn chưa kịp trêu cô thêm một lúc, trưởng đoàn đã

gọi đi tập luyện, anh hớp một ngụm nước, ném chai đi, “Không nói nữa.”

Kim Đa Bảo còn chưa chào tạm biệt, điện thoại đã ngắt máy, cô nghe tiếng tút tút trong điện thoại một lúc, tổn thương thả điện thoại lên bàn. Trong lúc nghỉ trưa, cô không ngủ được, cũng không muốn làm việc, bèn nhào người lên bàn gọi video với mẹ Kim. Mẹ Kim trong đội ngũ lao động sắp về hưu nên công việc khá nhàn rỗi, lúc nhận cuộc gọi của cô, bà đang dọn dẹp đồ chuẩn bị về nhà.

“Đa Đa Bảo, gì thế?”

“Mẹ lại trốn việc đó hả.”

Mẹ Kim trừng mắt lườm cô, “Im miệng! Mẹ ra ngoài rồi nói chuyện với con sau.”

Kim Đa Bảo nhìn mẹ Kim đeo túi rời khỏi phòng làm việc, ra khỏi cửa đơn vị mới dạy dỗ cô, “Mẹ mà trốn việc à, mẹ bị đẩy xuống tuyến thứ hai, bên kia không có chuyện gì làm, nhìn mấy đứa nhỏ khép nép mẹ cũng không được tự nhiên, mẹ đi bọn họ thoải mái hơn. Bây giờ con được nghỉ à? Sao không ngủ?”

“Ngủ không được.” Kim Đa Bảo gãi gãi tay, lúc mắt đưa sang chiếc nhẫn trên ngón giữa, cô giơ lên cho mẹ Kim xem, “Mẹ, đẹp không?”

“Hửm?” Mẹ Kim đưa điện thoại lại gần hơn, ống kính gần như đụng vào trán của bà, “Đẹp đó.”

“Ha ha, bạn trai tặng.” Kim Đa Bảo kiêu ngạo tuyên bố.

“Mới tháng ba mà nhỉ? Chưa tới Cá tháng tư đúng không? Mẹ cũng đồng ý với ba con là không bắt con xem mắt nữa rồi, con không cần bịa chuyện đâu.”

“Mẹ... Con có bạn trai thật...”

“Ồ, vậy chừng nào mới cho ba mẹ gặp bạn trai trong truyền thuyết của con đây? Không về thì gọi video cũng được, từ lúc con nói chuyện này, tới nay cũng hơn nửa tháng rồi, mà chẳng thấy bóng dáng nó đâu.”

“Anh ấy bận mà, không phải con gửi ảnh cho mẹ xem rồi sao?”

“Mới nhìn là biết cái đó gỡ từ áp phích xuống, cũng chẳng biết là tiểu minh tinh nào, con bớt khoác lác đi.”

Kim Đa Bảo chưa bao giờ biết trao đổi với mẹ mình lại vất vả như vậy, “Chờ anh ấy về sẽ tới cho mẹ xem người thật, được rồi, con làm việc đây, tạm biệt!”

Ngắt video, Tiểu Mỹ bên cạnh đã cơm nước xong, về chỗ ngồi. Kim Đa Bảo cũng có chút nghi ngờ bản thân, hỏi đồng nghiệp, “Hôm đó cô có nhìn thấy bạn trai tôi không?”

“Hả? Thấy chứ, vừa cao vừa đẹp trai, chi vậy, khoe khoang đấy à?” Tiểu Mỹ không khách khí, lấy một viên kẹo trái cây trên bàn Kim Đa Bảo, “Còn đem cho cô một thùng đồ ăn nữa.”

“À, không có gì, chỉ muốn xác nhận chút thôi.” Kim Đa Bảo dùng hai tay nâng má, tức muốn chết, lần sau gặp Khâu Thiên, nhất định phải chụp chung thật nhiều hình để gửi cho mẹ Kim mới được!

Tối thứ sáu, sân vận động được fan hâm mộ Cổ Quế lấp kín, hôm nay Kim Đa Bảo quyết định ăn diện một phen, mặc cái áo mà Khâu Thiên đã khoác lên người cô lúc trước, nghe nói sau đợt đó, câu lạc bộ đã phạt anh ba trăm đồng phí trang phục. Vị trí hôm nay của cô không quá gần, nhưng không cách xa khu nghỉ ngơi của cầu thủ, cầm ống nhòm xem thi đấu cũng khá rõ. Khâu Thiên vừa ra sân, cô đã thấy rất nhiều nữ hâm mộ lân cận gọi

tên anh, cô quay đầu nhìn một chút, trong lòng thầm nghĩ, “Uhm, không đẹp bằng mình.”

Dù vẫn không hiểu bọn họ dùng chiến thuật gì, nhưng Kim Đa Bảo hô khẩu hiệu với mọi người xung quanh lại rất trôi chảy, chỉ cần Khâu Thiên cướp được bóng, cô liền đứng lên nhìn không chớp mắt, tầm mắt hướng vào sân chưa từng rời khỏi người Khâu Thiên, lúc anh kiến tạo được bàn thắng đầu tiên, cô còn vui hơn cả tiểu ca ngoại quốc đã ghi bàn kia.

Trận đấu kết thúc với tỉ số thắng 1:0, Kim Đa Bảo ngồi trên khán đài chờ khán giả rời đi, vịn vào rào bảo hộ, nhìn mặt các cầu thủ dọn đồ ở khu nghỉ ngơi. Sau đó bỗng thấy một cô gái có dáng người rất nóng bỏng, ôm bóng, đánh bạo đến tìm Khâu Thiên kí tên, cô không biết bọn họ nói gì, nhưng có thể nghe thấy tiếng cười ầm của các cầu thủ.

Kim Đa Bảo hơi buồn bực, lúc bị nhân viên an ninh thúc giục rời khỏi sân thi đấu, cô mới đi chậm chậm, dọc thang lầu ra ngoài. Cô đứng bên ngoài sân vận động, rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của Khâu Thiên, “Đang ở đâu thế?”

“Khu B, cửa số 3, chừng nào anh ra?”

“Uhm, em chờ một chút.” Đầu bên kia vẫn hơi ồn ào, qua một lúc, tiếng hít thở và tiếng bước chân của Khâu Thiên dần rõ ràng hơn.

Kim Đa Bảo nhìn Khâu Thiên đầu đầy mồ hôi, bước ra từ cửa nhỏ, cô bỏ di động vào túi, “Sao anh chưa thay quần áo.”

“Sợ em đứng ngoài này một mình, đi thôi, em theo anh vào trong trước, chờ anh thay đồ một lát.”

Khâu Thiên nắm tay cô vào lại sân vận động, nhớ tới chuyện phòng thay quần áo có một đám đàn ông không mặc đồ, anh bèn để cô đứng bên sân có

người quét dọn, “Đừng chạy lung tung, anh quay lại ngay.”

Cô nghe lời gật đầu, chờ anh rời đi mới nhớ trên người còn mặc áo đá banh của anh, thấy hơi xấu hổ, cô liền lấy áo khoác trong túi ra mặc vào. Lúc xem đá bóng kích động nên không thấy lạnh, bây giờ trong sân chỉ còn lại vài người, cô mới nhận ra gió rất lớn, nhin không được đi dọc quanh bức tường.

Cảm giác chờ rất lâu, Khâu Thiên mới ra ngoài, anh vừa tới đã ôm chặt lấy cô, tiện thể hôn lên mặt cô một cái, cười vui vẻ, “Lạnh không?”

“Cũng tạm.” Lúc này Kim Đa Bảo còn oán trách trong lòng, tại sao anh gặp cô lại lạnh nhạt như vậy, nhưng trong nháy mắt đã được cái hôn của anh chữa khỏi, “Giờ mình về hả?”

“Khâu Thiên!” Giọng Vương Hi Lâm từ vòm cửa truyền tới, tiếp đó có hai ba cầu thủ cũng tới đây, thấy hai người đang nắm tay liền gọi rất tự nhiên: “Em dâu”. Mấy người đó giữ Khâu Thiên lại, không cho anh đi, “Đi một chút thôi, uống rượu, về nhà làm gì, ngày mai cho cậu về cả ngày, Wald mới đấu trận đầu, còn ghi bàn nữa, cậu không cho người ta chút mặt mũi, thử hỏi cậu ta sẽ nghĩ thế nào đây?”

Wald là ngoại binh mà Cổ Quế mới mua trong mùa giải này, chính là người đã ghi bàn cho trận đấu hôm nay.

Kim Đa Bảo lúng túng, nhìn Khâu Thiên, cô nghĩ Khâu Thiên nên đi xã giao, nhưng lại nghĩ nếu anh dám bỏ cô một mình, cô sẽ giận anh.

“Em dâu cũng đi đi, chơi chung.” Người thoát nhìn lớn tuổi nhất bỗng mở miệng, Kim Đa Bảo nhận ra, đó là thủ môn.

“Đi chung đi chung.” Vương Hi Lâm ủng hộ, “Bạn gái tôi cũng tới, cô nàng nói muốn được nhìn tiểu soái ca Wald ở cự li gần.”

Cuối cùng, vì không biết từ chối thế nào, Kim Đa Bảo ngờ nghệch đành theo nhóm Khâu Thiên ra ngoài tụ họp. Cô hồi hộp, nắm chặt tay Khâu Thiên, Khâu Thiên cúi đầu nói khẽ vào tai cô, thỉnh thoảng môi anh lại chạm vào mặt và tai cô, “Đừng uống rượu, không biết chỗ bọn họ tìm có sạch sẽ không, cũng đừng dùng đồ ăn, trong túi anh có nước, em muốn uống thì hỏi anh.”

Kim Đa Bảo nhìn anh hoảng sợ.

Anh búng cằm cô, “Phòng hờ thôi, không có gì đâu.” Anh sợ cô nghĩ quá nhiều, đâm lo lắng, bèn dời sự chú ý của cô, “Chẳng phải em thích mấy soái ca ngoại quốc à, cho phép ngắm Wald trước mặt anh đó, anh không giận đâu.”

Kim Đa Bảo nghe anh nói như vậy, liền ngấm người đang ngồi trong góc phòng bao một chút, so với những ngoại binh vừa đen vừa to con trong tưởng tượng của cô, anh ta lại không giống, Wald là thanh niên người Anh, trông rất quyến rũ, nhất là đôi mắt xanh sâu thẳm kia, chỉ cần nhìn thẳng vào đã khiến người đối diện mê mết.

“Đủ rồi, cho em ngắm, em lại dán cả con mắt lên thân người ta.”

Kim Đa Bảo nghe thế thì quay đầu nhìn Khâu Thiên, cái tên này khó tính thật, còn nói là không giận, rõ ràng cứ nói mãi.

Trong phòng bao toàn là thanh niên, huấn luyện viên chỉ uống hai li rồi rời đi, giữa cuộc, phục vụ vào hỏi có muốn gọi các em gái tới hát cùng không, thủ môn bèn đứng dậy, nhét chút phí đuổi anh ta đi.

Kim Đa Bảo hỏi khẽ Khâu Thiên, “Bình thường các anh ra ngoài chơi, còn chọn... chọn “ấy” nữa à?”

Khâu Thiên đang lựa bài hát, nghe cô hỏi thế thì nhìn cô bằng ánh mắt kì

quái, “Chắc là vậy, anh có biết đâu, mỗi lần đá xong anh đều về gọi cho em.”

“Vậy trước đó, lúc không gọi cho em thì sao?”

“Về gọi mẹ anh.”

“...” Trong lòng Kim Đa Bảo thầm cảm ơn mẹ Khâu Thiên.

Vương Hi Lâm vừa thấy Khâu Thiên cầm micro lên liền chạy tới cướp, anh ta đã sớm biết ngón nghề của người anh em này, sợ Khâu Thiên mở miệng sẽ làm bạn gái mình tối ngủ gặp ác mộng.

“Nào, chúng ta chơi Đại mạo hiểm đi.” Vương Hi Lâm lấy ống thăm bằng trúc từ dưới bàn ra, đặt chai rượu lên mặt bàn thủy tinh, xoay tròn một cái, chai rượu chỉ tới ai, người đó phải rút một chiếc thăm.

Không biết có phải Vương Hi Lâm đã giở trò không, anh ta mới xoay một vòng, cái chai đã chỉ về phía Khâu Thiên. Khâu Thiên thản nhiên rút một thăm trong ống trúc, “Mặc đồng phục y tá, chụp hình gọi cảm.”

“Phụt.” Kim Đa Bảo vừa bật cười đã bị Khâu Thiên trừng mắt lườm một cái, cô vội bịt miệng, nuốt xuống.

“Đi đâu tìm đồng phục y tá chứ, đổi cái khác đi.” Khâu Thiên nói xong, định rút một thăm khác.

“Này! Chờ chút!” Vương Hi Lâm không chịu bỏ qua, nhấn nút gọi phục vụ, không đến nửa phút sau, đã có người tới hỏi cần giúp gì.

“Các anh có đồng phục y tá không? Hay trang phục nữ nào cũng được, quần áo diễn kịch ấy.”

“Để tôi hỏi ông chủ giúp ngài.” Nhân viên phục vụ cầm bộ đàm lên, người trong phòng bao vẫn tiếp tục ồn ào. Cuối cùng, quản lý dưới sảnh lớn thật sự

mang một bộ đồng phục y tá lên, đưa hóa đơn cho Vương Hi Lâm xem.

Vương Hi Lâm nhìn giá thuê phía trên chỗ kí tên, “Sạch không?”

“Mới giặt xong, tuyệt đối sạch sẽ.” Quản lí thề chắc chắn.

Chờ quản lí đi ra, Vương Hi Lâm ném bộ đồ lên người Khâu Thiên, cười bỉ ổi, “Tối luôn không, Tiểu Khâu?”

Khâu Thiên đứng lên, cầm đồ vào phòng vệ sinh của phòng bao, “Tối thì tối.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kim Đa Bảo Kéo Tất Lưới Của Anh Ra, Bắn Một Cái, “A, Anh Còn Vui Sống Như Vậy.”

Khâu Thiên thay quần áo rất nhanh, không quá mười phút đã kéo cửa phòng toilet ra ngoài, đèn trong phòng bao được mở hết lên, còn có quả đèn màu sáng choang, màu sắc phong phú, không ngừng xoay tròn, tạo thành các vệt sáng mờ ảo trên đất.

Đối với người cao một mét tám như Khâu Thiên, bộ đồng phục y tá này có phần quá mê người, ngực áo căng cứng, váy ngắn đến mức lộ hàng, hơn nữa dây khóa phía sau lại không kéo lên được, thít chặt ở chỗ rãnh làm lộ hông của anh. Tất lưới màu đen bị bắp thịt cứng cáp kéo căng, mắt lưới dần to ra, bất cứ lúc nào cũng có thể nứt toạc. Mặt anh không biểu cảm, đứng trước chân micro, “Như vậy được chưa?”

Đám người ngồi trên sa lon đã cười nghiêng ngả, Vương Hi Lâm bước tới, giúp anh chỉnh lại chiếc mũ y tá bị lệch, hướng dẫn anh làm biểu cảm sexy, “Dùng ngón trỏ đặt lên môi, cười đi, đừng xì mặt, cười mới đáng yêu.”

Người phía dưới đều lấy điện thoại ra chụp hình, Wald đi thẳng tới ôm vai anh tự sướng, sau đó đăng weibo kèm theo phụ đề: “Y”*. Ngồi trên ghế salon còn có trường đội bóng, thấy mọi người đều đăng trạng thái, bèn đăng bức ảnh chụp chung của Khâu Thiên và Wald lên weibo đại diện của Cổ Quế: “Anh chàng nào đó thua trò Đại mạo hiểm, hóa thân cô y tá nhỏ chúc mừng chiến thắng tối nay ~”

(*) Mình search google thì chữ Y là kí hiệu của bàn tay giơ ngón cái và

ngón út, theo mình nhớ không lầm thì khi coi show giải trí, mỗi lần nói 666 (có nghĩa là “đỉnh đỉnh đỉnh”) thì người ta thường giơ tay như vậy. Nên có thể Wald đăng weibo với ý là “Rất đỉnh”.

Khâu Thiên thấy tất cả mọi người đã cười đủ, liền về toilet thay đồ, thay được phân nửa bỗng mở hé cửa, thò đầu ra gọi Kim Đa Bảo, “Kẹt rồi, qua giúp anh kéo xuống.”

Những người khác chỉ trêu chọc vài tiếng, sau đó tiếp tục chụm đầu xoay chai rượu.

Kim Đa Bảo chẳng nghi ngờ gì, chạy qua giúp đỡ anh, kết quả mới bước vào đã bị anh chàng Khâu Thiên chỉ mặc tất lưới và quần lót ẩn lên cửa, găm cần một trận như sói, anh xấu hổ mắng, “Mẹ nó, mất mặt muốn chết.”

“Phụt.” Vì hôn kịch liệt nên Kim Đa Bảo hơi thiếu oxi, mặt đỏ lên, cứ tưởng vừa nãy anh bình tĩnh thật, hóa ra cũng thấy xấu hổ. Cô giơ tay lên, xoa đầu anh an ủi, “Không mất mặt, rất đáng yêu.”

“Im miệng.” Khâu Thiên hăm dọa cô.

Có lẽ vì quá chật chội, bộ đồ nhỏ xíu thít chặt lớp da phía dưới, nên bây giờ vẫn còn thấy vết hằn đỏ đỏ, Kim Đa Bảo chột chột cơ ngực nở nang của anh, “Hôm nay có người đẹp ôm bóng tới tìm anh đúng không?”

“À, em thấy hả?”

“Tìm anh làm gì thế?”

“Nhờ anh kí tên.”

“Chỉ kí tên ư? Vậy bọn họ la hét làm gì?”

Khâu Thiên cười đen tối, “Anh hỏi cô ta kí ở đâu, cô ta nói kí lên bóng,

anh nói cô ta đưa bóng cho mình, cô ta lại không đưa, ưỡn ngực nói kí lên bóng nào cũng được.”

Kim Đa Bảo tức giận giậm chân, “Cô ta thả câu anh đúng không!”

“Chắc thế.”

Kim Đa Bảo kéo tất lưới của anh ra, bắn một cái, “A, anh còn vui sướng như vậy.”

“Đâu có, anh không kí cho cô ta.” Khâu Thiên mò tay vào áo Kim Đa Bảo, vuốt ve, “Anh nói anh thích ngực nhỏ.”

“...” Kim Đa Bảo không biết nên tức giận hay nên xấu hổ, cô kéo tay anh ra, “Mau mặc quần áo rồi ra ngoài, đứng trong đây lâu kì lắm.”

“Em cởi cho anh đi.” Khâu Thiên kê cằm lên vai cô, “Bây giờ anh thấy hơi ám ảnh, không muốn ra ngoài.”

“Đừng ba hoa nữa, mau thay đồ rồi ra ngoài thôi.”

“Em giúp anh...”

Kim Đa Bảo dấm tẩm lưng rắn chắc của anh, thấy anh dai dẳng như vậy nên chẳng còn cách nào, bèn đẩy anh ra, khom lưng giúp anh cởi tất lưới xuống, cầm bộ đồ treo trên tường, giục anh nhắc tay nhắc chân mặc nhanh vào.

Khâu Thiên mặc quần áo một cách đàng hoàng, gương mặt tỏ vẻ âu sầu, “Có cảm giác danh dự đàn ông bị thách thức, nếu sau này hùng phong không phần chấn được thì sao bây giờ, em có muốn an ủi Tiểu Khâu Thiên một chút không?”

Lần trước anh cũng gạt cô như thế! Có ngọc mới tin anh thêm lần nữa!

Kim Đa Bảo trừng mắt, “Này!”

Khâu Thiên rất biết nhìn ánh mắt, vội ngưng chủ đề này lại, kéo Kim Đa Bảo vào lòng xoa xoa, hôn lên đầu cô, “Vợ ơi, em thật tốt ~”

Kim Đa Bảo mù mờ bị Khâu Thiên dắt tay ra ngoài, ngay cả khi bị mọi người chọc ghẹo do ở trong quá lâu cũng không thấy hồi hộp xấu hổ, nào giống như một tấm màn bị đạn bắn, tất cả đều là câu nói: “Vợ ơi, em thật tốt ~”

Sau đó, cuối cùng cô cũng hồi hồn từ sự kinh ngạc, lúc Khâu Thiên lấy cốc nước trong túi ra, hỏi cô muốn uống không, cô liền đánh mạnh lên bắp đùi anh một cái, nhỏ giọng mắng, “Đáng ghét!”

“???” Khâu Thiên lấy cốc về tự uống một ngụm, bộ dạng oan ức, “Không uống thì thôi, sao lại đánh anh?”

Lát sau, nhóm người vẫn chơi rất vui vẻ, Kim Đa Bảo rút được thăm phải chọn một người khác phái bất kì ở đây, cách khăn giấy hôn lên mặt người đó để trao đổi “Số điện thoại”, Kim Đa Bảo vẫn chưa hiểu luật chơi, Vương Hi Lâm bèn giải thích cho cô, xem mặt là bàn phím, tính từ mắt, đánh số 123, rồi cứ thế đi xuống. Kim Đa Bảo đã hiểu, sau đó nhìn những người đang ngồi trên ghế salon, Khâu Thiên bỗng lắc lắc cánh tay cô, “Nghĩ gì đó, chẳng lẽ em muốn chọn người khác?”

Vương Hi Lâm lại bắt đầu ồn ào, “Không được chọn bạn trai, chọn Khâu Thiên thì còn thú vị gì nữa, đổi người khác, đổi người khác!”

“Tôi! Tôi!” Wald dùng âm giọng tiếng Trung có chút kì lạ của mình, nhiệt tình giơ tay.

Kim Đa Bảo nhìn Khâu Thiên, phát hiện ánh mắt Khâu Thiên rất nguy

hiếm, giống như chuẩn bị căn cô đến nơi. Vì vậy chút suy nghĩ muốn đùa giỡn cũng không dám có, cô chỉ Khâu Thiên, nói: “Tôi chọn người đẹp trai nhất.”

“Xì ~” Những người khác đều nhìn hai người ghét bỏ, bọn họ cũng chẳng có hứng xem cặp đôi đứng đắn này anh anh em em, để Kim Đa Bảo hôn lên mặt lên trán Khâu Thiên vài cái cho có lệ, sau đó bỏ qua cho hai người.

Chơi đến nửa đêm mới tan cuộc, Khâu Thiên không định về nhà, hỏi Kim Đa Bảo có muốn ra ngoài ở với anh không.

Kim Đa Bảo bĩu môi, “Em còn có thể nói không à?”

“Không thể.” Khâu Thiên dè tay lên đầu cô, vò tới vò lui, “Ốc tiêu ~”

Hai người đứng trên vỉa hè đón xe, Kim Đa Bảo bỗng nhớ là mẹ luôn không tin cô đang yêu đương, bèn kéo Khâu Thiên, “Tụi mình gọi video cho mẹ em đi.”

“Bây giờ? Em không sợ mẹ em biết tối nay tụi mình đi mượn phòng à?” Khâu Thiên buồn cười nhìn cô, “Sáng mai đi.”

“Ừm, được.” Kim Đa Bảo bỗng giậm chân, nhảy lên tíu tít, “Cái đó cái đó”.

“Hả? Cái nào?”

“Không phải ngày mai tụi mình tới nhà anh một chuyến sao? Em với anh cùng về à?” Kim Đa Bảo nhớ lại mấy ngày nay, mỗi lần về nhà đều phải lo lắng đề phòng, sợ mở cửa chạm mặt bác trai và bác gái đối diện, không biết phải chào hỏi thế nào cho tốt.

“Đi thôi.” Khâu Thiên lại không để tâm, cuối cùng cũng gọi được xe, anh

mở cửa cho Kim Đa Bảo ngồi vào, sau đó ấn đầu cô dựa lên vai mình, nói với tài xế, “Đến khách sạn gần nhất.”

Tuy mặt tài xế không có biểu cảm, nhưng Kim Đa Bảo vẫn thấy chột dạ, nghĩ người ta đang nhìn mình, lúc đến nơi liền giục Khâu Thiên xuống xe, bị Khâu Thiên trêu ghẹo, “Gấp như vậy hả?”

Kim Đa Bảo không kịp giải thích với anh, một đường đều cúi đầu xấu hổ, chờ anh làm thủ tục nhận phòng xong, leo đèo theo anh vào thang máy đi lên phòng. Cô cởi áo khoác, bên trong vẫn là chiếc áo đá banh size lớn, chiếc áo phủ qua chân, bọc vòng đường cong ở eo và mông. Khâu Thiên chợt ôm lấy cô từ phía sau, thì thầm, “Vừa nãy thấy em mặc cái này ở KTV, anh đã muốn thế này.”

“Hả?” Kim Đa Bảo quay đầu nhìn anh.

Anh ôm chặt eo cô, nhịp nhàng vỗ vào mông cô hai cái, “Thế này.”

“...” Kim Đa Bảo quấy ra, chẳng có chút khí thế trách móc, “Sao anh giống con Teddy thế hả...”

“Đang khen ngợi anh à?”

“Không phải!”

“Ồ, vậy anh không cần cảm ơn.”

Kim Đa Bảo cảm thấy da mặt tên này càng ngày càng dày, chẳng buồn đánh anh làm gì, “Em đi tắm.”

“Sợ lạnh thì gọi anh, anh có thể đem “Mặt Trời nhỏ” cho em, dùng sức làm ấm người.” Khâu Thiên có vẻ hết sức mong chờ, nháy nháy mắt với cô, trông rất ngả ngớn bỉ ổi.

“Em sẽ khóa cửa!”

“Đồ ngốc, mau tắm đi.” Khâu Thiên vô cùng tự nhiên vỗ vỗ mông Kim Đa Bảo, cởi giày nằm lên giường xem ti vi.

Tắm rửa sấy tóc xong, Kim Đa Bảo chỉ mặc áo thun ôm chạy ra ngoài, bò lên giường thật nhanh, phát hiện Khâu Thiên đã ngủ thiếp đi. Trên TV vẫn đang chiếu tiết mục giải trí, MC cười ồm lên rất khoa trương, trong phòng chỉ bật đèn đầu giường, trông yên bình lạ thường. Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ sáng, anh mới thi đấu xong, chắc là rất mệt. Cô tắt TV, nường theo ánh đèn đầu giường ngắm gương mặt anh, cô hôn nhẹ lên chóp mũi anh một cái, có thể thấy anh thật sự rất mệt.

Cô cũng thấy hơi buồn ngủ, nhưng nhìn Khâu Thiên, tế bào trong cơ thể lại không chịu nghỉ ngơi. Kim Đa Bảo suy tư một lúc, nghĩ anh mới vận động mạnh nên cơ bắp sẽ rất nhức mỏi, giúp anh đấm bóp massage một chút chắc là có tác dụng.

Nghĩ như vậy, Kim Đa Bảo bò xuống cuối giường, xốc chân để lộ bắp chân của Khâu Thiên, dùng sức xoa bóp giúp anh.

Đây là chân sao? Đây rõ ràng là cục sắt! Sao lại cứng như thế? Bóp quá tốn sức... vậy đành đấm thôi.

“Chó Bảo...?” Khâu Thiên mơ màng, cảm giác như có người đang đánh mình, anh ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó lại nằm xuống, “Làm gì đó? Đừng rộn nữa, mau ngủ đi.”

“Giúp anh thả lỏng một chút, mà thịt anh cứng quá.”

Khâu Thiên cười, lâu bầu, “Còn có cái cứng hơn, ngày mai phơi ra cho em xem, buồn ngủ quá, mau ngủ thôi.”

“Anh cứ ngủ đi, em giúp anh xoa bóp rồi ngủ.” Kim Đa Bảo hiền lành, tiếp tục đắp.

Có lẽ được cô đắp rất dễ chịu, Khâu Thiên chỉ lâu bầu mấy câu, sau đó lại ngủ thiếp đi. Kim Đa Bảo đắp từ bắp chân lên đùi, vân vê một lúc làm tay đau cả lên. Cô ngồi thẳng dậy, lắc lắc tay, đang định kết thúc công việc, cô bỗng nhìn lên eo anh, bên tai chợt văng vẳng giọng nói khả ố ban nãy, “Còn có cái cứng hơn... Còn có cái cứng hơn...”

Cô như bị ma nhập, nhìn quần soóc của anh mấy phút, tò mò rờ nhẹ lên chỗ cách quần lót của anh...

Khâu Thiên trở mình, cô vội thu tay về, giấu sau lưng, sau đó nhanh chóng tắt đèn nằm xuống, đặt trán lên lưng anh, từ từ đi vào giấc ngủ.

Hôm sau thức dậy muộn, lúc cô mở mắt ra đã thấy anh ngồi chơi điện thoại, thấy cô dậy thì anh đặt điện thoại xuống, nằm dài ra, chống tay lên đầu, nghiêng người nhìn cô, “Hôm qua em làm chuyện xấu gì thế hả?”

“Sao?”

“Hừ, còn giả bộ, có phải em nhân lúc anh ngủ đã sàm sờ anh không? Hừm?”

Kim Đa Bảo mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn mơ mơ màng màng, nghe anh chất vấn như vậy, cô liền xấu hổ nhận sai, “Em chỉ tò mò thôi, mới sờ một chút à...”

“Trời đất?” Khâu Thiên trợn mắt, “Vậy là em sàm sờ anh thật?”

“Ờ...” Vừa nãy tên thối tha này gạt cô?

Khâu Thiên chẳng có chút tự giác của người bị hại, vui mừng hơn hờ kéo

tay Kim Đa Bảo, “Để anh sàm sỡ lại, hoặc là tiếp tục sàm sỡ anh, em chọn đi!”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kim Đa Bảo Nhào Lên Người Anh Từ Phía Sau, “Sao Lại Chém, Chẳng Phải Anh Muốn Gả Cho Em Ừ!”

Khâu Thiên mặt dày yêu cầu “bị sàm sỡ”, Kim Đa Bảo không lay chuyển được, đành chịu thua, đầu tóc bù xù bò xuống cuối giường sờ sờ chân Khâu Thiên.

Khâu Thiên: “Em định chọc cười anh à.”

Kim Đa Bảo ngồi xếp bằng ở cuối giường, vẫn ngoan cố, “Anh không biết chân cũng được tính là bộ phận đặc trưng cho giới tính sao?”

Dường như trong đầu Khâu Thiên đang tưởng tượng ra chuyện gì rất kì quái, sắc mặt thay đổi, “Cái này hơi nặng đô thì phải?”

Kim Đa Bảo lắc đầu một cách đoan chính, “Anh không thấy đàn ông thời xưa đều thích cầm bàn chân nhỏ xíu của phụ nữ để thưởng thức à, hơn nữa phụ nữ cũng không được để người đàn ông khác thấy chân trần của mình, nếu nhờ bị em sờ giống như anh, họ sẽ tự sát hoặc chém đứt chân, rất cấm kỵ!”

Khâu Thiên ngẫm nghĩ câu nói của cô, “Anh có thể chọn cách gả cho em mà.”

Kim Đa Bảo cười ha ha, bò lại nâng cằm anh lên, “Được thôi tiểu nương tử, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.”

“Ừm, em lập tức tới nhà ba mẹ anh cầu hôn đi.”

Kim Đa Bảo ghen hòng, đúng rồi, hôm nay phải tới gặp phụ huynh...

Vừa nhắc tới cô đã thấy căng thẳng, đập cánh tay Khâu Thiên, đẩy anh xuống giường thật nhanh, “Em phải về nhà thay quần áo khác, trang điểm một chút.”

Khâu Thiên nửa ngồi nửa nằm, ngắm nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô, “Không sao đâu, sáng sớm nay anh gửi tin nhắn cho mẹ, nói trong đội còn vài việc, tới trưa mới về. Bà ấy cũng phải đi mua đồ ăn, không chừng còn muốn ăn diện một chút, em tới sớm làm bà ấy không chuẩn bị được mới dễ bực mình đó.”

“Vậ à...” Kim Đa Bảo thả chậm tốc độ, “Nhưng cũng phải dậy đi chứ, chúng ta kiếm chút gì ăn đi, em đói quá.”

“Sắc đẹp đang nằm trên giường, em còn muốn ra ngoài ăn gì hả, thật là phí của trời.”

“Ô, anh cũng biết thành ngữ lợi hại như vậy à.”

“...” Khâu Thiên ngồi dậy, ngắt mặt cô một cái, “Bạn trai em có chút văn hóa, em không biết vỗ tay hoan hô sao!”

Kim Đa Bảo giơ cả tay cả chân lên vỗ, “Hoan hô hoan hô.”

Khâu Thiên kéo quần áo vắt trên ghế, lườm cô một cái, “Nhìn bộ dạng em bây giờ, có phải muốn chém hai chân luôn không?”

Kim Đa Bảo nhào lên người anh từ phía sau, “Sao lại chém, chẳng phải anh muốn gả cho em ư!”

Khâu Thiên bị đụng làm người lao lên trước, lưng gập hẳn lại, anh trở tay siết lấy Kim Đa Bảo, kẹp chặt hai bắp tay của cô, hai người đùa giỡn lăn lộn trên giường mấy vòng, đến khi Khâu Thiên cạ ra lửa mới buông cô ra, búng cằm cô, “Không ấm ỉ nữa, mau dậy đi ăn thôi.”

Ăn sáng trong trung tâm thương mại gần đó, lúc ra ngoài chơi, phát hiện trước cửa trung tâm có vài chiếc máy gấp thú, Kim Đa Bảo tới gần mới thấy bên trong là những quả trứng làm từ nhựa, trong các quả trứng có một chiếc nhẫn.

Kim Đa Bảo đã có kinh nghiệm từ lần chơi trước, nên rất tin tưởng trình độ gấp thú của mình, cô lấy hai mươi đồng để đổi xu trong cái máy bên cạnh, hứa hẹn với Khâu Thiên, “Em sẽ gấp một chiếc nhẫn cho anh.”

Khâu Thiên đứng bên cạnh chờ, nhìn cô tập trung điều khiển cần gấp, những quả trứng nhựa vừa nhỏ vừa trơn, không dễ gấp như món đồ chơi bằng bông. Kim Đa Bảo cũng không nóng vội, chơi hết hai mươi đồng, cô lại chạy đi đổi thêm mười đồng, rốt cuộc trong lần gấp cuối cùng, cô đã gấp được quả trứng nhựa lớn nhất.

Cô vui mừng cúi người nhặt chiến lợi phẩm lên, vặn nắp vỏ trứng, sau đó trình trọng lấy chiếc nhẫn không biết được làm từ chất liệu gì ra ngoài. Chiếc nhẫn rất đơn giản, chỉ có dáng gọn sóng, Kim Đa Bảo kéo tay Khâu Thiên qua, đặt vào lòng bàn tay anh, “Của em là cá, còn của anh là con sóng, vừa đẹp một đôi!”

Anh cũng nhếch miệng, đeo nhẫn vào ngón giữa, nhưng chợt không vừa, lại đổi sang ngón khác, cuối cùng chỉ miễn cưỡng nhét vừa ngón út.

Kim Đa Bảo nói lại bài giảng đã nghe trong tiệm trang sức cho Khâu Thiên, “‘Thanh nhiệt giải độc’, nhẫn đeo ngón trỏ là tình nhân, ngón giữa là tình yêu cuồng nhiệt, ngón áp út là kết hôn, còn ngón út là độc thân.”

Khâu Thiên nghe cô nói “độc thân”, muốn tháo nhẫn ra, Kim Đa Bảo vội dè tay anh, không cho tháo, “Anh có em rồi, không phải độc thân, đừng so đo nữa, cái đó không quan trọng, đây là nhẫn em tặng anh đó, phải biết quý trọng!”

“Chiếc nhẫn giá ba mươi đồng.” Khâu Thiên có vẻ hơi ghét bỏ.

“Uhm...” Kim Đa Bảo lạnh trí, vội lảng sang chuyện khác, “Anh biết tại sao nhẫn kết hôn phải đeo ngón áp út không?”

“Em nói đi.”

“Có một thí nghiệm thế này, anh gập hai ngón giữa áp vào nhau, bốn ngón khác để thẳng, sao cho các đầu ngón tay chạm hờ.” Kim Đa Bảo vừa nói vừa giúp hai tay Khâu Thiên làm ra đúng tư thế đó, “Sau đó anh tách hai ngón cái ra, rất dễ đúng không, tiếp theo là ngón trỏ, ngón út, đều rất dễ xa nhau, nhưng với ngón áp út, dù làm thế nào cũng không tách ra được, trong này ngón cái đại diện cho cha mẹ, ngón trỏ là anh chị em, ngón út là con cái, cuối cùng sẽ có một ngày họ phải rời khỏi anh, chỉ có ngón áp út đại diện cho vợ chồng là phải làm bạn suốt đời, không thể chia lìa.”

Khâu Thiên nghe cô nói xong, thử tách từng ngón một, quả thật tách ngón áp út rất khó, anh dùng sức nhiều lần, đột nhiên nói với Kim Đa Bảo, “Cái này chỉ tại ngón áp út là ngón yếu nhất trên bàn tay đúng không? Em xem, nếu dùng sức vẫn có thể tách ra được.”

Anh nói xong thì biểu diễn cho Kim Đa Bảo xem dùng sức để tách ngón áp út là thế nào, sau khi tách được còn cười đắc ý vì ngón tay khỏe mà linh hoạt của mình.

Kim Đa Bảo im lặng nhìn anh, tức giận chột tay và túi, “Vậy anh cứ tách ra như chúng nó đi!”

Khâu Thiên bỗng ý thức được mình vừa nói ra chuyện không nên nói, anh sờ sờ mũi, tự tìm bậc thang leo xuống, “Anh có ý gì đâu, anh chỉ muốn nói chiếc nhẫn này đeo vào ngón nào cũng không quan trọng, em thấy đó, cho dù anh đeo nó lên ngón út, nhưng vẫn có thể làm bạn suốt đời với em, mãi mãi

không chia lìa.”

Anh nói xong, vội kéo tay Kim Đa Bảo lấy lòng, đan mười ngón tay vào nhau, cố gắng làm cô vui lên. Kim Đa Bảo giận dỗi liếc anh một cái, siết chặt ngón tay, dùng sức cáu anh để trừng phạt.

Khâu Thiên chẳng thấy đau chút nào, “Ốc tiêu, chỉ có tí sức thế thôi hả?” Nói xong anh cũng dùng sức cáu cô, lực dùng đến năm sáu phần, làm Kim Đa Bảo đau đến chảy nước mắt.

Cuối cùng Kim Đa Bảo rút tay lại trước, xoa xoa, ngẩng đầu hỏi anh, “Anh cố ý đúng không?”

Không ngờ Khâu Thiên lại chẳng do dự, cười thừa nhận, “Ừ, quý hẹp hòi.”

Rốt cuộc ai mới là quý hẹp hòi đây?!

Lúc Thẩm Tùng Nguyên xách hai chiếc thùng lớn đến nhà họ Khâu, mẹ Khâu đang râu rĩ, không biết nên bận váy sọc màu nâu lá cọ, hay nên bận váy ca rô xanh đen, thấy em họ bỗng xuất hiện, bà vui mừng mời anh ta làm quân sư cho mình.

“Cái màu nâu lá cọ đi, chọn màu nhã nhặn một chút.” Thẩm Tùng Nguyên nghiêm túc so sánh, cuối cùng đưa ra đề nghị. “Chị hai, có khách tới nhà sao?”

“Trưa nay Khâu Thiên dẫn bạn gái tới dùng cơm, em cũng ở lại ăn đi, góp ý một chút.” Thật ra đây không phải là lần đầu tiên mẹ Khâu gặp Kim Đa Bảo, nhưng dù sao lần này cũng có ý nghĩa khác những lần trước, bà không muốn quá tùy tiện.

Thẩm Tùng Nguyên chỉ chỉ hai cái thùng phía sau, “Không được rồi, em

chỉ tới đưa chút đồ ăn cho chị thôi, bạn em mở một vườn rau, tặng em rất nhiều rau củ, thùng nhỏ là mấy loại dưa chua, cậu ấy hợp tác giao dịch với bên Hàn Quốc, em ăn thấy cũng được, nhưng mà em ít nấu cơm ở nhà, được dịp chị lấy làm cơm trưa cho bạn gái Khâu Thiên ăn đi.”

Mẹ Khâu mở thùng ra, nhìn lướt qua, “Ôi, tươi quá, bó cần tây này ngon lắm. Trưa em đừng đi, ở lại đây ăn, có phải người ngoài đâu.”

Thẩm Tùng Nguyên cười, “Thật sự không được, em tính hẹn cô bé mà em vừa ý đi dùng cơm.”

“Ồ? Vậy em đừng ở lại đây ăn, việc kia quan trọng hơn.” Mẹ Khâu vừa nghe thế liền đuổi người, “Nhanh đi nhanh đi, mau mau, nếu năm nay kết hôn thì sang năm có thể bông em bé rồi.”

Thẩm Tùng Nguyên thấy chị lớn nóng lòng như vậy, ngay cả chuyện đẻ con tuổi gì cũng nghĩ xong, anh ta cười trừ, bị bà đẩy ra cửa, nhún vai bước xuống lầu, lúc lên xe thì gọi điện cho Kim Đa Bảo.

“Thẩm tổng?” Kim Đa Bảo không ngờ Thẩm Tùng Nguyên lại gọi điện thoại cho cô vào lúc này, “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì, đúng lúc đi ngang qua trường học, bỗng nhớ trong cốp có thùng rau người ta tặng, tôi không hay nấu cơm, để không thì phí, tính tặng cho cô.”

“A, bây giờ tôi không có ở nhà, ngài cứ giữ lại ăn đi ạ.”

“Thật sự tôi không nấu cơm, để hai ngày thì hết tươi rồi, cô đang ở đâu, tôi đem qua cho cô cũng được.”

“Tôi... Tôi và bạn trai đang ra ngoài chơi.”

Hai chữ “bạn trai” làm Thẩm Tùng Nguyên ngẩn ra, anh ta luôn thấy Kim Đa Bảo một mình, tăng ca hay về muộn cũng chỉ đi tàu điện, hoặc đôi lúc được anh ta chở một chuyến, thật sự anh ta không nghĩ đến chuyện cô đã có bạn trai hay chưa. Nhưng nói cho cùng là người đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm, anh ta chỉ phâm tâm một chút, sau đó lập tức trở lại bình thường, “Cô nói địa chỉ cho tôi đi, tôi đặt trước cửa là được.”

Anh ta đã nói đến nước này, Kim Đa Bảo đành hỏi, “Bây giờ ngài đang ở gần cổng nào, tôi nhờ bạn cùng nhà ra lấy.”

Thẩm Tùng Nguyên khởi động xe, lái tới cổng phía đông, “Cửa Đông.”

Cúp điện thoại, anh ta thấy hơi khó chịu, rút điều thuốc, không đến mức để nói là đau buồn, nhưng trong lòng thật sự có chút mất mát, còn có chút nhoi nhói như bị kim châm. Vươn tay búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, anh ta đặt hai chiếc thùng vào chỗ bảo vệ, lái xe rời đi.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bồ Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khâu Thiên Nhéo Nhéo Cô, “Không Được Nói Dối.”

Để chừa thời gian cho Kim Đa Bảo kịp trang điểm thay quần áo, Khâu Thiên không về nhà ngay, mà tìm một quán internet gần trường học chơi game.

Lúc Kim Đa Bảo về đến nhà, Tiểu Vân đang bận xoa bóp cánh tay và bóp chân, “Ai tặng đồ ăn cho cậu đó, mang hai cái thùng lớn lên mệt muốn chết. Tớ có xem thử, một thùng là rau tươi, một thùng là đồ chua, đồ chua tớ để trong tủ lạnh rồi.”

Kim Đa Bảo mở cửa phòng ngủ, nghe Tiểu Vân nói không dứt miệng, cô cởi áo len và quần jean ra, thay một bộ váy yếm kẻ sọc và áo sơ mi, “Lãnh đạo cho, cậu xem làm gì ăn đi, lát nữa tớ qua nhà đối diện.”

“Oa! Gặp phụ huynh hả! Lợi hại quá nha!” Tiểu Vân vào phòng cho cô ý kiến, “Tớ thấy hình như dì Thẩm rất thích mấy màu đơn giản, mấy lần tớ mặc đồ đen bà ấy đều khen tớ đẹp.”

“Thật sao?” Kim Đa Bảo nghe thế bèn cởi chiếc váy kẻ ca rô ra, thay váy bút chì màu đen, “Váy hả?”

“Không đúng không đúng.” Tiểu Vân sờ cằm, “Cậu vốn lớn hơn Khâu Thiên, mặc vậy quá già dặn, bằng không hay là cậu thử phong cách thể thao trẻ trung đi?”

“Như vậy không thích hợp lắm nhỉ?”

“Tớ nghĩ bộ đồ lúc cậu mới về cũng đẹp lắm, cậu mặc giống thế là được rồi.”

Kim Đa Bảo rầu rĩ, nâng má, “Vậy mặc áo len với quần thường à?”

“Tớ nghĩ dì Thẩm là người ôn hòa, bình thường ra hành lang thấy tớ đều chào hỏi trước, còn dặn tớ ăn nhiều mì ăn liền thì không tốt cho sức khỏe này nọ.” Tiểu Vân vỗ vỗ vai Kim Đa Bảo, “Mặc cái gì cũng không quan trọng, biểu hiện tốt một chút mới là trọng yếu.”

Kim Đa Bảo càng thấp thỏm hơn, thay một chiếc áo len lông mịn màu hồng nhạt, phối với quần kẻ sọc màu xanh đậm, cẩn thận rửa mặt thoa kem dưỡng, chỉnh lông mày, bôi chút son nước, sau đó gọi điện hỏi Khâu Thiên đã về chưa.

“Tới dưới lầu rồi, xuống đón anh đi.”

“... Ở dưới lầu thì đón làm gì, mau lên đây.” Kim Đa Bảo lấy chai rượu đế đã mua từ trước, cầm thêm chiếc áo choàng hàng hiệu nhờ người khác mang về, “Em chuẩn bị xong hết rồi!”

“Chuẩn bị xong còn nói chuyện gặp sui gia chi nữa, trực tiếp đưa vào động phòng là được rồi.” Khâu Thiên bắt đầu ba hoa, lúc cô sắp nổi giận thì cười khẽ, cố ý bước mạnh hơn, “Ra đi, anh tới rồi.”

Kim Đa Bảo cúp điện thoại, quả thật nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang, cô tự cổ vũ động viên mình, hai tay cầm quà biếu ra ngoài.

Khâu Thiên đứng trước cửa, đưa mắt nhìn những thứ trong tay cô, anh gõ cửa nhà mình, nghe bên trong có tiếng hỏi thì đáp: “Con.”

Câu nói này vừa vang lên, tim Kim Đa Bảo đã bắt đầu đập loạn xạ, đến khi cửa được mở ra, hai bác hàng xóm đã gặp thoáng qua rất nhiều lần bỗng

lấy thân phận ba mẹ của bạn trai xuất hiện trước mặt, Kim Đa Bảo còn chưa mở miệng, mặt đã đỏ hết lên.

Thật ra mẹ Khâu cũng không khá hơn Kim Đa Bảo bao nhiêu, bà cũng hồi hộp muốn chết, Kim Đa Bảo chào hỏi xong, bà dẫn cô vào nhà ngồi, sau đó trốn trong phòng bếp làm đồ ăn.

Ba Khâu tự lo liệu toàn cục, ngồi trên sa lon hỏi thăm Kim Đa Bảo như lúc nói chuyện với học sinh, hỏi nhà cô ở đâu, đang làm việc gì, bình thường thích làm gì, có thích chơi thể thao không.

Khâu Thiên ngồi một bên lột quýt, gọt táo, cắt chuối tiêu, làm một đĩa trái cây đem vào phòng bếp, trộn với sốt chấm salad. Trong phòng khách chỉ còn ba Khâu và Kim Đa Bảo, hai người đều nở nụ cười, tuy hơi khách sáo nhưng cũng không đến mức xấu hổ.

“Cháu cũng không cần áp lực quá, đây là lần đầu Tiểu Thiên dẫn bạn gái về nhà, tuy không biết trước đây từng có người yêu chưa, nhưng nếu đã dắt cháu về thì chắc chắn nó rất nghiêm túc, Tiểu Thiên làm gì cũng để tâm, nhưng với nghề này của nó, có lẽ cả ngày cũng không ở nhà được, đôi lúc tình cảm có chút vấn đề nhỏ, cháu nên rộng lượng bỏ qua một tí.” Ba Khâu chân thành nói giúp con trai, đến khi Khâu Thiên từ phòng bếp đi ra thì không nói những chuyện này nữa, mà kể lại những chuyện dở khóc dở cười lúc bé của anh, còn có những danh hiệu mà anh đạt được, rất lấy làm tự hào.

Lúc ăn cơm, Kim Đa Bảo không nếm ra thức ăn được làm từ hương liệu gì, nhưng cảm thấy tất cả đều rất ngon, mẹ Khâu cũng không gắp thức ăn này nọ cho cô quá nhiệt tình, nên lúc ăn cũng khá thoải mái, món nào thích thì ăn thêm một chút, món ăn không quen thì cũng gắp hai đĩa.

Mẹ Khâu luôn im lặng quan sát Kim Đa Bảo, vì lúc trước đều dồn toàn lực chú ý lên người Vương Tiểu Vân, nên lúc gặp Kim Đa Bảo, bà lại không

nhìn được so sánh này kia. Tuy bình thường con bé Tiểu Vân hay ồn ào, điên điên khùng khùng, nhưng là người nhiệt tình, thích cười nói, còn Tiểu Kim hình như hơi hướng nội, hỏi cái gì nói cái đó, không lắm lời nhiều chuyện. Tiểu Vân nhìn hơi béo một chút, nhưng con bé này lại quá ốm yếu, trông không rắn chắc như Tiểu Vân.

Lúc trước vẫn xoi mói Vương Tiểu Vân có chỗ nào không tốt, bây giờ khi đổi sang Kim Đa Bảo, mẹ Khâu lại đột nhiên nghĩ Tiểu Vân rất tốt, bà cảm thấy hình như mình rất có tiềm chất để làm mẹ chồng ác độc, thấy con dâu nào cũng phải bắt bẻ. Bà nhanh chóng bỏ những suy nghĩ này ra khỏi đầu, ăn cơm xong thì vui vẻ nhận lấy áo choàng mà Kim Đa Bảo tặng, khen ngợi đôi câu.

Khâu Thiên nhìn đồng hồ, thấy cũng đã lâu, sợ Kim Đa Bảo ở thêm sẽ xấu hổ, bèn nói ba mẹ để mình đưa cô về, sau đó cùng cô đi ra ngoài.

“Có hai bước chân, đưa làm gì...” Kim Đa Bảo lấy chìa khóa mở cửa, nhỏ giọng lầu bầu.

Khâu Thiên không để ý đến cô bạn gái nói một đường nghĩ một nẻo của mình, chờ cửa mở rồi cùng cô vào nhà, “Có cảm giác bây giờ em rất bối rối, đang cần tìm một người để phụ đạo tâm lý.”

Đúng là rất bối rối...

Kim Đa Bảo hỏi anh, “Anh nghĩ ba mẹ anh có hài lòng với em không?”

“Rất tốt mà.” Khâu Thiên nghiêm túc nhớ lại, “Không phải khen em suốt sao?”

“Đó chỉ là khách sáo thôi, sao có thể nói những chuyện không tốt trước mặt em chứ.”

“Uhm, dù sao không nói gì trước mặt em là được rồi, trong lòng người khác nghĩ sao em đâu thể quản được.” Khâu Thiên nhéo mũi cô, “Nếu em thấy họ không được nhiệt tình lắm, là do tính cách họ vốn như vậy, hơn nữa có lẽ ba mẹ anh nghĩ chúng ta còn trẻ, nhiều chuyện vẫn chưa chắc chắn, sợ quá nhiệt tình sẽ làm em sợ.”

Nghe anh nói có lý như thế, Kim Đa Bảo đã bị thuyết phục phần nào, “Em hết hồi hộp rồi, anh về nhà đi.”

“Cứ thế này đi, tối về cũng được.” Khâu Thiên nằm phịch xuống giường cô, “Chiều nay em muốn ra ngoài chơi hay ở nhà? Muốn xem phim không?”

Thực sự anh cũng không biết có thể đi đâu chơi, nói thật thì anh thích nằm ở nhà nghỉ ngơi hơn.

“Tụi mình ngủ một giấc trước đi, thấy hơi nhức đầu.” Kim Đa Bảo xếp áo khoác mỏng của hai người đặt lên ghế, ngồi xuống mép giường, chỉ cổ mình, “Anh xoa bóp giúp em đi, dạo này ngồi mãi, thấy xương cổ không tốt lắm.”

Khâu Thiên ngồi dậy xoa giúp cô, xoa xong lại đè cô xuống, mặt đối mặt, tay nắm lấy gáy cô, “Tụi mình lên giường nhiều lần như vậy rồi, sau đó vẫn chưa làm thật.”

“Uhm.” Kim Đa Bảo không biết tiếp lời thế nào.

“Kinh nghiệm lý luận của em không đủ sử dụng đúng không? Muốn thử với anh một chút chứ?” Anh bóp cổ cô hơi mạnh, giống như chó sói đang ngọam chặt xương sườn của con mồi, làm cô không thể nhúc nhích.

“Em muốn ngủ...” Kim Đa Bảo trốn tránh ánh mắt anh, “Em... Uhm, hình như em tới tháng rồi!”

“Hừm.” Khâu Thiên nhéo nhéo cô, “Không được nói dối.”

Hôm qua hai người họ ngủ chung, cô chỉ mặc quần lót và áo thun ôm, tuy không phải anh cố ý nhìn, nhưng có liếc qua hông cô vài lần, nếu tới tháng thật thì sao quần lót lại bằng phẳng như vậy.

Kim Đa Bảo nghe anh phân tích xong thì bật cười khúc khích, “Anh không biết ngoài băng vệ sinh còn có mấy loại khác gọi là nút vệ sinh hay que bông* à.”

*Lo ạ i b ả n g v ệ s i n h h i ệ n đ ạ i, t ê n t i ế n g A n h l à “tampon”, b ạ n n à o m u ố n b i ế t r ồ c ó t h ể t r a g o o g l e, m ì n h x i n k h ô n g n ó i g ì t h ê m...

Cô nói không ngừng, kèm theo động tác để diễn tả cách dùng và trường hợp áp dụng cho anh hiểu, giải thích xong thì phản bác, “Cho nên nếu dùng que bông thì quần lót cũng rất phẳng!”

“Vậy hả.” Khâu Thiên dùng một tay cởi nút quần của cô, kéo dây kéo xuống, “Mấy cái em nói anh chưa hiểu lắm, để anh tham quan học tập một chút, xem que bông trông thế nào.”

Kim Đa Bảo cảm thấy máu trong toàn thân bỗng phun trào, vừa nóng vừa ngứa, sau đó cảm giác quen thuộc thật sự xông tới, cô ngồi bật dậy, đẩy Khâu Thiên ra, đạp dép chạy vào buồng vệ sinh, lúc trở lại, vẻ mặt không rõ là thích thú hay buồn rầu, nằm xuống cạnh Khâu Thiên, “Tới tháng rồi, lần này là thật.”

“...” Khâu Thiên xác nhận thêm lần nữa, thấy cô không giống đang nói dối, thì “Hừ” một tiếng, “Mồm miệng em giỏi thật, muốn cái gì là tới cái đó.”

Kim Đa Bảo cầm tay anh, ngọt ngào làm nũng, nhắm mắt chu miệng lên, “Muốn Khâu Thiên hôn.”

“Hôn tới hưng phấn cũng không làm được gì, hôn cái gì mà hôn.” Khâu Thiên nói thế nhưng vẫn cúi đầu hôn “bẹp” lên miệng cô một cái.

Sau khi “Một ngày yêu thương gia đình” ngắn ngủi của Khâu Thiên kết thúc, anh lại phải về đội. Trong đợt huấn luyện, Tùỳ Mẫn bị chấn thương, nên không thể tham gia trận đấu cuối giữa đội tuyển quốc gia và Hàn Quốc, Khâu Thiên đã được gọi lên thay thế vị trí của Tùỳ Mẫn.

Lúc anh đến, Tùỳ Mẫn đang được người nhà đưa về. Vẻ mặt Tùỳ Mẫn có chút cô đơn, có lẽ anh biết tuổi mình đã lớn, vị trí của anh cuối cùng sẽ bị những thanh niên trẻ tuổi thay thế, cuộc đời bóng đá vinh quang phần hoa cũng sắp kết thúc, chấn thương lần lượt tái phát, cơ thể anh đã không còn chịu được cường độ thi đấu dày đặc, đây là thời điểm để nhường đường cho những người trẻ tuổi.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng nhìn thấy Khâu Thiên lại không nói được gì, chỉ vỗ vai Khâu Thiên cổ vũ, “Bóng đá Trung Quốc phải dựa vào thanh niên các cậu, cố gắng lên.”

Khâu Thiên bỗng có cảm giác đồng cảm, cơm vận động viên ăn chính là tuổi trẻ, đến lúc anh đến độ tuổi như Tùỳ Mẫn, có lẽ cũng không tốt hơn là bao. Đây từng là bạn cùng phòng, là một người anh hiền lành dạy anh kỹ năng thực chiến, khi anh mất phương hướng, đã khích lệ anh, cảnh tỉnh anh, nói anh biết không phải ai cũng đá bóng vì danh lợi, để anh thấy cho dù Quốc Túc có suy đồi, thì vẫn còn rất nhiều người mang giấc mơ chiến đấu.

Khâu Thiên cũng vỗ vai Tùỳ Mẫn, “Mau dưỡng thương cho tốt, về tiếp tục đá.”

Trong trận đấu với đội tuyển Hàn Quốc, có lẽ vì chiếm ưu thế chủ nhà, hoặc có lẽ là nếu thua cũng sẽ không còn chuyện gì tệ hơn nữa, nên dù phải đối mặt với kinh địch lợi hại của Châu Á, huấn luyện viên mới vẫn dẫn dắt đội bóng trẻ tuổi đá với phong cách rất hăng hái và dũng mãnh, hiệp đầu tiên dốc toàn lực tấn công, ghi được một quả, hiệp sau thay đổi chiến thuật, toàn đội lui về sau, để duy trì ưu thế dẫn trước một bàn nên phải tích cực phòng

thủ.

Đây là lần đầu tiên Khâu Thiên nằm trong đội hình thi đấu chính thức của đội tuyển quốc gia, nên khá được bình luận viên quan tâm.

“Chúng ta có thể thấy số 17 – Khâu Thiên đang cúi đầu quan sát tình hình thảm cỏ, thảm cỏ có vấn đề gì sao? Khâu Thiên đang dùng chân tìm gì đó trong bãi cỏ...”

“Đến thời điểm hiện tại của trận đấu, thể lực của cầu thủ hai bên đều đã tiêu hao rất lớn, hiện nay đội Trung Quốc vẫn vượt lên dẫn trước một bàn. Ô, Khâu Thiên lại dùng chân vạch bãi cỏ, đây là dụng ý của huấn luyện viên ư, chiến thuật kéo dài thời gian của đối phương? Hay lắm, cầu thủ Phác Lý Tề của đội Hàn Quốc đã cướp được bóng, phát động tấn công về phía khung thành, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của đội Hàn Quốc, không biết những cầu thủ trẻ tuổi đội Trung Quốc có thể chặn lại hay không?”

“Khâu Thiên! Khâu Thiên đã cắt bóng thành công, ngăn cản đợt tấn công này! Chúng ta có thể thấy hình như lúc anh ấy đứng lên vẫn tiếp tục vạch bãi cỏ? Vậy là, tiếng còi kết thúc trận đấu của trọng tài đã vang lên, dù thành tích còn nhỏ lẻ, nhưng những gương mặt mới toanh của đội tuyển Trung Quốc đều đã góp phần mang đến một trận đấu rất hấp dẫn. Tiếp sau đây, mời quý vị cùng đến buổi họp báo sau trận đấu.”

Trong đợt phỏng vấn sau thi đấu, quả nhiên phóng viên liền hỏi tại sao Khâu Thiên có vẻ chú ý bãi cỏ kia như vậy, có phải khoảng sân đó có vấn đề gì không.

“À, có một lùm cỏ hình như bị xới lên, cao hơn mấy chỗ khác, tôi đi ngang qua luôn thấy không được tự nhiên, nên đạp cho phẳng lại.” Khâu Thiên mỉm cười trả lời xong câu hỏi này, nhìn những đồng đội ở phía xa, “Thật ngại quá, huấn luyện viên gọi tập hợp, tôi đi trước.”

Anh thoát khỏi nhóm phóng viên, bước nhanh về phòng thay quần áo, nắm chặt nửa chiếc nhẫn trong tay, quyết định lát trở về sẽ gọi điện lên án Kim Đa Bảo, tại sao cô lại mua đồ dỏm như vậy!

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: “Anh Nghe Lời, Em Sẽ Mua Nhẫn Mới Cho Anh.” Kim Đa Bảo Ngắt Lời Anh

“Em biết sai chưa?” Khâu Thiên ngồi trong phòng vệ sinh, tức giận chỉ trích Kim Đa Bảo?

Kim Đa Bảo buồn bực hỏi ngược lại, “Anh làm hư chiếc nhẫn em tặng, vậy mà anh còn hỏi em biết sai chưa?”

“Nếu không phải em gặp trúng chiếc nhẫn kém chất lượng, thì làm sao gãy được!” Anh còn như thẳng ngốc, mỗi lần chạy qua chỗ đất kia đều lấy chân lừa cỏ, nhưng sau đó chỉ bôi được một nửa chiếc.

“Mà này...” Kim Đa Bảo ngẫm nghĩ một chút, nghi ngờ nói, “Trong lúc thi đấu được đeo nhẫn sao?”

“Không được, trên nguyên tắc là không được.” Khâu Thiên cười nhạt, “Cho nên trước khi vào sân anh đã lấy băng dán quần vài vòng để che lại, em biết lúc té xong, đứng lên phát hiện trên tay chỉ còn một miếng băng dán đang đung đưa thì có cảm giác gì không?”

“Ồ, vậy anh có cảm giác gì?”

“Lúc đó.” Anh chợt ngừng lại, không muốn nói cô biết để cô khỏi đắc ý. Lúc đó trong lòng rất hoảng hốt, nghĩ đã làm mất một vật rất quan trọng, cho nên lúc quay lại nơi ngã xuống, sau khi tìm được nửa chiếc nhẫn, anh chẳng ngần ngại dùng băng dán dính vào kẽ tay mình.

Anh không nói gì, Kim Đa Bảo bỗng giáo huấn ngược lại anh, “Nếu quy định nói không được đeo nhẫn, vậy thì anh đừng nên đeo, nếu anh không đeo cũng sẽ không làm hư, đây là bài học cho anh, để anh làm việc theo nguyên tắc, không thể lộn xộn nữa.”

Nỗi oan ức của Khâu Thiên bùng phát, “Rõ ràng là do đồ em tặng kém chất lượng! Cái móc khóa kia cũng vậy! Nếu không bị rạn chỉ thì cũng bị cạ đứt, bố đây đã khâu nhiều lần lắm rồi!”

Tim Kim Đa Bảo mềm nhũn, không ngờ anh lại quý trọng đồ cô tặng anh như vậy, dù cảm động, nhưng cô vẫn nhấn mạnh một chút, “Nhưng mà sau này anh không được đeo nhẫn trong lúc đá bóng nữa.”

“Em...”

“Anh nghe lời, em sẽ mua nhẫn mới cho anh.” Kim Đa Bảo ngắt lời anh.

“Anh...”

“Em yêu anh!”

“...” Đột nhiên được tỏ tình một cách trịnh trọng như vậy, những lời muốn nói của Khâu Thiên đều trôi xuống, khóe miệng nhếch lên cao, chân bỗng tê cứng như bị điện giật. Anh muốn đáp lại gì đó, nhưng còn chưa nghĩ ra, Kim Đa Bảo đã vội vã than mệt, sau đó cúp điện thoại.

Anh còn đang nghe tiếng tút tút bên kia, nhớ lại chữ yêu đột ngột lúc nãy của cô, Vương Hi Lâm ở ngoài đã đập cửa, “Nửa tiếng rồi, mẹ mày, ngồi nữa là bị trĩ luôn đó!”

Mới nói xong, Khâu Thiên ở trong đã mở cửa đi ra, mặt tím tím cười, “Xong rồi.”

Vương Hi Lâm nói thầm, bước vào toilet, “Táo bón mà sung sướng thế à?”

Đá xong trận đấu với Hàn Quốc, ngày hôm sau, Khâu Thiên và Vương Hi Lâm lại cùng bay về đội Cổ Quế, sân khách nằm ở vùng sông nước, vào lúc giao mùa giữa mùa xuân và mùa hè, ở đây có rất nhiều muỗi.

Sau khi Tùy Mẫn rời khỏi Cổ Quế, Vương Hi Lâm đã dọn đồ đến ngủ chung phòng với Khâu Thiên, anh ta tâm sự khe khẽ, nói tên ngoại quốc cùng phòng có mùi rất nồng, chịu không nổi.

Khâu Thiên nói anh ta là em bé khát sữa (1), thèm “mùi đàn ông” nước ngoài.

“Tôi mà ẻo lả (2)?” Vương Hi Lâm suy nghĩ một lúc lâu, không biết làm thế nào để chứng minh bản thân, bèn quăng một câu, “Mười bảy tuổi tôi đã làm rồi đấy!”

*Trong c â u (1) “Em b é kh á t s ữ a” c ó â m H á n l à “N ã i h à i t ử “, trong c â u (2), V ươ n g H i L â m n ó i đ ể n c ụ m t ừ c ó â m H á n l à “n ã i l ý n ã i kh í ” (h i ể u n ô m n a l à b ú n g r a s ữ a). Đ ố i v ớ i c o n g á i, c ụ m t ừ n à y c ó n g h ã l à đ á n g y ê u, n h ư n g đ ố i v ớ i c o n t r a i, c ụ m t ừ n à y l à i c ó n g h ã l à ẻ o l ả.

Khâu Thiên nhìn anh ta một cái, giữ bình tĩnh mất mấy giây, “Vậy à.”

Thấy giọng anh lạnh nhạt như vậy, Vương Hi Lâm càng muốn so cao thấp với anh, “Một hiệp cậu làm được mấy lần? Một lần lâu bao nhiêu?”

Khâu Thiên không nói.

“Sao hả? Không tiện nói à?”

Khâu Thiên lấy lại chuyện chạm mặt anh ta và bạn gái ở nhà nghỉ lúc trước để chặn họng, “Cậu muốn hỏi chuyện một ngày học được mấy lần giải tích, một lần học trong bao lâu sao?”

Nhớ lại lúc đó vẫn chưa quá thân với Khâu Thiên, chưa nghĩ gì đã buột miệng nói dóc, Vương Hi Lâm giả vờ ho khan hai tiếng, “Không nói thì thôi.”

Cửa phòng vang lên, trưởng đội mở cửa, thò đầu vào ngoắc tay gọi Khâu Thiên, “Khâu Thiên, ra đây.”

“Quản lí, gì thế?” Khâu Thiên đi theo chị trưởng đội, sau đó đi về phía phòng của cô, đi một hồi thì ôm lấy ngực mình, đùa giỡn, “Quản lí, tôi bán nghệ không bán thân.”

Trưởng đội cười mắng anh một câu, dẫn anh vào phòng, sau đó nói anh biết, “Lúc trước hình cậu mặc đồ y tá được đăng lên trang online đúng không?”

“...” Khâu Thiên đen mặt.

“Sau đó không phải nó đã leo lên top tìm kiếm à?” Trưởng đội nhớ lại bức ảnh đó còn thấy buồn cười, tuy cũng có vài người bạn trên mạng mỉa mai, nói đời sống cá nhân của những cầu thủ này lộn xộn, nhưng hôm đó bọn họ ăn mừng vì thắng trận bóng, hơn nữa còn thoải mái đăng ảnh lên, nên đa số bình luận online đều là trêu chọc, còn có rất nhiều người vào khen ngợi, nói Khâu Thiên mặc đồ nữ có một nét đẹp gì đó rất thẹn thùng, bày tỏ sự yêu thích với dòng ảnh này.

“Nếu các người lại bắt tôi chụp mấy loại như vậy, tôi sẽ từ chức không làm nữa!”

“Không phải không phải, nghĩ gì thế.” Trưởng đội vội vỗ về tên nhóc bộp

chộp, “Có một tổ truyền hình liên lạc với câu lạc bộ, hỏi cậu có muốn tham gia chương trình giải trí của họ không. Cậu suy nghĩ xem có đồng ý hay không đi, tôi gọi điện cho đạo diễn bên kia, cậu có thể nghe anh ta nói cụ thể hơn.”

Một lát sau điện thoại đã nổi máy, Khâu Thiên nhận điện thoại, chờ người bên kia tự giới thiệu xong thì mở miệng chào, sau đó nói thẳng, “Tôi không có thời gian ghi hình.”

“Sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của ngài đâu, đây là chương trình tình yêu giả tưởng của chúng tôi, bình thường ghi hình cũng sẽ cố gắng hết mức để phù hợp với thời gian và chỗ tập luyện của ngài, một tháng chỉ cần dành bảy mươi tiếng để ghi hình là được.” Thái độ của đạo diễn rất tốt, hoàn toàn chịu phối hợp với công việc của Khâu Thiên, “Chương trình của chúng tôi có sức ảnh hưởng rất lớn, tên “Điểm nóng chảy của tình yêu”, có lẽ ngài cũng từng nghe qua...”

“Chưa từng nghe.”

“Uh... Chắc là ngài không quá quan tâm đến loại hình này, tỷ suất người xem của chúng tôi luôn nằm trong top 3 của đài, nếu ngài tham gia chương trình thì tỷ suất sẽ tăng mạnh, hơn nữa chương trình cũng rất thú vị, nói về câu chuyện tình yêu của ngài và một nghệ sĩ đã được chọn trong phạm vi...”

“Tôi có bạn gái rồi.” Khâu Thiên tiếp tục ngắt ngang đoạn thoại như không bao giờ dứt của anh ta.

“Là giả thôi, tình yêu giả tưởng, trong lúc yêu nhau ngài không công khai bạn gái là được.”

“Tôi mà có thời gian như vậy thì giả vờ với người khác làm gì, bạn gái tôi, tôi còn không rảnh để gặp.” Khâu Thiên cảm thấy đầu óc tên đạo diễn

này có vấn đề.

“Đây chỉ là chương trình giải trí thôi, có tính chất biểu diễn, hơn nữa cát – xê của chương trình chúng tôi cũng rất cao, có...” Đạo diễn cố gắng hạ thấp giọng, giống như thì thầm, nói ra một con số, “Nhưng vẫn có thể thương lượng lại.”

“Chắc là ngài không biết rõ giá cả bên thị trường bóng đá.” Khâu Thiên nghe anh ta báo giá thì có chút buồn cười, “Tôi cũng không thiếu tiền.”

Đạo diễn năm lần bảy lượt giữ anh lại, giọng nói mang vẻ tiếc hận, nhưng cuối cùng Khâu Thiên vẫn từ chối anh ta, sau đó trả điện thoại cho trưởng đội, “Lần sau nếu có câu lạc bộ mua tôi với giá cao thì hãy tới nói tôi biết, mấy thứ vô vị thế này cứ từ chối thay tôi là được.”

“Chuyện này sao tôi quyết định được chứ, nhờ đâu cậu muốn kiếm thêm chút thu nhập, tôi không thể chặn mất đường tiền tài của cậu.” Trưởng đội nhận lại điện thoại, “Được rồi, câu lạc bộ sẽ không tùy tiện nhận việc thay cậu nữa, nhưng mà bên đội tuyển quốc gia có thể nói chuyện dễ dàng như vậy sao? Tôi thấy hiện nay có không ít cầu thủ trong đội tuyển quốc gia nhận các quảng cáo hay chương trình này nọ, tất cả đều do đội nhận giúp.”

“Đội tuyển quốc gia càng không thể nhận.” Khâu Thiên dứt tay vào túi, cà lơ phất phơ đi ra ngoài, “Lý Lập Quần mong tôi ghi bàn còn hơn mong có cháu trai, anh ấy cũng chẳng muốn tôi bị mấy việc này phân tâm đâu.”

Trở lại phòng mình, Khâu Thiên vốn tỏ ra lạnh lùng lập tức đổi mặt, bắt đầu kiêu ngạo với Kim Đa Bảo, “Họ trả anh rất nhiều tiền, cho anh đi du lịch đủ thứ nơi, còn tìm cho anh rất nhiều nữ nghệ sĩ xinh đẹp.”

“Đó là chương trình gì?”

“Chương trình yêu đương!”

“Yêu đương với rất nhiều nữ nghệ sĩ à? Sao chú cảnh sát không tóm các anh nhỉ?”

“Nói là để anh tự chọn một hình mẫu nghệ sĩ yêu thích trong phạm vi, bọn họ tìm giúp anh, tìm rất nhiều nữ nghệ sĩ, anh không thích có thể đổi người khác.” Khâu Thiên bắt đầu nói hươu nói vượn, thêm vào yếu tố tự tưởng tượng của mình.

“Ồ, vậy anh thích hình mẫu gì?”

Khâu Thiên trả lời thật thà, “Anh thích mặt nhỏ ngực to eo nhỏ chân dài.”

“Vậy anh đánh mất Bảo Bảo của mình rồi.” Kim Đa Bảo biết anh đang trêu mình, nhưng vẫn ăn dấm thật.

“Đương nhiên, nếu chỉ có thể chọn một, anh vẫn chọn ốc tiêu chân ngắn họ Kim ở nhà đối diện kia.” Khâu Thiên thích thấy cô thở phì phò, cô càng giận dữ anh càng vui vẻ.

“Vậy nếu có thể chọn rất nhiều thì sao? Anh sẽ chọn toàn kiểu ngực to eo nhỏ chân dài đúng không?”

“Không, anh sẽ chọn rất nhiều Kim Đa Bảo, không đi ăn với anh, không cùng anh chạy bộ, không cùng anh xem phim, không ngủ chung với anh.” Khâu Thiên nhìn trần nhà, dường như thật sự có thể thấy rất nhiều Chó Bảo luôn yêu mến dựa dẫm mình đang vây quanh.

“Hừ, nghĩ hay quá ha!” Giọng Kim Đa Bảo rõ ràng vui hẻ hơn rất nhiều.

“16”, trong điện thoại truyền tới tiếng gọi, Kim Đa Bảo che loa nghe, vội vàng bỏ lại một câu cho Khâu Thiên, nói mình phải ăn đồ mua bên ngoài với Tiểu Vân, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi lừa được Khâu Thiên, Kim Đa Bảo thở một hơi, chờ y tá thay thuốc, nhìn nước thuốc nhỏ tí tách truyền vào mạch máu của mình, cô có chút rầu rĩ.

Buổi trưa cô ra ngoài lấy cơm, lúc về nhà đi tới đầu hành lang thì thấy mẹ Khâu đang ôm một thùng giấy lên lầu, đang do dự không biết có nên qua chào hỏi ôm giúp bà hay không, mẹ Khâu làm như bị chiếc thùng chắn mất tầm nhìn, bỗng trượt chân ngã ngửa ra sau. Kim Đa Bảo sợ hết hồn, lúc đó cô cách khá gần, liền xông tới đỡ lấy mẹ Khâu đã ngã xuống, hai người cùng ngã sấp trước cửa lầu, sau đó cùng lên xe cứu thương mà Kim Đa Bảo gọi tới.

Mẹ Khâu còn tạm, chỉ bị trẹo và sưng mắt cá chân, Kim Đa Bảo lại khá thảm, lúc ngã chống tay trái xuống đất, cổ tay bị gãy xương, sau khi bó bột, ba mẹ Khâu khuyên cô ở lại bệnh viện để quan sát một ngày.

Kim Đa Bảo không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu của Khâu Thiên, bèn khuyên hai người nhiều lần, khoan hãy nói anh biết, dù sao xương bị gãy cũng không nghiêm trọng lắm, không chừng đến lần sau anh về cô cũng đã khỏi hẳn, không nên để anh ấy lo lắng.

Ba Khâu hoạt động thể thao, bình thường cũng hay bị thương, tuy Kim Đa Bảo không bị nặng lắm, nhưng vì vợ mình nên mới chịu tai bay vạ gió, trong lòng cũng rất áy náy. Mẹ Khâu càng thấy áy náy hơn, đang đến tuổi yên lành, không thể có nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, lần này Kim Đa Bảo gặp hạn chẳng qua là do giao tình với mình, chân mẹ Khâu bất tiện, nên nhờ ba Khâu hầm canh xương cho Kim Đa Bảo uống, lời trong lời ngoài và cách đối xử cũng không khách sáo như trước kia, không giống lúc chỉ xem cô là bạn gái chưa chắc sẽ kết hôn với con trai mình nữa, thân thiết như muốn nhận cô làm con gái ruột.

Kim Đa Bảo uống canh xương hầm trong bình giữ nhiệt, do dự một lúc

lâu, cuối cùng vẫn không gọi điện thoại cho Khâu Thiên, nhưng trong phòng bệnh toàn mùi thuốc khử trùng, cô lại không nhịn được bắt đầu nhớ Khâu Thiên, rất nhớ rất nhớ.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Khâu Thiên Hỏi Cô Một Cách Ghét Bỏ, “Anh Đẹp Trai Như Vậy Em Không Xem, Chỉ Tới Xem Thi Đấu?”

Kim Đa Bảo được ba Khâu đưa từ bệnh viện về nhà, ba mẹ Khâu Thiên rất nhiệt tình mời cô vào nhà mình ở, để bọn họ tiện chăm sóc hơn. Sau khi Kim Đa Bảo từ chối, mẹ Khâu bèn đổi phương pháp, tới mỗi bữa cơm đều nhờ ba Khâu đem qua nhà đối diện, mỗi món ăn đều được nấu để tẩm bổ cho Kim Đa Bảo. Kim Đa Bảo thấy đi tới đi lui như vậy rất phiền phức, không những họ phải đưa cơm đến, mà một lát sau còn phải tới lấy cà mèn về, cuối cùng cô đành đổi cách khác, tuy không đến nhà Khâu Thiên ở, nhưng đến giờ cơm sẽ qua nhà Khâu Thiên ăn. Mới đầu còn rất dè dặt, nhưng sau khi tới ăn được một tuần, rốt cuộc cô cũng chịu thua bởi sự cứng chiều của hai vị trưởng bối, lá gan cũng lớn lên, cơm nước xong sẽ ở lại xem TV, hoặc học đàn len này nọ với mẹ Khâu.

Hôm đó đang ăn cơm ở nhà họ Khâu, Khâu Thiên bỗng gọi điện tới, hỏi cô cuối tuần có thể đến nơi huấn luyện xem thi đấu, nhân tiện gặp anh không.

Tay Kim Đa Bảo vẫn còn nẹp, đeo trên cổ, cô cầm điện thoại ra ban công nghe, vô cùng nhớ anh, “Em cũng nhớ anh lắm, nhưng phải đi làm, không tới được.”

Cô mặc kệ vết thương, vẫn quyết đi làm rất hăng hái, dù cổ tay bị gãy xương nhưng cũng chỉ xin nghỉ năm này, bây giờ mỗi ngày đều mang vết thương đến công ty giải quyết những việc có thể làm bằng một tay, còn những việc không làm được đều do các đồng nghiệp có lòng tốt nhận giúp.

“Tối thứ sáu em có thể bay tới, tối chủ nhật bay về, không làm lỡ giờ làm của em đâu.”

“Không phải thi đấu vào thứ năm ư?”

“Thật sự em tới để xem thi đấu à?” Khâu Thiên hỏi cô một cách ghét bỏ, “Anh đẹp trai như vậy em không xem, chỉ tới xem thi đấu?”

Cho nên thi đấu là cái cố chứ gì, anh chàng này chỉ đơn giản muốn gặp cô mà thôi.

Kim Đa Bảo nhìn cánh tay treo trên cổ, so sánh giữa việc không tới gặp anh và để anh nhìn thấy bộ dạng này của mình, cái nào sẽ làm anh không yên tâm hơn, cuối cùng không quyết định được, đành phải nói là để sắp xếp lại công việc, không chắc có thể tới được hay không.

Ngồi lại vào bàn cơm, có lẽ mẹ Khâu đã đoán được con trai tìm Kim Đa Bảo vì chuyện gì. Đứng ở lập trường của một phụ nữ giàu tình cảm, mẹ Khâu cũng biết, nhất định Kim Đa Bảo rất muốn gọi điện cho con trai, để anh an ủi một chút, qua lâu như vậy mà cô vẫn chưa nói với Khâu Thiên, mẹ Khâu thấy cô rất hiểu chuyện, nhưng thời gian càng lâu, loại tủi thân này chắc chắn sẽ càng lớn, mẹ Khâu cũng không đành lòng để cô tiếp tục chịu đựng như vậy, bèn thử hỏi, “Nếu công việc không quá bận, con cứ xuống phía nam đi chơi, giải sầu một chút cũng tốt.”

Mặt Kim Đa Bảo đỏ lên, “Để con bàn lại sau ạ.”

Vì thao tác sử dụng máy tính hơi bất tiện, nên những công việc cần dùng chân đều giao cho Kim Đa Bảo. Hôm nay lại đến Hữu Đồ khảo sát, Kim Đa Bảo không sợ chạm mặt Thẩm Tùng Nguyên như trước, sau hôm cô “vô ý” nói mình đã có bạn trai, phía Thẩm Tùng Nguyên cũng không tìm cô nữa, cô nghĩ anh ta là người rất có phong độ, biết cô không còn độc thân thì không

cần tiếp tục đối xử tốt với cô.

Cô đến phòng khách xem sách mới đã được cập nhật kịp thời chưa, sau đó ra trò chuyện với quản lí của quán cà phê, hỏi thường ngày có hội viên đến xem sách hay không. Thời gian còn dư dả, cô quyết định chọn một phần ăn đơn trong quán cà phê để cùng cơm trưa.

Lúc Thẩm Tùng Nguyên bước ra khỏi thang máy đã thấy cảnh tượng như thế, Kim Đa Bảo ngồi dựa vào cửa sổ thủy tinh, một tay bó bột đặt trên bàn, tay kia cầm muỗng ăn cơm, lúc tóc rơi xuống, cô phải thả muỗng, sau đó vén tóc ra hai bên mới tiếp tục cầm muỗng lên ăn.

Quả thật anh ta chỉ tới đây ăn cơm, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ chạm mặt cô. Nhưng anh ta không tránh đi, thoải mái đến quầy thu ngân chọn cơm, lúc bưng phần ăn đơn qua, thấy Kim Đa Bảo chủ động vẫy tay chào, anh ta bèn đến ngồi đối diện cô.

“Tay bị sao vậy?” Thẩm Tùng Nguyên liếc nhìn bàn tay bị bó bột như cái bánh tét của cô.

“Không cần thận, trượt ngã...”

“Đúng là không cần thận thật.” Thẩm Tùng Nguyên nhìn đầu ngón tay hơi sưng đỏ lộ ra ngoài của cô, không đành lòng nhìn thêm, “Bị thương thì ở nhà nghỉ đi, sao còn đi làm?”

“Nghỉ nhiều ngày rồi, bây giờ không thấy đau nữa.” Kim Đa Bảo đã ăn sắp xong, nhưng không thể đi trước, cô uống từng ngụm canh, chờ anh ta ăn xong, “Hơn nữa khảo sát cũng không ảnh hưởng đến tay, còn khá thành thạo.”

“Muốn tài liệu gì có thể nói với tôi, tôi cho người đem qua giúp cô.” Thẩm Tùng Nguyên cảm thấy mình không nên quá quan tâm đến một cô gái

không còn độc thân, nhưng nhìn bộ dạng thê thảm của cô, anh ta lại có phần không đành lòng, “Cô tới đây thế nào?”

“Tàu điện.”

Hắn là trên tàu điện chen lấn rất chật chội, nhìn lại tay cô, Thẩm Tùng Nguyên bèn hỏi, “Lát nữa bạn trai tới đón cô về à?”

“Anh ấy đang ở tỉnh khác, tôi đi tàu điện là được.”

Bị như vậy mà vẫn không chịu đón xe về, Thẩm Tùng Nguyên đoán là cô tiếc tiền xe, “Lúc về thì gọi điện cho tôi, tôi cho cô đi nhờ một đoạn, cũng tiện đường.”

“Vây phiền ngài quá.”

“Hôm nay tôi cũng không có chuyện gì làm, về sớm một chút cũng được, lúc cô đi thì nói tôi biết.” Thẩm Tùng Nguyên lấy giấy ăn lau miệng, “Lỡ va chạm để lại tật thì cô sẽ hối hận đấy.”

Giọng điệu không cho phép từ chối của anh ta làm Kim Đa Bảo phải nuốt lời muốn nói xuống, “Vây cảm ơn ngài.”

“Ừ, tôi đi trước.” Thời gian nghỉ trưa của Thẩm Tùng Nguyên rất ngắn, ăn xong cũng không nán lại thêm, rời khỏi quán cà phê, quay về phòng làm việc tiếp tục công việc.

Giết thời gian trong cao ốc sách cả một buổi chiều, những bảng cần điền cũng đã làm xong, Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ, nhắn tin cho Thẩm Tùng Nguyên, nói mình phải về, có thể nhờ người cho quá giang một chuyến.

Thẩm Tùng Nguyên gọi điện thoại tới, “Chuẩn bị tiền lẻ đi, lát đưa tôi là được.”

Kim Đa Bảo có chút lo lắng, cũng có chút cảm động, cảm ơn nhiều lần, sau đó đến bãi đỗ xe chờ Thẩm Tùng Nguyên đi ra. Cô nghĩ, có lẽ Thẩm Tùng Nguyên chỉ lịch sự, thấy cô bây giờ “có chút khó khăn” nên mới chủ động giúp đỡ.

Nhưng qua hai mươi phút ở trên xe, suy nghĩ này của cô đã sập đổ.

Thẩm Tùng Nguyên hỏi cô, “Lúc mời họa sĩ vẽ trang bìa, các cô đều phải làm rất nhiều cuộc khảo sát à?”

“Vâng, vào trang web hội họa chọn các họa sĩ có nét vẽ phù hợp, thông thường hai ba người được chọn sẽ để chủ biên kiểm tra lại, sau đó bắt đầu tổng hợp các nhân tố như tiền nhuận bút, thời gian, bản quyền để tuyển họa sĩ.”

“Nếu họa sĩ được tuyển không thể đáp ứng yêu cầu hội họa do các cô đề ra thì sao? Để anh ta sửa lại, hay đổi một họa sĩ khác?”

“Cũng có thể, nhưng chỉ khi họa sĩ kém hơn yêu cầu quá xa mới dễ đổi người khác.”

“VẬY À.” Thẩm Tùng Nguyên nhìn con đường trước mặt, hơi trầm tư, “Nếu việc tuyển họa sĩ là thế, cô nói xem, trong lúc yêu đương, có phải cũng nên so sánh tất cả người được chọn, tổng hợp lại, sau đó chọn người thích hợp nhất hay không, nếu cô chọn trúng người không thích hợp, cô cũng có thể đổi người khác, đúng chứ?”

Kim Đa Bảo sửng sốt, cô hiểu ý của anh ta, cắn môi, “Bạn trai tôi là người rất tốt.”

“Để bạn gái bị thương chen lấn trên tàu điện, lúc cô bị thương lại không thể ở bên, như vậy là tốt sao?” Thẩm Tùng Nguyên không ủng hộ, “Tôi chỉ nghĩ cô có thể có được thứ tốt hơn.”

Lời anh ta nói làm Kim Đa Bảo có chút căng thẳng, đối với những việc không thể khống chế, cô luôn thấy rất sợ, còn mắc chứng tưởng tượng là mình sắp bị hại. Từ thân phận địa vị, cho đến sức mạnh trước mắt, cô và Thẩm Tùng Nguyên đều không nằm trên một đường thẳng, Kim Đa Bảo tưởng tượng, nếu Thẩm Tùng Nguyên không cần ở bên cô, mà chỉ muốn đe dọa dụ dỗ, cưỡng ép chiếm đoạt này nọ thì cô nên làm gì bây giờ.

Kết quả Thẩm Tùng Nguyên không nói gì nữa, mãi đến khi chở cô đến con đường gần trường học, “Cần đưa vào không?”

“Không cần đâu ạ, tôi còn phải mua chút đồ ăn.” Kim Đa Bảo nhỏ giọng đáp.

“Tôi dọa cô sợ à?” Thẩm Tùng Nguyên vỗ nhẹ tay lái, “Tôi không muốn ép cô, tôi rất thương thức cô, uhm, nếu nói trắng ra như các cô, thì tôi rất thích cô, nếu có cơ hội được chăm sóc cô, tôi nghĩ mình xứng đáng hơn bạn trai hiện tại của cô một chút.”

“Tôi rất thích bạn trai mình, anh ấy đối với tôi cũng rất tốt.” Kim Đa Bảo mở cửa xuống xe, dường như đứng cách cửa sổ xe có thể nói chuyện thoải mái với Thẩm Tùng Nguyên hơn, “Cảm ơn ngài, Thẩm tổng, tạm biệt.”

“Bảo Bảo!” Hôm nay không cần tăng ca, Tiểu Vân đi từ trạm xe điện ra đã thấy Kim Đa Bảo, cô nàng chạy tới cạnh cô mới phát hiện cô đang nói chuyện với người trong xe, bèn dòm vào trong, “Lãnh đạo của cậu hả?”

“Ừ.” Kim Đa Bảo đáp ậm ờ một câu, không giới thiệu cũng không đúng lắm, “Chính là vị lãnh đạo đã tặng đồ chua cho chúng ta đó.”

Thẩm Tùng Nguyên vừa bị từ chối, nên không muốn nán lại lâu, anh ta gật đầu, coi như chào hỏi Tiểu Vân.

“Lãnh đạo, đồ chua ngài tặng ngon lắm! Tôi lên mạng tra nhưng không

được, ngài mua ở đâu thế?” Kim Đa Bảo qua nhà họ Khâu ăn, Tiểu Vân ở nhà một mình, chủ yếu toàn dựa vào thùng đồ chua đa dạng phong phú này sống qua ngày, bây giờ bình đồ chua đã thấy đáy, cô nàng chẳng muốn tí nào.

Thẩm Tùng Nguyên đoán đây là bạn cùng nhà của Kim Đa Bảo, anh ta không muốn quá nhiệt tình, làm Kim Đa Bảo hiểu lầm đó là mảnh khỏe để tạo quan hệ với cô, nhưng người ta đã hỏi thẳng anh ta như vậy, anh ta đành trả lời, “Của bạn tặng, lát nữa tôi hỏi cậu ta có thể mua ở đâu, nói với Đa Bảo để cô ấy chuyển lời cho cô nhé.”

“Cảm ơn lãnh đạo!” Tiểu Vân tìm được chỗ mua đồ chua nên rất vui vẻ, vẫy tay nhìn Thẩm Tùng Nguyên rời đi, cô nàng kéo cánh tay không bị thương của Kim Đa Bảo, “Lãnh đạo của các cậu đẹp trai quá đi, chẳng ra vẻ hống hách, còn lãnh đạo chúng tớ nói chuyện với ai cũng như muốn ăn thịt người ta.”

“Uh...” Kim Đa Bảo hơi giận hành động bộp chộp vừa nãy của Tiểu Vân, nhưng không tiện giải thích, đành buột miệng trả lời cho có lệ, sau đó đưa ra quyết định bỏ trốn, “Cuối tuần tớ đi tìm Khâu Thiên.”

Đi chuyển bay vào ban đêm, lúc tới nơi thì đã gần mười hai giờ, Kim Đa Bảo không đem theo vali, chỉ đeo một chiếc ba lô lớn, sân bay lúc nửa đêm không nhiều người lắm, cô mới đến cửa thoát đã thấy Khâu Thiên chờ bên ngoài, trái tim bắt đầu nhảy nhót, cô nhịn không được, chạy nhanh hai bước, lúc chạy tới bên cạnh Khâu Thiên thì ngừng lại, cắn môi ngẩng đầu cười với anh, không biết phải nói gì.

Khâu Thiên cũng nhìn cô chăm chú, im lặng nở nụ cười, ngực hơi ngứa một chút, muốn hôn cô, nhưng chỉ giơ tay vuốt ve miệng cô, “Ốc tiêu chân ngắn ~”

Anh vươn tay cầm lấy ba lô trên lưng cô, mắt lướt qua cánh tay trái bị che

một nửa dưới ống tay áo loe, thấy băng vải màu trắng, anh nghi ngờ kéo ống tay áo bên trái của cô lên, nhìn bó bột rất dày trong đó, nụ cười trên mặt liền cứng lại.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: “Anh Muốn Đánh Em.” Khâu Thiên Không Khách Khí Nói

“Mẹ nhớ bồi bổ đầy đủ, ăn nhiều đồ chứa canxi và vitamin một chút, dạ, đón rồi, lần sau hai người đừng làm thế nữa, như vậy con chẳng yên tâm được, có gì thì phải báo con biết, được rồi được rồi, khuya lắm rồi, mau ngủ đi.” Khâu Thiên cúp cuộc điện thoại gọi cho mẹ Khâu, ném điện thoại lên chiếc bàn của khách sạn, anh khoanh tay, lạnh lùng nhìn Kim Đa Bảo đang tỏ vẻ ngoan ngoãn ngồi trên giường.

“Bác gái vẫn chưa ngủ hả?” Kim Đa Bảo bị gương mặt nghiêm khắc của anh dọa sợ, không dám cười.

“Ừ, hỏi em đã đến khách sạn chưa.” Khâu Thiên nói xong thì không thèm nói nữa, mắt lại nhìn cô chăm chăm.

Kim Đa Bảo bị nhìn như vậy nên khá sợ, đứng lên muốn kéo tay Khâu Thiên, nhưng Khâu Thiên bỗng trừng mắt, “Ngồi lại đó.”

“Oh...” Kim Đa Bảo đành ngồi xuống lại, sau đó bắt đầu diễn khổ nhục kế, “Tay đau lắm.”

Khâu Thiên liếc nhìn bàn tay thô thảm như cái bánh tét của cô, sau đó dời tầm mắt lên mặt cô, mắt cô rưng rưng, nhìn anh rất tủi thân. Lòng mềm nhũn, nhưng anh vẫn tỏ vẻ không vui, nói: “Đừng tỏ vẻ đáng thương.”

“Thực sự rất đau...” Kim Đa Bảo ngồi lùi ra sau, thấy mình đã đi từ rất xa đến đây, nhưng bây giờ Khâu Thiên lại chỉ lo tức giận với cô, làm như vậy là không đúng, cô lại chẳng làm gì sai, anh hung hăng như vậy thì được gì chứ.

Khâu Thiên thấy cô cúi đầu, làm như đang không vui, anh dần cơn giận sắp trào lên của mình, “Em nằm xuống đi.”

“Hả?”

“Anh muốn đánh em.” Khâu Thiên không khách khí nói.

“...!” Kim Đa Bảo đá bay dép, bò vào trong giường, tức giận hét lên với Khâu Thiên, “Em muốn về nhà!”

Khâu Thiên xắn tay áo, đứng bên mép giường ra lệnh cho Kim Đa Bảo, “Lại đây.”

“Không đấy!” Kim Đa Bảo tức đến mức tóc dựng thẳng lên, sao anh có thể vô lí như vậy, mới nãy ngồi trên taxi, anh đã nghiêm mặt suốt quãng đường từ sân bay về, bây giờ lại muốn đánh cô, hỏi xem còn vương pháp không chứ!

Khâu Thiên cởi giày leo lên giường, vươn tay nắm lấy mắt cá chân của Kim Đa Bảo, kéo mạnh người cô qua, giống như muốn đánh vào mông cô, Kim Đa Bảo xoay trái xoay phải chặn lại, cô giơ tay trái uy hiếp anh, làm anh không dám dùng quá nhiều sức.

Hai người ầm ĩ một lúc lâu, náo loạn đến mức tóc Kim Đa Bảo xổ tán loạn, cuối cùng Khâu Thiên đè Kim Đa Bảo lên đùi, không dùng quá nhiều sức đánh vào mông cô hai cái. Còn muốn đánh tiếp, Kim Đa Bảo đã giãy giụa đứng lên, dùng cánh tay không bị thương kéo cổ Khâu Thiên xuống hôn, nhưng vừa chạm vào miệng anh, Khâu Thiên đã ngăn cô lại, “Có chuyện cần nói, đừng có mà giờ trò cũ.”

Kim Đa Bảo vẫn cảm thấy chỉ cần giờ trò này một chút, thì có thể giải quyết vấn đề rất nhanh, cô lại xáp tới hôn anh, anh đẩy vài cái, không đẩy cô ra được, đành bực bội nhận lấy nụ hôn của cô.

Kim Đa Bảo đang nhắm mắt bồng lén mở hi hí, thấy Khâu Thiên cũng nhắm mắt, bắt đầu đáp lại, cô nổi ác tâm, đưa lưỡi mở hàm răng anh ra, chủ động vờn lấy lưỡi anh.

Bọn họ chưa hôn sâu được mấy lần, đa số là phớt nhẹ, Kim Đa Bảo lại thích anh ôm và hôn lên mặt mình hơn. Đối với hai người mà nói, nụ hôn mang theo cảm giác ướt át này đều rất mới lạ. Khâu Thiên cảm nhận nụ hôn dè dặt, còn có chút lấy lòng của cô, anh giận dữ, cắn đầu lưỡi đang trườn vào miệng mình một cái, cô sợ đau nên rút về, sau đó tiếp tục vờn lấy miệng Khâu Thiên.

Hôn hơn mười phút, hôn đến mức lưỡi tê cứng, Kim Đa Bảo tách khỏi anh, im lặng quan sát sắc mặt của anh. Mặt Khâu Thiên hơi đỏ lên, ánh mắt cũng không tỉnh táo lắm, vẻ mặt như vừa tỉnh ngủ, môi đo đỏ. Hơi thở của anh nóng hổi, giọng nói dịu dàng gợi cảm hơn rất nhiều, “Em đừng tưởng hối lộ anh như thế thì xong chuyện.”

Kim Đa Bảo hươ hươ tay trái của mình, “Em đã thử như vậy rồi!”

“Ồ, anh bảo em phải thử như vậy à? Em có bản lĩnh thật đấy.” Khâu Thiên nhìn tay cô vẫn thấy rất giận, loại tức giận này không chỉ vì cô làm mình bị thương, mà hơn hết là vì anh chẳng hay biết gì cả, bản thân còn thấy hơi tự trách, qua lâu như vậy mà vẫn không phát hiện cô có điểm gì không đúng.

“Lúc đó bác gái ngửa ra sau thế này này, ngã từ từ xuống như phim quay chậm, em sợ hết hồn, liền phóng một bước tới đó, ném cà mèn trong tay, vững vàng chộp được vai của bác gái, giảm chút lực ngã cho bác ấy, sau đó em và bác cùng lăn đùng đùng đùng xuống cầu thang, tay em mới chống ra sau, đã nghe răng rắc, nhưng lúc đó em chẳng thấy đau, còn đỡ bác gái dậy, hỏi bà có bị gì không...”

Kim Đa Bảo miêu tả tỉ mỉ cảnh tượng mình đã anh dũng cứu người thế nào, miệng liên tục mở ra khép lại, có lẽ do hơi hưng phấn, nên ngữ tốc rất nhanh, câu này nối tiếp câu kia, mới đầu Khâu Thiên còn tập trung nghe, nhưng một lúc sau thì có chút thất thần. Có lẽ đây là lần đầu anh thấy Kim Đa Bảo thể thắm đến thế, tính cả lúc gặp lại, cô cũng tỏ vẻ đáng thương, nên trong lòng anh, hình tượng của cô luôn là một người yếu đuối cần được bảo vệ. Thật sự anh không thể tưởng tượng được cô đã lao mình đón lấy mẹ anh, còn làm mình gãy xương thế nào, gãy xương xong lại không cho người nhà báo anh biết, chỉ len lén dưỡng thương.

Cô nói xong, mở to mắt chờ Khâu Thiên khen mình, vẻ mặt như đang tranh công muốn được người khác tuyên dương. Khâu Thiên giơ tay xoa xoa đầu cô, kéo cô cùng nằm lên đầu giường, “Sau này đừng như vậy nữa.”

“Em sợ anh lo lắng cho em, không tập luyện mà lén chạy về nhà.” Kim Đa Bảo ngẩng mặt nhìn chằm chằm anh.

“Em hiểu anh thật đấy.” Khâu Thiên cười mỉa.

Kim Đa Bảo nhìn dáng vẻ khó tính của anh, nhịn không được lấy cánh tay bị bó bột dấm nhẹ lên ngực anh, “Bởi vậy anh mới thích em ~”

“Hừ.”

“Anh mà cứ đáng yêu như thế, em sẽ hôn anh đó!” Kim Đa Bảo tiếp tục dấm dấm.

“Tới đây, anh sợ em chắc?” Khâu Thiên lườm cô một cái.

“Hì hì, thích quá ha!” Kim Đa Bảo nằm không được thoải mái lắm, bèn quỳ dậy cúi đầu nhìn anh, “Sáng mai anh phải về huấn luyện à?”

“Không, xin nghỉ rồi.” Vừa kết thúc thi đấu, vốn cũng không phải huấn

luyện nhiều, Khâu Thiên uể oải nói với cô, “Nhìn như vậy lỗ mũi em lớn thật, còn có hai cái cằm.”

“...” Kim Đa Bảo lật đặt lấy tay che mũi và miệng lại, giọng truyền qua kẽ tay, “Nói bậy bạ!”

Khâu Thiên giật tay cô ra, bao trong tay mình, “Sau này có chuyện gì cũng không được gạt anh, với lại phải biết bảo vệ mình thật tốt, đừng để mình gặp nguy hiểm, cho dù là vì anh cũng không được.”

“Ừm.” Kim Đa Bảo ngoan ngoãn nghe lời giáo huấn, “Anh nói phải bảo vệ mình thật tốt, nhưng thấy bác gái té ngã, chẳng lẽ em không quan tâm sao...”

Khâu Thiên im lặng một lát, “Anh cũng sẽ dạy lại bà ấy.”

“Phụt ——” Kim Đa Bảo nhảy sang bên cạnh mấy bước, nhắc chân ngồi lên eo anh, “Đêm hôm khuya khoắc, cô nam quả nữ, tình chàng ý thiếp, anh cứ muốn dạy này dạy nọ làm gì...”

Khâu Thiên tìm vị trí để nằm thẳng lại, nhìn Kim Đa Bảo đang ngồi trên eo mình, thở dài, “Cái tay của em làm ảnh hưởng tâm trạng quá, đừng trêu chọc anh, vô dụng thôi.”

Kim Đa Bảo ngồi lùi ra sau một chút, gập chân đập đập, “Cứng đó.”

“Anh thật...” Khâu Thiên phình to trong im lặng, đến khi Kim Đa Bảo có mắt, leo xuống dưới, co người chui vào ngực anh, anh mới nhìn cô sâu xa, “Xem ra em thật sự rất nhớ anh.”

“Ừ, mỗi ngày đều nhớ anh.” Giọng Kim Đa Bảo ngọt chảy nước, cô kéo cổ áo anh xuống, hôn lên mặt anh một cái, “Mệt quá, chúng ta ngủ thôi.”

Trời đã rất khuya, Khâu Thiên nhìn Kim Đa Bảo ngáp ngáp dài, định bụng hôm sau sẽ nói chuyện thẳng thắn về vấn đề tín nhiệm với cô, kết quả sau khi nén giận trong bụng, ôm bạn gái ngủ thẳng một giấc, lúc thức dậy thì cơn tức đã mất sạch.

Vừa mở mắt đã thấy cô nhìn mình bằng đôi mắt lấp lánh, trong ánh mắt đều chứa vẻ yêu mến dành cho anh, thấy anh tỉnh dậy, cô liền xít tới hôn anh một cái, vui vẻ nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Sao lại có một cô gái đáng yêu như thế chứ, Khâu Thiên cảm thấy mình chưa tỉnh ngủ hẳn, bèn cạ cạ mặt vào gối, lúc quay mặt lại, Kim Đa Bảo vẫn ở đó ngăm anh như trước, hơn nữa lại tới gần hôn anh một cái, “Anh đang ngủ nướng đó hả?”

Cô dùng bàn tay trái đang bó bột sờ sờ tấm lưng trần của anh, “Tụi mình ra ngoài chơi đi.”

Sáng sớm là thời gian dồi dào sức sống của Khâu Thiên, anh nắm tay phải Kim Đa Bảo, trượt từ ngực xuống bụng dưới, “Cảm giác thế nào?”

“Dáng anh được đó!” Kim Đa Bảo khen ngợi thật lòng.

“Của em hết, muốn không?” Anh tiếp tục kéo tay cô xuống dưới, cách quần, đè tay cô vào chỗ nào đó, “Hửm?”

Kim Đa Bảo hươ bàn tay bị bó bột của mình, hỏi anh: “Em thấy dùng thứ có cảm giác gồ ghề thế này giúp anh giải quyết vấn đề sẽ kích thích hơn, anh muốn thử tí không?”

“...” Khâu Thiên đẩy tay cô ra, hất chân ngồi dậy, “Em là biến thái à...”

Kim Đa Bảo cười, dán lên lưng anh, cắn tai anh nhỏ giọng nói, “Chờ tay em lành đi...”

Anh hơi kinh ngạc, định quay đầu lại nhìn cô, nhưng bị cô ngăn lại, “Anh đừng nhìn em, em xấu hổ... Chờ tay em khỏi hẳn...”

“Bây giờ anh còn xấu hổ hơn em đó.” Khâu Thiên cũng không quay đầu lại, “Thật ra thì, cái đó, anh cũng không... Ủm, nói thế nào nhỉ, em không cần áp lực quá, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, nếu em không muốn, anh sẽ không ép.”

“Thật sao?” Kim Đa Bảo thở phào, “Vậy thì tốt, em nghỉ đợi thêm hai năm nữa rồi hẵng làm cái đó...”

“Không được.” Khâu Thiên ngắt ngang lời cô, “Mới khách sáo với em một chút em đã tưởng thật, cứ chờ tay em lành đi.”

Chùa miếu ở vùng sông nước phía nam rất nhiều, Khâu Thiên ở khu huấn luyện cả ngày, nên cũng chưa tới chơi lần nào, rốt cuộc Kim Đa Bảo vẫn là người phải lên mạng dò các trang hướng dẫn du lịch, tìm được ngôi chùa lớn nhất nằm trên núi, kéo Khâu Thiên lên núi bái Phật.

“Nghe nói ở đây cầu nhân duyên rất linh!”

“Nhân duyên? Không phải em có nhân duyên rồi à, còn muốn cầu thêm mấy cái nữa?” Khâu Thiên đi sau lưng cô, sợ đường núi nhỏ gập ghềnh, cô đi không vững sẽ té xuống.

“Không phải, cầu nhân duyên lâu dài.”

“Vậy em cầu Phật thì có ích gì, phải cầu anh mới đúng.”

“Không được nói bậy!” Kim Đa Bảo quay đầu nhắc nhở anh, “Vào chùa phải cung kính, không được nói vớ vẩn!”

“Ủm.” Khâu Thiên ngậm miệng, bước lên bậc thang cao nhất, nắm tay

Kim Đa Bảo bước vào cửa chùa.

Trong chùa có rất nhiều người thắp hương quỳ lạy, tiếng chuông chùa và tiếng nhà sư tụng kinh cũng làm Khâu Thiên cảm thấy khá trang nghiêm. Anh cùng Kim Đa Bảo đi lấy nhang, đốt xong thì quỳ trước lư hương vái lạy, cầu cho Kim Đa Bảo sớm khỏe lại, người nhà không bệnh tật, không gặp tai ương.

Lúc hai người đi ra sau núi, thấy phía sau núi có một hàng rào treo rất nhiều tấm gỗ bằng lụa đỏ, trên các tấm gỗ viết đầy các ước nguyện. Kim Đa Bảo đến mua hai tấm, chia cho Khâu Thiên một tấm.

“Viết gì đây?” Khâu Thiên nhìn qua bên Kim Đa Bảo.

Kim Đa Bảo lấy tay che lại, “Tự viết của mình đi, viết cái anh muốn làm cùng em sau này ấy.”

“Ồ... Nhiều quá viết không nổi.” Khâu Thiên nhìn cô cười.

“Biến ngay! Anh đừng dẫn một chút đi!” Kim Đa Bảo lườm anh.

Khâu Thiên cầm bút, nhìn tấm gỗ ngăn người, anh thấy mình không thể nói ra những thứ như hứa hẹn gì đó, vào những lúc thế này, anh bỗng rất hối hận vì đã không đọc nhiều sách một chút, hình như lúc này anh thấy trên tấm gỗ của người ta đều viết thơ ca này nọ, nếu anh viết ra mấy câu linh tinh, có phải sẽ giống văn chương trên lá xăm không nhỉ?

Kim Đa Bảo đã viết xong, Khâu Thiên thấy cô viết “Bạc đầu không xa rời”, bỗng có linh cảm, nhanh chóng viết lên tấm gỗ một câu đối rất tinh tế.

Anh che lại, không để Kim Đa Bảo xem, đến khi cột lên hàng rào mới để tấm gỗ lộ ra bộ mặt thật, Kim Đa Bảo bước tới xem, sau khi xem xong, cô bất chấp bàn tay đang đau, dùng cả hai tay đánh Khâu Thiên, “Anh muốn kết bái

huynh đệ với em à!”

Trên tấm gỗ kia là câu viết rồng bay phượng múa: “Không nguyện sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: “Từ Ngữ Đế Mãng Lưu Manh Của Em Phong Phú Thật.” Khâu Thiên Lau Khỏe Miệng

Bởi vì tấm thẻ nhân duyên chẳng có chút không khí lãng mạn kia, mà đã hơn hai mươi phút, Kim Đa Bảo vẫn không thèm quan tâm tới Khâu Thiên, Khâu Thiên cũng hơi bướng bỉnh, cô không để ý tới anh, thì anh im lặng chơi điện thoại, cũng không để ý tới cô. Hai kẻ khôì hài kia một trái một phải đi vòng vòng sau núi, ai cũng không chịu nói lời nào, cuối cùng lúc đi tới vòng thứ năm, Khâu Thiên hết chịu nổi, giơ điện thoại di động của mình lên trước mặt Kim Đa Bảo, cho cô xem, “Nhìn màn hình khóa của anh này.”

Kim Đa Bảo nhìn lướt qua, thấy một người tóc tai tán loạn như nữ quý, chiếc mũ thắt trên cổ bị gió thổi bay khỏi đầu, gương mặt và biểu cảm vô cùng dữ tợn...

“Anh muốn đánh nhau không!” Cục tức trong bụng Kim Đa Bảo cuối cùng cũng phun ra ngoài.

“Em không cảm thấy rất buồn cười à?” Khâu Thiên xoay điện thoại nhìn thêm một lúc, tự cười một mình.

Kim Đa Bảo tức giận giậm chân, “Em sẽ không ở bên anh nữa!”

“Vậy không được.” Khâu Thiên đặt tay lên đầu cô, lắc trái lắc phải như lắc đầu búp bê, “Nếu em thấy cái vừa nãy anh viết không tốt, vậy em nói cái em muốn anh viết đi, anh sẽ viết lại cái khác.”

“Không phải là em nghĩ cho anh viết, cái này phải do chính anh thật lòng

thật dạ viết ra.” Kim Đa Bảo bất mãn lâu bầu.

“Anh thật lòng thật dạ mà.” Thấy cô lườm nguýt mình, Khâu Thiên liền giải thích, “Anh đâu có nói sai, nếu anh đi trước, chắc chắn em sẽ rất nhớ anh, còn nếu em đi trước, chắc chắn anh cũng không chịu nổi, cho nên tốt nhất là hai chúng ta cùng sống lâu trăm tuổi, chết cùng một ngày, không phải như vậy rất tốt sao?”

“Anh viết mong hai chúng ta cùng sống lâu trăm tuổi còn được hơn cái gì gì đó ấy!”

“Viết sống lâu trăm tuổi rất tục.”

“Chẳng lẽ viết cái kia không tục!”

“Em chu miệng làm gì, chu miệng đòi hôn hả?”

“...” Kim Đa Bảo đẩy anh chàng Khâu Thiên đang khom lưng cúi đầu kia, “Chẳng có chút lãng mạn gì cả! Hừ hừ, mất hứng.”

Cô mất hứng thật, lúc nói câu này, toàn thân đều đang bày tỏ sự tức giận, giậm chân vung tay.

“Chậm một chút, tay kia của em vẫn chưa lành.” Khâu Thiên nắm cánh tay cô, không cho cô vung tiếp, “Vậy em nói đi, làm sao mới vui đây?”

Kim Đa Bảo bình tĩnh lại, nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Em cũng không biết.”

Khâu Thiên nắm tay cô bước xuống cầu thang, lúc đi xuống thêm đá, anh không bước tiếp xuống cầu thang, mà rẽ qua con đường bên trái, giữa sườn núi không có nhiều người lắm, Kim Đa Bảo theo Khâu Thiên đi vào một mảnh rừng nhỏ, vừa muốn hỏi “Tới đây làm gì”, Khâu Thiên đã ôm cô vào

ngực, cúi đầu hôn.

Lúc bắt đầu anh còn rất cẩn thận, sau đó càng hôn càng quên mình, giờ tay đè lên ngực Kim Đa Bảo, Kim Đa Bảo liền tỉnh táo, vội đẩy anh rồi lùi ra sau hai bước, đỏ mặt mắng, “Đặng Đồ Tử!”*

* Đặng Đồ Tử: từ chỉ người háo sắc.

“Từ ngữ để mắng lưu manh của em phong phú thật.” Khâu Thiên lau khóe miệng, anh cũng không muốn thân mật tại nơi đất hoang lộ thiên này, “Trên núi gió lớn, đi thôi.”

Kim Đa Bảo chẳng có chút khí phách, chiến tranh lạnh chưa tới một tiếng đã bị Khâu Thiên lừa phỉnh, trên thực tế cô cũng không biết anh đã phỉnh mình thế nào, hình như anh mới hôn một cái, cười một cái, cô đã giơ cờ trắng đầu hàng.

Lúc đứng dưới chân núi chờ xe buýt, Khâu Thiên nhận được điện thoại của trưởng đội, bên xe nhiều người ồn ào, anh bèn đi sang chỗ yên tĩnh hơn để nghe điện thoại. Kim Đa Bảo đứng chờ trước quầy bán hàng, đi đường núi lâu như thế nên hơi khát nước, cô mua chai Coca Cola thủy tinh trong quầy hàng, vừa nhờ chủ quầy bật nắp chai, bỏ ống hút vào hút hai ngụm, Khâu Thiên nói chuyện điện thoại xong cũng đã trở về.

Anh đứng từ rất xa đã thấy cô ôm chai uống Coca, anh liền bước về nhanh hơn, hô to: “Kim! Đa! Bảo!”

Kim Đa Bảo vốn không cảm thấy mình làm sai chuyện gì, nhưng thấy anh hùng hổ xông tới như thế, cô bỗng bị dọa sợ tới phát ngốc, đồng thời miệng nhanh hơn não, bắt đầu hút mấy ngụm Coca lớn một cách điên cuồng, lúc Khâu Thiên đi tới trước mặt thì cũng vừa lúc uống hết một chai Coca nhỏ.

“Em gãy xương mà uống Coca hả!” Khâu Thiên nhìn chai Coca đã thấy

đáy, cảm thấy Kim Đa Bảo còn không đáng tin hơn anh.

Kim Đa Bảo co quắp, nhìn anh, không biết giấu “bằng chứng phạm tội” trong tay đi đâu, cô chột dạ, tính nhận lỗi, nhưng lúc mở miệng, bao lời tình cảm lại biến thành một tiếng: “Ợ ~”

“...”

“...”

Kim Đa Bảo khóc không ra nước mắt, trả chai Coca cho chủ quầy, ngay cả tiền thế chân cũng không cần, chỉ vội giơ chân bỏ chạy về phía chiếc xe buýt mới dừng hẳn.

Mỗi người làm sai một chuyện, vậy là bằng nhau, ai cũng không được nói là người kia sai nữa.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ một phía của Kim Đa Bảo, Khâu Thiên vốn chẳng thấy mình đã làm sai chuyện gì, ngược lại là cô nàng Kim Đa Bảo bịp bợm kia, đã gây gương còn uống Coca, hơn nữa còn là Coca ướp lạnh, đây thật là, cái gì, cái gì trúc nan thư ấy!*

*Th à nh ng ữ đầ y đủ trong c â u n ó i c ủ a Kh â u Thi ê n l à “Kh á nh tr ú c nan th ư “, ngh ã l à “d ù ng h ế t th ẻ tre c ù ng kh ô ng vi ế t đủ “, để ch ỉ t ộ i l ỗ i ch ồ ng ch ấ t, kh ô ng sao k ế h ế t.

Lần thứ năm hỏi Kim Đa Bảo “Đã biết sai chưa”, cũng nhận được câu trả lời thứ năm của Kim Đa Bảo: “Biết rồi”, nhưng anh vẫn thấy thiếu gì đó, bèn dặm thêm một biện pháp trừng phạt, “Lần sau em mà còn như vậy, anh sẽ xì hơi cho em xem.”

“...?” Đây là kiểu uy hiếp gì thế?

“Không phải mới vừa nãy em ợ trước mặt anh để hù anh sợ à?”

Kim Đa Bảo bụm mặt, cô thật sự không cố ý... Thật là mất mặt quá...

“Được rồi được rồi, đừng che.” Khâu Thiên đẩy tay cô ra, “Cũng dễ thương lắm, thật đó, cách em ợ không giống với người khác.”

“Sao không giống?”

“Người khác là ợơơ, còn em thì bật ra một cái thế này, tiếng ợ vô cùng véo von.” Khâu Thiên bắt chước dáng vẻ vừa nãy của cô, biểu diễn cho cô xem, hành khách đứng phía sau im lặng nghe bọn họ nói chuyện nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được nữa, cười ra tiếng.

Kim Đa Bảo sợ mất mặt, liền đấm Khâu Thiên một cái, không cho anh nói nữa, Khâu Thiên lại hết sức nghiêm túc, bảo vệ cánh tay bị bó bột của cô, “Đừng làm tay đau.”

Cô gái bật cười lúc nãy đã nuốt tiếng cười xuống, nhìn đôi tình nhân đang trưng biểu cảm ân ái kia, im lặng dịch vào trong góc.

Xuống xe ở phố mua bán, hai người tìm một phòng ăn riêng khá nhiều người, nhưng cũng không tính là quá đông để vào ngồi, sau khi món ăn được mang lên, mới ăn một nửa, Kim Đa Bảo đã có chút khó chịu, “Em đau bụng...”

Khâu Thiên đang ăn chén cơm rau trộn thứ ba, thấy mặt cô trắng bệch, liền ngồi thẳng người dạy dỗ cô, “Uống Coca nữa đi.”

“Chắc là...” Kim Đa Bảo chẳng quan tâm có hình tượng hay mất hình tượng gì nữa, “Anh ăn trước đi, em ra ngoài một chút.” Cô nói xong thì vội vàng đứng dậy, chạy về phía toilet của tiệm cơm.

Cô đi rồi, hứng thú ăn cơm của Khâu Thiên cũng mất hơn một nửa, anh đặt đĩa xuống, chơi trò chơi trong điện thoại, đang đánh quái vật, cửa sổ tin nhắn của Kim Đa Bảo bỗng nhảy ra ngoài, “Em tới tháng rồi... Cứu TAT”

Khâu Thiên cười “He he” một cái, lục trong chiếc túi nhỏ của Kim Đa Bảo, sau đó gọi điện cho cô, “Trong túi không có.”

“Em không mang, kì của em không phải trong mấy ngày này... Anh có thể mua giúp em một bịch không?”

“Ừm, mua loại gì?” Khâu Thiên dùng một tay nắm chặt chiếc túi nhỏ màu vàng nhạt của cô, cầm điện thoại ra ngoài cửa, đi ngang qua quầy thu ngân thanh toán trước, sau đó mới vừa đi vừa hỏi Kim Đa Bảo, “Hiệu gì?”

“Hiệu gì cũng được, mua bịch có năm miếng dùng buổi sáng là được.” Kim Đa Bảo nắm chặt điện thoại, nghe Khâu Thiên nói đã đến cửa hàng tiện lợi, sau đó nghe anh hỏi muốn mua dạng bông mềm hay dạng lưới, dùng ngày dùng đêm hay là loại siêu dài, cô chọn bừa thật nhanh, sau đó cúp điện thoại chờ anh về.

Trong quá trình chờ đợi, Kim Đa Bảo nhìn cánh cửa đỏ của WC, bắt đầu hoài nghi thế giới này. Sao trong vòng một ngày mà cô có thể phát sinh nhiều chuyện 囧 thế nhỉ? Hơn nữa bà dì của cô tới chuẩn thật, do mỗi lần gặp Khâu Thiên đều quá hưng phấn, nội tiết bị rối loạn sao...

Cô còn đang lạc vào cõi tiên, giọng Khâu Thiên ở bên ngoài đã vang lên, “Đa Bảo?”

“Em ở đây!” Kim Đa Bảo đáp lại.

Khâu Thiên lại hỏi, “WC có người không? Tôi đưa băng vệ sinh cho bạn gái được chứ?”

Mắc gì anh phải hô hào như thế hả... Mặt Kim Đa Bảo nóng lên từng cơn.

Khâu Thiên xác nhận trong WC nữ có người khác không, thấy không ai trả lời, sau đó anh mới đi vào, “Em ở đâu?”

“Phòng thứ ba...” Giọng nói như tiếng muỗi kêu của Kim Đa Bảo truyền ra, anh để băng vệ sinh dưới khe cửa, đẩy cả bao vào trong tủ từ.

Đến lúc cô sửa sang xong ra khỏi cửa, Khâu Thiên đã ra ngoài bồn rửa tay chờ. Kim Đa Bảo ngồi quá lâu, nên đầu choáng váng, chân mềm nhũn, lúc thấy Khâu Thiên liền nhào vào lòng anh, cảm thấy kì lạ, chất vấn, “Anh là thần dì à? Gặp anh một lần là tới một lần...”

Anh đỡ lấy cô, “Đây không phải là một thói quen tốt, em phải sửa đi.”

Bởi vì uy lực của chai Coca ướp lạnh, nên Kim Đa Bảo đã thành công trong việc thể hiện một Bảo Bảo đau bụng kinh lúc thường ngày cho Khâu Thiên thấy. Nằm đau, ngồi đau, đứng đau, nằm sấp cũng đau, lăn ba trăm sáu mươi độ đều đau.

Hai người không đi dạo nữa, chỉ ở trong khách sạn trải qua buổi chiều, cuối cùng Khâu Thiên thật sự không nhìn nổi nữa, uống nước nóng cũng không có tác dụng, ôm bụng cũng không có tác dụng, bèn dắt Kim Đa Bảo đi gặp bác sĩ.

Đăng kí, xếp hàng, kiểm tra, mua thuốc. Làm một loạt thủ tục, mới ra khỏi cửa bệnh viện, Kim Đa Bảo đã nói khe khẽ với Khâu Thiên, “Hình như em hết đau rồi.”

“Còn chưa uống thuốc đã hết đau?”

“Ừm, lúc em ở bên kia chờ thấy căng thẳng lắm, ngửi mùi của thuốc khử trùng cũng căng thẳng, hình như căng thẳng một hồi thì hết đau...” Kim Đa

Bảo tự mỉm cười, “Em làm tốt đấy chứ.”

Khâu Thiên không cười, “Đừng viện cớ để trốn uống thuốc.”

“Chân không bị đau, tụi mình ra ngoài chơi đi!”

“Chơi cái búa, đi về uống thuốc rồi ngủ, chẳng phải bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi nhiều sao.”

“Tối nay anh phải về rồi đúng không...” Kim Đa Bảo hạ giọng, cô mua vé về chiều ngày mai, nghĩ đến chuyện phải ở một mình lâu như vậy, nói không buồn là giả.

“Anh nói với trưởng đội rồi, trễ nhất là trưa mai về, sáng mai anh đưa em tới sân bay.” Khâu Thiên không yên tâm để cô lại khách sạn một mình, điểm cầm cô một cái, “Trưởng đội nói sẽ trừ tiền thưởng của anh, em xem làm sao được thì làm.”

“Hả! Thật sao!” Mới đầu Kim Đa Bảo rất vui vẻ, sau đó lại dè dặt trên chọc anh, “Tiền thì em bồi thường không nổi, nhưng nếu anh không để ý chuyện “Máu đào tắm ngân thương”, em có thể bán thân...”

Khâu Thiên nghĩ hình như cô đang nói chuyện gì đó rất xấu hổ, nhưng không phản ứng kịp, “Cái gì là máu đào tắm... Trời đất, Kim Đa Bảo, em đó nha, suy nghĩ chẳng trong sáng gì cả... Mà anh thích!”

Hai người nói dóc một hồi, nhưng cuối cùng vẫn giữ phép tắc ôm nhau ngủ như trước. Không phải là Khâu Thiên chưa nghĩ đến, chẳng qua là cuộc sống của anh chỉ xoay vòng trong phạm vi giữa trường thể thao và đội bóng, các cô gái mà anh biết, một là các đồng đội nữ, hai là các vận động viên còn chửi mắng người khác lơ là hơn cả anh, quả thật Kim Đa Bảo chính là trường hợp đặc biệt xuất hiện trong cuộc sống của anh, cô hoàn toàn không giống những người anh từng tiếp xúc —— cô có vẻ lễ phép, hay xấu hổ, còn

rất có học vấn. Vì những điều khác lạ này, nên không hiểu sao Khâu Thiên cũng không dám làm bừa, anh cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ kì lạ như thế, hơn nữa so với người đơn giản, dịu dàng ít nói trong ấn tượng ban đầu của anh, dường như Kim Đa Bảo đã ngày càng lệch lạc, nhưng anh lại ngày một thích cô hơn, có đôi khi anh còn tự hỏi mình, đêm đầu tiên của bọn họ có nên giữ lại cho ngày kết hôn không nhỉ, kết quả là luôn tại lúc cô rúc vào ngực anh, vô thức cọ cọ, anh liền bỏ ngay suy nghĩ đó.

Ừm, có vé xe thì cứ lên xe thôi, mai mới bù đắp sau.

Sáng sớm Kim Đa Bảo bỗng tỉnh dậy, tiện tay cầm điện thoại lên nhìn, sớm hơn giờ đã đặt trong chuông báo thức một phút, cô nhìn điện thoại chăm chăm, chờ báo thức vang lên, sau đó vội tắt đi, cô ném điện thoại đi động, dùng cả tay lẫn chân leo lên người anh, không cho anh dậy, “Em tự tới sân bay được rồi, anh ngủ chung với em thêm một chút đi!”

Khâu Thiên bị bàn tay bó bột nặng trĩu của cô đánh vào ngực, đau đến ho khụ khụ, anh cũng mơ mơ màng màng, tiếp tục ngủ với cô.

Ngủ chưa bao lâu, mở mắt ra, phát hiện Kim Đa Bảo đang rón rén đặt một tờ giấy lên tủ đầu giường, anh vươn tay ra khỏi chăn, cướp lấy tờ giấy, thấy bên trên viết: “Thương anh, em đi đây, tháng sau gặp nhé, mua mua mua!”

Anh tỏ vẻ khó hiểu, nhìn cô.

“Oh... Sợ anh đưa em đi sẽ mệt, nên muốn nhân lúc anh ngủ rời đi.”

Khâu Thiên im lặng, xúc chăn lên mặc quần áo, “Em đóng phim à? Anh cũng đâu ăn rồi ngủ như chết.”

Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ, “Hay là anh về đội luôn đi, em tự tới sân bay được rồi.”

Khâu Thiên bình tĩnh nhìn cô hai giây, bấu môi, “Xì, nói một đường nghĩ một nẻo.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thẩm Tùng Nguyên Do Dự Một Lúc Lâu, “Gạt Cô Đó.”

Lúc Kim Đa Bảo xuống máy bay, đứng trong xe khách, mới nhớ là mình đã quên đưa nhẫn cho Khâu Thiên. Trong xe khách có đứa trẻ khóc dữ dội, Kim Đa Bảo đứng tại nơi có nhiều tiếng ồn âm ỉ thế này, đột nhiên thấy rất chán nản, chán nản vì bản thân khi gặp lại Khâu Thiên, đầu tiên là bị mắng, sau đó lại hưng phấn đến mức rối loạn nội tiết tố, không biết nghĩ cái gì mà quên lấy cả món quà mình đã mang theo.

Cô lấy chiếc túi nhỏ bằng vải nhung màu đen trong ba lô hai lớp ra, lúc còn đang ngần người, xe khách đã tới nơi, Kim Đa Bảo tiện tay nhét chiếc túi vào túi quần, xách ba lô, theo tốp người xuống xe, bên ngoài, ánh hoàng hôn đã rắng màu cả bầu trời.

Bước ra khỏi cửa ga, vào sảnh sân bay, thấy những người đến tiễn đang ôm người phải rời đi, cô chợt nhớ trưa hôm nay Khâu Thiên cũng ôm cô như thế, còn hôn lên mặt cô, bảo cô phải dưỡng tay cho tốt, hai tuần sau anh thi đấu xong sẽ lập tức về tìm cô.

Trải qua chuyến bay Nam Bắc này, cô và người cùng thức dậy lúc sáng sớm kia đã bị ngăn cách ở hai nơi rất rất xa, trong lòng Kim Đa Bảo rầu rĩ, bước vội qua sảnh đi về phía cửa ra.

Lúc bước tới cửa, cô bỗng khựng lại, ở đó có một bóng dáng khá quen mắt đang định rời đi, người nọ cũng nhìn thấy cô.

“Đa Bảo?” Thẩm Tùng Nguyên cũng hết sức kinh ngạc, sau đó cười bất đắc dĩ, “Tuy là trùng hợp tới đáng sợ, nhưng thực sự tôi tới đây để tiễn bạn.”

“Đúng là trùng hợp thật.” Kim Đa Bảo cười khan hai tiếng.

“Đón xe chắc phải xếp hàng rất lâu, muốn ngồi xe tôi về không?”

Kim Đa Bảo hơi do dự, dù sao cũng coi như là bạn bè, trong công việc cũng hay qua lại, cô không muốn làm quá gay gắt, “Cảm ơn Thẩm tổng.”

Thẩm Tùng Nguyên dẫn cô đến bãi đỗ để lấy xe, cô nhìn chiếc xe đang đỗ, thêm tin là anh ta chỉ trùng hợp tới đây tiễn bạn. Bộ dạng mà cô tự cho là ung dung cẩn thận kia đã bị Thẩm Tùng Nguyên nhìn thấu, anh ta nhú mày hỏi cô, “Tôi gây rất nhiều phiền phức cho cô sao, hình như cô rất sợ tôi.”

“Không có...” Kim Đa Bảo phủ nhận, sau đó lại gật đầu, “Quả thật có chút bối rối.”

“Vì tôi bảo cô suy xét, xem tôi có thể thích hợp hơn bạn trai cô hay không ư?” Thẩm Tùng Nguyên là một người rất thiết thực, có lẽ vì tuổi đã lớn, nên anh ta thấy những chuyện yêu đương thế này rất viễn vông, không thực tế, nhưng rất khó để gặp được cô gái mình thích, anh ta không thể tỏ ra tốt bụng nữa, lại dụ dỗ vài câu, “Tôi nghĩ suy xét một chút cũng không thua thiệt gì, dù cuối cùng cô nghiêng về bên nào, thì ít nhất trong quá trình cân nhắc, cô có thể nghĩ ra cuộc sống mà mình muốn có trong tương lai ra sao. Là một cậu bạn trai mà những lúc cô bị thương cũng không thể ở bên, bình thường lại không thể chăm sóc cô, hay là một người đàn ông có thể trao cho cô môi trường sống tốt hơn, đồng thời sẵn lòng dốc hết sức để ở bên cạnh cô?”

Kim Đa Bảo tự hỏi, không biết có nên nói là thật ra, bạn trai cô có rất nhiều tiền hay không, sau đó lại nghĩ nó quá tục tũ, nên không nói ra, “Thẩm tổng, bạn trai không dùng để so sánh, nếu tôi thật sự ở bên anh, anh không lo lắng là sau này, nếu có người còn có điều kiện tốt hơn anh xuất hiện, tôi cũng sẽ bỏ anh để chọn thứ tốt hơn sao?”

Thẩm Tùng Nguyên nghe cô nói thế thì thoáng im lặng, “Xuất phát từ thể diện, có lẽ tôi sẽ chúc phúc cho cô, nhưng nếu xuất phát từ tình cảm, chắc chắn tôi sẽ thấy khó chịu, nói không chừng còn mắng cô một trận.”

Hai người đều bật cười, Thẩm Tùng Nguyên nói chậm rãi với cô, “Đa Bảo, mỗi người có quyền được chọn cách sống khác nhau, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô, tuy rằng tôi cảm thấy nó không quá sáng suốt, nhưng đây cũng là điểm mà tôi thích ở cô, không nóng vội, không chỉ vì cái trước mắt. Cho nên tôi đã nghĩ, nếu cô thực sự chọn tôi, sau này nếu gặp người có điều kiện tốt hơn, cô cũng sẽ không dễ thay lòng.”

“Thẩm tổng, tôi nghĩ anh không thật sự thích tôi.” Kim Đa Bảo đưa mắt nhìn Thẩm Tùng Nguyên, “Nếu thật sự thích một người, sẽ không thể có nhiều sự so sánh lựa chọn như vậy, thích một người sẽ không mong muốn gì cả, chỉ muốn đối tốt với cô ấy. Anh nói anh thích tôi, nhưng anh không muốn đối tốt với tôi, anh chỉ luôn muốn tôi thích anh trước, chọn anh trước, sau đó mới tiến lên, đây chỉ là lợi ích cá nhân thôi.”

Cô vạch trần quan điểm tình yêu không ngay thẳng của anh ta một cách trắng trợn như thế, Thẩm Tùng Nguyên biết cô nói rất đúng, nhưng anh ta không muốn trao đổi chuyện “Sợ tình đầu tiến vào càng sâu sẽ tổn thương càng nhiều” với cô, nói cho cùng, quả thật anh ta vẫn chưa đủ sâu đậm, cho nên mới để lại một con đường, cho mình một đường lui.

“Thật là vô lương tâm, sao lại không muốn đối tốt với cô chứ, cô mau nhổ rau dưa mà tôi tặng ra đây.” Thẩm Tùng Nguyên hóa giải câu chuyện xấu hổ mới nói lúc nãy một cách đơn giản, tự nhiên như bọn họ chỉ đang trò chuyện về đề tài lưu hành sách trong thị trường gần đây.

Kim Đa Bảo hạ giọng cười, “Tôi không có ăn, kêu Tiểu Vân ăn hết!”

Đưa Kim Đa Bảo tới gần trường học, lúc cô muốn xuống xe, Thẩm Tùng

Nguyên bồng nói, “Nếu ngày nào đó cô và bạn trai chia tay, có thể tới tìm tôi.”

“Hả?”

“Sau đó tôi sẽ dứt khoát cự tuyệt cô, cho cô biết xã hội này tàn khốc thế nào.” Thẩm Tùng Nguyên cười, vẫy tay chào cô, “Tạm biệt.”

Tạm biệt Thẩm Tùng Nguyên, Kim Đa Bảo cảm thấy tảng đá lớn nhất trong lòng đã rơi xuống, anh ta đã nói như vậy, chắc là sẽ không tiếp tục thích cô nữa. Thật nguy hiểm, không ngờ được người khác thích lại là chuyện nặng nề như vậy, nhưng lúc Khâu Thiên thích cô, cô lại chẳng thấy khó chịu chút nào. Lần sau Khâu Thiên về, nhất định cô sẽ nhớ đưa nhẫn cho anh, còn phải nhắc anh trong lúc thi đấu không được đeo, ủa... nhẫn đâu?

Kim Đa Bảo sợ hết hồn, mò tay vào túi một lúc lâu, móc cả túi áo cũng không thấy. Cô sốt ruột nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ lúc xuống sân bay, nghĩ tới nghĩ lui thì thấy có lẽ đã đánh rơi trên xe Thẩm Tùng Nguyên, tốt nhất là như vậy, nếu chẳng may rơi trên đường thì không thể tìm về được... Cái đó đã ngốn hơn nửa tháng tiền lương của cô!

Cô lập tức cầm điện thoại gọi cho Thẩm Tùng Nguyên, bên kia vừa nổi máy, cô liền nói mục đích gọi điện của mình, “Thẩm tổng, ngài tới đâu rồi? Có thể dừng lại một chút, xem giúp tôi trong xe có cái túi nhỏ bằng vải nhung màu đen nào không?”

Thẩm Tùng Nguyên đỗ xe vào bên đường, mở cặp đèn, sau đó tháo dây an toàn, một tay cầm điện thoại di động, một tay mở tấm đệm lót trên ghế xe, “Rơi cái gì?”

“Một chiếc túi nhỏ màu đen, bên trong có một chiếc nhẫn.”

“À, tìm thấy rồi, rơi ở dưới ghế.” Thẩm Tùng Nguyên trả lời, “Nhưng mà

chỉ có túi thôi, không có nhãn.”

“Hả? Ngài nhìn lại xem, có thấy chiếc nhãn rơi ra không?”

“Ừm...” Thẩm Tùng Nguyên do dự một lúc lâu, “Gạt cô đó.”

“...” Tim Kim Đa Bảo đã nhảy tới cổ họng, bị câu “Gạt cô đó” của anh ta làm tức muốn chết, nhưng không thể nổi giận, “Ngài đang ở đâu, tôi tới lấy.”

“Đi xa rồi, cô tới cửa Tây chờ đi, tôi lái qua.”

Tâm trạng của Kim Đa Bảo lên lên xuống xuống như lúc ngồi tàu lượn siêu tốc, cả người như đã già đi vài tuổi. Cô đi tới cửa Tây, không ngờ lại chạm mặt mẹ Khâu và Tiểu Vân, thấy hai người kia vừa nói vừa cười, mỗi người xách một túi rau củ, cảnh tượng vô cùng hài hòa.

“Bảo Bảo! Con về lúc nào thế!” Mẹ Khâu thấy cô từ xa, thân mật gọi cô một tiếng, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Tưởng con tới tối mới về, còn tính bảo bác trai của con gọi điện hỏi thời gian để đi đón con đây.”

“Khâu Thiên phải về đội huấn luyện, nên con về từ giữa trưa rồi ạ.” Kim Đa Bảo muốn tới cầm lấy chiếc túi trong tay mẹ Khâu, nhưng bị mẹ Khâu đẩy ra.

“Đừng xách.” Mẹ Khâu dỗ dành Kim Đa Bảo, “Chờ xong đợt này, bác bảo Khâu Thiên dắt con ra ngoài chơi.”

Đang nói chuyện, Thẩm Tùng Nguyên đã lái xe tới, lúc thẳng xe, thấy rõ người đứng bên cạnh Kim Đa Bảo là ai, anh ta không đợi Kim Đa Bảo nói ra, đã xuống xe chào hỏi mẹ Khâu trước, “Chị hai.”

“Viên Viên?” Mẹ Khâu cũng bất ngờ khi thấy thẳng em họ luôn bận rộn của mình tới đây, bất ngờ xong liền kéo Kim Đa Bảo, giới thiệu với anh ta,

“Đây là bạn gái của Tiểu Thiên, Bảo Bảo, còn đây là cậu út của Khâu Thiên, con cũng gọi cậu út đi.”

“Cậu... út.”

“...”

Mới ban nãy tạm biệt còn là “Thẩm tổng”, sao mới làm rơi một món đồ, trở lại đã biến thành “Cậu út”?

Hai người mặt đối mặt, ngơ ngác lúng túng không nói nên lời, ngay cả người qua đường như Tiểu Vân cũng không nhận được, kinh ngạc, “Anh là cậu út của Khâu Thiên?”

Mẹ Khâu nhìn ba người nghi ngờ, sau đó hỏi Thẩm Tùng Nguyên, “Sao em tới mà không nói tiếng nào thế?”

“À, em đi ngang qua, có chút chuyện.” Thẩm Tùng Nguyên vội kết thúc không khí yên lặng quái dị này, anh ta bước tới vỗ vỗ vai Tiểu Vân, dẫn cô nàng sang một bên, đầu tiên là đưa chiếc túi nhỏ màu đen cho cô, “Đưa cái này cho Kim Đa Bảo.” Sau đó móc một tấm thẻ ra, “Đây là phiếu mua sắm của chi nhánh nhãn hiệu đồ chua, phí hội lộ, đừng nói quan hệ của tôi và Kim Đa Bảo ra ngoài.”

“Anh và Đa Bảo? Không phải là quan hệ giữa lãnh đạo và cấp dưới à?” Tiểu Vân ngạc nhiên, nhận lấy phiếu mua sắm.

Thẩm Tùng Nguyên rất hài lòng với câu nói của Tiểu Vân, “Ừ, chính là như vậy.”

Mẹ Khâu đứng bên kia, nhìn hai người đang nói chuyện riêng, chợt nhớ là Thẩm Tùng Nguyên từng nói mình đang theo đuổi cô bé nào đó, bà bỗng nhiên hiểu ra. Chờ Thẩm Tùng Nguyên tạm biệt bọn họ, lái xe rời đi, ánh mắt

mà mẹ Khâu nhìn Tiểu Vân chột quái lạ hơn rất nhiều, quả nhiên ngay từ đầu trực giác của bà đã quá chuẩn, còn bé này không phải là người nhà của họ sao!

Tối đó mẹ Khâu bảo hai cô gái đến nhà ăn cơm, đến lúc về nhà mình, cuối cùng Tiểu Vân mới có cơ hội mở miệng, hỏi Kim Đa Bảo, “Cậu và anh chàng lãnh đạo kia, còn có quan hệ khác à?”

“Không có, chỉ là quan hệ công việc thôi.”

“Vậy hả.” Tiểu Vân lấy cái túi đen và phiếu mua sắm ra, “Thế anh ta thần thần bí bí bảo tớ không được nói ra quan hệ của hai người làm gì, còn đưa phí hồi lộ cho tớ?”

Kim Đa Bảo cầm lấy chiếc túi, giao phiếu mua sắm cho Tiểu Vân, “Chắc thấy cậu dễ thương nên muốn tặng tiền đó.”

Trước khi ngủ, Kim Đa Bảo nhận được điện thoại của Thẩm Tùng Nguyên, cô gọi một tiếng “Cậu út” lạnh lạnh, làm Thẩm Tùng Nguyên cả buổi chẳng nói được gì, cuối cùng, anh ta chỉ nói ngắn gọn cho cô biết, “Đời người chắc chắn phải cất giấu một hai bí mật nhỏ... Chuyện tôi khoét góc tường, cô đừng nói với Khâu Thiên.”

Ngoài cười ra, Kim Đa Bảo cũng chẳng biết có thể nói thêm gì.

“Thật đó, đừng nói với nó, thằng nhóc ấy là Hồn Thế Ma Vương, lúc nó còn nhỏ, tôi lỡ làm hư một món đồ chơi của nó, nó ghi thù tôi hơn nửa năm, mỗi lần tới nhà nó ăn cơm, nó toàn bỏ muối vào chén cơm của tôi.” Thẩm Tùng Nguyên rất đau đầu, nhưng giọng nói lại có chút cứng chiều, “Dù sao đầu óc thằng nhóc đó cũng nhỏ nhen, chuyện này, cô đừng nói.”

Kim Đa Bảo đáp “Vâng”, cô cũng biết Khâu Thiên là một vai giấm, nếu nói chuyện này ra thật, có lẽ sẽ rất lộn xộn.

Đầu bên kia, Thẩm Tùng Nguyên cúp điện thoại, vỗ hai cái lên trán, người ta nói “Cháu trai giống cậu”, quả là giống y như đúc.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Kim Đa Bảo Không Ngừng Cố Gắng, Sờ Sờ Cơ Bụng Anh, “Dáng Người Cũng Đẹp!”

Không có Khâu Thiên trong cuộc sống, dường như thời gian trôi qua chậm vô cùng, nhưng nhìn lại, mới phát hiện trong lúc bận bịu đã qua rất lâu. Kim Đa Bảo phấn chấn chỉnh sửa bài viết, sắp xếp tài liệu rồi kiểm tra lại một lần, tắt máy tính xách túi đứng lên, chào tạm biệt các đồng nghiệp.

“Có chuyện gì tốt thế, nhìn cô vui vẻ quá.”

“Ngày mai bạn trai tôi về!” Kim Đa Bảo chẳng che giấu vẻ mặt vui sướng, “Tối hôm nay trở lại, ngày mai tôi có thể thấy anh ấy!”

“Chặc chặc chặc ~” Đồng nghiệp độc thân vẫy vẫy tay, “Đối phương từ chối thức ăn cho chó của cô, đá luôn cái chén cho chó ăn của cô, còn đấm một cú vào đầu chó của cô nữa.”

Kim Đa Bảo cười hì hì, ngâm nga một bài hát thiếu nhi, chạy về nhà, ôm ti vi xem Khâu Thiên đá bóng.

Vòng loại FIFA World Cup khu vực châu Á, chủ nhà Trung Quốc đấu với Iran, lúc bình luận viên giới thiệu cầu thủ hai đội đã đặc biệt đưa ảnh tư liệu của Khâu Thiên lên, “Anh chàng quá đẹp trai, trong hai tháng thi đấu gần đây, có thể nói Khâu Thiên đã có biểu hiện vô cùng xuất sắc, mỗi trận đều góp công kiến tạo, chúng ta hãy cùng chờ đợi biểu hiện của anh ấy hôm nay nhé.”

Kim Đa Bảo ôm gối, nhìn ảnh tư liệu của Khâu Thiên trên màn hình

không chớp mắt, dù chỉ là một bóng người đang chạy, cũng không thấy rõ mặt, nhưng cô vẫn xem rất say sưa.

Cầu thủ vào sân, hát Quốc ca, phát bóng.

“Đội tuyển Trung Quốc giành được cơ hội trước, phát động đợt tấn công đầu tiên... Khâu Thiên dẫn bóng lên phía trước, cơ hội quá tốt! Đối phương chặn bóng thất bại, Khâu Thiên tiếp tục xông lên trước, Khâu Thiên chuyền bóng cho Vương Hi Lâm, Vương Hi Lâm đang tìm cơ hội, bóng lại được chuyền cho Khâu Thiên! Khâu Thiên đánh đầu về phía khung thành, vào! Trận đấu mới bắt đầu năm phút, Khâu Thiên đã giúp đội tuyển Trung Quốc ghi được một bàn! Ồ... Sao thế, trọng tài quyết định quả bóng này việt vị, bàn thắng vô hiệu? Chúng ta hãy cùng xem lại...”

Hai bình luận viên hơi trầm mặc, xem cảnh quay lại, “Quả bóng này, việt vị sao? Có cảm giác vị trí của Khâu Thiên... Các cầu thủ đang tranh luận với trọng tài, trọng tài thổi còi cảnh cáo bọn họ, chúng ta có thể thấy, huấn luyện viên trưởng Lý Lập Quần đang ấn hai tay xuống, ra hiệu bảo các cầu thủ phải bình tĩnh.”

“Đội hình hôm nay có chút thay đổi so với trận đấu trước, Khâu Thiên từ vị trí trung vệ đã được điều lên vị trí biên, anh đá rất hăng hái. Hiện nay, đội tuyển Iran đang đứng đầu khu vực Châu Á, có thể thấy chiến thuật hôm nay của huấn luyện viên Lý Lập Quần, đã được bố trí với khát khao quyết đấu đến cùng...”

“Khâu Thiên lại dẫn bóng về phía khung thành, phát động đợt tấn công, hai người chuyền bóng qua lại, anh ấy và Vương Hi Lâm phối hợp rất ăn ý. Ôi ôi, hậu vệ Assab của Iran đã gạt ngã Khâu Thiên trong vòng cấm địa! Một hành động gạt chân phạm quy rất rõ ràng! Hả? Trọng tài không bắt phạt đền? Đ...” Hình như bình luận viên vừa nuốt chữ gì đó xuống, sau đó tức giận hăng hăng giọng.

Thi đấu được nửa trận, hai đội đều không ghi bàn, lúc nghỉ ngơi, Lý Lập Quần cười dễ chịu, vỗ vai từng đội viên, “Đều rất tốt, rất tốt, tiếp tục cố gắng, cứ đá như vậy nhé.”

Khâu Thiên ngồi trên ghế dài uống nước, mặt tỏ vẻ hậm hực, không muốn nói chuyện, anh nghe huấn luyện viên nói sơ về bố trí trong hiệp sau, sau đó ngồi bên cạnh dần chân dần tay.

Hiệp sau vừa mới bắt đầu, đội Iran rõ ràng đã tăng cường phòng ngự với Khâu Thiên, các động tác chơi xấu cũng xuất hiện nhiều hơn, Khâu Thiên hết nhẫn rồi nhin, lần thứ hai dẫn bóng vào vùng cấm địa, anh lại bị hậu vệ đẩy ngã, rốt cuộc anh không nhin được nữa, lúc vừa té xuống đất liền giơ chân gạt ngã tên hậu vệ đó.

Đầu anh phản ứng hơi chậm chạp, đồng thời cảm giác đau nhức mới truyền lên người, nhìn trọng tài giơ thẻ đỏ với mình, hai chân liền tự có ý thức rời khỏi sân bóng.

Anh trở lại phòng thay quần áo, mở vòi sen tắm, dòng nước từ đỉnh đầu chảy xuống, lúc trôi xuống mắt, anh bỗng thấy mắt khô khốc, đây không phải là cảm giác muốn khóc, mà là thứ cảm giác chết lặng, làm cả người cứng đờ ra.

Anh ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng thay quần áo, hơi ủ rũ, nhưng cuối cùng vẫn lau khô tóc, trở lại khu vực chờ, xem các đồng đội hoàn thành trận đấu. Đi trên đường, trên khán đài có người hâm mộ nhìn anh rồi xì một tiếng, trong lòng anh không thấy gì, chỉ bước tới cạnh huấn luyện viên nhanh hơn.

Lý Lập Quần đang khoanh tay, nhìn cục diện yên ắng trên sân, thấy anh tới thì chỉ gạt đầu một cái, không quở trách, cũng không an ủi, để anh ngồi phía sau quan sát trận đấu.

Trên sân thiếu một người, tình hình trận đấu càng gian nan hơn, đội tuyển Trung Quốc chủ động lui quân, tăng mạnh phòng thủ, cuối cùng trận đấu kết thúc với tỉ số 0-0.

Sau khi kết thúc, Khâu Thiên không dự buổi họp báo, Lý Lập Quần thay mặt Khâu Thiên gửi lời xin lỗi đến toàn bộ khán giả, đồng thời nói sẽ đưa ra đề nghị phản đối với quyết định sai lầm của trọng tài, trong những trận đấu tiếp theo, các chàng trai của đội tuyển Trung Quốc sẽ tiếp tục cố gắng.

Vé máy bay về nhà của Khâu Thiên đã được đặt từ sớm, anh ngồi trong xe buýt của đội bóng, chờ những đồng đội không tham gia buổi họp báo lên xe, cùng về khách sạn lấy hành lý, người về trong đợt thứ nhất không nhiều lắm, lúc xe buýt bắt đầu lăn bánh, trong xe vẫn rất trống trải. Đồng đội ngồi phía sau vỗ vỗ vai Khâu Thiên, anh ta muốn nói gì đó, nhưng lại thấy nói gì cũng không đúng.

“Vương Hi Lâm không đi à?” Khâu Thiên không thấy anh ta, thuận miệng hỏi.

Người ngồi phía sau “À” một tiếng, “Đi “nhận tội” rồi.”

Không hiểu sao trong lòng Khâu Thiên rất bức bối, ánh đèn ngoài cửa sổ nổi thành một đường, nhảy nhót như những đốm lửa, cảm giác tự trách và hối hận tới quá trễ này, làm anh mệt mỏi vô lực như bị cháy thành tro.

Sau khi trận đấu kết thúc, Kim Đa Bảo vẫn nằm trên giường một cách khổ sở, cô muốn gọi điện cho Khâu Thiên, nhưng lại không biết bây giờ có thể gọi hay không, anh có đang bị ai quở trách không nhỉ? Tuy cô rất căm giận tiếng còi hắc ám của trọng tài, nhưng một cước kia của Khâu Thiên thật sự quá chấn động, hơn nữa vì anh rời sân, mà sau đó, mười người phải đấu với mười một người, quả thật cũng bị ảnh hưởng không ít.

Đầu Kim Đa Bảo cứ lắc qua lắc lại như cái cân, cô nghĩ dù Khâu Thiên không nhận thẻ đỏ, thì với đối thủ quá mạnh, và cách xử phạt bất công, cũng có thể khiến đội tuyển Trung Quốc thua cuộc, nhưng nếu Khâu Thiên không đưa chân, thì vẫn có thể tiếp tục xông tới, vì vậy anh đã làm sai.

Về lí trí, cô biết Khâu Thiên sai, nhưng về tình cảm, cô lại đau lòng vì anh vô điều kiện. Lên mạng tìm tin tức về trận bóng tối nay, phần lớn là các bài viết mắng trọng tài, nhưng cũng có một vài bài mắng “tội nhân” Khâu Thiên. Lúc trước thì tăng bốc anh lên tận trời, bây giờ lại chê anh không đáng một xu, ngay cả món nợ cũ là chuyện Khâu Thiên không tôn trọng trọng tài, bị đình chỉ thi đấu lúc trước cũng lấy ra mắng, chiếc mũ “Du côn bóng đá” chụp xuống đầu, cả việc tức giận vì thua cuộc, tất cả đều tìm được đường phát tiết.

Kim Đa Bảo càng xem càng tức giận, lập tài khoản, một mình tranh luận với đông đảo tài khoản bên phe mắng chửi, nhưng dù cô có nói lí, người khác cũng chẳng muốn nói theo, hết bình luận thô tục này đến bình luận thô tục khác lao tới, mắng cô không có mắt nhìn, làm cô tức đến suýt khóc.

Cả đêm không ngủ được, cô biết số hiệu chuyển bay của Khâu Thiên, cũng biết anh về đến nhà tầm khoảng hơn ba giờ, nhưng không thể liên lạc, làm cô không biết chắc là anh có về hay không.

Cô nhìn những người chẳng hiểu gì mà vẫn mắng chửi Khâu Thiên kia, càng nhìn càng thấy ấm ức, cuối cùng không lí luận với bọn họ nữa, nhưng trong đầu cứ lặp đi lặp lại những lời này, tựa như một cây đinh đang đâm sâu vào ngực, còn đau đớn hơn cả lúc cô mới gãy xương.

Lúc chưa đến ba giờ, Kim Đa Bảo chợt nghe thấy tiếng chó sủa trên lầu, bình thường mỗi tối, con chó kia nghe có người trên hành lang mới sủa như vậy. Kim Đa Bảo bật người, bò ra khỏi chăn, dán lên cửa, xuyên qua mắt mèo nhìn bên ngoài, thấy đèn trên hành lang sáng lên, cô còn chưa nhìn thử người đó có đúng là Khâu Thiên không, đã nhẹ nhàng mở cửa gỗ ra, đứng

cách hàng rào, nhìn bên ngoài.

Khâu Thiên mới thả va li xuống, đã nghe thấy tiếng động sau lưng, anh quay đầu nhìn thử. Xuyên qua kẽ hở hàng rào, có thể thấy gương mặt tỏ vẻ đáng thương của Kim Đa Bảo, anh bước tới, đưa tay qua hàng rào sờ sờ đầu cô, sau đó thu tay về, xoay người tra chìa khóa, mở cửa vào nhà mình.

Kim Đa Bảo nhìn cánh cửa đã đóng ở đối diện, đèn trên hành lang cũng tắt, cô vẫn tiếp tục đứng đó. Cô biết tâm trạng Khâu Thiên không tốt, nhưng ngay cả một câu mà anh cũng không nói với cô, làm cô có chút tủi thân.

Cửa nhà đối diện đóng rồi lại mở, Khâu Thiên nhìn gương mặt bị che một nửa phía sau cửa chống trộm của Kim Đa Bảo, anh hơi bất đắc dĩ, bước tới, “Qua đây ăn chút gì với anh không?”

Kim Đa Bảo gật đầu, khóa cửa, sau đó cùng anh đi qua, cô vào nhà mới phát hiện ba mẹ Khâu cũng không ngủ. Cô nhìn áo tay ngắn và quần soóc mát mẻ trên người mình, hơi mất tự nhiên, “Bác trai, bác gái.”

“Haizz.” Mẹ Khâu ngáp một cái, “Để lại không ít cơm, con thấy đói thì cũng ăn chút đi, bác và bác trai con ngủ trước, lớn tuổi rồi, không thức đêm được nữa.”

Lúc Khâu Thiên cầm chén cơm ngồi vào phòng ăn, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Kim Đa Bảo liếc trộm cửa phòng của ba mẹ Khâu Thiên, đi ra sau Khâu Thiên, choàng tay ôm cổ anh.

Bàn tay đang và cơm của Khâu Thiên ngừng lại, anh vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Tay lành rồi hả?”

“Ừ, chụp phim xem qua thì tốt hơn rồi.” Kim Đa Bảo đặt cằm lên vai anh, “Tối ăn ít một chút, kéo không tiêu hóa được.”

Cô dựa vào lưng anh, nhìn anh ăn xong cơm, không dám hỏi tâm trạng của anh thế nào, chờ anh ăn xong rồi đi rửa chén, cô lại lẻo đẻo theo sau nhìn, cẩn thận hỏi, “Hay là tối nay em ở bên này, ngày mai nhân lúc bác trai bác gái chưa dậy thì về?”

Ý tưởng ngây thơ của cô làm Khâu Thiên buồn cười, sáng sớm năm giờ ba mẹ anh đã dậy, cô thức dậy được mới là lạ.

“Ừm, ở lại đi.” Khâu Thiên lấy khăn lông lau tay, tắt đèn phòng bếp và phòng khách, dẫn Kim Đa Bảo vào phòng mình.

Anh thật sự không có tâm trạng, sợ không tự chủ được, lỡ lời nói gì đó làm cô không vui, nên đơn giản nhất là không nói gì hết, nằm trên giường với Kim Đa Bảo, sau đó ôm cô vỗ vỗ, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Vốn ở trên giường mình thì chết sống không ngủ được, nhưng Kim Đa Bảo nằm trong lòng Khâu Thiên, lại thấy mệt mỏi ngay tức khắc, cô không suy nghĩ gì cả, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Vì ngủ quá muộn, nên hôm sau Kim Đa Bảo không thể thành công chạy về nhà, nhưng cũng vì dậy muộn, ba mẹ Khâu đều đã ra ngoài, nên cô cũng không cần lo lắng phải lúng túng đối đáp thế nào nữa.

Khâu Thiên đứng trong phòng khách uống nước, anh cời trần, chỉ mặc quần thể thao, giờ đồ ăn sáng mẹ Khâu để lại ra xem. Kim Đa Bảo thò đầu ra ngó dáo dác, xác nhận trong nhà chỉ có mình Khâu Thiên, cô mới chạy tới hôn lên mặt anh một cái, nhìn gương mặt không có phản ứng gì của anh, cô lại hôn thêm cái nữa, “Anh đẹp trai quá đi!”

Khâu Thiên trề môi.

Kim Đa Bảo không ngừng cố gắng, sờ sờ cơ bụng anh, “Dáng người cũng đẹp!”

Khâu Thiên nắm tay cô, không cho cô sờ tiếp, “Đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng.”

“Uh!” Kim Đa Bảo nhiệt tình phối hợp, trong toilet có khăn lông mà mẹ Khâu đã chuẩn bị để cô tới ở lúc trước, ngay cả ca súc miệng và bàn chải đánh răng cũng có. Cô chải răng, bỗng nghĩ đến gì đó, vội khò khò họng, chạy ra hỏi Khâu Thiên, “Hôm nay anh rảnh chứ? Ra ngoài chơi với em được không?”

“Được.”

“Chơi” mà Kim Đa Bảo nói chính là đi nhảy Bungee*, hôm qua cô lên mạng tìm những nơi phù hợp để trút nỗi buồn, bị quảng cáo của tháp nhảy Bungee hấp dẫn, hơn nữa không xa nội thành lắm, nên hôm nay muốn dẫn Khâu Thiên đi nhảy thử, vứt hết những chuyện không vui đi.

*Nhảy Bungee: là hoạt động nhả dây từ một điểm cố định trên cao từ 31 đến 183 m, khiến người nhả dây được giữ bằng một sợi dây có giá trị. Cảm giác kích thích và i giây như ng lượ ng h ó c m ô n endorphin trong cơ thể tiết ra đủ mạnh để bạn có cảm giác cực kỳ phấn khích.

Chỉ là tưởng tượng thì rất đẹp, nhưng lúc trang bị nón áo đầy đủ, đứng trên tháp nhìn xuống dưới, cô mới kinh hãi, lòng bàn chân như nhũn ra, hỏi Khâu Thiên, “Hay là em đứng xem, anh nhảy, em sẽ vỗ tay reo hò tán thưởng cổ vũ cho anh, được không?”

“Không được.” Khâu Thiên kéo cánh tay cô, bước ra ngoài, “Chẳng phải em muốn tới chơi à?”

“Bây giờ em hết muốn rồi...” Mặt Kim Đa Bảo thảm thương, ôm eo Khâu Thiên, đau khổ cầu xin, “Em sợ lắm, em không chơi đâu!”

“Cứ ôm vậy đi.” Khâu Thiên ôm cô, trong tiếng gào thét của cô, anh kéo cô tới rìa ván giậm, “Nhảy.”

“Đợi một chút, đợi một chút!” Kim Đa Bảo mở mắt ra, nhìn dưới chân mình một chút, sau đó vội vã nhắm lại, thở một hơi thật dài, “Anh, anh đừng thả tay nha!”

Khâu Thiên ôm chặt cô, cùng cô nghiêng người nhảy xuống dưới. Gió từ bên tai thổi qua, cảm giác mất trọng lượng và cảm giác rơi không có điểm cuối này làm người ta lo lắng không yên, tiếng hét mang theo cả tiếng nước nở của Kim Đa Bảo không ngừng vang lên, “Khâu Thiên, a a, em sợ”, vốn Khâu Thiên cũng luôn trả lời “Ở đây”, nhưng lúc rớt xuống rồi bật lên thêm chút nữa, anh lại hét lớn một tiếng, Kim Đa Bảo bị tiếng hét này làm giật mình, đến mức quên cả sợ, mãi đến khi chân đập đất, mới nhớ là phải run lập cập.

Lúc cùng Khâu Thiên rời khỏi tháp, cô lấy chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ lâu trong ba lô ra, “Chúng ta thế này, cũng được xem là bạn bè vào sinh ra tử, giữ, giữ làm kỉ niệm.”

Khâu Thiên nhìn chiếc nhẫn có hình gợn sóng khá giống lúc trước mà Kim Đa Bảo đang đeo lên ngón giữa của mình, anh im lặng, dùng tay kia xoay xoay, cuối cùng tháo nhẫn ra, đeo nó lên ngón út, nhúm mày nói với Kim Đa Bảo, “Mua số nhỏ quá.”

Kim Đa Bảo khẽ nhếch miệng, vẻ mặt như cười như không, ngấm ngón út của anh, “Cái này không hợp lắm.”

Trên đường nhận được điện thoại của mẹ Khâu, vốn bà cũng không muốn quấy rầy hai người đang ra ngoài hẹn hò, nhưng Thẩm Tùng Nguyên biết Khâu Thiên về nhà nên muốn đến thăm anh, mẹ Khâu đành gọi điện, hỏi bọn họ có muốn về nhà dùng cơm không.

Kim Đa Bảo nghe mẹ Khâu nói “Cậu út con” gì đó thì đã thấy buồn cười, cô chẳng chột dạ chút nào, cũng không định nói với Khâu Thiên về những chuyện đã xảy ra, nhưng cô hơi ngạc nhiên, sao tư tưởng của Thẩm Tùng Nguyên lại thoáng như vậy, chạy đến thăm mà không thấy xấu hổ sao?

Đương nhiên Thẩm Tùng Nguyên rất xấu hổ, nếu không vì tin tức oanh liệt về trận đấu hôm qua của Khâu Thiên, và xuất phát từ lập trường của một người cậu, phải ngỏ lời quan tâm một chút, thì ai lại muốn tự chuốc lấy xấu hổ chứ. Mấu chốt là anh ta vẫn chưa biết, rốt cuộc Kim Đa Bảo có nói ra chuyện mình theo đuổi cô ấy với Khâu Thiên hay không, thật sự nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên, mới nghĩ đến chuyện mình từng nói bậy bạ với cháu trai, còn nghĩ đến chuyện suýt cướp mất bạn gái của nó, anh ta đều hận không thể đâm đầu vào tường cho rồi, thật là, nếu cháu trai nói có người đang khoét góc tường của nó, nhất định anh ta sẽ đứng ra làm chỗ dựa, kết quả, khi biết người đang cầm cái xẻng này là mình, lưng anh ta đã không đứng thẳng được nữa.

Ngồi trên ghế sa lon trong nhà họ Khâu, nhìn Khâu Thiên và Kim Đa Bảo không nói gì, nhưng thỉnh thoảng, chỉ qua một ánh mắt và một động tác nhỏ giữa họ, anh ta vẫn có thể cảm nhận được tình yêu ngập tràn. Nếu muốn nói Thẩm Tùng Nguyên không thấy chua chát chút nào, thì chắc chắn là không thể, nhưng cảm giác đó chỉ giới hạn ở một chút mà thôi, thứ anh ta quan tâm hơn chính là cơ thể khỏe mạnh và trạng thái tinh thần của cháu trai, thấy nó không hậm hực vì trận đấu hôm qua, bây giờ mới yên tâm được, “Con còn trẻ, đời người đâu thể thuận buồm xuôi gió mãi như vậy, có chút khó khăn mới là bình thường.”

“Đừng nói chuyện nữa, đừng nói chuyện nữa, tới dùng cơm thôi.” Mẹ Khâu gọi mấy người đang ngồi bên sofa, “Rửa tay hết đi, Tiểu Thiên mau tới bới cơm này.”

Ngồi xuống bàn ăn, Thẩm Tùng Nguyên mới ăn một đĩa cơm, suýt chút

nữa đã phun ra ngoài, vẫn là cách pha chế quen thuộc ấy, vẫn là mùi vị thân thương đó, một đứa con ngoan chết người này, chỉ có thằng nhóc Khâu Thiên kia mới làm ra được!

Tin nhắn của Blue:

Gửi các bạn,

Nếu bạn nào đọc kĩ, sẽ thấy tên nhân vật huấn luyện viên của Khâu Thiên trong chương này đã khác hẳn chương trước, nguyên nhân là vì mình lấy raw ở trang web miễn phí, nên tên anh ấy đã bị thiêu, tên đúng của anh ấy là Lý Lập Quần, không phải Lý Lập. Vậy nên mình sẽ quay lại sửa ảnh chương trước, xin lỗi mọi người rất nhiều

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: “Oa! Hai Trăm Đồng Cơ À! Nhiều Quá Đi, Vui Quá Đi, Phải Chúc Mừng Mới Được!” Khâu Thiên Nói Thế Mà Mặt Chẳng Thay

Sau khi nuốt miếng cơm mặn chết người, Thẩm Tùng Nguyên vẫn không nói gì, tiếp tục ăn. Anh ta quá rõ “thủ pháp gây án” của Khâu Thiên, trong cả chén cơm chỉ có một miếng là cực mặn, còn lại đều rất bình thường. Lúc mới bị Khâu Thiên đùa giỡn như thế, anh ta có báo với ba mẹ Khâu là cơm rất mặn, kết quả mẹ Khâu ném vài miếng đều thấy bình thường, còn nghĩ vị giác của Thẩm Tùng Nguyên có vấn đề. Sau đó vì bị Khâu Thiên bỏ muối quá nhiều lần, rốt cuộc mẹ Khâu cũng nhận ra điểm không đúng, ngoại trừ miếng cơm mà Thẩm Tùng Nguyên ăn ra, những chỗ còn lại đều rất bình thường, mẹ Khâu biết chuyện, bèn cầm chổi lông gà quất Khâu Thiên mấy cái, báo thù giúp Thẩm Tùng Nguyên.

Vậy mà hôm nay, Thẩm Tùng Nguyên chỉ có thể im lặng nuốt xuống, nào còn mặt mũi mà tố cáo nữa.

Anh ta nhìn về phía Khâu Thiên một cách ai oán, Khâu Thiên làm như không có chuyện gì, gấp một đĩa khoai tây cho Kim Đa Bảo.

Cơm nước xong lại ngồi trò chuyện cả buổi, Thẩm Tùng Nguyên nói còn có việc cần làm, nên không ngồi thêm nữa, đứng dậy đi. Khâu Thiên xuống lầu tiễn anh ta, Thẩm Tùng Nguyên nhin hết nổi, mở miệng, “Cháu nói bản thân xem, nhiều năm như vậy rồi, sao chẳng có chút tiến bộ gì thế, ngoài bỏ muối vào chén cơm của cậu thì cháu có chiêu mới nào không?”

“Không bỏ muối thì bỏ gì? Lần sau thử ấy ấy nhé?” Khâu Thiên dứt tay

vào túi, nói giỡn với anh ta.

Thẩm Tùng Nguyên ngẩn ra, “Không đến mức đó chứ, chẳng phải chỉ thử theo đuổi bạn gái cháu thôi sao, quan trọng là lúc đó cậu không biết cô ấy là bạn gái của cháu.”

Đúng lúc đi tới cửa cầu thang, chiếc xe thương nhân đỗ bên kia đường của Thẩm Tùng Nguyên làm Khâu Thiên thấy vô cùng quen mắt. Anh rút tay ra khỏi túi quần, nghi ngờ hỏi Thẩm Tùng Nguyên, “Cậu nói gì?”

Thẩm Tùng Nguyên cũng có chút ngờ vực, “Tại sao cháu bỏ muối vào chén của cậu?”

“Tâm trạng không tốt nên chọc cậu chơi.”

“...”

“...”

Hai người một trái một phải chặn hết cửa cầu thang, có bà cụ lom khom đi dạo về, tinh thần khoan khoái, bảo: “Nhường một chút nào!”

Thẩm Tùng Nguyên bước tới xe mình, Khâu Thiên theo sau anh ta, đột nhiên mắng “Đệt” một cái, không tin được, hỏi anh ta, “Thẩm Tùng Nguyên, thật hay giả thế?”

“Tôi là cậu anh đó, đừng có láo.”

“Cậu đã làm ra loại chuyện thế này, gọi là gì ấy nhỉ, già mà không nên nết!”

Tuy Thẩm Tùng Nguyên không được tính là già, nhưng bị cháu trai chỉ trích như thế, thì cũng thấy hơi chột dạ, anh ta quay đầu lại nhìn anh, “Chẳng phải cậu đang nhận thức sâu sắc về lỗi lầm của mình sao, hơn nữa còn kết

thúc kế hoạch đào tường này một cách gọn gàng?”

“Ai cho cậu kết thúc?” Khâu Thiên không thèm nói lí, “Cậu rút lui dễ dàng như thế, chẳng khác nào nói Kim Đa Bảo không có tí hấp dẫn gì cả!”

“Thế cậu phải làm sao, đấu tranh đến cùng à!” Thẩm Tùng Nguyên đau đầu.

“Vậy con sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cậu!” Mặt Khâu Thiên như kiêu: “Cậu dám thì thử xem”.

Thẩm Tùng Nguyên bước tới khoác tay lên vai anh, lời nói đầy sâu sắc: “Cậu vô cùng chân thành chúc phúc cho hai đứa, trăm năm hòa hợp, gắn bó trọn đời, thật đó, bạn gái thì có thể thay lòng đổi dạ, nhưng cậu út sẽ mãi mãi là cậu út yêu dấu của con.”

Khâu Thiên đẩy cánh tay anh ta ra, “Bạn gái cậu mới thay lòng đổi dạ!”

Thẩm Tùng Nguyên giơ hai tay, làm tư thế của ống kính chụp ảnh, đưa về phía Khâu Thiên, “tanh tách” một tiếng, “Thật sự nên chụp lại bộ dạng ấu trĩ của con bây giờ, sau đó đưa cho Kim Đa Bảo xem, nói không chừng cô ấy sẽ chọn cậu mà không chọn con nữa.”

“Cậu!”

Không đợi Khâu Thiên nổi giận, Thẩm Tùng Nguyên đã vọt lên xe, “Công ty còn có việc, cậu đi trước nhé!”

Anh ta chạy nhanh như vậy, làm sự thắng thốt kinh hoàng, còn có phần tức giận của Khâu Thiên không có chỗ phát tiết, anh đành phải về nhà tìm Kim Đa Bảo. Kim Đa Bảo đang giúp mẹ Khâu dọn dẹp chén đĩa, làm vệ sinh, thấy Khâu Thiên hùng hổ như thế, cô chẳng hiểu gì, hỏi: “Sao vậy?”

“Em qua đây.” Khâu Thiên muốn kéo cô vào phòng ngủ, nhưng nghĩ có thể bị ba mẹ nghe thấy, bèn sửa lại, “Qua nhà em nói.”

Mẹ Khâu đưa mắt quan sát con trai, thấy mặt anh có vẻ không vui, sợ anh và Kim Đa Bảo cãi nhau, “Có chuyện gì thì từ từ nói, sao lại làm mình làm mẩy?”

“Không có gì ạ.” Khâu Thiên cố nặn ra nụ cười cứng nhắc, vỗ vỗ đầu Kim Đa Bảo, “Nói nhỏ với em cái này, không để ba mẹ anh nghe được.”

Không hiểu sao Kim Đa Bảo bỗng rùng mình một cái, cô đi trước dẫn đường, mở cửa vào nhà, trong nhà tối mịt, Tiểu Vân cùng bạn ra ngoài chơi chưa về.

Thật đúng lúc. Khâu Thiên móc khóa cửa lên, kéo Kim Đa Bảo vào phòng khách, bắt đầu khiển trách cô.

“Tại sao em gạt anh?”

“Em gạt anh chuyện gì?”

“Chuyện cậu út của anh theo đuổi em!”

“Em không biết anh ta là cậu út của anh.” Rốt cuộc Kim Đa Bảo đã biết Khâu Thiên tức giận vì chuyện gì, “Lúc trước có người theo đuổi em, đặt cho em phần trà chiều, em đã nói với anh rồi.”

Khâu Thiên nhớ lại, quả thật có một người như vậy, anh càng thấy tức hơn, “Tại sao em không nói tên người đó!”

“Anh cũng có hỏi em anh ta tên gì đâu.” Kim Đa Bảo ầm ứ giận chân, “Không phải lúc đó anh chẳng coi ra gì à, còn thấy không quan trọng nữa!”

“Em mau nói mình biết sai rồi đi!”

“Em làm gì xấu mà phải biết sai chứ!” Kim Đa Bảo bị cái người chẳng nói lí lẽ kia làm tức điên, “Cậu út của anh thích em thì liên quan gì đến em! Em cũng đâu bắt cá hai tay, cũng đâu vượt quá giới hạn, anh bắt em nhận lỗi gì chứ!”

Khâu Thiên chưa từng thấy Kim Đa Bảo giận dữ một cách nghiêm túc đến thế, đột nhiên nghe cô nói nhiều như vậy, anh bỗng bị dọa cho giật mình, vội bước lên trước ôm lấy Kim Đa Bảo, “Được rồi em không sai, là anh sai, nhưng mà anh vẫn thấy không vui, tại em la anh.”

Thái độ nhận sai của anh chẳng tốt đẹp tí nào, nhưng Kim Đa Bảo vẫn lập tức tha thứ cho anh, cô phát hiện mình có phần dung túng anh quá mức, nhưng nghĩ lại, chuyện này có gì không tốt chứ. Kim Đa Bảo vỗ vỗ lưng anh, “Được rồi, sau khi biết anh ta là cậu út, em lại không nói anh biết, cái này em cũng có phần sai, nhưng mà cũng vì sợ anh không vui, nên cậu út mới không cho em nói.”

“Em gọi cậu út thân mật quá đó.”

“Vậy em phải gọi thế nào, Tùng Nguyên?” Kim Đa Bảo cố tình chọc giận anh.

“Im miệng.” Khâu Thiên siết chặt cô, sau đó thả ra, “Hừ, bởi vì biểu hiện của em không tốt, tối nay anh sẽ biếm em vào lãnh cung, anh về đây!”

Buổi tối bọn họ đều uống chút rượu, Kim Đa Bảo cũng khá mệt, thấy Khâu Thiên làm mình làm mẩy thì chẳng buồn nói chuyện với anh nữa, cô ngáp một cái, tiễn anh chàng ra khỏi nhà. Khâu Thiên bước tới cửa, thấy cô chẳng thèm giữ mình lại, nếu tự ở lại thì quá mất mặt, bèn dứt khoát đi về nhà thật.

Ít nhiều cũng nhờ chút rượu này, nên dù hai người hậm hực giận đối,

nhưng đều ngủ rất ngon, không bị mất ngủ.

Vừa rạng sáng hôm sau, Kim Đa Bảo đã tới gõ cửa nhà đối diện, ba Khâu phải hướng dẫn học sinh chạy định hướng, nên đã dậy từ sớm, mẹ Khâu bưng đồ ăn sáng từ phòng bếp ra ngoài, thấy Kim Đa Bảo thì cười híp mắt, “Con chưa ăn đúng không? Tới ăn chút gì đi, Khâu Thiên đang ngủ.”

Kim Đa Bảo rửa sạch tay rồi ngồi xuống bàn, tố cáo với mẹ Khâu, “Chẳng biết tại sao tối hôm qua lại mất hứng, ầm ĩ với con một trận rồi tự chạy về nhà.”

“Ừm, đúng là mất hứng thật, về nhà thì chơi game tới khuya.” Mẹ Khâu hạ giọng, “Con cũng biết trận đấu đó của nó rồi đấy, lại bị cấm thi đấu này nọ, chắc là trong lòng khá khó chịu, con ráng tha thứ cho nó một chút, nếu nó nổi nóng, con không để ý đến nó là được.”

Kim Đa Bảo gật đầu, “Con nhường nhịn anh ấy mà.”

“Ừm, bác biết, cô bé ngoan.” Mẹ Khâu múc cháo cho cô, “Lát nữa bác ra ngoài có việc, con ở nhà chơi một chút chờ nó dậy nhé, nếu nó dậy mà thấy con thì sẽ vui lắm cho xem.”

Kim Đa Bảo không ngờ Khâu Thiên lại ham ngủ như vậy, ba mẹ Khâu đi rồi vẫn chưa chịu dậy, cô đẩy nhẹ cửa phòng ngủ Khâu Thiên, thấy anh chỉ mặc quần lót boxer nằm trên giường, tấm chăn mỏng bị anh đá xuống, cuộn thành một đồng cạnh chân. Anh ngủ rất say, Kim Đa Bảo cởi giày leo lên giường, nằm nghiêng bên cạnh anh, nhìn gáy của anh ngẩn người.

Phần giường bên cạnh lún xuống, Khâu Thiên vẫn có chút cảm giác, anh ngoái đầu lại nhìn, nửa bên mặt bị đè nặng nên đỏ đỏ, ánh mắt mơ mơ màng màng. Kim Đa Bảo xít lại gần, hôn lên miệng anh một cái, “Em tới dỗ dành anh này.”

Khâu Thiên giơ tay quệt miệng, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, anh vươn tay, kéo Kim Đa Bảo vào lòng, tiếp tục ngủ. Kim Đa Bảo cảm thấy rất kì lạ, dường như mỗi lần dựa vào anh, cô liền thấy rất buồn ngủ.

Ngủ một hồi thì thấy hơi nóng, còn ngứa ngứa một chút. Kim Đa Bảo mở mắt ra, mới phát hiện Khâu Thiên đang hôn cổ mình, cô cúi đầu nhìn thử, hàng nút trên chiếc áo hở cổ đã bị mở ra hết, ngay cả chiếc áo ngực màu trắng bên trong cũng bị anh kéo ra...

Khâu Thiên thấy cô đã tỉnh, liền nâng người dậy nhìn cô, nghi ngờ hỏi, “Áo lót của em cởi lên hay cởi xuống?”

“...” Kim Đa Bảo ôm ngực, “Mắc gì em phải cởi áo lót?”

“Mới sáng sớm em đã bò vào chăn của anh, không phải có ý này à?” Khâu Thiên cầm chiếc hộp hình vuông nho nhỏ, chẳng biết lấy ra từ lúc nào, hươ hươ trước mặt cô.

Kim Đa Bảo đỏ mặt, “Chỉ là em, chỉ là hôm nay em thấy tin nhắn báo số tiền trên thẻ lương, tăng tới hai trăm đồng, vui quá, nên muốn nói anh biết.”

“Oa! Hai trăm đồng cơ à! Nhiều quá đi, vui quá đi, phải chúc mừng mới được!” Khâu Thiên nói thế mà mặt chẳng thay đổi, kéo cánh tay Kim Đa Bảo ra, không hỏi cô phải cởi thế nào nữa, nắm cả áo ngực và áo hở cổ của cô, vén hết lên trên.

Kim Đa Bảo có chút sợ hãi, nhân tiện còn có chút xấu hổ và... chờ mong. Cô chỉ tấm chăn ở cuối giường, “Đắp lại đi, lạnh.”

Khâu Thiên ngoái đầu nhìn thoáng qua, kéo chăn lên đắp, anh suy nghĩ một chút, “Em nghĩ nên bắt đầu từ đâu?”

Kim Đa Bảo có biết đâu chứ, cô nhắm mắt lại, giơ hai tay bịt mắt, “Anh

xem rồi làm đi.”

“Ừm.” Khâu Thiên nhận lệnh tự lo liệu, anh thấy mình như một tên ăn xin đã đói bụng lâu ngày, được cho vào Tiệc triều đình Hán Thanh*, cái gì cũng muốn ăn, nhưng lại sợ đụng vào, cũng không biết nên ra tay từ đâu. Anh nghĩ chắc là Kim Đa Bảo cũng rất hồi hộp, bèn cúi xuống hôn cô trước, hôn hôn sờ sờ một hồi, không thầy cũng tự giỏi.

*Tiệc triều đình Hán Thanh: là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món ăn độ c đá o từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, được tổ chức trên 3 ngày với 6 bữa tiệc.

Chuyện ăn uống này, trước hết phải ăn no rồi tính tiếp, sơn hào hải vị, của ngon vật lạ có thể giữ lại từ từ ăn sau, không nên lấy ra hết rồi ăn trong một lần.

Anh nghĩ thông chuyện này, bèn bắt đầu tiến thẳng vào vấn đề. Một giây trước, Kim Đa Bảo vẫn đang dịu dàng hôn môi anh, nhưng một giây sau đã bị hành động đột ngột của anh dọa sợ tới suýt khóc, mắt cô rưng rưng, trợn lên lườm anh, “Không phải anh nói lí luận tồn kho của mình rất phong phú sao! Mấy cái C. D. vàng anh xem đều đóng như vậy à!”

“Em, em đừng nói chuyện.” Khâu Thiên cố nhớ lại cảm giác mất mát lúc bị phạt thẻ đỏ, thấy phải bình tĩnh một chút, bèn cúi đầu, tiếp tục hôn Kim Đa Bảo.

Hai người đang theo đuổi cuộc sống hài hòa, nhưng trong chuyện này lại không hài hòa lắm, dù không thể nói là kết thúc qua loa, nhưng cũng chẳng thấy tốt hơn chỗ nào. Khâu Thiên là một vận động viên rất có tinh thần tìm tòi và bất khuất, anh thấy mới này hơi mất mặt, bèn xé một gói khác, quỳ bên cạnh cô thương lượng, “Thêm lần nữa?”

Kim Đa Bảo chưa kịp trả lời, cửa nhà bỗng bị mở ra, sau đó đóng lại. Kim Đa Bảo lật đặt bật người dậy, cầm quần áo trên giường mặc vội vào. Khâu Thiên cũng mặc quần áo thật nhanh, nhỏ giọng hỏi cô, “Em khóa cửa phòng chưa?”

“Chưa.” Kim Đa Bảo càng căng thẳng hơn, tay chân luống cuống tròng đồ lên người, hít thở sâu vài cái, vỗ vỗ mặt, “Nhìn em bình thường không?”

Khâu Thiên đã mặc quần áo xong, cúi đầu nhìn cô, “Rất bình thường.”

Dọn sơ căn phòng, Khâu Thiên lấy chăn đắp lên giường, sau đó dẫn Kim Đa Bảo ra ngoài, anh đưa mắt nhìn ba Khâu đã về, đang tìm gì đó trong phòng ngủ.

Anh chào ba Khâu, nói muốn dẫn Kim Đa Bảo ra ngoài chơi, ba Khâu đáp lại một tiếng.

Hai người đứng đối mặt trên hành lang, mặt Kim Đa Bảo hồng hồng, “Em về nhà thay quần áo trước.”

“Ừm.” Khâu Thiên theo cô về, cũng không nói tới chuyện “Thêm lần nữa” nữa, chờ cô thay đồ xong đi ra, anh nói rất nghiêm túc, “Anh vẫn thấy có chút không vui, chẳng phải em nói muốn dỗ dành anh à.”

“...” Kim Đa Bảo không muốn để ý đến anh.

Khâu Thiên cầm màn hình khóa trong điện thoại của cô, nói, “Em bắt chước anh thử xem.”

Trên điện thoại là tấm hình anh mặc đồng phục y tá chặt tới nghệt thở, Kim Đa Bảo nhớ lại vẫn thấy buồn cười, lắc đầu, “Em không thèm mặc cái này đâu.”

“Tất nhiên là không mặc cái này, khẩu vị của anh không nhẹ nhàng thế đâu.” Khâu Thiên hù dọa cô.

Cuối cùng, hai người vừa đi vừa thuyết phục lẫn phản đối suốt một đường, sau đó tập trung ở studio chụp ảnh, nhưng mà chỗ này, hình như... là studio chụp ảnh cưới?

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Không Ngờ Khâu Thiên Lại Mặc Cờ, “Đột Nhiên Muốn Thấy Em Mặc Cái Đây.”

“Anh muốn chụp hình áo cưới với em hả?” Mặt Kim Đa Bảo tỏ ra nghi hoặc, có vẻ không hiểu lắm.

“Em chụp.” Không ngờ Khâu Thiên lại mặc cờ, “Đột nhiên muốn thấy em mặc cái này.”

Kim Đa Bảo cũng xấu hổ theo, đỏ mặt, ngay sau đó, tầm mắt đã bị cuốn hút bởi vài kiểu áo cưới cách tân treo trên giá do nhân viên cửa hàng đẩy ra, những kiểu váy này khá phá cách, nhưng tất cả đều rất rực rỡ, làm người ta nhìn tới ngẩn ngơ. Kim Đa Bảo bỗng cảm thấy mình quá sơ sài, muốn trốn đi, cô lắc lắc cánh tay Khâu Thiên, “Em chưa trang điểm.”

“Để vậy đi, đẹp rồi.” Khâu Thiên đẩy lưng cô một cái, “Đi thử chút đi.”

Tuy đôi tình nhân này thoát nhìn còn rất trẻ, chẳng hề giống khách hàng trong mục tiêu, nhưng nhân viên cửa hàng vẫn rất niềm nở, giới thiệu bộ ảnh cưới chụp ngoài trời của bọn họ cho Khâu Thiên đang ngồi chờ trên sa lon xem, sau đó để cử vài bộ âu phục cho anh. Khâu Thiên không có hứng nghe, nào bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra ở nhà, nhân viên thấy anh ngẩn người, nên không tiếp tục làm phiền anh nữa, rót cho anh li nước rồi rời đi.

Trong căn phòng yên tĩnh, Kim Đa Bảo khẽ gọi, “Em đi ra nhé?”

Khâu Thiên ngẩng đầu nhìn tấm rèm, “Ừ” một tiếng.

Tấm rèm từ từ mở ra, Kim Đa Bảo lộ đầu ra trước, cơ thể bị cô lấy rèm che lại, cô cười gượng với Khâu Thiên, “Thấy kì lắm.”

Khâu Thiên đứng lên, “Ra đây xem thử.”

Nghe lời anh nói, Kim Đa Bảo từ từ thả rèm ra, bước lên đứng trên tấm bục hình tròn, xoay một vòng, “Đẹp không?”

Khâu Thiên không nói gì, chỉ là khóe môi đã hiện lên nụ cười mà chính anh cũng chẳng biết.

Kim Đa Bảo nhìn nụ cười của anh, bản thân cũng cười theo, “Đẹp chứ?”

“Ừm, đẹp.” Khâu Thiên gật đầu.

“Giày hơi cao, em mang không quen.”

“Đổi sang đôi em hay mang đi.” Khâu Thiên đỡ cô bước xuống bục, dẫn cô ra sau rèm thay giày.

Cô mặc chiếc váy trắng kéo dài trên đất, phía trước lộ ra bắp chân trắng mịn nhỏ nhắn, mái tóc rủ qua vai, toàn thân lọt trong cổ áo, cúi đầu đổi giày. Đèn trong phòng thử quần áo rất đẹp, Khâu Thiên mở camera điện thoại, chụp lại góc nghiêng lúc đổi giày của cô, anh tự ngắm nghía một lúc lâu, sau đó đổi tấm ảnh hài hước lúc đạp xe trong gió lạnh của màn hình khóa.

Kim Đa Bảo đã thay đôi giày cao gót thấp hơn một chút của mình, biểu diễn cho Khâu Thiên xem, “Như vậy đẹp không?”

“Đẹp.” Dường như ngoài từ này, Khâu Thiên không thể nghĩ ra từ gì khác để hình dung được, anh chỉ có thể dùng nụ cười trên mặt mình để bày tỏ là anh thật sự rất thích.

“Em thử cái khác nữa nhé?” Kim Đa Bảo hằng hái hỏi.

“Được.” Khâu Thiên kéo rèm giúp cô, ngồi trên ghế sa lon, tiếp tục chống má chờ.

Cô thử tổng cộng năm bộ, mỗi lần thay đều rất lâu, Khâu Thiên vừa chơi bài cào trong điện thoại vừa ngồi chờ, tuy những bộ lúc sau cũng khá đẹp, nhưng khắc sâu ấn tượng với Khâu Thiên chỉ có bộ thứ nhất, giống như được thấy cô trong hôn lễ thực sự. Anh gọi nhân viên cửa hàng tới, nói muốn mua bộ váy thứ nhất.

“Thưa tiên sinh, đây là mẫu thiết kế của nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng xứ Hương Cảng – Jenny, vừa được nhập vào tiệm chúng tôi hôm trước, giá hơi cao so với những bộ khác.”

“Được, lấy cái đó đi, giặt sạch rồi chuyển đến nhà giúp tôi.” Khâu Thiên lấy ví tiền trong túi quần, rút thẻ theo nhân viên đi thanh toán.

Cô nhân viên rất kinh ngạc, nhưng đã kịp kiểm soát tốt biểu cảm, nở nụ cười mời Khâu Thiên đi đăng kí.

Kim Đa Bảo thử xong hết áo cưới, thay đồ của mình rồi ra ngoài, nhưng không tìm được Khâu Thiên. Cô đi xuống lầu, chạm mặt Khâu Thiên vừa làm xong thủ tục, cũng đang bước lên, cô bị anh nắm tay dắt ra khỏi cửa, bèn nghi ngờ hỏi, “Đi luôn hả?”

“Chẳng phải thử hết rồi sao? Còn muốn thử nữa à?”

Kim Đa Bảo mờ mịt, “Tội mình chỉ tới thử đồ thôi ư? Không chụp ảnh sao?” Cô cứ tưởng anh dẫn cô đến đây để chụp ảnh chân dung.

“Anh chụp cho em rồi.” Khâu Thiên lấy điện thoại cho cô xem tấm ảnh mình tự chụp lúc nãy.

Trông rất đẹp, nhưng không thể tôn nhan sắc của cô thêm một chút sao... Không đúng, đây không phải là trọng điểm, “Tụi mình thử xong rồi đi như thế, cũng không chịu chi tiền, người trong studio có khó chịu không nhỉ?”

“Chi rồi.” Khâu Thiên nhìn cô, “Mua bộ váy em thử đầu tiên đó.”

“Mua, mua?” Kim Đa Bảo ngơ ngác, hỏi, “Mua cái đó làm gì? Bình thường đâu mặc được, chẳng thực dụng gì cả.”

“Không mặc thì treo trong tủ làm kỉ niệm.” Tai Khâu Thiên bỗng đỏ ửng, hét lên với cô, “Còn không em lấy ga giường của anh treo lên làm kỉ niệm đi!”

Mỗi lần anh vừa xấu hổ vừa không muốn nói lí, đều sẽ rống lên với cô, cô im lặng nhìn anh, chợt hiểu “kỉ niệm” mà anh nói tới là gì, cô bĩu môi, nói thầm, “Sao anh hung dữ thế.”

“Có dữ đâu.” Khâu Thiên vội cất giấu cảm xúc, mở cửa xe cho cô ngồi vào ghế lái phụ, “Để anh dẫn em đi ăn gì ngon ngon.”

Chờ anh cũng ngồi xong, Kim Đa Bảo bỗng hỏi một vấn đề rất thực tế, “Bộ váy bao nhiêu tiền?”

“Ba vạn sáu.”

“Ba vạn sáu?” Kim Đa Bảo kinh ngạc thêm lần nữa, “Anh không bị hố chứ? Bạn em kết hôn mua áo cưới đắt tiền cũng chỉ tầm mấy nghìn thôi, đâu có khoa trương như thế! Họ có cho anh xem bảng giá không, là giá niêm yết hay do nhân viên cửa hàng bịa ra, có lẽ bọn họ thấy anh không biết nên nâng giá lên đó, tiền lãi sẽ bỏ vào túi riêng.”

“Mẫu thiết kế của nhà thiết kế Hương Cảng...” Khâu Thiên nhớ lại lời ca tụng mà cô nhân viên dành cho chiếc váy kia, nhưng nhớ không rõ lắm, bèn

nói cho qua chuyện, “Dù sao cũng tốt mà, em mặc đẹp quá trời, vả lại mua cũng mua rồi, chỉ bằng số lẻ của chiếc xe này thôi, lúc mua xe em đâu có làm quá lên như vậy.”

“Người đứng tên xe là anh, xe là của anh, đương nhiên em không thể nói gì rồi.”

“Váy cũng là do anh mua, đăng kí bằng tên của anh, em đừng nói gì nữa nhé.” Khâu Thiên không nghe cảm rằm nổi.

“...” Kim Đa Bảo quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Của anh vậy anh tự mặc đi!”

Lúc cô khuyên anh thì anh thấy phiền, nhưng khi cô giận anh lại bán rẻ bản thân, xít tới lấy lòng, “Nếu em không sợ váy bị anh phá hư thì anh sẽ mặc cho em xem.”

“Nói thật đi, anh đam mê phương diện này rồi đúng không?” Kim Đa Bảo dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ lên mặt anh, “Mặc đồ con gái này nọ.”

“...” Khâu Thiên thẳng kit xe vào bên đường, ánh mắt có vẻ nguy hiểm, nhìn cô, “Tội mình mới làm cái gì, em quên rồi hả?”

Mặt Kim Đa Bảo hơi đỏ lên, “Nhưng vậy cũng đâu ngăn được sở thích mặc đồ con gái của anh.”

“Anh không thích.” Khâu Thiên cúi kính đáp, “Suy nghĩ của em quái gở thật, phải ném mấy thứ trong đầu em ra ngoài mới được.”

Kim Đa Bảo hạ cửa kính xe xuống, giơ tay làm bộ tóm lấy thứ gì đó trên đầu mình, sau đó có vẻ rất cố sức, ném mạnh nó ra ngoài cửa sổ, “Ném rồi đó.”

Bấy giờ, Khâu Thiên mới hài lòng hôn lên mặt cô một cái, thuận tiện quan tâm tình trạng thể xác và tinh thần của bạn gái một chút, “Thấy khó chịu không? Đau không?”

“Tạm ổn...” Kim Đa Bảo hạ nhỏ giọng, “Mới đầu thì hơi đau, nhưng không phải vừa đau chút xíu đã xong rồi sao, cũng không khó chịu lắm...”

Khâu Thiên phồng má, buồn bực hỏi, “Em đang ám chỉ là thời gian anh làm quá ngắn hả?”

“Em có ám chỉ à? Có đâu nhỉ, em nói rõ lắm mà.” Kim Đa Bảo nhin cười.

Khâu Thiên thật sự rất buồn bực, muốn nói chút gì đó để tìm lại sàn diễn cho mình, nhưng phát hiện sự thật đã bày ra trước mắt, không thể biện hộ được nữa, “Chí ít anh vẫn có thể sống thêm sáu mươi năm, trong sáu mươi năm sẽ cùng em từ từ tìm hiểu chuyện này, quen tay hay làm, em chưa từng nghe à!”

“Vậy hả.” Khóe miệng Kim Đa Bảo từ từ nhếch lên, “Tám mươi tuổi mà anh còn chiến đấu được sao, thân thể tốt quá nha.”

“Em chờ đi, rồi biết là được hay không.”

Kim Đa Bảo suy nghĩ một chút, bỗng thấy hơi ghét bỏ, nói với anh, “Là ông cố bà cố hết rồi, nắm tay ra quảng trường tập dưỡng sinh phơi nắng không tốt sao, lăn qua lăn lại làm gì.”

Khâu Thiên kéo tay cô vói vào trong áo mình, đặt tay cô lên cơ bụng, “Đừng tưởng tượng ra bộ dạng già cả của anh, chỉ cần nhớ hình dáng bây giờ của anh thôi.”

Ăn cơm rồi xem phim, trên đường về nhà, Kim Đa Bảo nhận được điện thoại của mẹ Kim, thường ngày vẫn hay nói chuyện phiếm, Kim Đa Bảo tự

nhìn mình, sau đó kéo Khâu Thiên qua, thỉnh thoảng thả một câu cho mẹ Kim, “Mấy ngày nữa con dẫn con rể về cho mẹ xem nhé?”

Khâu Thiên đưa mắt nhìn Kim Đa Bảo, lúc trước từng gọi video nói với mẹ Kim Đa Bảo mấy câu, bây giờ nghe Kim Đa Bảo nói thế, anh bèn bảo cô đưa điện thoại qua, lên tiếng chào hỏi, “Bác gái, dạo này con được nghỉ phép, chờ Đa Bảo không đi làm, con và cô ấy sẽ về thăm bác và bác trai.”

Kim Đa Bảo nhìn bộ dạng ngoan ngoãn lúc nói chuyện với mẹ Kim của anh, chờ anh cúp điện thoại, cô không nhịn được, phỉ báng, “Ra ngoài thì giả bộ hay thật, vậy mà chỉ biết lẩn lút sự hiền lành của em, ăn hiếp em thôi!”

“Được rồi, sau này anh sẽ lễ phép với em một chút.” Khâu Thiên ôm lấy eo cô, kéo về phía mình, kề vào tai cô hỏi: “Chị ơi, em thích lăn trên giường với chị, chị thích vào từ đằng trước hay đằng sau?”

Kim Đa Bảo nắm lỗ tai thỏ cao su trên ốp lưng điện thoại, đáp trả lại đột tấn công chẳng gây chút sát thương của anh, “Em thích treo lơ lửng, anh ráng luyện để làm sao phóng lên trời đi nhé.”

“Khẩu vị của em nặng quá nhỉ.” Khâu Thiên xoa chỗ bị ốp điện thoại của cô đâm trên lưng, “Để anh về nghiên cứu xem lắp vòng treo lên tường thế nào.”

Kim Đa Bảo đá chân, nhưng không mắng anh, chỉ nhìn anh “xí” một cái, Khâu Thiên bỗng bế cô lên, “Làm nũng đúng không, nhảy tới đòi ôm à?”

Người ven đường đều quay đầu nhìn đôi tình nhân đang đùa giỡn, Kim Đa Bảo bị nhìn nên rất xấu hổ, cô cố gắng giấu mặt vào ngực Khâu Thiên, để anh bế mình đến cửa xe bên ghế lái phụ, sau đó vội nhảy xuống đất, mở cửa chui vào.

Khâu Thiên cười khẽ, ngồi vào ghế lái thắt dây an toàn, nhớ tới chuyện

phải tới nhà Kim Đa Bảo, anh bèn hỏi, “Ba em thích bóng đá trong nước không?”

“Không xem.”

“Vậy thì tốt.”

Khâu Thiên còn chưa kịp thở phào, Kim Đa Bảo đã có chút hả hê, nói với anh, “Tuy là không xem, nhưng mà thích mắng.”

“...” Nửa ngụm khí còn chưa kịp thở ra của Khâu Thiên đã bị nghẹn trong ngực.

Kim Đa Bảo lại bổ sung thêm một tin sét đánh, “Nếu ông ấy mà thấy cảnh anh phạm quy, nhìn bộ dạng tức giận với trọng tài của anh, nhất định sẽ càng không thích anh, nói không chừng còn nghĩ anh là kẻ bạo hành gia đình!”

Khâu Thiên rầu rĩ, “Vậy ba em thích xem gì?”

“Thích xem bóng bàn.” Kim Đa Bảo có lòng tốt nhắc nhở.

Thế là Khâu Thiên đã âm thầm quyết định, anh sẽ dùng một tuần này để cải thiện trình độ bóng bàn, cố gắng lấy được sự tin yêu của cha vợ.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kim Đa Bảo Buồn Cười, Làm Như Đỗ Dành Anh, “Ừ, Rất Tình Táo.”

Dù đối với Khâu Thiên, lần xử phạt tương đối nghiêm trọng này khá là đáng tiếc, nhưng với Kim Đa Bảo, đây lại như một kì nghỉ lễ, không chỉ có thể gặp bạn trai mỗi ngày, mà trừ những lúc thỉnh thoảng đến sân vận động của trường học đá bóng với học sinh, thời gian còn lại Khâu Thiên đều dùng để đưa đón cô đi làm, hoặc dẫn cô tới nhà mình ăn cơm, sau đó qua nhà cô xem ti vi nói chuyện phiếm.

Trong khoảng thời gian đó cũng thử làm vài cuộc giao lưu tình cảm có chiều sâu, ở trên giường nói chuyện nhân sinh triết học này nọ, nhưng lần này anh không còn mất thể diện nữa, đối lại, Kim Đa Bảo mới là người sát phong cảnh, cứ liên tục hỏi “Xong chưa”. Cô không cố tình làm người khác phật ý, nhưng thật sự cô thấy không thoải mái lắm, anh có thể phát huy sức chịu đựng bền bỉ với ưu thế về thể lực của một vận động viên, nhưng cô chỉ là con cọp giấy chẳng chịu rèn luyện thân thể, sắp bị anh nắn bóp thành một cục giấy. Anh vẫn bưng bưng khí thế, còn Kim Đa Bảo đã mệt muốn xỉu, chỉ mong mau kết thúc. Vì vậy, cuối cùng hai người vẫn không thể kết thúc cùng một lúc, có kẻ ăn không đủ no, có người lại ăn không tiêu.

Hai người mặc quần áo tử tế, ngồi đối mặt nhau, cả hai đều cảm thấy lí luận tồn kho của mình có chút vấn đề, nếu không thì tại sao biểu hiện của đối phương lại khác hoàn toàn sách vở chứ?

Da mặt Khâu Thiên dày, muốn nghiêm túc tìm ra nguyên nhân, anh hỏi Kim Đa Bảo: “Em không thích làm vậy hả?”

Kim Đa Bảo cúi đầu, đồ thô lỗ, anh hỏi như vậy thì em biết trả lời thế nào?

Cô không nói gì, Khâu Thiên lại tự phủ nhận trước, “Không thể nào, em thích anh như vậy, sao mà không thích được.”

“...” Mặt anh lớn thật đấy.

“Quên đi.” Khâu Thiên bóp bóp mặt cô, “Bây giờ em muốn làm gì không? Chuyện có thể khiến em vui ấy?”

“Muốn xem phim với anh, muốn ăn kem li nữa.”

“Được, xem phim rồi ăn kem li.” Khâu Thiên bắt đầu phân tích rất rõ ràng, “Sau này mỗi lần làm xong anh sẽ xem phim và ăn kem li với em, em sẽ luyện thành phản xạ có điều kiện, trong lúc làm cứ nghĩ: sau khi kết thúc sẽ có chuyện vui, thế là thích làm ngay.”

Kim Đa Bảo nghe vậy thì hơi sửng sốt, “Anh xem cái này ở đâu thế?”

“Tự nghĩ, cái này còn phải xem à, chẳng phải huấn luyện chó đều như vậy sao? Cứ bảo nó ngồi xuống đứng lên, làm giỏi sẽ được thưởng một cục thịt.” Khâu Thiên xuống giường, muốn đi lấy kem li, “Chờ chút nha chó Bảo.”

Kim Đa Bảo không thể nhịn được nữa, ngồi trên giường đá vào mông anh một cái, Khâu Thiên đang khom lưng mang dép, bị cô đá ngã nhào lên trước. Khâu Thiên đứng lên phúi phúi đầu gối, quay đầu lại nhìn cô, “Nếu làm vậy có thể khiến em vui vẻ thì cũng được, sau này mỗi lần làm xong sẽ cho em đá một cái.”

Ngay cả dấu chấm lửng* cô cũng chẳng buồn cho anh nữa.

(Dấu chấm lửng: là dấu “...”, trong lời thoại, thường khi im lặng, hoặc

không muốn nói gì, người ta hay dùng dấu này)

Lúc trước Khâu Thiên tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng hôm nay khi phải cùng Kim Đa Bảo về nhà, anh lại khá hồi hộp. Anh nghĩ chiếc xe thể thao kia hơi khoa trương, sợ làm ba mẹ Kim không thích, nên mượn xe ba Khâu để lái, cóp sau toàn quà biếu, hơn phân nửa là do mẹ Khâu chuẩn bị.

Mẹ Khâu cứ hỏi Kim Đa Bảo mãi: “Không cần hai bác đi à? Hai bác có thể đến hỏi cưới thẳng mà.”

Kim Đa Bảo xấu hổ, không biết nói gì, cũng may được Khâu Thiên giải cứu kéo vào xe, anh nói có lệ cho qua chuyện, “Để lần sau đi, lần sau rồi ba mẹ đi.”

Vốn tưởng chỉ là một lần thăm hỏi đơn giản, rốt cuộc không ngờ ba Kim Đa Bảo lại gọi điện bảo hai người tới thẳng nhà hàng, vào phòng bao mới biết cô dì chú bác của Kim Đa Bảo đều tới hết, mỗi người còn dắt tất cả nhân khẩu trong nhà mình theo, trong phòng bao tới mười bảy mười tám người. Khâu Thiên chào hỏi mọi người, sau đó vào toilet một chuyến, Kim Đa Bảo lẻo đẻo theo sau, kéo tay áo Khâu Thiên, lo lắng hỏi, “Không phải anh định chạy trốn chứ?”

Khâu Thiên dờ khóc dờ cười, “Anh đi vệ sinh.”

“Vậy à.” Kim Đa Bảo rất sợ anh bị dọa chạy, đứng trước cửa phòng vệ sinh, “Thế em chờ anh.”

Cô thật không ngờ, vài bà con họ hàng mà mẹ Kim đã nói lại chính là cả nhà, cả gia đình của họ. Cảnh tượng hệt như lễ mừng năm mới, người có nhân khẩu gia đình đơn giản như Khâu Thiên mà thấy cảnh này, không sợ mới là lạ.

Chờ Khâu Thiên bước ra, Kim Đa Bảo nắm cánh tay anh thật chặt, “Anh

có mất hứng không?”

“Không đâu.” Khâu Thiên vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Chẳng phải như vậy cho thấy ba mẹ em rất xem trọng anh sao, vinh hạnh lắm.”

Kim Đa Bảo nhìn gương mặt anh, có vẻ không giống nói dối, cô hơi thả lỏng, nhắc anh lát nữa dùng cơm phải ăn nhiều một chút, người khác mời rượu thì đừng quan tâm, cứ nói không biết uống là được.

Nói thì đơn giản, nhưng lúc các chú các bác nâng li tới mời anh, anh nào dám không uống. Cứ một người tới lại rót một li, cố uống được tới phân nửa hiệp sau, thật sự anh đã không uống nổi nữa.

Kim Đa Bảo đau lòng, đỡ anh đi rửa mặt, cô vừa tự trách mình, vừa thấy áy náy, lúc hai người trở lại tiệc rượu, những người đó lại tới mời, không đợi Khâu Thiên mở miệng, cô đã đứng ra trước, “Đừng bảo anh ấy uống nữa, nếu các bác muốn tìm người uống thì cứ uống với con đi.”

“Chà, đau lòng hả, con gái, tránh ra, đàn ông mà không biết uống rượu thì còn coi là đàn ông à!” Một ông bác cậy mình lớn tuổi, tiếp tục rót rượu cho Khâu Thiên, Kim Đa Bảo đã tức giận thật sự, cũng không quan tâm bác cha chú gì nữa, cô nói với ba mẹ là Khâu Thiên khó chịu, sau đó dìu anh đi về nhà.

Ba Kim đang uống vui vẻ, mẹ Kim không say, đánh chồng vài cái, thấy ông chẳng phản ứng gì, bà đành cùng Kim Đa Bảo dìu Khâu Thiên xuống lầu, đỡ anh vào xe, “Đa Đa Bảo, con lái xe được không?”

“Không sao đâu, mẹ, mẹ quay lại trông ba con đi, con thấy ba uống cũng chẳng ít đâu.” Kim Đa Bảo thắt dây an toàn cho Khâu Thiên, khởi động xe, bất chấp cả sự căng thẳng, chỉ muốn mau đưa Khâu Thiên về để anh được ngủ yên.

Cũng may trên đường không gặp nguy hiểm, lúc Kim Đa Bảo dìu Khâu Thiên lên lầu, một nửa trọng lượng của anh đều đặt lên người cô, đến khi vào được trong nhà, người cô đã ướt rượt mồ hôi. Đưa anh vào trong phòng mình nằm, anh ngã đầu nằm sấp xuống, lăm bắm gì đó, Kim Đa Bảo ngồi ở cuối giường, giúp anh tháo giày và vớ, sau đó thấm khăn vào nước ấm, vắt khô rồi lau mặt lau cổ cho anh.

Khâu Thiên đang nằm, bị người ta lật qua lật lại như thế nên bụng rất khó chịu, anh làu bàu gọi “Chó Bảo”, Kim Đa Bảo liền kề lại gần mặt anh, đáp: “Ừ, em đây, ngủ đi.”

Khâu Thiên kéo cánh tay cô, không cho cô lau tiếp, “Ngủ với anh.”

Kim Đa Bảo đặt khăn lông lên tú đầu giường, cởi giày leo lên giường nằm cạnh anh, vỗ nhẹ ngực anh, dỗ anh ngủ.

Lúc này đang thêm thiếp nhờ hơi rượu, nếu cứ để vậy thì có thể ngủ thẳng một giấc, nhưng bị cô làm tỉnh nên ý thức chợt rõ ràng hẳn, đầu anh hơi đau, nói chuyện cũng không lưu loát, thế mà lá gan lại không nhỏ, anh bỗng vén chiếc váy liền thân màu hồng cánh sen của cô lên tận ngực. Sau khi đẩy thẳng đồ từ đầu gối lên trên, anh lại không biết phải cởi thế nào cho đúng, Kim Đa Bảo không chịu phối hợp, anh bèn cởi phắt nó ra ngoài, rồi cúi đầu hôn lên bụng cô. Kim Đa Bảo bị hôn nhột, vội cười tránh đi, nhưng anh lại túm cô về, tiếp tục gặm gặm cắn cắn, dường như hôn một hồi Khâu Thiên mới nhận ra mình đang ở nhà Kim Đa Bảo, anh quỳ thẳng người dậy, nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, sau đó lão đảo xuống giường khóa trái cửa.

Anh trở lại bên cạnh cô, nói lè nhè, “Bây giờ anh không có uống say.”

Kim Đa Bảo buồn cười, làm như dỗ dành anh, “Ừ, rất tỉnh táo.”

“Ừm.” Trong mắt Khâu Thiên là đôi chân thon dài thẳng tắp của cô, còn

có chiếc bụng phẳng trắng bóc, anh bò tới trước mặt cô, đè tay cô xuống, tiếp tục nụ hôn khi này. Hơi thở của anh mang theo hương rượu, còn có khí nóng, hơi nóng phả lên mặt cô, làm cô cũng ngà ngà say. Ở nơi quen thuộc mà mình lớn lên, bị anh đè nặng, còn làm chuyện mà mình không quen lắm, Kim Đa Bảo vừa thấy căng thẳng, lại vừa thấy thoải mái, cô dùng tay xoa lưng anh, nghiêm túc đáp trả nụ hôn của anh, sự bắt rứt khô nóng, làm cô càng khao khát nhiều hơn. Cảm giác của anh chẳng khác cô là bao, anh đẩy vào người cô vài cái mới biết là còn vài vóc ngăn cản, ngay cả lớp quần cuối cùng cũng không kịp cởi, liền giơ một chân của cô lên, luồn từ bên hông, đâm vào một cách thô lỗ.

Chùm đèn treo trên trần phòng hình như là do cô tự chọn khi học tiểu học, lúc này, những bông hoa rủ xuống đang đong đưa trước mắt, cô nhắm mắt lại, hơi thở bên tai càng trở nên rõ rệt hơn, còn có tiếng giường kêu cọt két khe khẽ. Cô chẳng thấy khó chịu, mà thích sự chậm rãi dịu dàng của anh, còn cả đôi lúc vội vàng khi anh không kiềm chế được, cô cố gắng phối hợp, mãi đến khi anh đẩy vào người cô với vẻ hơi gấp gáp, sau đó gừ khẽ một tiếng, nặng nề đè lên người cô.

Kim Đa Bảo đẩy anh hai cái, Khâu Thiên trở mình nằm qua bên cạnh, thuận tay cầm chiếc khăn ướt kia lau chân giúp cô, nhân tiện cũng lau cho mình, anh hơi áy náy, nói, “Ngủ trước một chút đi, ngủ dậy rồi tắm sau.”

Kim Đa Bảo sửa lại quần của mình, lấy quần áo mặc giúp Khâu Thiên, sau đó gối lên cánh tay anh, nằm trong ngực anh, “Ủm, ngủ đi.”

Ngủ được nửa tiếng, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa bên ngoài, Kim Đa Bảo thấy Khâu Thiên vẫn đang ngủ say, bèn đứng lên, soi gương một chút rồi mới đi ra. Ba Kim uống khá nhiều, đang nói chuyện lớn tiếng với mẹ Kim, mẹ Kim phải khuyên ông mãi, bảo ông mau đi ngủ chiều, lúc thấy con gái bước ra ngoài liền hỏi, “Khâu Thiên đâu?”

“Uống nhiều quá, đang ngủ trong phòng.” Kim Đa Bảo không hài lòng, làm nũng với mẹ Kim, “Hai người làm gì thế, anh ấy mới tới lần đầu đã đi chuốc rượu, dọa người ta chạy mất là hai người không còn con rể đâu đấy.”

“Ai! Ai dám chạy! Làm chai này rồi mới được chạy nhé!” Ba Kim trả lời làm người khác muốn điếc cả tai.

“Uống uống uống chỉ biết uống! Mau ngủ đi!” Mẹ Kim đánh đuổi ông, sau đó thuần thực vào phòng bếp rót bình trà giải rượu cho ba Kim uống, hỏi Kim Đa Bảo, “Cho Tiểu Khâu uống luôn không?”

“Dạ, để con gọi anh ấy dậy.”

“Nó muốn uống thì uống, không muốn uống thì để nó ngủ tiếp.” Mẹ Kim ngáp một cái, “Con lo nghỉ ngơi đi, mẹ cũng ngủ một chút.”

Vì vậy một nhà bốn người đã ngủ thẳng đến hơn tám giờ tối, Khâu Thiên là người dậy đầu tiên, lắc lắc Kim Đa Bảo, hỏi cô đây là đâu.

Kim Đa Bảo đánh ngáp, ngồi dậy, “Dem bán anh lên núi rồi.”

Khâu Thiên tự suy nghĩ, nhớ là mình tới nhà Kim Đa Bảo, sau đó lại sờ sờ thất lực của mình, nhớ mang máng được chút chuyện, “Em làm gì anh hả?”

“Làm rồi.” Kim Đa Bảo nường theo ánh đèn nhà hàng xóm xuyên vào cửa sổ, chọc chọc cằm anh, “Đừng có giả bộ mất trí nhớ.”

Khâu Thiên nhào tới ôm lấy cô, “Thật sự không nhớ được, mau giúp anh nhớ lại chút đi.”

Hai người lăn lộn đùa giỡn trên giường, Kim Đa Bảo vỗ đầu anh, “Ba mẹ em đang ở nhà, đừng làm rộn.”

“Ừm.” Khâu Thiên hôn cô lần cuối cùng, sau đó cùng cô xuống giường ra

khỏi phòng, thấy ba Kim đang ngồi trên ghế sofa, xoa huyết thái dương cho tỉnh.

Mẹ Kim đang nấu cháo, cầm dưa muối trong tủ lạnh ra ngoài, trộn một đĩa rau, “Tiểu Khâu, ngồi đi, chút nữa ăn cơm.”

Khâu Thiên đáp đồng dạc, dời ghế ngồi đối diện sofa, muốn nói chút gì đó với ba Kim.

Không ngờ Kim Đa Bảo lại đi trước anh một bước, uy hiếp ba Kim ngay trước mặt anh, “Ba có biết là đội tuyển quốc gia của Khâu Thiên không cho phép vận động viên uống rượu không, hôm nay mọi người chuốc say anh ấy như vậy, lỡ anh ấy uống tới loét dạ dày, xuất huyết dạ dày, gan nhiễm cùn, anh ấy sẽ không thể làm vận động viên nữa!”

Cô nói một tràng những thứ đã biết lẫn không biết, bịa lung tung cả lên, nghiêm trọng không sao tả được, cô dạy dỗ đến mức làm gương mặt già cả như ba Kim cũng không chịu nổi, ông hăng hăng giọng, “Chẳng phải nó vẫn không sao à?”

“Nhìn thì không sao, nhưng ai biết cơ thể có bị hư tổn không chứ, hơn nữa dù là lần này không sao, nhưng làm sao biết lần sau có chuyện gì hay không, ba mà còn chuốc rượu anh ấy nữa, ngày mai con sẽ dẫn anh ấy đi ngay!”

“Ba có chuốc nó đâu, chẳng phải do mấy bác của con chuốc à, ba còn giúp nó cản bớt ấy! Đúng không Tiểu Khâu, bác trai cản giúp con đúng không?”

Khâu Thiên gật đầu thật mạnh, nói giúp ba Kim, “Bác trai cản giúp con!”

“Con xem, phải mà.” Ở nhà ba Kim không sợ vợ, chỉ sợ con gái, vội lùi tới bên cạnh con, “Ôi, mẹ con mới bảo ba đi lột tởi, ba đi nhé.”

Khâu Thiên không ngờ người luôn luôn điềm đạm như Kim Đa Bảo lại có địa vị ở nhà như thế, dường như anh đã có chỗ dựa vững chắc, không phải sợ cha vợ làm khó mình nữa. Ánh mắt ca ngạo của anh bị Kim Đa Bảo tóm gọn, cô ưỡn thẳng lưng, kiêu ngạo nói, “Ai đó còn dám thất lễ với tiểu công chúa nữa không?”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Khâu Thiên Bóp Bóp Cánh Tay Cô, “Cẳng Tay Cẳng Chân Bé Tẹo Mà Ném Tạ Được À?”

Vì có Kim Đa Bảo làm chỗ dựa vững chắc, hơn nữa ba Kim cũng tự biết đuối lí, không muốn làm con gái ghét mình, nên hai ngày ở nhà họ Kim của Khâu Thiên đã trôi qua một cách thuận buồm xuôi gió. Ăn xong cơm tối, đưa Khâu Thiên về khách sạn gần đó, hai người nhàn nhã tản bộ dưới lầu, Kim Đa Bảo hỏi anh, “Anh muốn tới xem trường học lúc trước của em không?”

“Ừm.” Khâu Thiên nắm tay cô, lắc lắc, “Trên đường tới đó sẽ không chạm mặt bạn trai cũ của em chứ?”

“Nói rồi mà, em không có bạn trai cũ!” Kim Đa Bảo nghiêng đầu, “Nhưng mà lúc trước em có thích một bạn nam.”

“Vậy hả.” Khâu Thiên có vẻ không quan tâm, đi được năm phút lại đột nhiên mở miệng, “Trước đây anh cũng có thích một bạn nữ.”

“Ai thế?”

“Không nói em biết.”

“Vậy thì thôi.”

“...” Khâu Thiên nhéo mu bàn tay của cô, “Em không thể hiểu kì một chút sao?”

“Dù sao bây giờ anh thích em là được rồi.” Thật sự Kim Đa Bảo không quan tâm lắm, khi còn nhỏ, ai mà chẳng từng có đối tượng để thầm mến, cô

không muốn nghe Khâu Thiên nói quá cụ thể, sợ mình nghe xong chuyện đó, sẽ luôn nghĩ tới rồi ghen tị.

Lời kịch mà Khâu Thiên soạn cả buổi trời đã bị Kim Đa Bảo làm nghẹn trở lại, anh bức bối nửa ngày, cuối cùng vẫn không chịu được, bèn nói thật, “Được rồi, gạt em đó, trước đây anh thấy con gái rất phiền phức.”

Dù đã được nghe những lời bộc bạch tự nhiên như vậy, nhưng Kim Đa Bảo vẫn thấy rất vui, cô chuyển từ cúi chỏ lên cánh tay anh, giống như treo cả người lên đó, để bày tỏ sự yêu mến của mình.

Đến trường tiểu học của Kim Đa Bảo, thấy có vẻ chẳng tồn tại thiên tình sử nào thật, nên vẻ mặt Khâu Thiên cũng khá dễ nhìn, anh và cô vịn vào hàng rào, nhìn sân tập thể dục trong trường học.

“Lúc lên tiểu học em có chơi ném tạ, đoạt giải nhất toàn thành phố đó!” Kim Đa Bảo nhìn hố cát, bỗng nhớ tới chuyện như thế.

Khâu Thiên bóp bóp cánh tay cô, “Căng tay căng chân bé tẹo mà ném tạ được à?”

“Ném được chút xíu, có lần còn chẳng ném tới mức tám.” Kim Đa Bảo cười hì hì, trả lời.

Đèn đường hắt vào, chiếu sáng một nửa sân tập tối mịt, ở nửa bên ngoài, ngoài hố cát còn có một bàn xi măng dùng để đánh bóng bàn, Khâu Thiên nhìn cái bàn đó, chợt nhớ lại chuyện đánh bóng bàn với ba Kim lúc sáng, anh dở khóc dở cười, hỏi Kim Đa Bảo, “Sao em không nói anh biết là ba em đánh bóng bàn không tốt lắm?”

Từ lần Kim Đa Bảo nói ba Kim thích bóng bàn, anh đã đi luyện tập một tuần với thầy dạy bóng bàn trong trường học, có lẽ vì tố chất cơ thể tốt, cộng thêm cảm giác thăng bằng nhịp nhàng và thể lực dồi dào, nên anh học rất

nhanh, thầy giáo còn khen anh là mầm non có chất lượng. Hôm đó anh mời ba Kim đi đánh bóng bàn trong tiểu khu, cố tình dùng hết sức để thể hiện một phen, cứ tưởng sẽ làm ba Kim thích thú, kết quả lại khiến ông luống cuống, không ứng phó được. Khâu Thiên thấy trình độ của ba Kim như vậy, nên lúc sau đều cố gắng nhường ông, thế mà ba Kim lại mắng anh “Nhặt nhèo”, làm Khâu Thiên rơi vào thế bị động, chẳng biết nên làm gì.

Kim Đa Bảo cũng không biết trình độ của ba mình thế nào, “Ngày nào ba em cũng xem thi đấu, đánh dở lắm sao?”

“Uhm, tạm được.” Khâu Thiên không dám nói xấu cha vợ, bèn nói cho qua chuyện, dẫn Kim Đa Bảo dạo một vòng, sau đó quành về chỗ khách sạn.

Đến trước cửa khách sạn, anh lại không cho cô tự đi, mà đưa cô về đến tận dưới lầu tiểu khu, “Sáng mai anh tới đón em, đừng ngủ quên đó.”

Anh nhìn theo bóng cô lên lầu, thấy cô thò đầu ra vẫy tay tạm biệt, sau đó mới rời đi, ở thành phố nhỏ xa lạ này, ở vỉa hè đông đúc, ở nơi mà cô đã lớn lên, anh bước qua một cách chậm rãi, khẽ hít một hơi thật sâu, bỗng cảm thấy năm tháng thật dài.

Sáng sớm hôm sau, Kim Đa Bảo ra khỏi nhà trong ánh nhìn chăm chú của ba mẹ Kim, Khâu Thiên đóng cửa sổ xe để Kim Đa Bảo chớp mắt một chút, nhưng Kim Đa Bảo lại rất có tinh thần, nói với Khâu Thiên, “Tối hôm qua em có mộng thai.”

Khâu Thiên bị dọa giật mình, anh quay đầu nhìn cô, “Hả?”

“Anh nhìn đường kia, lo lái xe đi.” Kim Đa Bảo vỗ vỗ cánh tay anh, bắt đầu kể lại giấc mơ kia, “Em mơ thấy mình đang ăn quýt, sau đó có một quả quýt rất rất lớn, nó đột nhiên bị thủng một lỗ, rồi có một đứa bé chui ra ngoài, nhìn em cười.”

Khâu Thiên không quan tâm giấc mơ của cô hoang đường thế nào, vẫn thảo luận với cô rất nghiêm túc, “Bé trai hay bé gái?”

“Bé trai! À không, bé gái?” Kim Đa Bảo hơi do dự, “Không biết nữa, nhìn giống các bé Teletubbies.”

“Teletubbies?”

“Là Teletubbies ~ Teletubbies ~ nói ~ xin ~ chào ~” Kim Đa Bảo hát ca khúc nằm đầu phim.

Khâu Thiên bật cười, “Teletubby màu gì?”

“Mỗi bé một màu!” Kim Đa Bảo giơ ngón tay đếm, “Tinky Winky, Dipsy, Laa Laa, Po! Bốn bé!”

“Cũng may em không mơ thấy bé Hồ Lô, không là tới bảy đứa rồi.” Khâu Thiên trêu chọc cô, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, “Sẽ không khéo như vậy chứ, một lần đã dính chương?”

Là một đương sự tỉnh táo của ngày hôm đó, nhưng lại không kịp yêu cầu Khâu Thiên “lái xe an toàn”, Kim Đa Bảo rất chột dạ, cúi đầu, “Không đâu... Nhưng mà hôm qua em nằm mơ, sáng nay lên mạng tra, người ta đều nói mộng thai rất chuẩn.”

“Hôm qua ấy, lúc em mơ thì thấy vui hay sợ?”

“Rất vui, Teletubbies vây quanh em múa hát, đáng yêu lắm.”

“Ừm, vậy em vui là tốt rồi.” Khâu Thiên tính toán thời gian, “Tới lúc đó hộ khẩu của con và giấy hôn thú sẽ làm xong một lúc luôn.”

Đột nhiên phải lo đến những chuyện xa xôi như vậy, Kim Đa Bảo bỗng thấy hơi sợ, “Thật sự phải bàn đến chuyện sinh con rồi sao... Sau một tuần

nữa là anh về đội đúng không, để em ở nhà sinh con một mình, như vậy lắm thương lắm...”

“Vẫn chưa chắc chắn mà, em đừng đoán mò nữa, đợi qua đợt kiểm tra này thử xem, nếu có thật thì tội mình sẽ cùng giải quyết.” Khâu Thiên vươn một tay, nắm lấy tay Kim Đa Bảo, “Đừng sợ nha, có anh đây.”

Cứ thế, hai người thấp tha thấp thỏm chờ suốt một tuần, trước khi đi, Khâu Thiên còn mua cả một túi que thử thai cho Kim Đa Bảo, để cô lấy ra thử mỗi ngày, có kết quả thì gọi điện cho anh.

Rốt cuộc, lúc Khâu Thiên về đội chưa đến một ngày, Kim Đa Bảo đã dùng giọng điệu vui tới suýt khóc như mới trúng năm trăm vạn, báo cho anh biết, “Em tới tháng rồi!”

Khâu Thiên thở phào nhẹ nhõm, “Đã nói không may mắn như vậy mà, một lần đã trúng.”

“Nói vậy cũng chưa chắc.” Kim Đa Bảo không căng thẳng nữa, nói chuyện tự nhiên hơn hẳn, “Nhiều người do không cẩn thận nên mới dính chương đó, sau này, sau này anh phải nhớ mang cái ấy nhé!”

“Cái ấy là cái gì, rõ ràng lần trước em nhân lúc anh uống say sà sỡ anh, còn đổ tội cho anh hả?”

Hai người quăng nôi lấu nóng cho nhau, sau đó lại bắt đầu trò chuyện rất thân thiết, dường như cùng trải qua hoạn nạn, quan hệ của hai người lại tốt hơn một chút.

Cho đến lúc Khâu Thiên được nghỉ về nhà, anh kéo Kim Đa Bảo vào phòng ngủ của cô, móc hết gói vuông nhỏ này tới gói vuông nhỏ khác, ném lên giường, hất cằm, “Bây giờ em có thể mơ thấy bé Hồ Lô rồi.”

Kim Đa Bảo cầm mấy gói vuông lên xem, mỗi dây là một loại nhãn hiệu nổi tiếng nào đó, dây nào cũng bảy màu rực rỡ, một nửa gói vuông được làm trong suốt, lộ ra màu sắc bên trong. Cô đang cảm thấy mới lạ, Khâu Thiên bỗng chớp lấy dây cô đang cầm, sau đó xé gói màu đen ở cuối cùng xuống, “Cái này không cần.”

“Sao thế?” Kim Đa Bảo ngạc nhiên.

“...” Khâu Thiên trầm mặc một lúc lâu, sau đó thả ra một câu: “Màu đen xấu lắm.”

Sau khi kì hạn xử phạt của Khâu Thiên qua đi, anh lại bắt đầu bận rộn với lịch trình xa, lúc đến Hàn Quốc thi đấu, anh gửi về cho Kim Đa Bảo một thùng mỹ phẩm Hàn Quốc lớn và một thùng đồ ăn lớn, nói là nhân viên trong cửa hàng miễn thuế đề cử gì thì mua đó.

Đương nhiên Kim Đa Bảo rất thích đồ ăn vặt, nhưng còn mấy mỹ phẩm kia, ngoài mặt nạ và son ra, Kim Đa Bảo chẳng thể dùng được món nào khác, hơn nữa Khâu Thiên mua cả đồng, vừa dùng cho da khô lại vừa dùng cho da dầu, lung tung cả lên, cái gì cũng có, cuối cùng chúng đều bị cô đem làm quà tặng cho các đồng nghiệp trong phòng làm việc.

Lúc gọi video cho Khâu Thiên, nói ra chuyện này, cô cứ sợ Khâu Thiên sẽ giận vì cô đã đem đồ anh tặng cho người khác, kết quả Khâu Thiên lại chẳng quan tâm chút nào, “Anh chỉ muốn khẳng định cảm giác tồn tại thôi, sợ em quên mất anh, em thích xử lí sao cũng được.”

Sao cô có thể quên anh chứ! Kim Đa Bảo kêu oan, “Ngày nào em cũng nhớ anh!”

“Ồ, khéo thật, anh cũng vậy.” Khâu Thiên cố giữ giọng bình tĩnh, chẳng biết mép đã nhếch lên tới tận đâu.

Anh thi đấu bận rộn, cơ hội thấy anh trên ti vi cũng không ít, tuy vị trí của anh luôn bị huấn luyện viên chuyển tới chuyển lui, nhưng cô thấy trận nào anh đá cũng tốt, mỗi lần cô nhìn anh, đều cảm thấy người anh đang tỏa sáng, dù anh chạy ở đâu, cô cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

“Hay là em tới đăng kí làm người đẹp ôm bóng đi, vậy lúc anh đá bóng em có thể ở ngay trên sân.”

Kim Đa Bảo tự chế giễu mình, “Ngực em nhỏ.”

“Độn độn thêm là được, áo nâng ngực tạo khe gì ấy.”

“Sao anh biết rõ thế?”

“Vương Hi Lâm nói.”

“Sao Vương Hi Lâm lại muốn nói với anh chuyện này?”

“Lúc cậu ta nói chuyện với bạn gái thì anh nghe được.”

“Anh nghe lén người ta nói chuyện điện thoại làm gì?”

“Anh không nghe lén, cậu ta ngồi trong phòng gọi điện thoại, nói lớn tiếng như vậy, anh cũng đâu có điếc!”

Hai người luôn như vậy, nói một hồi là sẽ kéo chủ đề đi xa tít tắp, nhưng dù chỉ có loại đối thoại thiếu dinh dưỡng này, lần nào bọn họ cũng có thể nói cả buổi.

Đợi đến lúc Khâu Thiên lại được về nhà, thì đã là thời điểm có thể ăn kem que.

Chuyện thứ nhất Khâu Thiên làm khi về chính là giúp Kim Đa Bảo dọn nhà, cũng không phiền phức lắm, chỉ là dời từ nhà Kim Đa Bảo đến nhà họ

Khâu ở đối diện. Chủ nhà muốn bán nhà đi, nhưng hợp đồng một năm vẫn chưa hết hạn, nên chủ nhà đành trả lại tiền thế chân và bồi thường một tháng tiền thuê cho Kim Đa Bảo, mong cô mau dọn đi.

Thời gian quá gấp gáp, không kịp tìm nhà, vất vả lắm mới tìm được một nhà trọ nhỏ có giá cả phù hợp nằm gần công ti, nhưng chủ nhà nói nửa tháng sau căn nhà kia mới hết hạn, Kim Đa Bảo đưa tiền đặt cọc trước, sau đó được mẹ Khâu khuyên mãi, mới vào ở tạm nhà họ Khâu.

Kim Đa Bảo vào ở làm mẹ Khâu vui vô cùng, Khâu Thiên ở ngoài cả năm, trong nhà chỉ có bà và ba Khâu, ngay cả hứng thú làm cơm cũng chẳng còn, nên Kim Đa Bảo vừa vào ở, bà đã được thay đổi tay nghề một cách đa dạng, còn gọi Thẩm Tùng Nguyên tới dùng cơm, chúc mừng Kim Đa Bảo dọn nhà.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Tùng Nguyên chỉ gặp Kim Đa Bảo ở Hữu Đồ một lần, lúc chào hỏi có vẻ hơi lúng túng, nên về sau không nói thêm gì nữa. Lần này, cực chẳng đã mới phải tiếp xúc với cô ở khoảng cách gần như vậy, anh ta cũng không thể làm thính, bèn thuận miệng hỏi, “Tiểu Kim, bạn cùng nhà của cô đâu?”

“Tháng trước cậu ấy về ở với ông bà rồi, công việc bên này phải tăng ca liên tục, cậu ấy chịu không nổi nên tự từ chức, hình như ở quê bên kia đang tìm giáo viên, nên cậu ấy về xem thử.”

“Uh.” Thẩm Tùng Nguyên có vẻ hơi tiếc nuối, “Người bạn bán đồ chua của tôi mới tặng tôi một phiếu mua hàng, tôi thấy bạn cùng nhà của cô khá thích, còn tính đưa cho cô ấy dùng.”

Đúng lúc mẹ Khâu đi ngang qua, nghe Thẩm Tùng Nguyên cứ gọi “Tiểu Kim” này “Tiểu Kim” nọ, bà không nhịn được, bèn kéo anh về chiến tuyến của bậc cha chú, “Viên Viên, sao em xưng hô xa cách thế, chị và lão Khâu

đều gọi con bé là Bảo Bảo.”

Khâu Thiên vốn đang ngồi trên sofa chơi điện thoại, nghe mẹ mình nói thế thì ngẩng đầu, đưa mắt nhìn Thâm Tùng Nguyên, gương mặt bỗng thấp thoáng ý cười.

Thâm Tùng Nguyên nhìn nụ cười kia đã thấy miệng mặn chát, anh ta càng nói chuyện một cách rõ ràng với Kim Đa Bảo hơn, “Tiểu Kim à, cô cũng không thích ăn đồ chua, nên tôi sẽ không đưa cái thỏ này cho cô đâu.”

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Kim Đa Bảo Đã Biết Tổng Âm Mưu Của Anh, “Đừng! Cái Đó Nóng Lắm!”

Vì Kim Đa Bảo là thường trú, Khâu Thiên thì “thỉnh thoảng mới về nhà”, nên cuối cùng, Kim Đa Bảo đã chiếm luôn phòng ngủ của Khâu Thiên, còn Khâu Thiên bị chuyển tới phòng khách.

Đối với chuyện này, Khâu Thiên chẳng có ý kiến gì, tối tắm xong thì tự về phòng khách một cách đàng hoàng, chỉ là nửa đêm dậy đi toilet, lúc đi mơ mơ màng màng, nên cứ theo trực giác mà về phòng mình, nằm lên giường mới biết có một “vị khách không mời mà đến”, anh bèn đánh ngáp một cái, kéo cô “vào dựa một chút”, cứ thế hai người ôm nhau, yên ổn ngủ thẳng tới sáng.

Kim Đa Bảo phải đi làm, mới sáng sớm báo thức đã vang lên, cô hậm hực ngồi dậy, lúc thấy Khâu Thiên đang nằm bên cạnh, tinh thần liền phấn chấn hẳn. Cô ngồi lên người Khâu Thiên, bóp mặt nhéo mũi để anh tỉnh dậy, “Sao anh chạy vào phòng em hả?”

Khâu Thiên nhìn cảnh vật xung quanh, vẫn chưa phản ứng kịp, “Đây không phải là phòng anh à?”

“Bây giờ là của em!” Kim Đa Bảo cúi đầu, hôn chụt chụt chụt lên mặt anh mấy cái, “Mau về phòng anh đi!”

“Ừm.” Đầu Khâu Thiên lâng lâng, ngồi dậy bò xuống giường, ra khỏi cửa thì thấy mẹ Khâu đang làm cơm trong bếp, anh liền xoay người về phía phòng, gọi Kim Đa Bảo một cách khoa trương, “Dậy mau, đi làm!” Sau đó giải thích với mẹ Khâu đang nhìn qua đây, “Kêu cô ấy dậy.”

Mẹ Khâu cười không nói gì, cũng không đi so đo với chuyện mờ ám của hai người.

Cứ mỗi khi được nghỉ, Khâu Thiên nhất định sẽ đích thân đưa đón Kim Đa Bảo đi làm, bây giờ lại có thêm mấy điều khoản khác, tối nào anh cũng cùng cô xem ti vi, hoặc cùng ở trong phòng với cô, một người nằm trên giường chơi điện thoại, một người ngồi đọc sách. Kim Đa Bảo mặc đồ ngủ rồi, là cùng một cặp với bộ của Khâu Thiên, đều do mẹ Khâu mua. Nhưng mùa hè ngày càng nóng, Khâu Thiên ở nhà không quen mặc áo, nhất là bây giờ đang trong phòng ngủ, nên anh chỉ mặc chiếc quần ngủ màu xanh nhạt rộng thùng thình kia.

Nãy giờ Kim Đa Bảo vẫn tập trung đọc sách, mới chuyển mắt đã thấy làn da hơi ngăm do phơi nắng, còn có cơ bắp vô cùng rắn chắc của anh, cô vỗ vỗ lên bụng anh, “Cởi trần là không lịch sự đâu!”

Khâu Thiên vẫn tập trung nhìn trò chơi trong điện thoại, không thể phân tâm được, anh đáp qua quýt, “Chẳng phải em thích lắm à?”

Kim Đa Bảo dùng lực mạnh hơn, sờ sờ cơ bụng anh, cười hì hì, “Ừ, thích lắm!”

Đến những ngày nóng nhất trong hè, vì điện tải quá lớn nên tiểu khu bị cúp điện, trong nhà không có điều hòa, nóng đến mức làm người ta ngồi không yên. Khâu Thiên lấy mấy quyển truyện tranh mua lúc trước, trải chiếu xuống sàn nhà, nằm trên chiếu xem truyện tranh. Kim Đa Bảo ngồi trên giường, đưa hai bàn chân đang lủng lẳng lên lưng Khâu Thiên, đập nhẹ nhẹ, giúp anh “đấm lưng”, tay cầm một cái quạt hương bồ thật lớn, quạt cho mình và anh.

“Lấy cho anh cây kem đi.” Khâu Thiên trở mình, sai bảo cô.

“Tự lấy.” Kim Đa Bảo vẫn dậm dậm chân, đập bụng anh, còn dõng xuống dưới đập lên đùi quần của anh.

“Chậc.” Lúc cô mới đập được một cái, Khâu Thiên đã nhanh chóng tóm lấy chân cô, “Kiếm chuyện hả?”

Từ khi Kim Đa Bảo vào ở, thời gian thân mật của hai người lại vơi đi rất nhiều, Kim Đa Bảo không muốn bị ba mẹ Khâu phát hiện, nên Khâu Thiên cũng phối hợp với cô rất nghiêm túc, nhưng một khi đã bắt đầu ăn mặn, mà chỉ được cho nếm chút bánh ngô thì có vẻ hơi ức hiếp người khác. Khâu Thiên nhìn một đường từ chân cô lên trên, lúc lướt tới đùi, anh không biết xấu hổ mà mời Kim Đa Bảo bắt chước mình, “Nóng thế này, em cởi đồ luôn đi.”

Kim Đa Bảo đã biết tông âm mưu của anh, “Đừng! Cái đó nóng lắm!”

“Thì đi tắm.”

“Không có điện! Không có nước nóng!”

“Nóng thế này thì tắm nước nóng làm gì.”

“Ba mẹ anh sắp về rồi!” Để loại bỏ suy nghĩ không trong sáng trong đầu Khâu Thiên, Kim Đa Bảo đành ra đòn sát thủ, “Nếu anh nhắm làm xong trong một phút thì em cho anh làm.”

Khâu Thiên quệt mũi, “Sợ em nóng nên mới bảo em cởi đồ, em nghĩ đi đâu thế?” Sau đó lại cúi gập mắt cá chân cô, “Anh muốn ăn kem que, lấy kem que cho anh!”

Kim Đa Bảo nhảy xuống giường, đi vào bếp, vừa đi vừa lầu bầu, “Chỉ biết sai em...”

Dù giọng cô rất nhỏ, nhưng Khâu Thiên vẫn nghe thấy được, anh đứng dậy, sải một bước dài, đuổi theo Kim Đa Bảo đang đi vào bếp ở phía trước, anh mở tủ lạnh lấy hai cây kem, chia một cây cho Kim Đa Bảo, sau đó dạy dỗ cô, “Lúc nào cũng phải giữ tư tưởng đúng đắn, không được suy nghĩ lung tung, không được nói bậy giống vừa nãy nữa, biết chưa?”

“Hả?”

Khâu Thiên đưa cây kem đã xé vỏ của mình cho Kim Đa Bảo, đổi lại cây kem chưa xé trên tay cô, sau đó tiếp tục dạy dỗ, “Em xem đi, rõ ràng anh phục vụ em rất chu đáo, sao lại nói là anh chỉ biết sai em chứ?”

Thời gian anh có thể ở bên cạnh cô không nhiều lắm, sợ nhất là những lúc anh không ở bên, cô lại có gì đó không vừa lòng về anh, sau đó vì không thể giải thích kịp mà đẩy mâu thuẫn lên cao hơn.

Kim Đa Bảo thấy anh có chút chuyện bé mà xé ra to, nhưng vẫn nể mặt gật đầu, “Em biết rồi, tổ chức rất biết chiều cố em, không có sai bảo em.”

“Không phải tổ chức.” Khâu Thiên đánh vào ót cô, “Là anh.”

Kim Đa Bảo ôm đầu, “Anh đánh em.”

“Vậy làm sao mới được đánh hả, tội này là phải đánh cho bể đầu.”

Hai người không ngừng bóp chát nhau, cuối cùng lại quay về như lúc nãy, một người nằm sấp dưới chiếu, một người ngồi đập lưng ăn kem. Kim Đa Bảo nhin không được, than thở, “Ngày nào cũng được như vậy thì tốt quá, chiều nay anh phải về đội đúng không? Máy giờ thế, em về là anh đi rồi à?”

“Ừm...” Khâu Thiên ăn nốt ngụm kem cuối cùng, cắn đầu que gỗ, lén đưa mắt nhìn Kim Đa Bảo, quả nhiên vẻ mặt cô có chút buồn bã, “À, để anh biểu diễn cho em xem tiết mục này.”

Kim Đa Bảo ăn chậm, chưa ăn được nửa cây kem, cô dùng một tay giơ cao kem lên, ngồi dịch ra sau, chừa chỗ cho Khâu Thiên biểu diễn.

Khâu Thiên bỗng lấy một bộ đồ và một cái áo khoác trong tủ quần áo, mặc vào, sau đó bịt thật kín, chỉ cho Kim Đa Bảo xem, “Đây là mùa đông.”

Tiếp đó cởi áo khoác, “Đây là mùa xuân.”

Bộ đồ bên trong cũng cởi nốt, để lộ phần thân trên, “Đây là mùa hè.”

Cuối cùng tự chỉ mình, “Đây là Khâu Thiên.”

“Ồ ——” Dù câu chuyện cười thật nhạt nhẽo, nhưng Kim Đa Bảo vẫn ngâm kem vào miệng, vỗ cả chân cả tay ca ngợi anh, “Tiết mục thật đặc sắc.”

Khâu Thiên làm xong mới thấy hơi xấu hổ, nhưng nhìn Kim Đa Bảo cười vui vẻ như vậy, anh lại thấy chiêu “Thải y ngu thân” của mình phát huy rất đúng chỗ, “Thải y ngu thân”* được dùng như thế chứ gì?

(Thải y ngu thân, có nghĩa là “mặc quần áo sặc sỡ để chọc người thân vui vẻ”. Điển cố nằm trong tác phẩm Nhị thập tứ hiếu do Quách Cư Nghiệp biên soạn, truyện kể lại rằng: Vào thời Xuân Thu, có ẩn sĩ Lão Lai Tử ở nước Sở rất hiếu thảo với cha mẹ, đã 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn sống. Không muốn cha mẹ thấy con già nua mà lo buồn, nên ông thường mặc quần áo sặc sỡ, múa may để chọc cha mẹ cười. Về sau, câu chuyện này đã trở thành điển cố để chỉ lòng hiếu thuận của con cái dành cho cha mẹ)

Kim Đa Bảo đưa cây kem vẫn chưa ăn xong cho Khâu Thiên, “Em cũng sẽ biểu diễn cho anh xem một tiết mục.”

Anh ăn phần còn dư giúp cô, ngồi trên giường nhìn cô chạy vào phòng khách lục lọi gì đó, sau đó giấu một tay sau lưng, đi đường vòng để về.

Kim Đa Bảo hăng hăng giọng, đầu tiên là chỉ chỉ mặt mình, nói với Khâu Thiên bằng giọng điệu nghiêm trang, “Đây là Chó Bảo.”

Khâu Thiên gật đầu.

Cô bỗng giơ bàn tay đang giấu sau lưng ra, là một cái túi nylon màu trắng, cô quay đầu, móc lên hai lỗ tai, “Đây là chó túi.”

“Phụt, ha ha ha ha ha ——” Khâu Thiên cười sặc sụa, suýt nữa đã lộn nhào xuống giường.

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kết Thúc

Sau khi cùng ba mẹ Khâu xem xong trận đấu ở Nhật Bản của Khâu Thiên, Kim Đa Bảo bắt đầu bàn đến chuyện dọn ra chỗ mới, vất vả lắm mẹ Khâu mới có một đứa con chịu ăn cơm bà làm mỗi ngày, còn nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nên bà chẳng nỡ để cô đi. Ngay cả ba Khâu cũng thấy không nỡ, lúc cùng Kim Đa Bảo xem trận bóng, ông còn không tập trung hơn cả mẹ Khâu.

“Chờ Khâu Thiên về rồi hẵng nhờ nó chuyển qua giúp con, còn phải dọn dẹp này nọ nữa.” Mẹ Khâu nhìn Kim Đa Bảo gấp quần áo trong phòng, buồn bã hơn cả lúc thấy Khâu Thiên đi.

“Con đưa tiền đặt cọc rồi, bắt đầu từ ngày mai là tính ngày ở, con cũng không có đồ gì lớn, cứ mang từng chút từng chút qua là được, vả lại ở bên kia đi làm tiện hơn.” Kim Đa Bảo cũng không nỡ từ chối mẹ Khâu mãi, nhưng vẫn phải dọn đi.

Khoảng cách sinh ra cái đẹp. Tuy cô rất thích bác trai và bác gái nhà họ Khâu, nhưng nếu cứ ở chung mãi như thế, sẽ khó tránh để lộ khuyết điểm của mình, cô vẫn muốn được hoàn hảo một chút trong mắt ba mẹ chồng tương lai.

Kim Đa Bảo chạy tới, ôm lấy mẹ Khâu từ bên hông, “Cuối tuần con sẽ về dùng cơm.”

Mẹ Khâu cười xòa, khoe mắt hiện lên nếp nhăn, bà điểm điểm lên mặt cô, “Biết làm nũng thật.”

Cô đã nói chuyện dọn nhà cho Khâu Thiên, Khâu Thiên chỉ lo lắng một điều: “Có mình em hả? An toàn không?”

“Có hai phòng, còn một phòng chưa cho thuê.” Kim Đa Bảo an ủi anh, “Em ra vào đều khóa kĩ cửa, không có gì đâu!”

“Hay là ở nhà anh trước đi, chừng nào phòng đó cho mượn thì tới ở.”

“Ai biết tới khi nào chứ, còn tiền trả mỗi ngày nữa...” Kim Đa Bảo nhỏ giọng cầu xin, “Vả lại ở nhà anh em không dám ngủ nướng, ngại làm biếng nữa, ngày nào cũng phải phải ngay ngắn.”

Khâu Thiên hết cách, cuối cùng hỏi điện nước này nọ có đủ sinh hoạt không, nghe Kim Đa Bảo nói bàn uống trà không chắc lắm, vừa cũ vừa lỏng, anh liền nhận lời, khi nào về sẽ giúp cô sửa.

Cô giống như con kiến đang dọn nhà, hôm nay cầm theo một túi, ngày mai xách theo một bao, chuyển đồ đến nhà mới từng chút từng chút một. Mẹ Khâu sợ cô dọn nhà mệt, bảo cô thứ bảy ở nhà dọn dẹp một chút rồi nghỉ ngơi, để chủ nhật về nhà ăn cơm —— chủ nhật này Khâu Thiên sẽ về.

Vất vả lắm mới trở về cuộc sống sinh hoạt một mình, thích làm gì thì làm, Kim Đa Bảo quyết định đánh một giấc để bắt đầu ngày nghỉ tuyệt vời của mình, cô ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, dậy rồi cũng không xuống giường, mà nằm lướt tin tức xem phim, nằm một chút đã tới mười hai giờ. Kim Đa Bảo xoa xoa bụng, thấy hình như mình đã bị mẹ Khâu vỗ béo không ít, bèn quyết định nhịn ăn một bữa để giảm béo. Tìm một quyển tiểu thuyết giải buồn, mãi đến khi thấy mắt hoa lên, đầu căng ra, cô mới ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy lần nữa thì trời đã nhá nhem tối, Kim Đa Bảo bị cơn đói làm tỉnh, bụng rỗng tuếch, cảm giác như có thể nuốt cả một con bò, cô chẳng buồn giảm béo nữa, cầm điện thoại lên gọi một phần gà rán, trong lúc chờ đồ ăn, thấy hơi buồn chán, cô bèn lên nói chuyện phiếm với các tác giả.

[Cá chép gấm]: Cô biết gì không, gần đây có một nhà hàng Sukiyaki* của Nhật mới mở đó, nghe nói ăn ngon lắm, phải đặt trước một tuần mới có chỗ ngồi!

(Sukiyaki: một trong những món ăn nổi tiếng của Nhật Bản, ăn cùng với các gia vị như Mirin, đường, nước tương, cùng với các nguyên liệu như thịt bò thái lát mỏng, hành tây, rau cải cúc, nấm đông cô, đậu phụ, Shirataki)

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Muốn dẫn chúng tôi đi ăn à?

[Sơn Tịch Duy]: Tuy hè mà đi ăn lẩu thì rất ngu, nhưng cô đã bảo mời thì tôi có thể suy nghĩ lại một chút.

[Cá chép gấm]: Không phải dẫn các cô đi ăn, tôi chỉ nói chơi thôi, bạn trai tôi muốn dẫn tôi đi!

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: À. [Mỉm cười]

[Sơn Tịch Duy]: Bạn trai tuyển thủ quốc gia của cô sắp về rồi à? [Lạnh lùng vỗ tay]

[Cá chép gấm]: Ngày mai là anh ấy về! Còn tới giúp tôi dọn nhà mới! Còn muốn sửa bàn cho tôi! Sau đó dẫn tôi đi ăn ngon!

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Vậy cô phải ráng khen nhiều vào, có muốn tôi viết một quyển sách để ca ngợi tình yêu vĩ đại của các người không?

[Cá chép gấm]: Có có! Nữ chính không chỉ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mà tên cũng phải mỹ miều chút nhé!

[Sơn Tịch Duy]: Kim Mỹ Lệ? Kim Phiêu Lượng?

[Tiểu Bồ thích ăn dưa hấu]: Thông minh quá, thật đáng khen.

[Cá chép găm]: ... Gà rán của tôi tới rồi! Không thềm đếm xia tới các cô nữa, hứ hứ!

Tiệm gà rán đang có hoạt động mua một tặng một, nhìn đói cả ngày, nên cả hộp gà rán, khoai tây chiên, Coca đều được Kim Đa Bảo giải quyết sạch sẽ, lúc ăn thì vẫn thấy đói, nhưng ăn xong mới phát hiện bụng căng khủng khiếp, cô khó chịu chạy vào nhà vệ sinh, ngồi xõm xuống, đau đến mức muốn cào tường.

Làm trời làm đất rồi tự làm mình bị bệnh, cô nằm ngửa trên giường, không nhìn được gọi điện cho Khâu Thiên, hỏi anh đang ở đâu.

“Mới xuống máy bay.” Khâu Thiên kéo hành lí đi đón xe, nghe giọng cô không ổn lắm, bèn hỏi cô bị sao.

“Chắc là em bị viêm dạ dày, bây giờ khó chịu lắm, đau bụng, còn mắc ối nữa.” Kim Đa Bảo yếu ớt ôm bụng, làm bộ đáng thương, hỏi: “Anh tới xem em một chút được không...”

Khâu Thiên rất hi vọng là cô chỉ đang giả vờ vì muốn sớm gặp anh, nhưng lại cảm thấy cô không phải là người rồi hơi như vậy, anh bèn cúp điện thoại, lên xe tới nhà mới của cô. Ở trên xe, anh kể lại chút tình hình cho mẹ Khâu, làm mẹ Khâu lo lắng không thôi, “Vậy con tới xem thử đi, nếu nặng quá thì dắt con bé tới bệnh viện châm cứu.”

Đi liền một mạch tới chỗ Kim Đa Bảo ở, anh gõ cửa một lúc lâu nhưng vẫn không thấy ai, đang muốn gọi điện thoại, cô đã chạy ra, có vẻ rất gấp gáp, nhón chân lên hôn anh một cái, “Hôn anh xong em sẽ đi ối.”

“...”

Cô nói xong thì chạy vào toilet thật, bắt đầu nôn khan.

Khâu Thiên im lặng thả hành lí xuống, đóng cửa vào toilet xem thử, anh đi ra sau Kim Đa Bảo, vỗ nhẹ lưng cho cô. Cô chỉ nôn khan, chẳng nôn ra được gì, cuối cùng đành khó chịu đứng dậy, đi rửa mặt súc miệng. Thấy vẻ mặt của Khâu Thiên cũng chẳng tốt hơn cô bao nhiêu, cô chẳng dám nói gì, nũng nịu ôm lấy eo anh từ phía sau, “Chắc là em có thai rồi!”

“Có thai Na Tra đó.” Tuần trước mới tới tháng, lấy đâu ra mà có thai.

Khâu Thiên kéo người sau lưng lên phía trước, xem sắc mặt cô một chút, “Đi mấy lần? Ói mấy lần?”

“Đi hai lần... Không có ói, chỉ mắc ói thôi.”

“Uống thuốc chưa?”

“Chưa.”

Trong hành lí của Khâu Thiên có thuốc dự phòng, anh tìm hộp Smecta hòa một li cho cô, “Uống trước đi, nếu đi nữa thì mình tới bệnh viện.”

“Ừm.” Kim Đa Bảo ngoan ngoãn uống hết thuốc, nhìn anh một cách rụt rè, “Em khó chịu lắm, anh đừng mắng em.”

“Anh mắng em hồi nào?” Khâu Thiên tức giận, trừng mắt lườm cô, cơm trên máy bay khó ăn nên anh chẳng dùng bao nhiêu, bây giờ thấy hơi đói, anh vào bếp tìm nguyên liệu nấu ăn, định làm chút gì đó, kết quả đi vào thì thấy nguyên hộp gà rán và li Coca trong thùng rác, mới biết tối nay Kim Đa Bảo đã ăn trúng cái gì, “Kim Đa Bảo, em tới đây.” Anh chờ cô tới, chỉ thùng rác rồi nói với cô, “Bây giờ anh có thể mắng em chưa?”

Không đợi anh mắng, bụng Kim Đa Bảo đã sôi lên, quặn thắt lại, cô chẳng kịp nói gì đã chạy vội vào toilet, lần này là ói thật, mấy thứ ăn vào tối nay đều ói ra sạch sẽ. Cô vừa ói vừa ấn chốt xả nước, nhưng trong toilet vẫn còn

mùi làm người ta ngửi không nổi.

Khâu Thiên đã theo cô từ đầu tới cuối, rút cả xấp khăn giấy cho cô lau. Chờ cô ới hết, anh mới lấy li nước bằng giấy cho cô súc miệng, “Để chịu hơn chưa?”

“Ừm.” Kim Đa Bảo gật đầu, chẳng muốn anh thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, nên súc miệng xong, liền ôm bụng trốn vào phòng ngủ, bỗng hơi ngại khi phải đối mặt với anh, “Em muốn ngủ một chút.”

Khâu Thiên nhìn đồng hồ, “Ngủ đi, tối nay anh ở đây.”

Kim Đa Bảo vốn đang nằm đắp chăn, cô đột nhiên xoay người, yêu cầu anh, “Anh quên chuyện mới nảy đi được không...”

“Chuyện gì? Chuyện em ả ức điềm ậm ặng yêu, hay là khó chịu tới lê hoa ải vũ?”

Kim Đa Bảo mỉm cười, đương nhiên cô biết bộ dạng mới nảy của mình nhất định rất khó coi, “Thành ngữ của anh tốt đấy chứ.”

“Chẳng phải muốn ngủ à, ngủ đi.” Khâu Thiên vỗ vỗ cánh tay cô, mở đèn trong phòng và để hé cửa giúp cô, bất cứ lúc nào cô gọi anh cũng có thể nghe thấy.

Kim Đa Bảo chỉ thấy hơi mệt và khó chịu, nhưng không buồn ngủ lắm, ngủ hơn nửa tiếng thì giật mình dậy, thấy đèn bên ngoài, mới nhớ là Khâu Thiên đang ở đây, cô bò xuống giường, ra ngoài xem, thấy anh đang ngồi trên sofa sửa cái bàn trà thủy tinh kia, phụ kiện của bàn trà bị tháo ra, để từng món dưới đất, anh nghe thấy tiếng cô ra ngoài thì quay đầu nhìn, nói: “Thiếu hai miếng đệm giảm xóc.”

Anh chỉ chỗ tiếp đất dưới chân bàn trà, sau đó chỉ vòng sắt cho cô xem, cô

xem cũng chẳng hiểu, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Ngày mai tới tiệm kim khí mua hai cái.” Khâu Thiên để một đồng đồ dưới đất, nhưng không định lặp lại, anh đứng lên, bước tới cạnh Kim Đa Bảo, “Giờ thấy sao, còn khó chịu không?”

“Cũng tạm.” Kim Đa Bảo gãi gãi đầu, “Hơi đói bụng.”

“Anh có nấu cháo, ăn chút đi.” Khâu Thiên vào bếp múc cháo, cắt miếng rau bỏ vào cháo cho cô, lúc bưng ra ngoài, anh bất mãn, nói với cô nàng Kim Đa Bảo đang ngồi trước bàn ăn kia, “Lúc trước còn biết đi theo nhìn anh làm, bây giờ lười chảy thây, chỉ biết ngồi chờ ăn thôi.”

Kim Đa Bảo nghe anh nói thế, thì vội đứng lên, xách ghế ngồi cạnh anh, “Em đang khó chịu mà.”

“Tại ai?”

“Tại chỗ bán gà! Đáng lẽ họ không nên tặng em thêm một phần!”

Khâu Thiên dứt dưa dưa chuột vào miệng cô, “Em cứ lí do này nọ.”

Cô nhìn chiếc nhẫn hình gợn sóng trên ngón áp út của anh, dưới ánh đèn, nó càng trông lấp lánh hơn. Cô vui vẻ, nhai dưa chuột, “Em thấy tại mình như vợ chồng già ấy, tuy mới yêu nhau không lâu, nhưng mà em cứ thấy đã qua rất nhiều năm.”

“Em đừng tưởng nói vậy thì anh sẽ quên bộ dạng cong mông vừa ói vừa xả nước của em.”

“...” Này này này, không phải là điếm đạm đáng yêu hoa lê đài vũ à? Quả nhiên đàn ông đều là lũ bịp bợm!

Tuy bạn trai cô vẫn chưa đạt đủ tiêu chuẩn, nhưng trong một năm này,

Khâu Thiên đã có thể tung hoành dọc ngang trên sân bóng, liên tục giật giải MVP trong các trận đấu. Vòng đấu mùa đông kết thúc, anh đã trở thành vua kiến tạo, giúp đội Cổ Quế đoạt được cúp của vòng đấu năm nay, đồng thời nhận được danh hiệu Bạc thầy bóng đá Trung Quốc của năm, trở thành bạc thầy trẻ tuổi nhất trong lịch sử bóng đá Trung Quốc.

Đội bóng bản địa đoạt cúp của mùa giải, cánh truyền thông tranh nhau đưa tin, kênh radio thể dục thể thao của địa phương cũng hẹn huấn luyện viên đội Cổ Quế và các thành viên chủ lực đến làm khách mời.

Tiến trình được sắp xếp ổn thỏa, Khâu Thiên đã gọi điện cho Kim Đa Bảo từ sớm, nói chừng nào anh thu xong chương trình sẽ về nhà ngay, dặn cô tan ca là phải đến thẳng nhà anh chờ. Kim Đa Bảo rất mong đợi chương trình của bạn trai, nhưng thật không may, hôm đó lãnh đạo đột nhiên đưa nhiệm vụ xuống, phải mở cuộc họp gấp, đến lúc được tan ca thì chương trình của Khâu Thiên đã bắt đầu.

Cô ráng dẫn cơn đau, bật kết nối internet trên điện thoại để tải một phần mềm nghe radio, sau đó tiếp tục dẫn cơn đau, nghe trực tiếp chương trình phát thanh của Khâu Thiên, càng đau lòng hơn, chính là dù đã tốn nhiều dung lượng như vậy, nhưng vẫn chỉ thấy huấn luyện viên nói, ngoài lúc lên tiếng chào hỏi ban đầu, Khâu Thiên lại chẳng được nói gì cả.

Sợ tín hiệu trên tàu điện ngầm không tốt, Kim Đa Bảo ra ngoài đón taxi, lúc lên xe, cô liền thương lượng với tài xế, hỏi ông có thể cho mình nghe kênh chương trình thể thao kia không. Âm thanh trong xe không rõ lắm, còn hay có tiếng rè rè, nhưng Kim Đa Bảo vẫn nghe rất chăm chú, dù kẹt xe nhưng cô vẫn không sốt ruột, đến lúc dòng xe bắt đầu lưu thông, thì rốt cuộc cũng đến lượt trò chuyện giữa MC và Khâu Thiên.

Đầu tiên, MC chúc mừng Khâu Thiên đã đoạt giải, sau đó cùng anh trò chuyện một chút về bóng đá, nói một hồi lại đẩy sang những chuyện bên lề,

“Cậu và bạn gái, ai mới là người thích ban nhạc Lâm Thì?”

Câu hỏi liên quan đến một bài post rất nóng trên trang Tieba* của Cổ Quế đạo gần đây, nội dung bài post, chính là ảnh chụp thân mật giữa Khâu Thiên và bạn gái trong buổi concert của ban nhạc Lâm Thì. Hôm đó là sinh nhật Khâu Thiên, biết Kim Đa Bảo thích giọng ca chính Lâm Thiên Dương trong ban nhạc Lâm Thì, lại khéo là anh và Lâm Thiên Dương cũng quen biết nhau từ khi tham gia một hoạt động trên đài truyền hình, cho nên anh đã lấy được hai vé vip ở hàng trước, tặng cho Kim Đa Bảo để cô bất ngờ. Vốn là không bị ai nhận ra, nhưng không ngờ lúc chuyên viên quay phim chiếu ống kính về phía khán giả, lại quay trúng mặt anh và Kim Đa Bảo, theo luật cũ, đôi tình nhân nào bị lên hình đều phải hôn nhau, lúc Khâu Thiên còn chưa kịp phản ứng, Kim Đa Bảo đã ôm lấy mặt anh, hôn lên môi anh một cái. Ở đó có không ít khán giả nhận ra Khâu Thiên, ai nấy cũng reo hò, ầm ĩ cả lên, còn có không ít người chụp hình họ, đăng lên trang Tieba của Cổ Quế, cuối cùng tập hợp lại thành một bài post về Khâu Thiên và bạn gái, có người còn phát hiện, trong rất nhiều trận đấu trước đây của Khâu Thiên, bạn gái anh đều ngồi trên khán đài, ngay cả tấm ảnh chụp lúc Kim Đa Bảo tới xem Khâu Thiên thi đấu lần đầu tiên, mặc áo đá banh và đứng đối diện anh cũng bị đào ra, làm tan nát biết bao trái tim nữ hâm mộ bóng đá.

(Tieba, một nhánh của Baidu, diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ của Trung Quốc lập ra vào năm 2003)

Nhắc tới Kim Đa Bảo, mặt Khâu Thiên bất giác hiện lên nụ cười, “Là một cô gái đôi lúc rất thông minh, đôi lúc lại rất ngốc.”

“Ừm, tôi rất thích cô ấy.”

Cuộc trò chuyện với tất cả khách quý cuối cùng cũng sắp kết thúc, MC lại bắt chuyện với Khâu Thiên, “Có muốn nhân cơ hội này nói vài câu với bạn gái không?”

Khâu Thiên suy nghĩ một chút, “Hình như cô ấy vẫn còn để bụng chuyện bắt đầu yêu đương không đủ nghiêm túc của chúng tôi, thật ra từ lần đầu gặp cô ấy, tôi đã luôn theo đuổi... Chó Bảo, em có thể làm bạn gái anh không?”

“Chỉ vậy thôi sao?” Lần đầu tiên MC mới thấy có người hỏi bạn gái có thể làm bạn gái mình hay không, nên rất ngạc nhiên.

Đồng đội bên cạnh cười vang, Vương Hi Lâm bỗng thả một quả bom, “Không phải muốn cầu hôn chứ?”

Khâu Thiên hăng hăng giọng, “Kim Đa Bảo, bây giờ em cũng không thể từ chối, coi như là thăm chấp nhận đi, lát nữa tụi mình đi làm giấy chứng nhận nhé.”

“Ôi ~” Trong đài ầm ĩ cả lên, MC cười xòa, kết thúc cuộc trò chuyện.

Trong xe taxi bắt đầu vang lên đoạn nhạc quen thuộc, bác tài xế chẳng hiểu gì, nhìn Kim Đa Bảo ngồi trên ghế lái phụ, cô cứ cười mãi từ lúc bắt đầu tới bây giờ, “Con gái, tới rồi.”

“A.” Kim Đa Bảo nhìn đồng hồ tính tiền, lấy tiền ra trả, lúc xuống xe, cô đột nhiên chỉ vào mình, nói với bác tài xế, “Cháu là Kim Đa Bảo.”

Ông bác nghi ngờ, nhìn cô một cái, sau đó nhấn ga lái xe đi.

Tới nhà họ Khâu, mẹ Khâu lấy cho Kim Đa Bảo chén canh đuôi bò để lót bụng trước, cả nhà chờ Khâu Thiên về mới bắt đầu ăn cơm, sau khi ăn xong, ở trong phòng Khâu Thiên chơi, anh bỗng hỏi Kim Đa Bảo, “Hôm nay em có nghe phát thanh không?”

Kim Đa Bảo cúi đầu áy náy, “Công ti bắt tăng ca, em cố lắm mà vẫn bị trễ, lúc về đến nhà thì chương trình kết thúc rồi... Có phát lại không nhỉ? Để em đi nghe lại!”

Khâu Thiên hớp một ngụm nước, “Điện thoại không nghe được à?”

“Điện thoại của em hết pin...” Kim Đa Bảo càng cúi thấp đầu hơn, “Em sẽ lên mạng tìm xem có nghe lại được không!”

Khâu Thiên rất buồn bực, “Vậy chờ em nghe xong rồi nói tiếp.”

“Sao thế? Thu âm không được à? Hình như tâm trạng anh không tốt lắm?” Kim Đa Bảo lên mạng, bắt đầu tìm chương trình kia, “Anh không làm trong ngành đó, thu âm không tốt cũng không sao đâu, đừng buồn.”

Khâu Thiên ngồi trên giường, đập nhẹ lên lưng cô một cái, “Không thèm thích em trong một phút.”

“Đừng mà.” Kim Đa Bảo ném máy tính bảng xuống, ngồi quỳ bên cạnh anh, “Sao lại không thích em, chẳng phải anh nói là em không từ chối được, thì coi như thầm chấp nhận, phải cùng anh đi làm giấy chứng nhận sao?”

Lời cô nói làm khoe miệng Khâu Thiên khẽ cong lên, mắt cũng cong cong, anh không biết phải nói gì, chỉ có thể kéo cổ tay cô, nửa ngày mới thốt được một câu, “Ốc tiêu ~”

Kim Đa Bảo cũng cười theo, tháo chiếc nhẫn cá nhỏ trên ngón giữa ra, đeo lên ngón áp út, “Cứ quyết định vậy nhé.”

“Ừm.” Khâu Thiên giơ tay ôm chặt cô, hai chiếc nhẫn giao vào nhau, trông vô cùng hài hòa, “Quyết định vậy đi.”

~ Hoàn chính văn ~

CỬ QUYẾT ĐỊNH VẬY NHÉ

Tiểu Bố Thích Ăn Bánh Trứng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện : Dữ Quân Sơ Tương Thức, Dĩ Thị Cố Nhân Quy*

Lần đầu gặp nhau đã giống như bạn cũ

Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của Khâu Thiên, không có trời trong nắng ấm, cũng chẳng khiến người ta thích thú.

Ban ngày thì gió thổi vù vù, tối chạng vạng còn mưa lâm râm, mưa cũng chẳng mưa cho hết, nhìn thôi đã khiến người ta bực bội.

Chuyện bực nhất chính là anh không được chọn vào đội tuyển thanh niên, lúc tập luyện buổi chiều còn bị lớp trên gạt chân, làm đầu gối sưng một miếng da. Mẹ Khâu bảo anh về nhà ăn sinh nhật, nói là cậu út đã mua một cái bánh gato rất lớn, đang chờ anh ở nhà. Anh chẳng thích mấy món có bơ béo ngậy tí nào, hơn nữa cái ông Thẩm Tùng Nguyên kia là chúa phá hư đồ, lần nào tới cũng táy máy đồ đạc của anh, chẳng biết gì mà cứ thích bới tung cả lên.

Cứ như vậy, một đường vừa đi vừa bực bội, lên xe, xuống xe, chờ xe, đổi xe.

Cuối cùng, lúc anh tới được trạm, đứng trước cửa trạm xe để chờ băng qua đường, thì có một cô gái trông khá xinh đẹp, gương mặt hơi tái nhợt bỗng đi tới trước mặt anh. Cô ấy nói gì đó, Khâu Thiên đeo tai nghe nên không nghe rõ, tiếng hét khàn cả giọng của bài nhạc rock bên trong tai nghe dường như đã ngăn cách hai thế giới. Anh tháo tai nghe xuống, hỏi cô, “Gì thế?”

Mắt cô gái hơi đỏ, “Điện thoại của tôi bị trộm, muốn gọi điện về cho nhà,

cậu có thể cho tôi mượn điện thoại dùng một chút không?”

“Này.” Khâu Thiên lấy điện thoại trong túi ra, tháo tai nghe đưa cho cô.

Cô gọi điện về nhà ngay trước mặt anh, lúc nói được một nửa thì không nhận được rót nước mắt, sau đó vội lau đi.

Trên lỗ tai còn một bên tai nghe, tai bên kia rủ xuống, đang đung đưa. Anh chỉ có thể nghe thấy giọng của cô, đầu chợt có suy nghĩ khá bậy bạ, tuy anh thấy cô khóc rất đẹp, nhưng vẫn nói với cô một câu, “Đừng khóc.”

Hôm đó anh và cô cùng băng qua đường, cô che chiếc dù màu đen rất lớn, làm bóng lưng càng trở nên gầy gò hơn. Khâu Thiên đội mưa, cùng cô bước về phía trường học, mãi đến khi cô tiến vào lầu kí túc xá nữ, anh mới giật mình một cái, tiếp tục đi về nhà.

Người thân trong nhà nhiệt liệt chúc mừng sinh nhật anh, nhưng trong lòng anh lại cứ vẫn vương cô gái mình mới gặp một lần kia.

Rất nhiều năm sau, anh quá kích động lỗ mãng, nên bị phạt cấm thi đấu, sau đó lại hấp tấp chuyển sang câu lạc bộ mới, rồi bị nhốt trong nhà nghỉ ngơi. Hôm đó là một buổi trưa khá lười biếng, lúc anh về nhà thì thấy một cô gái, hai tay kéo hai cái vali rất lớn, đứng nhìn cầu thang thở dài. Anh tiện tay, giúp người đó mang vali lên, lúc cô nhìn anh cảm ơn, anh đã thấy rõ gương mặt cô, cô ấy rất xinh đẹp, dường như mấy năm nay chẳng thay đổi chút nào.

Anh hỏi cô, “Hình như lúc trước chúng ta đã gặp nhau ở đâu đúng không?”

Gương mặt cô gái hiện lên vẻ cự tuyệt, như kiểu “Anh đừng có mà gạt tôi”.

Anh nhún vai, làm bộ không quan tâm, mở cửa về nhà, chỉ là ngay lúc

cánh cửa đóng lại, trái tim anh đã đập không ngừng.

Qua sinh nhật mười sáu tuổi của anh, sao lại tới trễ như vậy?